

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fighting for Us

BAILEY BROTHERS

SERIES BOOK TWO

CLAIRE
KINGSLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BIZIM İÇİN SAVAŞIYOR

BAILEY KARDEŞLER İKİNCİ KİTAP

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Always Have, LLC tarafından

yayımlanmıştır Elayne Morgan

tarafından düzenlenmiştir

Kapak tasarımı: Lori Jackson

Kapak fotoğrafı Wander Aguiar Photography Kapak

modeli: Andrew Biernat www.clairekingsleybooks.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

CK ile iletişimde kalın

Bu kitap hakkında

1. Asher

2. Asher

3. Grace

4. Asher

5. Grace

6. Asher

Sevgili

Asher

7. Asher

8. Grace

9. Asher

10. Grace

Sevgili

Asher

11. Asher

12. Grace

Sevgili

Asher

13. Asher

14. Grace

15. Grace

16. Asher

17. Asher

Sevgili

Asher

18. Grace

19. Grace

20. Asher

21. Grace

22. Asher

23. Asher

Sevgili

Asher

24. Grace

25. Asher

26. Asher

27. Grace

28. Asher

29. Asher

Sevgili

Asher

30. Grace

31. Grace

32. Asher

Sevgili

Asher

33. Grace

34. Asher

35. Asher

Sevgili Asher

36. Grace

37. Asher

38. Asher

39. Grace

40. Grace

41. Asher

42. Grace

43. Grace

44. Asher

45. Asher

46. Grace

47. Asher

48. Asher

49. Grace

Sonsöz

Kırk Mil: Bölüm 1

Sevgili Okuyucu

Teşekkür Claire

Kingsley'den de Yazar

Hakkında

David'e.
Ben de beklerdim.

CK İLE İLETİŞİMDE KALIN

[CK'nın haber bültenini alın](#)

[Alpha Ever After ile bağlantı kurmak için hemen Facebook'a kaydol.](#)

[CK ile Facebook'ta arkadaş olun](#)

[CK'nın Facebook Sayfasını Beğenin](#)

[CK'yı Instagram'da takip edin](#)

[Goodreads'te takılın](#)

[CK'yı Bookbub'da takip edin](#)

[CK'yı Amazon'da takip edin](#)

[CK'nın Sesli Kitapları Audible'da](#)

[CK'nın Pinterest panolarına göz atın](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Hayatınızın aşkı için ne kadar beklersiniz?

İlginç küçük kasabasına dönen Asher Bailey, Grace'in parmağına yüzük takan adam değildir. O daha büyük, daha sert ve lanetli. Zar zor kurtulduğu bir hapis cezası için Grace'i ve hayatındaki diğer iyi olan her şeyi bırakmak zorunda kalmıştır.

Artık eve döndüğünde, kendisini kardeşleri tarafından agresif bir şekilde karşılanırken ve komşuları tarafından neşeyle dedikodusu yapılırken bulur. İkisine de güveniyordu.

Ama Grace'in hâlâ yüzüğünü taktığını görmeyi hiç beklemiyordu.

Grace'in peri masalı bitmedi. Yarıda kesildi. Son yedi yılını hayatını tek bir adamı bekleyerek geçirdi. Şimdi o adam geri döndüğüne göre, Grace'in işi çok zor. Adam yaralı, öfkeli ve inatla birlikte olamayacaklarına ikna olmuş durumda. Kız ise onu aksi yönde eğitmekten mutluluk duyacaktır.

Her bira, her şaka, her öpücük onu her zaman ait olduğu yere yaklaştırır. Onun hayatına. Kollarında. Kalbinde.

Asher içindeki karanlığın kontrol altına alınamayacağından korkmaktadır. Ama Grace savaşmadan ondan vazgeçmeyecektir.

*Yazarın notu: Düşünceli, yaralı bir kahraman ve ondan vazgeçmeyen bir kadın. Asi, şakayı seven bir grup kardeş. Çılgın bir mahalle dedikodu değirmeni. Muhteşem kanka şakaları. Bu, ruh eşleri hakkında sıcak ve tüm hisleri veren bir aşk hikayesi. Bailey Kardeşler serisi **sırayla okunmalı** ve Bizim İçin Savaş Grace ve Asher'ın sonsuza dek mutlu sonlarını tamamlıyor.*

ASHER

A Yumruk çeneme çarptı, ardından böbreğime hızlı bir yumruk geldi. Homurdanarak darbeleri aldım, acıyı emdim. Başka seçeneğim yoktu. Kollarımı bağlayan adam beni uzun süre tutacak kadar güçlü değildi ama bu pislikler mümkün olduğunca çok zarar vereceklerdi.

Karşı koyamadım.

Önümdeki yağlı bok parçasına homurdandım. Bir adı vardı ama ne olduğu umurumda bile değildi. Geçen hafta ona verdiğim mor göz soluyordu. Bu sefer iki tane yapmam gerekecekti.

Gülümsedi ve bana tekrar vurdu.

Hay sikeyim.

Kollarımdaki tutuşa karşı mücadele ettim. Onları arkamdan kimin tuttuğunu göremiyordum ama eli kayıyordu. İkinci adam yine kaburgalarımın altına vururken, birincisi daha da yaklaşip diğer tarafıma yumruk attı.

Hiçbiri benimle teke tek dövüşemezdi, bu yüzden üçü kütüphanede üzerime atlamıştı. Buna hazır olmalıydım. Her zaman hazırdım, her zaman izlerdim. Hazır olmak zorundaydım. Hapishanede bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek yolu buydu. Ama beni atlatmışlardı ve şimdi boku yemiştim.

"Artık o kadar da sert değilsin, değil mi?" diye alay etti ilk adam, sarı dişlerini göstererek.

Gözleriyle buluştum, sert bir bakışla onu kilitledim. Bu adamın canını yakacaktım. Fena halde. İçlerinden biri hata yapar yapmaz, bu piçlerin üzerine saldıracaktım. Ve bundan zevk alacaktım.

Adrenalin içimden akarak her şeyi yakıp kül etti. Kalbim hızla pompalanıyor ve kaslarım beni zapt etmeye çalışan kollara karşı esniyordu. Hâlâ ilk adama bakarken vücut ağırlığımı değiştirdim. Beni tutan kollar gergin ve sertti. Akışkanlığımı korudum, saldırmaya hazırdım. Saldırıya geçmeye hazırdım.

İlk adamın yumruğu tekrar yüzüme çarptı ve ağzımı metalik kan kokusuyla doldurdu.

Ve işim bitmişti.

Ağırlığımı öne vererek dizlerimi kırdım ve belimi büktüm. Kollarımı tutan adam omzumun üzerinden döndü. Kükreyerek ilk adama doğru ilerledim ve karnına hızlı bir yumruk attım. Ya beni yere yatırmaları -hâlâ üçe birdi- ya da muhafızların kavgayı ayırması uzun sürmedi. Bunu saymak zorundaydım.

İlk adama darbeler yağdırırken baş döndürücü bir coşku hissi içimi doldurdu. İkincisi sırtıma atladı, kontrolü yeniden ele almaya çalışıyordu ama onu omzumun üzerinden fırlattım. Bir iniltiyle yere düştü.

Biri yan taraftan üzerime doğru geldi ve kollarını belime doladı. Bir masaya çarptık ve sert bir şekilde yere düştük. Vücut ağırlığı ciğerlerimdeki havayı parçaladı.

Nefes nefese karşı koydum ama şimdi dört kişiydiler. Aynı anda dört adama dayanamazdım. O bana vururken yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım. Yerde ve yumrukta. Buraya daha önce de gelmişim ama

düdüğü çalıp kavgayı durduracak bir hakem vardı.

Burada olmaz.

Hapishanede değil.

"Hey!"

Hızlı ayak sesleri yaklaştı. Muhafızlar emir yağdırdı. Biri onları üzerimden çekip almadan önce birkaç yumruk daha yedim.

Lanet olsun. Bu çok acıttı.

Başka bir gardiyan beni kabaca ayağa kaldırdı, sonra kollarımı arkamdan çekip kelepçeledi. Karşı koymadım. Sadece gözüme damlayan kana göz kırptım ve gardiyanlar onları masalara çarpıp kelepçelerken kavgayı başlatan pisliklere hançer gibi baktım.

"Hadi," diye bağırdı gardiyan, beni önüne iterek. "Hadi gidelim."

Bu sefer benim başlatmadığımı söyleme zahmetine girmedim. Önce üç, sonra dört adam birden üzerime atlamıştı. Bir önemi yoktu. En iyi ihtimalle, bir süre hücremde kapalı kalacaktım. En kötü ihtimalle, beni deliğe atarlardı. Ama şimdi söyleyeceğim hiçbir şey bir fark yaratmayacaktı.

Metal bileklerimi ısırdı ve ben öfkeyle kaynadım. Bana saldıran o şerefsizlere. Beni götüren gardiyana. Beni içeride tutan beton ve dikenli tellere. Dişlerimi birbirine geçirdim, öfke damarlarımdaki kan kadar derin bir şekilde içime işledi.

Beni hücreme geri götürmedi. Umurumda olmadığına karar verdim. Beni istedikleri gibi terbiye edebilirlerdi. Beni kıracağını düşündükleri şey buysa beni tekrar deliğe atabilirlerdi. Hücre cezası acımasızdı ama zaten verilmiş olandan daha fazla zarar veremezlerdi.

Zaten kırılmıştım.

Umarım diğer siklerin aldığı ceza benimkinden daha kötüdür.

Gardiyan beni bir koridora götürdü ve içimdeki korku öfkemden kurtulmaya çalıştı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Hapishane hayatı katı, monoton bir rutin üzerine kuruluydu. Her gün aynı şeyleri yapıyordum. Cehennem gibi sıkıcıydı ama en azından ne bekleyeceğimi biliyordum.

Yeni ya da bilinmeyen her zaman kötüdür.

Muhafızı takip ederek küçük bir odaya girdiğimde hislerim daha da arttı. Yere sabitlenmiş metal bir masa ve iki sandalye vardı. Muhtemelen avukatların bir mahkûmla görüşmesi içindi. Bu odayı hiç kullanmamıştım çünkü avukatım buraya hiç gelmemişti. Gelmesi için bir sebep yoktu. Cezam neyse oydu. Sekiz yıl. Şartlı tahliye yok, iyi halden indirim şansı yok. Bu eyalette işler böyle yürüyordu. Hukuk sistemi suçumun bedelini ödediğimi ilan edene kadar beklemek zorundaydım.

Üç yüz elli iki gün kaldı.

Bu düşünceyi daha kök salamadan toz haline getirdim. Dışarı çıkmayı düşünemezdim. Şimdi olmazdı. Günde bir kez, ilk uyandığımda, kendimi sonuna kadar uzanmaya bıraktım. Tüm kederimin içeri girmesine izin verdim ve bir dakikalığına dışarıyı düşündüm. Ailemi. Büyükanne mi. Kardeşlerimi. Hatta onu bile, her ne kadar bu konuda özellikle dikkatli olmam gerekse de.

O dakika dolduğunda, kapattım. Her şeyi engelledim. Buna mecburdum. Daha azı beni zayıflatırdı ve burada en ufak bir zayıflığa bile tahammül edemezdim. Çelik gibi soğuk ve sert olmalıydım. Aksi takdirde beni yıllar önce parçalara ayırırlardı.

Gardiyan kelepçelerimi açarken kıpırdamadan durdum, burada ne işim olduğu konusunda kafam giderek karışıyordu. Ziyaretçim olamazdı. Ziyaret saatleri böyle işlemiyordu. Yıllardır kimse beni görmeye gelmemişti ama gelselerdi bana haber verilir ve cevap vermem için seçenek sunulurdu.

Hep hayır dedim. Ziyaretçi görmedim. Bu yüzden hepsi uzun zaman önce denemeyi bırakmıştı.

Gardiyan tek kelime açıklama yapmadan oturmamı işaret etti ve kelepçeleri bileklerime geri takarak beni masaya kilitledi.

Ne haltlar dönüyordu?

Müdür açık kapı aralığında belirdi. Uzun gri bir bıyığı ve gür kaşları vardı. Göğsü gömleğinin sınırlarını zorluyordu ve yüzündeki çizgiler yıllarca zorlu bir yaşam sürdüğünü gösteriyordu. Bu adam çok şey görmüştü ve bunu belli ediyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı, sesi çakıllı çıkıyordu. "Neden kanaması var?" "Kütüphanede kavga etmişler," dedi gardiyan.

"Gidip onu iyileştirecek bir şeyler getir."

Gardiyan gitti ve müdür kaşlarını çatarak yüzümü incelemek için başını eğdi. "Göremediğim bir yeriniz kanıyor mu?"

"Hayır."

"Güzel." Karşıma oturdu ve masanın üzerine bir dosya bıraktı. "Bazı haberlerim var."

Kaskatı kesildim, gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktı. İçimde bir korku şimşek gibi çaktı ve mide bulandırıcı bir his içime yayıldı. Korkunç bir şey olmuş olmalıydı.

Lanet olsun. Lütfen

Gram olmasın. "Ailem

mi?"

"Hayır. Bu kötü bir haber değil. Hatta bence beklenmedik derecede iyi bulacaksınız."

Kaşlarım çatıldı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eve gidiyorsun, Bailey. Az önce derhal serbest bırakılman için bir emir aldım."

ASHER

M Gözlerim yere kilitlenmişti, ancak gardiyanın beni izlediğinin farkındaydım. Nezarethanede sert metal bir sandalyede oturuyordum, bileklerim kelepçeliydi, ellerim kucağımdaydı. İçgüdüsel olarak bileklerimi bükтім, metalin tenimi ısırmasına ihtiyacım varmış gibi

Bunun gerçek olduğunu kanıtlayacak bir şey.

Alnımdaki kesik zonkluyordu ve parmak eklemlerim bu sabahki kavgadan dolayı hırpalanmıştı. Hayal meyal, ellerimin sonunda iyileşip iyileşmeyeceğini ya da sürekli siyah ve mavi mi kalacaklarını merak ediyordum. Çürükler her solduğunda, yeniden darbe alacaklardı.

Yumruklarımı birkaç kez sıktım. Künt acı hâlâ oradaydı. Rüya görmüyordum.

Başka bir gardiyan geldi ve ikisi birbirleriyle birkaç sessiz kelime konuştu. Sonra ilk gardiyan bana başıyla işaret etti. "Gitme zamanı."

Son birkaç saatimi hiçbir şey yapmadan geçirmiştım. Sadece bekleyerek. Müdürle görüştüğten sonra, temizlemek için hücreme götürüldüm, bir telefon görüşmesi yapmaya götürüldüm ve sonra buraya getirildim.

Diğer mahkûmlar beni izlerken arkamdan şaşkınlık dalgaları yayıldı. Bu alışılmışın dışındaydı ve onları tedirgin ediyordu. Lanet olsun, ben de tedirgindim. Başımı öne eğmiş ve bana söyleneni yapmışım, bir yandan da bunun gerçekten olup olmadığını ya da hastalıklı bir şaka mı olduğunu merak ediyordum.

Gardiyanı bir bariyerle korunan bir bankoya kadar takip ettim. Kelepçeleri açabilmesi için ellerimi kaldırmamı işaret etti. Sıkıcı bir tıngırtıyla çıktılar.

"Asher Bailey," dedi tezgâhın arkasındaki adam. İçinde cüzdanım olan bir klasörü açıklıktan geçirdi, sonra da bana dikdörtgen bir kutu uzattı. Kahverengi ve işaretsizdi, yaklaşık iki fit uzunluğunda ve bir fit genişliğindeydi. Üstündeki bant artık zar zor yapışıyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Eşyalarımı aldım - kalan tek eşyalarımı - ve güvenlik görevlisini başka bir kapıdan takip ettim.

"Aracınız ziyaretçi otoparkında bekliyor," dedi.

"Tamam." Sesimin bu kadar normal çıkmasına şaşırmışım. Çok sakindim. İçim içimi yiyordu. Eve gidiyordum.

Bu iyi bir haber olmalıydı. Bir yılım daha olacaktı. Ama valilikten gelen bir mektup her şeyi değiştirdi. Bu cehennem çukurundan çıkmama gerçekten izin veriyorlardı.

Ama hazırlıklı değildim. Zihinsel bir rutinim, her gün hayatta kalmanın bir yolu vardı. Ve bunun artık gerekli olmayacağını anlamakta çok zorlanıyordum.

Başka bir kapıya geldik ve neredeyse durup emin olup olmadığını soracaktım. Tuzağa düşürüldüğüm hissinden kurtulamıyordum - dışarı adımımı atar atmaz yakalanacak ve zaptedilecektim.

Bu özel gardiyana güvenmediğimden değildi. Kimseye güvenmiyordum.
Kapıyı açtı ve parlak güneş ışığına göz kırptım. Mayıs başında gökyüzü saf maviydi.

tek bir bulut. Dışarı adımımı attım ve hiçbir şey olmadı. Hâlâ duvarların içindeydim ama burası sınırların dışındaydı. Hapishane içinde hareket etmek son derece kısıtlıydı ve sadece birkaç saat önce buradan çıkmama izin verilmezdi.

Ama hiç alarm çalmadı. Hiçbir koruma koşarak gelmedi.

Gardiyanla birlikte betonun üzerinden dikenli tellerle kaplı uzun çite doğru yürüdük. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve ağzım kuruyordu. Gardiyan işaret etti. Birkaç saniye geçti. Ve sonra kapı hareket etti.

Kapı metalik bir gıcırtyla açıldı ve dış dünya -ya da buradan görebildiğim kadarıyla dış dünya, ki çoğunlukla bir otoparktı- ortaya çıktı. Ama dağlar uzakta yükseliyor, kar hala uçlarını kaplıyordu.

O dağlar evimdi.

Derin bir nefes alarak kapıdan içeri girdim. Hâlâ siren sesi yoktu. Kapı hemen arkamdan gürleyerek kapanmaya başladı. Gerçekten gitmeme izin veriyorlardı.

Koyu mavi bir cipin kapıları açıldı ve dört adam dışarı döküldü. Şaşkınlıkla onlara baktım. İçlerinden birinin beni alacağını düşünmüştüm, dördünün birden değil.

İçime bir rahatlama çöktü, o kadar güçlüydü ki neredeyse nefes alamıyordum. Etrafıma üşüştüler ve biri elimden malı aldı.

Kardeşlerim. Onlar buradaydı. Hiçbirini uzun zamandır görmemiştim.

Gavin ön tarafa doğru ilerledi ve şaşırtıcı derecede kalın kollarıyla bana sarıldı.

"Hey, kardeşim," dedi beni sıkıca kavrayarak.

Ben de ona sarıldım. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu?

"Geri çekil, Brozinski. Bize bir sıra ver." Logan bir çift havacı gözlük çıkardı ve bana sırtıttı. Farklı görünüyordu. Çenesi daha köşeliydi ve kirli sakalı onu daha yaşlı gösteriyordu.

Elbette daha *yaşlıydı*. Onu son gördüğümde on dokuz yaşında bir çocuktü. Gavin bıraktı ve Logan kollarını iki yana açtı.

"Ash. Zamanı gelmişti."

"Evet, hiç de bile." Ona sarıldım ve o da sırtıma birkaç tokat attı.

Evan hâlâ hepimizin üzerinde yükseliyordu. Elleri bir tamircininki gibi yağlıydı ve hatırlamadığım dövmeleleri vardı. "Seni görmek güzel, dostum."

"Sen de."

Evan'la kucaklaştık. Levi bir iki adım geride durmuş, ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi belirsizlikle bana bakıyordu. İkizi gibi daha yaşlı görünüyordu ve Tilikum İtfaiye Departmanı gömleğini daha önce olmadığı şekilde doldurmuştu.

Yedi yıl uzun bir süreydi.

Sonunda Levi da bana sarıldı. "Geri dönmene sevindim."

"Teşekkürler."

"Bizimle taşak geçmiyordunuz," dedi Logan. "Gerçekten gitmenize izin mi veriyorlar?" "Size bunun bir şaka olmadığını söylemişim," dedi Levi.

Kaşlarım çatıldı. "Evi arayıp şaka olsun diye erken bırakıldığımı söyleyeceğimi mi düşündün?"

Logan omuz silkti. "Belki de hapishane sana gerçekten karanlık bir mizah anlayışı vermiştir."

Gavin kıs kıs güldü ve Logan'ın koluna vurdu. "Kabul etmelisin ki, iyi bir tane olurdu." "Siz kafayı yemişsiniz," dedi Levi.

"Burası beni çok korkutuyor." Logan hapishane kompleksine bir bakış attı. "Anlaşıldı mı?"

Buradan çıkabilir miyiz?"

"Evet, gitmekte özgürüm."

"Bütün eşyaların bunlar mı?" Evan zarfı ve kutuyu cipin arkasına koydu.

"İşte bu kadar. Birkaç kıyafetim vardı ama onları istemiyorum. Sanırım bunları da yakacağım."

Üzerimdeki eski tişörtü ve siyah eşofmanları karıştırdım. Varsa sokak kıyafetleri giymemize izin veriliyordu - olmayanlara hapisane kıyafet veriyordu - ama bunları bir daha asla giymek istemiyordum.

"Harika. Küçük bir yangına her zaman varım," dedi Gavin. "Ve 'küçük bir ateş' derken büyük bir ateşten bahsediyorum."

Levi, "Şef Stanley'i seni işe alması için ikna etmeye çalıştığını düşünürsek bu ironik bir durum," dedi.

"Evet, ben bir yangın uzmanıyım. Bu iş için mükemmelim."

"Hadi," diye homurdandı Evan. "Buradan siktir olup gidelim."

"Pompa tüfek," dedi Gavin.

Levi ona ters ters baktı.

"Hayır." "Ben söyledim."

"Asher öne otursun."

"Evet, iyi bir noktaya değindin." Gavin eğildi ve hâlâ açık olan yolcu tarafındaki kapıyı işaret etti.

"Önden buyur, ağabey."

"Yedi yıl içinde olgunlaştığını görmek güzel," dedim.

Bana sadece sırtıttı.

Söylemediğim şey, bu adamı hatırladığım çocukla bağdaştırmanın ne kadar zor olduğuydu. Onu son gördüğümde, saçları gözlerine dökülen sıska bir gençti. Şişmanlamış ve büyümüştü. Onu zar zor tanıyabildim.

Hepimiz arabaya doluştuk. Görünüşe göre Levi'nin SUV'siydi; sürücü koltuğuna o oturdu. Gavin üçüncü sıraya tek başına oturtulduğu için itiraz etti ama Evan ona homurdandı ve o da sustu.

Bazı şeyler değişmemişti.

Levi otoparktan çıktı, bir kapıda durdu. Kapı kalktı ve içeri girdik. Ve bir anda otoyoldaydım, ıslah evi yan aynada kayboluyordu.

Eve gidiyordum.

"Peki, tabiri caizse araçtaki fili sorabilir miyiz?" Logan sordu.

Omzumun üzerinden baktım ve alnımdaki bantlanmış yarayı gösterdim. "Bunu mu demek istiyorsun?" "Aslında yüzünün büyük bir kısmının kırık olmadığını söyleyecektim ama evet, bunu konuşabiliriz."

gerçekten istiyorsun."

"Önemli bir şey değil. Bir veda hediyesi olduğu ortaya çıktı."

Levi parmak eklemelerime baktı ama bir şey söylemedi. Bunu takdir ettim.

"Neden dördünüz birden buraya geldiniz?" Onlar yüzüm hakkında daha fazla soru sormadan konuyu değiştirmek istedim. "Büyükanneimin sadece birinizi göndereceğini düşündüm."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gavin sordu. "Asher Bailey hapisten çıkıyor ve sen hepimizin orada olacağımızı düşünmedin mi? Ayrıca, seni kimin alacağı konusunda kavga ediyorduk ve büyükanne hepimiz arabaya binip yola çıkmazsak gagalarını üzerimize salacağını söyledi."

Arkama baktım. "Onun neyi?"

"Büyükanneimin tavukları var," dedi Levi. "Ve hiçbirimizin anlayamadığı nedenlerden ötürü onlara "gagacılarım" diyor."

Ağzımın kenarı neredeyse gülümseme denebilecek bir şekilde kalktı. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlayamıyordum. "Büyükanneimin söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Peki bize ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa tahmin etmek zorunda mıyız?" Logan sordu. "Bir yılınız daha var sanıyorduk."

Bir nefes üfledim. Düşünmek zordu; kendimi şokta gibi hissediyordum. Bu bana tutuklanmamdan sonraki ilk birkaç günü, ilçe şerifinin ofisinde tutulduğum zamanı hatırlattı. Her şey gözlerimin önünde gelişen bir kabus gibiydi. Bugün de benzer bir rüya gibiydi.

"Vali araya girdi ve merhamet gösterdi," dedim. "Ne zamandan beri valiyi tanıyorsun?" Logan sordu.

"Bilmiyorum. Görünüşe göre aynı adam yaklaşık altı ay önce valinin yeğenine saldırmış..." Sustum. Neden bahsettiğimi biliyorlardı. "Ayrıntıları bilmiyorum ama polise gittiğini hiç sanmıyorum. Bir şekilde olanları ve benim hakkımdakileri öğrendiler. Mektupta, davamın koşulları göz önüne alındığında, yattığım sürenin yeterli olduğu ve derhal serbest bırakılmam gerektiği yazıyordu."

"Vay anasını," dedi Logan.

"Bunu yedi yıl önce yapmamış olması çok kötü," diye mırıldandı Levi. "O zaman vali olduğunu sanmıyorum," dedi Evan.

"Burada olumlu şeylere odaklanabilir miyiz?" Logan söyledi. "Asher çıktı. Onu eve götürüyoruz."

Eve. Bu gerçek beni çok etkiliyordu. Otoyolda Cascades'teki küçük kasabamıza doğru ilerliyorum olsam da buna inanmak zordu.

Hazır değildim. Hazır değildim. Lanet olsun.

Bununla nasıl başa çıkacaktım? Son yedi yıl boyunca evde hayatın nasıl olduğu hakkında neredeyse hiçbir fikrim yoktu. Bazı mahkumlar dışarıyla iletişim kurmak için yaşırdı -ziyaretler, mektuplar, güncellemeler. Ben yaşamıyordum. Hapishane dönemimde hayatta kalmamın tek bir yolu olduğunu çabucak anlamıştım: Sert kalmalıydım. Soğuk kalmalıydım. Güçlü kalmalıydım.

Hayatımdaki iyi olan her şeyi, uğruna yaşamaya değer her şeyi kaybetmiştim. Evimi hatırlatan şeyler sanki kırık bir camın üzerinde yürüyormuşum gibi içimi parçalıyordu. Eğer her günümü kanayarak geçirseydim, paramparça olurdu.

Bu yüzden dış dünyayla temasımı sınırlandırmıştım. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyordum ama orada geçirdiğim süre uzadıkça kararlılığım daha da arttı. Çünkü sadece kendimi korumuyordum, hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyordum. Onları da koruyordum. Nasıl biri olduğumu görmelerini istemiyordum.

Bilmek zorunda kalmalarını istemedim.

Ama şimdi hazırlanmak için hiç zamanım olmadan otoyolda eve doğru hızla ilerliyordum. Yeniden dünyada yaşama fikrine alışmak için zamanım yoktu.

Benim bilemeyeceğim şekilde değişen bir dünya. Hazır olamadığım.

Göğsümde garip bir panik duygusu yükseldi ve yumruklarımı sıktım. Hiçbir rutinim yoktu. Programım yoktu. Hareketlerimi kısıtlayan kimse yoktu. Ayrıca üç pisliğin bir anda üzerime atlayıp beni anlamsızca dövmeye çalışmasından endişe etmem gerekmeyecekti, yani bu bir gelişme olurdu. Ama her şey çok hızlı oluyordu. Boğulacakmışım gibi hissediyordum.

"İyi misin dostum?" Levi sordu.

"Evet. Kabullenmesi çok zor. Uzun zaman oldu."

Bir an durup camdan dışarı baktım. Aracın içindeki gerçek fil, yara bere içindeki yüzüm değildi. Beni bu adamlardan ayıran yedi yıllık uçurumdu. Hapishane dönemim boyunca Gram ile çok az temasım olmuştu ama başka hiç kimseyle olmamıştı. Onlarla bile.

"Bakın, hapse girdiğimden beri benden haber alamadığınızı biliyorum."

"Dert etme dostum, anlıyoruz," dedi Logan.

"Öyle mi?"

"Büyükanne seni görmeye gidemeyeceğimizi söylediğinde ilk başta çok kızmıştım. Ama söylediklerini asla unutmayacağım. Hatırlıyor musunuz?"

Levi başını salladı. "Bazen bir adam savaşa gittiğinde geride bıraktığı insanları unutması gerektiğini söylerdi. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu savaşçı olabilmesinin tek yolu budur."

Lanet olsun. Büyükannem her zaman doğrudan meselenin özüne inmenin bir yolunu bulmuş gibiydi. "Evet. Aynen öyle."

"İyi haber şu ki, silahlarınızı bırakabilirsiniz," dedi Logan. "Savaş sona erdi."

Hırpalanmış ellerime baktım. Silahlarınızı bırakın. Nasıl olduğunu hatırladığımdan emin değildim.

"Grace'e ulaşabilen oldu mu?" Gavin sordu.

Arkamı döndüm ve ona adeta hırladım. "*Yapma.*" "Ne?"

"Onun hakkında konuşma. Adını bile söyleme."

Gavin'in gözleri büyüdü ve ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Özür dilerim." Evan ve Logan'ın bakışlarını kaçırmadım ama onları görmezden geldim.

Hazır olmadığım onca şey arasında, onun hakkında duyduklarım en büyüğüydü. Eninde sonunda gerçeğe yüzleşmek zorunda kalacaktım ama bugün değil. Bugün hariç herhangi bir gün. Zaten serseri mayın gibiydim ve onun adını duymak bile kendimi kaybetmem için yeterliydi.

Yapamadım. Henüz değil.

Özgürlüğümü, kariyer hedeflerimi, zamanımı, hatta saygınlığımı bile kaybetmiştim. Ama bunların hiçbiri onu kaybetmenin acısıyla kıyaslanamazdı. Yanına bile yaklaşamazdı.

Onu her şeyimle sevmiştim ve bunu asla geri alamayacaktım.

Her sabah evi düşünmek için kendime izin verdiğim o kısa anlarda, düşüncelerimin dikkatlice ona kaymasına izin verirdim. Ne yaptığını merak ederdim. Kiminle birlikte olduğunu ve nerede yaşadığını. Ben gittiğimden beri hayatında neler yaptığını. Ve sessizce Tanrı'ya, evrene ya da beni dinleyen her kimse ona iyi olduğundan, mutlu ve güvende olduğundan emin olması için yalvardım.

Ama onun hayatının neye benzediğini öğrenmeye hazır değildim. Onun için mutluluğu her şeyden çok istiyordum ama bunu duymanın acısıyla başa çıkamazdım. Hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı. Kendimi kedere hazırlamak için zamana.

GRACE

F Cara'nın mavi üstü açık arabasıyla virajları dönerken dağ havası saçlarımı okşuyordu. Hava muhteşemdi; güneş parlıyordu, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Spa'da geçirdiğimiz bir günün ardından eve dönüyorduk. Lezzetli bir brunch ve ardından bir masajdan sonra

ve yüz bakımı yaptırdığımda mutlu ve rahatlamıştım.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim ona bakarak. "Bu harikaydı."

Cara'nın kızıl saçları yüzüne doğru savruldu ve mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. "Benim için zevkti."

Cara ile Asher gönderildikten sonra Tilikum Koleji'ne geri döndüğümde tanışmıştım. İkimiz de transfer olmuştuk ve ikimiz de diğer öğrencilerle uyum sağlayamamıştık. Henüz yirmili yaşlarımızın başında olmamıza rağmen, hayat ikimizi de herkesten biraz daha dünyevi olmamıza neden olacak kadar hırpalamıştı. Biraz daha az taze yüzlü ve naif.

Hapisteki bir adamla nişanlı olmak bir kıza bunu yapma eğilimindeydi.

Güneş gözlüklerimi düzelttim. "Molaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ve masaja." "Güzel. Belki bu sana seni daha sık şımartmama izin vermeyi öğretir."

Ona gözlerimi devirdim. Cara eski Hollywood parasından geliyordu ve söyleyebileceğim kadarıyla, neredeyse sonsuz bir kaynağı vardı. En sevdiği hobilerinden biri de bu parayı benim için harcamaya çalışmaktı. Bunu daha çok beni kızdırmak için yaptığından emindim.

"Şımartıldığım için minnettarım. Bu seferlik. Ama aklına bir şey gelmesin."

"Hayır, benim zeki büyümlü tek boynuzlu atım, artık zayıflığını biliyorum. Ama bir dahaki sefere Napa'da bir kaplıcada hafta sonu geçiririz. Ya da belki Paris'te."

"Dur. Beni Paris'te bir kaplıcaya götürmeyeceksin." "İnatçılığımı küçümsüyorsun."

"Sen de benimkini küçümsüyorsun."

Tekrar bana baktı. "Hayır, senin inatçılığın konusunda çok bilgiliyim."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Otoyol kıvrıldı ve Tilikum'a doğru giden çıkışa saptı. Bazen neden bizim küçük kasabamızda kaldığını merak ederdim. Los Angeles'ta, varlıklı insanlar ve ünlüler arasında büyümüşü. Süslü brunchlara ve seçkin kulüplere giderdi. Bir isyan hareketi olarak üniversiteye gitmek için buraya taşındığını, annesini kızdırmak için hiçliğin ortasındaki küçük bir kasabada küçük bir okul seçtiğini biliyordum. Ve işe yaramıştı. Annesi çok kızmıştı. Ama nedense Cara hiç gitmemişti.

Bunun için durmadan minnettarlık duydum.

"Bu gece dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Elbette. Aklında ne var?"

"Bilmiyorum, açık saçık giyinmeyi ve eve yalnız gitmemeyi içerdiği sürece." "Evet, iyi eğlenceler."

Alt dudağını somurtarak dışarı çıkardı. "Hadi ama Grace. Çok uzun zamandır seks yapmadım.

Gerçekten iyi bir sik kullanabilirim."

"Sorun değil. Dışarı çıkabiliriz, sen de açık saçık giyinirsin ve güzel bir alet alırsın."

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Şimdi rahatladığını mı sanıyorsun? İyi bir sikin sana neler yapabileceğini bilsen şaşardın."

Kasabaya girdiğimizde yavaşladık ve saçlarımızı düzelttim. "Ben almayayım, ama teşekkürler."

İnledi. "En azından benim yanımda sürtük gibi giyin. Bir noktada seni yatağa atmak için çalışacağım, ama açıkçası nefesimi tutmuyorum."

"Evet, yapma."

"Neden bu konuda bu kadar inatçısın?"

"Nedenini biliyorsun."

Frene bastı ve yolun ortasında durdu; ne bir dur işareti ne de bir karşıdan karşıya geçiş vardı. Arkamızda kimse yoktu ama yine de.

"Ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden baktım. "Kenara çekebilir misin?"

Yüzü bana dönük olacak şekilde kaykıldı ve güneş gözlüklerini burnundan aşağı çekerek üstünden baktı. "Çıkar şunu. Sadece bu gece için."

"Neyi çıkarayım?"

Gözleri kasıtlı olarak elime kaydı. "Bu."

Ağzım bir karışık açık kaldı ve bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Seks hayatımdaki eksiklikle ilgili benimle alay etmesine alışkındım; bunu her zaman yapardı. Ama yüzüğümü çıkarmak mı? "Şu anda ciddi misin? Hayır, yüzüğümü çıkarmayacağım."

"Boo, seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun ama bunun daha ne kadar devam etmesine izin vereceksin?"

"Neyin devam etmesine izin

vereyim? Ben nişanlıyım."

"Bunu hatırlıyor mu?"

Başka tarafa baktım. "Bunun karmaşık olduğunu biliyorsun."

Bir süre sessiz kaldı, sonra uzanıp elimi kendi eliyle kapattı. "Özür dilerim. Haklısın, durum biraz karışık. Çıkarmak istemiyorsan, takmaya devam etmelisin."

"Gerçekten anlamadığını biliyorum." Sesim sessizdi. "Anlamayı beklemiyorum. Onu hiç tanımadın. Daha önce etrafımızda hiç bulunmadın."

"Anlamak istiyorum. Sen benim kızsımsın ve eğer bir şey istiyorsan, onu senin için elde etmeyi hayattaki görevim haline getiririm. Sadece... uzun zamandır ondan haber almadın."

"Biliyorum."

Cara haklıydı ve sadece ben değildim. Asher kendini herkesten soyutlamıştı. Ziyaretçileri reddediyordu ve Gram'a hayatta olduğunu bildirmek için ara sıra gönderdiği kısa mesajlar dışında, onunla iletişim kurmak nadirdi.

Yedi yıldır onu ne görmüştüm ne de ondan haber almıştım.

"Bakın, bu yüzüğü takmanın beni aptal, deli ya da her ikisi gibi gösterdiğinin farkındayım." Elimi kaldırdım. Farklı parmaklarıma birkaç yüzük takıyordum ama onları da kıyafetlerimi değiştirdiğim gibi değiştiriyordum. Asher'ın yüzüğünü hiç çıkarmadım. "Ama başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Bu kimseyi ilgilendirmez. Asher bana evlenme teklif etti ve *beni* kurtarmak için hapse girmiş olması,

eğer bu kısmı unuttuysanız, *beni* ilgilendirmiyor.

bittiği anlamına gelir."

"Seni kurtardığı gerçeğini unutmadım ve sonunda onunla karşılaştığımda bunun için dudaklarına kocaman bir öpücük konduracağımdan emin olabilirsiniz."

Arkamızda bir araba durdu ve korna çaldı. Cara arkasını döndü ve ona ters ters baktı. "Aman Tanrım, Cara, sokaktan çekil."

Ayağını frenden çekti ve tekrar hareket etmeye başladı. "Bu kasabada trafik yok gibi bir şey. Etrafımdan dolaşabilirdi. Ve senin aptal ya da deli olduğunu düşünmüyorum. Tamam, belki biraz delisin. Ama kim değil ki, gerçekten."

"O zaman neden yüzüğümü çıkarmamı ve bu gece seninle açık saçık giyinmemi öneriyorsun? Bu da nereden çıktı?"

"Çünkü çıkış tarihi yaklaştıkça, kendinizi büyük bir hayal kırıklığına hazırlayıp hazırlamadığınızı merak ediyorum. Hayal kırıklığından kastım, ruhu parçalayan bir kalp kırıklığı."

Kollarımı kavuşturdum.

"Grace, bu temelsiz bir endişe değil. Onu son gördüğünde senden ayrılmıştı." "Bunu sana neden söyledim ki?"

"Çünkü seni sarhoş ettim."

Gözlerimi devirdim. "Lanet olsun sana."

"Sadece senin için endişeleniyorum. Kafanda her şeyi kumuşsun ve ya dışarı çıkarsa ve sen onun ciddi olduğunu anlarsan?"

"Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun? Bunu her zaman düşünüyorum. Ama Cara, onu tanıyorum. Bizi tanıyorum. Dışarı çıktığında, bu çok zor olacak. Gerçekten zor olacak. O eskisi gibi olmayacak, ben de değilim. Ama o ve ben..."

"Ruh eşi misiniz? Olmanız mı gerekiyor? Kaderiniz mi? Yıldız çarpmış aşıklar mı?" "Umarım sonuncusu değildir. Romeo ve Juliet değil mi o? İkisi de ölüyor."

"Doğru, ama yıldızların aynı hizaya gelmediği aşıklar için de kullanılabilir. Bu kesinlikle sensin."

"Gerçek bu değil mi?"

Postaneden sola döndü ve Harvey Johnston'a el sallayabilmemiz için yavaşladı. Sakalları kırışmış ve dağılmıştı, tozlu iş kıyafetleri giyiyordu. Dağınık görünümü ve şaşkın tavırları insanların onun evsiz olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Ama kasabanın dışında bir kulübede yaşıyordu ve kendine yeterince iyi bakıyor gibi görünüyordu. Sadece tuhaf biriydi.

Ondan hoşlanmıştım. "Hey, Harvey."

Geniş bir sırtıyla el salladı.

"Bakın, Asher ailesini seviyor," diye devam ettim. "Bunu bir pislik olmak için ya da umursamadığı için yapmıyor. Hayatta kalmak için yapıyor. Herkesi bu şekilde kesip atmasının tek nedeni bu. Gram bile öyle söyledi. Başka seçeneği olmadığını hissetmedikçe bunu yapmazdı."

"İşte bu yüzden senden ayrılmak zorunda olduğunu söyledi. Başka seçeneği olmadığını hissetti."

"Biliyor musun, bunu söyleme şekline bakılırsa, alaycı olup olmadığını anlayamıyorum. Ama evet, tam da bu yüzden benden ayrılmak zorunda olduğunu söyledi. Ve aslında bu bir ayrılık değildi, bir tartışmaydı. Yedi yıl önce bir kavgaya tutuştuk ve bitirmeye fırsatımız olmadı."

Güldü.

Dirseğimle onu dürttüm. "Neden bana gülüyorsun? Aptal olma."

"Hayır, söz veriyorum. Sadece onun eve geldiğini ve senin de yaptığın ilk şeyin onunla kavga etmek olduğunu hayal ettim."

Çok uzakta değildi. Asher eve geldiğinde, o ve ben konuşacaktık. Birbirimizin beynini yaklaşık yedi milyon kez siktikten sonra.

Tanrım, onu özledim.

Evimin önünde yavaşladı ve durdu. "Şunu söyleyeyim, sadakatine her zaman hayran kalacağım."

"Teşekkürler."

"Yüzüğü çıkarmanı önerdiğim için özür dilerim. Kavga etmeyelim. Bana kızgın olduğunu

düşünürsem gidemem."

"Çok tuhafsin."

"Biliyorum. Elimde değil, korkunç bir çocukluk geçirdim."

Emniyet kemerimi çıkardım ve ona sarılmak için eğildim. "Sana kızgın

değilim." "Teşekkürler, boo."

"Sekiz gibi Caboose'da buluşalım mı?" "Kulağa

hoş geliyor."

Çantamı aldım ve içeri girdim.

Tezgah ve dolap kapağı örnekleri oturma odamın zeminine yayılmıştı. Dün gece onları orada bıraktığımı unutmuşum. Bu evi yaklaşık bir yıl önce satın almıştım ve harabeye dönmüştü. Yıllarca boş durduktan sonra tamamen yaşanmaz haldeydi. Ama sıkı bir çalışmanın onaramayacağı bir şey değildi. Hâlâ kat etmem gereken uzun bir yol vardı ama oturma odası, bir banyo ve bir yatak odası tamamen yenilenmişti. Dolaplarda kapak olmamasına ve muşamba zeminin iğrenç olmasına rağmen mutfak kullanılabilir durumdaydı. Ama işe yarıyordu. Birkaç ay önce taşınabildim.

Bir inşaat bölgesinde yaşamının zorlukları vardı ama umursamadım. Ve bir molaya ihtiyacım olduğunda, birkaç günlüğüne Cara'ya gidebiliyordum.

Bu gece dışarı çıkmayı kabul ettiğim için - bu da akşamımı kanepede pijamalarımınla bir kadeh şarap içerek geçirmeyeceğim anlamına geliyordu - duş aldım, saçımı yaptım ve biraz makyaj yaptım. Daha sonra, kendime hızlı bir akşam yemeği hazırlamak için mutfığa girdim.

Ne yazık ki buzdolabım çoğunlukla boştu. Lanet olsun. Cara'yı bugün benimle ayak işlerini yapması için kandırmayı planlıyordum ama onun yerine spa günüyle bana sürpriz yaptı. Şikayet ettiğimden değil. Ama şimdi markete gitmem gerekiyordu.

Anahtarlarımı ve çantamı alıp kapıdan çıktım ve anneme uğrayıp küçük kardeşimi almaya karar verdim. Muhtemelen evden çıkmak için bir nedeni olsun isterdi. İstemezse de ona şeker ya da başka bir şeyle rüşvet verirdim. Moody on bir yaşındakiler hâlâ şeker seviyordu, değil mi?

Evim çocukluk evimden bir milden daha az uzaklıktaydı. Araba özel yol boyunca ilerledi. Annemin arabası dışarıda park halinde değildi ama Jack'in polis aracı park halindeydi. Birkaç yıl önce, eski Seattle polisi olan Jack Cordero ile evlenmişti. Yirmili yaşlarımda ortasında üvey bir babaya sahip olmak biraz garipti, özellikle de annem daha önce hiç evlenmediği için, babamla bile. Ama Jack ona tapan harika bir adamdı.

Sonunda mutlu olmasını sevdim. Ona doğru davranan birini bulmuştu. Pislik babamın aksine, ki o da ironinin bir cilvesi olarak hapisteydi.

Kağıt üzerinde, baba sorunlarıyla dolu olması gereken bir kız gibi görünüyordum. Adam öldürmekten sekiz yıl hapis yatan bir adamla nişanlıydım; babam uyuşturucu kaçakçılığından hapisteydi. Evet, Grace Miles'ın hayatını düzene soktuğu kesin.

Ama gerçek şu ki, babam hiçbir zaman hayatımın büyük bir parçası olmamıştı. Çocukluğumda düzenli ziyaretçi olduğu kısa dönemler olmuştu. Ama çoğunlukla, etrafımda olmamıştı. Yaklaşık beş yıl önce nedenini keşfettim: Evliydi ve dört çocuğu daha vardı. Annem bilmiyordu ve ben onu Elijah'a babalık yaptığı için yakalayana kadar onlar da bizi bilmiyordu.

Şimdi üç üvey erkek kardeşim ve bir üvey kız kardeşim vardı ve hepsi de yaklaşık otuz dakika uzaklıkta yaşıyordu.

Neyse ki hiçbirine bize babalık eden adama çekmemişti. Yeni ailemi sevdim. Harikaydılar.

Hayat bazen beklenmedik dönüşler yapardı.

Jack'in arabasının yanına park ettim ama bakışlarım büyükannemin evine kaydı. Dükkânda bir şeye ihtiyacı olup olmadığını merak ettim. Madem gidiyordum, onun için bir şey alıp alamayacağımı da sorabilirdim.

Çimlerin üzerinde yürüdüm ve verandanın merdivenlerini çıktım. Büyükannemin evi hiç değişmemiş gibiydi. Ayaklarınızın altında gıcırdayan, etrafı saran aynı ön sundurma. Ön kapı her zaman neşeli bir sarıya boyanırdı. Sarı panjurlar da ona uyardı. Bahçeleri dillere destandı, bazı küçük çiftliklerden daha fazla meyve ve sebze üretti.

Burası bana annemin evi kadar evim gibi geliyordu. Büyükannemin mutfak masasında çocuklarla oturup kurabiye ya da yaban mersinli kek yerken bacaklarımı salladığım sayısız anım vardı. Büyükannemin dönümlerce arazisi vardı ve çocukluğumun çoğunu Asher'la birlikte gezerek geçirmiştik. Derede oynar, kaleler inşa eder, hikayeler ve oyunlar uydururduk. Güzel bir hayatı.

Ön kapı her zamanki gibi kilitli değildi, bu yüzden içeri girdim ve mutfakta akan suyu duydum.

Koridordan evin arka tarafına doğru yürürken, "Hey, büyükanne," diye seslendim. "Ben gidiyorum. Dükkâna. Bir şeye ihtiyacınız var mı-" Hızlı bir çılgılık atarak olduğum yerde durdum.

Lavabonun başında bir adam duruyordu. Kısa siyah saçlı. Geniş sırtı ve kaslarla dalgalanan geniş omuzları.

Kalın, dövmeli kollar.

O dövmelerden bazılarını tanıdım. Ama bu olamazdı.

Suyu kapattı ve döndü, gözleri benimkilerle buluştu.

Aman Tanrım.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve bir an için konuşamadım.

Asher'dı.

Ya da bir zamanlar Asher olan biri. Bu adam kalın ve sertti, alnındaki taze keşiğin üzerinde küçük bir tıbbi bant parçası vardı. Gözlerim onu içine çekerek bir aşağı bir yukarı gezindi. Çok farklı görünüyordu.

Ama oydu. Tam burada duruyordu.

Bana baktı, kaşlarının arasında derin bir oyuk vardı, gözleri endişeyle parlıyordu. Neden bana öyle bakıyordu? Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı.

Sonunda bir kelime çıkarmayı başardım. "Asher?"

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi çakıllı, neredeyse monotondur. "Ben mi?"

"Senin burada ne işin var?"

"Serbest bırakıldım."

Tekrar bocaladım, sesimi çıkarmadan önce bir an kekeleydim. "Sen... Ne?"

Neden kimse beni aramadı? Buraya ne zaman geldin?"

Cevap vermedi. Sadece gördüklerine inanamıyormuş gibi bana baktı.

Bu anı hep böyle hayal etmemiştim. Dışarı çıktığında orada olmayı planlamıştım, böylece onu hapisane kapılarının dışında karşılayabilir ve kendimi kollarına bırakabilirdim.

Bunun yerine, büyükannemin mutfağında durmuş, ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi birbirimize bakıyorduk.

Ya

p. "Aman Tanrım, ne yapıyorum ben?" Kollarımı boynuna dolamak için öne doğru bir adım attım.

Ama o beni durdurmak için elini uzattı. "Yapma."

Bana tokat atmış gibi geriye doğru irkildim. "Ne?"

"Yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Bunu henüz yapamam."

"Neyi yapamazsın? Anlamıyorum."

"Siktir," diye mırıldandı. Yere bakarak, düşmemek için kendini desteklemesi gerekiyormuş gibi arkasındaki tezgâhı kavradı. "Gitmen gerekiyor."

"Ciddi olamazsın. Asher-"

"Lütfen," dedi dişlerini sıkarak. Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Lütfen git."

En son konuştuğumuz zamanın anıları geri geldi. Bittiğini söylediği zaman. Onu bırakmam gerektiğini söylediği zaman.

Evdeydi ve gitmemi mi istedi?

Hüzün ve öfke göğsümden ilk kopan olmak için savaştı ve ortaya çıkan mücadele cevabımı boğdu. Dünya tersine dönmüş gibi hissederek arkamı döndüm ve dışarı çıktım.

ASHER

I sakinleşemedi.

Eski yatak odamda volta atarken ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırıyor, paniği bastırmaya çalışıyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu ve adrenalin beni içten içe yakıyordu. Ellerimi yumruk yaptım, heyecandan titriyordum. Kendimi kaybetmeme bir adım kalmıştı.

Bir şeye vurmak istedim.

Neden buraya gelmişti? Neden bugün?

Sadece birkaç saattir evdeydim. Geldiğimde büyükannem sanki uzun bir hafta sonu için gitmişim de yedi yılımı parmaklıklar ardında geçirmemişim gibi davrandı. Gülümsedi ve bana sıkıca sarıldı, sonra da kendi eşyalarımı odama taşımamı söyledi.

Kardeşlerim kutlama için kalmak istemişlerdi ama o beni onlara olmaz deme zahmetinden kurtarmıştı. Şu anda ihtiyacım olan son şey iyiymişim gibi davranmaktı. Hepsinin hatırladığı eski Asher'dım ve geride bıraktığım hayata geri dönmeye hazırdım.

Sanki başka bir dünyada yaşıyormuşum ve sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan bu dünyanın ortasına düşmüşüm gibi hissediyordum.

Ki bu gerçeklerden uzak değildi.

Büyükannem kardeşlerimi kovduktan sonra, bu evin tanıdıklığı beni topraklamaya yardımcı olmuştu. Panjurlar ve ön kapı hâlâ sarıya boyalıydı. Yerler hala aynı yerlerden gıcırdayordu. Hala taze çamaşır ve pişen ekmek kokuyordu.

Hala ev gibi kokuyordu.

Sessizlik bana düşünmek için bir şans vermişti. Yavaşlamak ve kafamı toplamak için. Ve yeni bir plan yaptım.

Sekiz yıllık planım müdüre yaptığım ziyaretle birlikte pencereden dışarı fırlatılmıştı. Bu plan, hayatta kalmamı sağlamak için tasarlanmış engeller ve zihinsel zırhlardan oluşuyordu. Ve cezam bitmek üzereyken, eve gitmeden önce ailemle yeniden bağlantı kuracak kadar bunları yıkmayı planlamıştım. Tilikum'daki yaşamın ayrıntılarını öğrenmek için aldığım tüm mektupları okuyacaktım. Kardeşlerimle telefonda konuşacaktım. Parmaklıklar ardındaki son haftalarımı dışarıdaki hayatla yüzleşmeye hazırlanmak için kullanacaktım.

Erken çıkacağım hiç aklıma gelmemişti.

Ben de yeni bir plan yaptım. Bir süreliğine burada saklanacaktım. Kendimi toparlamak için birkaç gün ayıracaktım. Büyükannemin evinin güvenliğinden hayatı yakalayacaktım. Herkesin mektuplarını okuyacak, sorular soracak, kardeşlerimle vakit geçirecektim. Hazır olduğumda, çevremi genişletecektim. Daha fazla haber duyardım. Dışarı çıkıp nelerin değiştiğini görecektim. İnsanlar evde olduğumu öğrensin.

Ama sonra Grace içeri girdi ve yeni planımı paramparça etti.

Henüz burada olmaması gerekiyordu. Hazır değildim.

Volta atmaya devam ettim, yumruğumu duvara vurma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Acıyı arzuluyordum; parmak eklemlerimi sert bir şeye çarpmak istiyordum.

Dövüşmek istiyordu.

Bu dürtü beni ele geçirmekle tehdit eden panik duygusunu arttırdı. Artık hapishanede değildim. Bir şeye ya da birine öylece vuramazdım. Yumruğumun birinin midesine indiğini ya da çenesini kırdığını hissetmek geçici bir rahatlama sağlayabilirdi. Ama burada böyle yaşayamazdım.

Kabul etmek istemiyordum ama içten içe neden bu kadar kontrolden çıktığımı biliyordum. Yedi yıl boyunca, katı bir kurallar dizisinin sınırları içinde var olmuştum. Bir düzenim vardı. Rutin. Ve bu rutinin aniden ve beklenmedik bir şekilde kaybolması beni diken üstünde tutuyordu.

Özgürlüğün iyi hissettirmesi gerekiyordu ama şu anda sadece kaos gibi geliyordu. Sanki ayaklarımın altında sağlam bir şey yokmuş gibi.

O kadar gün varken neden bugün gelmek zorundaydı? Ben hala serbest bırakılmanın şokunu yaşarken?

Volta atmayı bıraktım ve bir kolumu pencerenin çerçevesine yasladım. Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes alarak vücudumu sakinleştirmeye çalıştım. Hızla atan kalbimi yavaşlatmak için. Ama gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Grace'in eski yatak odasının penceresiydi.

Sikeyim.

Perdeyi sıkı bir yumrukla kavradım ve tam çekip kapatacaktım -ve muhtemelen duvardan sökecektim- ki kapı aralığından Gram'ın sesi geldi.

"Hey, Ayı."

Yavaşça yumruğumu sıktım ve perdeyi bıraktım.

Saçları, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır kullandığı kalın örgü halindeydi. Artık çoğunlukla griydi. Yüzündeki çizgiler derinleşmişti ama koyu kahverengi gözleri hâlâ keskin ve berraktı.

"Bir gün oldu." Eski ikiz yatağımın kenarına oturdu, sonra yanındaki şilteyi okşadı. "Hadi, şimdi."

İçimdeki öfkeli, yaralı küçük çocuk onun sesinin yatıştırıcı tonuna karşılık verdi. İtaat ettim ve yatağa, onun yanına oturdum.

"Acele etme, Ayı."

Ön kollarımı kalçalarımaya dayayarak öne doğru eğildim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Evet." "Ciddiyim. Yavaşla ve nefes al."

"Deniyorum."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama sessiz varlığı yardımcı oldu. Kalp atışlarım yavaşladı ve panik hissim azalmaya başladı.

"Bazen ihtiyacımız olan şey dağılmak için bir yerdir. Parçalarımızı yeniden bir araya getirmeye çalışırken güvende olacağımızı bildiğimiz bir yer." Bacağımı okşadı. "Burada güvendesin, Ayı."

Gözlerimi sıkarak içimde kabaran duygu selini -uzun zamandır gömdüğüm duygularımı- geri yuttum. Öfke ve saldırganlık benim sürekli yoldaşlarım olmuştu; onlar ve can sıkıntısı. Ama sevgi ve minnettarlık gibi şeyler yabancıydı - zar zor tanıdığım duygular.

Ben kendimi toparlamak için mücadele ederken büyükannem hiçbir şey söylemedi. Aklım başımdan gitmiş, kalbim göğsümde sıkışmıştı. Mutlu olmadığım için suçluluk hissediyordum. Bununla başa çıkamayacağımdan endişelendim. Ve evde olamayacak kadar berbat durumda olduğumdan korktum.

Herkesi yanımda götüreceğimi.

Yavaş yavaş nefes alışım normale döndü. Gözlerimi açarak doğruldum ve avuçlarımı pantolonuma sildim.

Artık panik içinde kaybolmadığım için odanın benim tarafımın eşyalarla dolu olduğunu fark ettim. Büyürken bu odayı Evan'la paylaşmıştım. Şimdi onun tarafı boştu. Yatağın üzerinde bir yorgan vardı ama burada yaşarken kullandığı yorgan değildi. Uyumlu yastıklarla birlikte yeni görünüyordu, sanki misafirler için hazırlanmış gibiydi. Rafları ve komodini bomboştu. Yerde büyük boy giysiler ya da on üç numara ayakkabılar yoktu.

Benim tarafım sanki burada biri yaşıyormuş gibi görünüyordu. Çocukken kullandığım el yapımı mavi yorgan hâlâ yatağın üzerindeydi. Raflar, taşındığımda geride bıraktığım spor ödülleri ve kupalarla doluydu. Üniversite ders kitapları ve eski spiralli defterler vardı. Gönüllü itfaiyeci üniformam dolabın içinde, eski ceketimin yanında asılıydı. *Üzerinde Asher* yazan kutular duvara yığılmıştı ve eski çalar saatim -Büyükannemin ikinci sınıfta fazla uyumayı bırakmam için bana aldığı iğrenç sesli saat-yatağımın başucunda duruyordu.

Onun yanında Grace'le benim çerçeveli bir fotoğrafımız vardı. Daha önce benim dairemdeydi. "Bütün eşyalarımı sakladın mı?"

"Çoğunu. Hatırladığım kadarıyla buzdolabında attığımız bazı çeşniler vardı. Ama onun dışında çoğu burada."

"Neden ondan kurtulmadın? Ya da depoya falan koymadın?" "Burada olması hoşuma gidiyordu."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Sanırım mantıklı geldi.

"Grace de öyle."

Adını duymak zordu ama Gram'a söylememesini söyleyecek değildim. "Ne?"

"Sanırım senin eşyalarının burada olması onun da hoşuna gidiyordu. Arada sırada, annesini ziyaret ettiğinde gelip bir süre otururdu."

Tekrar öne eğilerek ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdirdim. Grace hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Kendimi onun hayatını duymaya hazırlamak için zamana.

O kadar güzeldi ki. Ona bakmak acı veriyordu.

Onun hakkında konuşmaya hazır değildim ama yine de sormaktan -konuşmaya devam etmekten-kendimi alıkoyamadım. "Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım bu onu biraz rahatlattı. Hala sana bağlı olduğunu hissetmesini sağladı. Bu hiçbirimiz için kolay bir şey değildi."

"Büyükanne, çok üzgünüm-"

"Sakın buna cüret etme." Sözümü kesti ve sesinde keskin bir ton vardı. "Seni göndermek yanlıştı, açık ve net. Bunda adalet yoktu. Bu yüzden benden ya da bu aileden herhangi birinden özür dilediğini duymak istemiyorum. Bunun için değil."

Yanıliyordu. Özür dilemem gereken çok şey vardı. Ama onunla tartışmayacaktım.

"Yine de Grace'den özür dilemelisin."

Homurdandım. Harika. Muhtemelen insanüstü kulaklarıyla her şeyi duymuştu.

"Benimle mağara adamı gibi konuşma."

"Büyükanne, yapamam."

"Onu öyle bırakıp gittiğin için üzgün olduğunu söyleyemez misin? Tabii ki söyleyebilirsin." "Hayır, onu henüz göremem."

Tekrar bacağımı okşadı. "Düşündüğün kadar kötü olmayacak."

Onu aşağıda gördüğümde hissettiklerime bakılırsa, o kadar da emin değildim. "Bilmiyorum."

"Evet, öyle. Ama sen de aynı şekilde acele etme. Payına düşenden fazlasını yaşadın ve ayaklarının üzerinde durman biraz zaman alırsa kimse seni suçlamaz. Ama yapacaksın."

Ben de bundan emin değildim. "Teşekkürler. Peki ya Gram?"

"Evet?"

"Kalmama izin verdiğiniz için teŖekkürler."

"Dediğim gibi, herkesin bazen güvenli bir yere ihtiyacı olur. Ve yavrularım her zaman eve gelebilir."

GRACE

W

Bu tam bir kabustu.

Şaşkın ve sersemlemiş bir halde, az önce ne olduğunu merak ederek büyükannemin evinden ayrıldım. Telefonum çaldı ama duymazdan geldim. Henüz konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Eve gelmeden önce yine çaldı. Bu sefer kontrol ettim. Levi. Cevapsız arama Evan'a aitti. Muhtemelen Asher'ın evde olduğunu söylemek için arıyorlardı ama şu anda soyadı Bailey olan biriyle konuşmak istemiyordum. Sakinleştiğimde onları tekrar arayacaktım.

Evimin önüne park ettim ve arabadan indiğimde aklımdan bir anı geçti, o kadar canlıydı ki nefesimi kesti. Asher bana itiraf pazarlığını kabul edip hapse gireceğini söyledikten sonra bu evin önünde duran ben. Bana onu bırakmam gerektiğini söyledikten sonra.

Hiç düşünmeden buraya gelmişim. O zamanlar terk edilmiş olan evin önüne park ettim ve bir şeyler fırlatmaya başladım. Taşlar, sopalar, çam kozalakları. Bulabildiğim her şeyi fırlatmışım, öfke ve acımı dışa vurmak için çaresizdim.

Tekrar yapıyormuş gibi hissettim. Duygularımı aceleyle dışa vurmak ve evime bir şeyler fırlatmak. Bir çam kozalağı alıp elimde birkaç kez çevirdim, gözlerim dış cepheye kilitlenmişti.

Sonra, başka bir anı. Asher'la birlikte yürüyüşe çıktığımız gece. Elim tutmuş ve beni sevdiğini söylemişti. Beni ilk kez bu evin önünde öpmüştü. Eğer birlikte kalırsak, evi satın alıp onaracağımızı söylemiştik.

Burayı bir ev haline getirin.

Derin bir nefes alarak kozalağı bıraktım. Arabamı kilitledim ve içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarma zahmetine katlanmadan kanepeye uzandım.

Asher evdeydi.

O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Bu nasıl olmuştu? Neden kimse bana söylememişti? En önemlisi, Asher bir milden daha az uzaktayken ben neden burada tek başıma kendimi bok gibi hissediyordum?

Bunu henüz yapamayacağını söylemişti. Neyi yapamayacağını? Beni görmeyi mi? Neden?

Onun evde olması ve benim şu anda ona simit gibi sarılmamış olmamla ilgili çok yanlış bir şey vardı.

Midem bulanıyordu. Az önce Asher'ın eve dönüşüyle ilgili tüm korkularım yüzüme çarpmıştı. Bir kenara bırakmaya çalıştığım, inatçı bir inançla öldürmeye çalıştığım her endişe.

Bittiğimizi söylediğinde bunu kastetmiş olmasından ve benim boşuna beklemiş olmamdan korkuyordum. Telefonum yine çalmaya başladı. Bir iniltiyle kontrol etmek için kalktım.

Büyükanne: *Her şey yoluna girecek, Anne Ayı. Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Onun için dayanmaya devam et.*

Uzun bir nefes alarak kanepeye uzandım ve onun mesajına bakmaya başladım. Umutsuzca ona inanmak istiyordum. Büyükanнем size asla duymak istediklerinizi söylemezdi. Bazen gerçeği daha sonra anlam kazanacak hikâyelere ya da metaforlara büründürürdü ama kimsenin üzerine titremezdi. Eğer her şeyin yoluna gireceğini söylediye, buna inandığı içindi.

Ne olursa olsun, hayatımın son yedi yılını artık beni istemeyen bir adamı bekleyerek heba edip etmediğimi düşünmek bedenimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Tüm bu endişeli enerjiyle bir şeyler yapmam gerekiyordu. Gram'a teşekkür etmek için mesaj attım, sonra da koruyucu gözlüklerimi ve balyozumu çıkardım. Mutfakta sökölmesi gereken bir dolap ve tezgah bölümü vardı.

Ben de hayat bunaltıcı olduğunda her zaman yaptığım şeyi yaptım. İşe koyuldum.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ederek KABİNİN DIŞINDA TİTREDİM.

Dolabı parçalamayı bitirmiştım ve alçıpanda birkaç istenmeyen delik açmıştım. Ama bunun için sinirlenmemeye karar vermiştim. Her şey tamir edilebilirdi. O eski evin tadilatında sevdiğim şeylerden biri de buydu. Bir şeyin ne kadar kırık, eski ya da hasarlı görüldüğü önemli değildi. Her zaman yeni bir şey yapılabilirdi.

Ancak Cumartesi gecemi bir balyozla tek başıma geçirmek, kendimi ne kadar kötü hissettiğimi göz önünde bulundurursak, muhtemelen en iyi fikir değildi. Alçıpandaki birkaç delik neredeyse kendiliğinden bir duvarı kaldırmama *dönüşecekti* - aslında tüm yapının bütünlüğünü tehlikeye atmadan kaldırılabilceğinden emin olmadığım bir duvarı.

O yüzden balyozu bırakıp Cara'yla buluşmaya geldim.

Caboose çocukluğumdan beri pek değişmemişti. Hâlâ hafta sonları erken kapanan aile dostu bir restoranı ve yarım duvarla ayrılmış bir barı vardı. Duvarları eski demiryolu tabelaları süslüyor ve Hank'in geniş koleksiyonundan model trenler her yerde sergileniyordu. Ve hâlâ şehirdeki en iyi soğan halkalarına sahipti.

Bir Cumartesi günü için her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Barda bir masada oturan Cara'yı gördüm, kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. İçkisini yudumluyor, etrafındaki insanları kayıtsızca izliyordu.

Dalgınca ellerimi kot pantolonuma sildim. Hayal mi görüyordum yoksa insanlar bana mı bakıyordu? Çoktan duymuşlar mıydı? Söylentiler bu kasabada yaz yangınlarından daha hızlı yayılırdı ama bu çok saçmaydı. Sadece birkaç saat olmuştu.

Beni takip eden gözleri görmezden gelmeye çalışarak Cara'nın masasına gittim.

"İşte benim köpüklü ay ışığım." İçkisini yere bıraktı. "Ama Tanrım, sana ne oldu?" Karşısındaki sandalyeye bir kaya gibi düştüm. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Neden koruyucu gözlük taktığınızla başlamaya ne dersiniz? Sonra konuşabiliriz..." Durakladı ve eliyle aşağı yukarı işaret etti. "Bütün bunlar."

Elimi yüzüme götürdüm. Aman Tanrım, hâlâ koruyucu gözlük takıyordum. Herkesin bana bakmasına şaşmamalı. Gözlükleri çıkardım ve masanın üzerine koydum.

Kirli çocuğunu temizlemeye çalışan bir anne gibi uzanıp alnımı silmeye ve parmaklarını saçlarımla önünde gezdirmeye başladı. "Neden bu kadar kirlisin?"

"Demo yapıyordum."

"Ve sen de aletlerini bırakıp aynaya bakmadan evden öylece çıkıp gittin öyle mi?"

Sana bir müteahhit tutmama ne zaman izin vereceksin?"

"Asla."

Saçımla uğraşmayı bıraktı. "Boo, sorun ne? Hayalet falan görmüş gibisin."

"Asher eve geldi."

"Pardon, ne dedin?"

"O evde."

"Şimdiden sarhoş mu oldun? Buraya arabayla gelmedin, değil mi?" "Sarhoş değilim."

Ağzı açıldı ama tereddüt etti. "Asher, Bailey'deki gibi mi?"

Başımı salladım.

"Sen neden bahsediyorsun?" "Onu

Gram'ın yerinde gördüm."

İçkisini masaya doğru itti. "Bunu iç, sonra konuşmaya devam et, çünkü ben kayboldum."

Cin toniğini elime aldım ve uzun bir yudum aldım. "Büyükanneimin evinde. Neden bilmiyorum.

Onu gördüm ve sonra eve gittim ve neredeyse balyozla bir duvarı yıkıyordum."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak omzunun üzerinden bara doğru baktı ve parmaklarını oynattı.

"Hank? Burada daha sert bir şeye ihtiyacımız var. Derhal."

"Mutfaktaydı," dedim. Sesim ben gibi çıkmıyordu. "Ve bana gitmemi söyledi." Yüzü taş kesildi. "Ne?"

"Bunu henüz yapamayacağını söyledi. Sonra da gitmemi söyledi." "Yani eve gittin ve bir şeyleri kırmaya mı başladın?" "Temel olarak."

"Buna itiraz edemem." Derin bir nefes aldı. "Tamam, bu gece bu düzeyde bir hasar kontrolüne hazırlıklı değildim ama doğaçlama yapacağız."

Hank masamıza geldi ve önümüze viskiye benzeyen iki shot koydu.

"Mükemmel, Hank, sen bir cevhersin." Ona parlak bir gülümseme verdi, ancak arkamdaki bir şey dikkatini çekti ve ifadesi eriyerek bir bakışa dönüştü. "Harika, tam da ihtiyacımız olan şey. Prens sık kafalı."

Logan yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve birasını masanın üzerine koydu. "O koltuk dolu," dedi Cara.

Logan kaşlarını çatarak ona baktı, sonra da yüzünü bana dönmek üzere yana kaydı. "Evan seninle henüz konuşmadı mı? Arayacağını söylemişti."

"Asher'ı gördüm."

Bir süre bakışlarımı tuttu ve sanki nasıl geçtiğini tahmin edebiliyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Kahretsin." "Neden kimse bana söylemedi?"

"Son dakikaya kadar haberimiz yoktu. Büyükanne bu sabah bir telefon aldı ve bizi onu almaya gönderdi. Yolun yarısına gelene kadar neler olduğunu anlayacak kadar uyanmamıştım. Levi gitmemiz gerektiğini söyleyerek kapıma vurmaya başladığında yirmi dört saatlik bir vardiyadan yeni çıkmıştım. Her neyse, Evan seni arayacağını söyledi."

"Aradı ama ben oraya gittikten sonraydı. Levi de aradı ama onları geri aramadım. Sadece... Bilmiyorum."

Logan yüzünü buruşturdu. "Ash sana ne söyledi?" "Çok az şey ve hiçbirini iyi değildi."

"Lanet olsun. Özür dilerim Grace. Oldukça dağılmış durumda. Sanırım her şey onu hazırlıksız yakaladı ve bununla pek iyi başa çıkamıyor."

"Ne oldu? Nasıl erken çıktı? Böyle bir ihtimal olduğunu bile düşünmemiştim."

"Hiçbirimiz yapmadık, o bile. Ama şunu anlayın. O pisliğin saldırdığı tek kişi sen değilsin. Görünüşe göre senden önce bir kıza saldırmış ve o kız da yeni valinin yeğeni. Keşke her şeyin nasıl olduğunu bilseydim ama sonuçta vali bir şekilde Asher'ı öğrendi ve sanırım siktir et dedi ve Asher'ı serbest bırakmalarını söyledi."

Cara, "Valinin af çıkarma yetkisi var," dedi. "Genellikle bir duruşma ve ardından bir komite tarafından inceleme gerektirir. Ancak teknik olarak bir idari emir de çıkarabilir."

Cara'ya baktım, Logan'ın *saldırıya uğramak* kelimesini kullanması üzerine hissettiğim rahatsız edici duyguyu uzaklaştırmaya çalıştım. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Nişanlın hapisteydi. Çekebileceğim herhangi bir ipucu olup olmadığını öğrenmek için biraz araştırma yaptım." "Tabii ki yaptın."

Logan Cara'ya şaşkınlıkla ya da belki de hayretle baktı. "Her neyse, Ash'in onun eve geleceğinden haberi yoktu ve adam yıllardır kilit altındaydı. Yani, onu gördünüz. Dışarı çıkmadan hemen önce bir kavgaya karışmış gibi görünüyordu."

"Evet, incinmişti. Beni görmek istemediğine dair bir şey söyledi mi?"

"Senin hakkında konuşmamıza bile izin vermedi. Gavin seni arayıp aramadığımızı sordu ve Ash onu ikiye bölmek ister gibi baktı."

"Tamam, bu kadar," dedi Cara. "Şu anda nerede, çünkü gidip bu adamla konuşacağım ve _."

"Cara." Masanın öbür ucuna uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Pençelerini geri çek, tatlım." "Hayır, bu berbat bir şey."

"Sen karışma," dedi Logan.

"Pardon? Pislik kardeşin yedi yıl en iyi arkadaşım ile konuşmadıktan sonra eve geldi. ve yaptığı ilk şey ona gitmesini söylemek mi? Hiç sanmıyorum." "Kime pislik dediğine dikkat et. Onu tanımıyorsun bile."

"Gerek yok; bir pisliğin kokusunu on mil öteden alırım. Lafı açılmışken, dangalak kolonyanla ortamı mahvediyorsun. Belki de Axe vücut spreyini biraz azaltmalısın."

Elini yüzünün önünde salladı. "Bunun sen olduğuna eminim. Zengin orospu parfümün bile kötülüğün kokusunu maskeleyemez."

"Sikimi ye, Logan."

"Siz ikiniz çenenizi kapatacak mısınız?" Tersledim. "Hiç yardımcı olmuyorsunuz." Logan Cara'ya bir bakış daha fırlattı. Cara onu tersledi.

Her ikisine de gözlerimi devirdim, ancak atışmaları beni sersemliğimden uyandırıyor. "Ona biraz zaman ver," dedi Logan. "Onu gördün. Şu anda berbat durumda."

"Evet, Gram da öyle dedi. Zaman meselesini kastediyorum. Berbat demedi." Viskiye baktım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Güvenebileceğin biri varsa o da Gram'dır," dedi Logan. "Oradaki Scarlet Fever bile buna karşı çıkamaz."

Cara yine gözlerini devirdi.

Derin bir nefes aldım. Yanılmıyordu. Büyükanneme güvenebilirdim ve o her şeyin yoluna gireceğini söylediyse, belki de girerdi. Belki de sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

Logan sırtımı birkaç kez ovdu. "Dayan evlat. Asher hâlâ içeride. Şu anda kocaman ve hapishane korkusu yaşıyor ama biraz Tilikum terapisiyle iyi olacak. Büyükannen ona turta yedirecek, biz de gidip Haven'larla biraz takılacağız, sonra da şenlik ateşinin etrafında birkaç bira içeceğiz. Geri gelecektir."

"Eminim *seninle* vakit geçirmek onun için harika olacaktır," dedi Cara, sesi alaycıydı. Logan sandalyesinde döndü. "Yemin ederim, Cara-

"Kapa çeneni, Logan."

"Aman Tanrım, siz ikiniz gidip dışarıda birbirinizi dövecek misiniz ya da banyoda falan sevişecek misiniz? Beni deli ediyorsunuz."

Logan sırtıttı. "Hayır, banyolar iğrençtir. Malzeme dolabı belki."

"On bin mil yarıçapındaki son sik olsan bile seni sikmezdim."

Ön kolunu masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Sorun değil. Büyükannem her zaman sikini deliye sokma der."

Logan'ın koluna bir şaplak attım. "Büyükannem asla böyle bir şey söylemedi." "Çok fazla kelimeyle değil ama mesaj oradaydı."

Cara masanın diğer tarafına uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı. Logan artık burada değilmiş gibi davrandığını görebiliyordum. "Ne istiyorsun? Tacos mu? Dondurma mı? Ya da belki daha doğrudan bir şey. Bana bir saat ver, ben de elime bir şok tabancası alayım."

"Şok tabancası yok."

"Emin misin? Ne kadar büyük ve korkutucu olduğu umurumda değil, bir bez bebek gibi düşecektir." "Cray-zee," diye mırıldandı Logan nefesinin altında.

"Şok tabancası istemediğime eminim. Yine de dondurma teklifini kabul edebilirim." Viskiye bana doğru itti. "İlgileniyorum. Bu arada, bunu iç."

"Tamam." İçkiyi geri attım ve yüzümü buruşturdum. Aşağı inerken yandı.

"İyi işti, boo." Logan'a ters ters bakarak ayağa kalktı. Kızıl saçlarını hafifçe savurarak çantasını omuzladı ve kapıya yöneldi. Görünüşe göre dondurma arıyordu. Onu tanıyorsam hemen getirir ve Hank'i tatlı dille burada yememize izin vermeye ikna ederdi. Tabii ki ona alışkındı. Ayrıca ne kadar iyi bahşış verdiğini de biliyordu.

Logan'ın gözleri kısıldı ama kız uzaklaşırken tamamen kışını izliyordu. "O kotun içinde iyi görünüyor, değil mi?"

Logan alt dudağını çiğnedi, sonra gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Hayır." "Doğru."

Rahatsız edici bir görüntüden kurtuluyormuş gibi kendini salladı, sonra bacağını okşadı. "Merak etme.

Bu daha ilk gün. Onu geri getireceğiz."

"Teşekkürler, Logan."

Alnımdan öpmek için yaklaştı, sonra saçlarımı karıştırdı. "Yine de insan içine çıkmadan önce duş almayı düşünmelisin. Berbat durumdasın."

"Tüyo için

teşekkürler." "Her zaman."

Birasını aldı ve gitti.

Sandalyemde geriye doğru çöktüm ve boş kadehle oynadım. Viski midemi ısıtmıştı ama kalbimdeki boşluk son derece soğuktu. Asher'ın serbest bırakılmasının çilemizin sonu anlamına geleceğini düşünmüştüm, bir başkasının başlangıcı değil.

Görünüşe göre yanılmışım.

ASHER

M Gözlerimi açtım ve sarsılarak uyandım. Birkaç saniye boyunca nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Yatak dardı ama çarşaflar yumuşaktı. Perdenin aralıklarından içeri ışık sızıyordu.

Doğru ya. Evdeydim.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından geçirdim ve çıplak ayaklarımda serin ahşabı hissettim. Derin bir nefes aldım ve kendimi masif ahşap zemine bırakmaya çalıştım. Bugün kafeterya olmayacaktı. İtiş kakış ya da yer kapma mücadelesi olmayacaktı. Bahçede kavga olmayacaktı.

Tuvalete gittiğimde lanet kapıyı kapatabiliyordum ve bunun bir lüks gibi hissettirmesi inanılmazdı.

Sıcak bir duştan sonra eski kıyafetlerimi karıştırdım ve bir tişört ile kot pantolon buldum. Kot pantolon kalçalarıma uymuyordu, belli ki biraz kilo almıştım. Gömlek dardı ama işe yarayabilirdi ve üzerime uyan bir çift eşofman altı buldum.

Yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı. Aslında, hemen hemen her şeye ihtiyacım vardı. Telefonum ya da arabam yoktu. Sahip olduğum her şey eski yatak odamın yarısına sığıyordu. Tabii ki hiç param da yoktu. Bu konuda da bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bir kez daha, başka bir dünyada yaşıyormuşum ve aniden hiçbir şey olmadan bu dünyaya geri dönmüşüm gibi garip bir hisse kapıldım.

Alt katta, Gram'i mutfak lavabosunda buldum. Kupasını kancaya asmış ve bana sıcak bir gülümseme vermişti.

"Günaydın,"

dedim. "Uyudun

mu?" "Evet,

uyudum."

"Güzel. Acıktıysan kahvaltı yapabilirsin. Bir yere gitmen gerekirse büyükbabanın kamyonetinin anahtarları asılı. Benim arabamı alabileceğini düşünme."

Biraz kıkırdadım. Arabasının sadece kendisine ait olduğu konusunda her zaman kararlıydı ve hiçbirimizin onu kullanmasına izin vermezdi. Hepimiz büyükbabamın eski kamyonunu -1960 model Ford F-100- kullanmayı öğrenmek zorunda kalmıştık. Tam bir canavardı ve onu çalışır halde tutabilmek için amatör tamirciler olmak zorunda kalmıştık. Ama bizi gezdirirdi.

"Teşekkürler. Hala çalışıyor mu?"

"Olabilir. Çocuklar onu çalışır durumda tutmak için ara sıra çıkarıyorlar." Omuz silkti, sonra gözleri kısıldı. "Araba kullanmayı hatırlıyor musun?"

"Sanırım öyle. Eminim bana geri dönecektir."

"Pekala, Ayı. Gidip gagalarımı beslemem

lazım." Bir kahkahayı bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Tavuklarınızı beslemenin keyfini çıkarın."

Kolumu okşadı, sonra arka kapıya yöneldi. "Gömleğin çok küçük."

O arka kapıdan çıkarken ben de gülümsedim. "Biliyorum büyükanne," dedim sessizce kendi kendime. "Artık pek çok şey uymuyor."

Kahvaltı için mutfağı karıştırdım, burada benim için yemek yapmadığına sevindim. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünmesi güven vericiydi. Biraz yumurta ve kızarmış ekmek yaptım ve bu basit işin normalliği ayaklarımın altındaki zemini biraz daha sabit hissettirdi.

Kahvaltıdan sonra kamyonun çalışıp çalışmadığını görmek için evin yanındaki dükkâna gittim.

Dükkân büyüktü, kamyonu park edecek ve üzerinde çalışacak yer vardı, ayrıca büyükbabamın eski ahşap işleme alanı da vardı. Evdeki mobilyaların yarısını burada yapmıştı.

Garaj bölmelerinden birinin kapısını açtım. İçerisi hâlâ talaş, ahşap boyası ve motor yağı kokuyordu. Aletler duvardaki mandallara asılmıştı ve eski parçalar ve malzemeler rafları doldurmuştu.

Yıllar boyunca hurdalıklardan topladığımız eşyalarla birlikte muhtemelen ikinci bir kamyonun yarısını parçalara ayrılmıştı.

Büyükbabamın kamyoneti beyaz ve mavi tonlarındaydı. Biraz paslanmış ve yıpranmıştı, kaportasında da çizikler vardı. Her zaman çalışan bir kamyon olmuştu, göstermelik bir şey değil. Umarım çalışıyordur. Aksi takdirde bir B planına ihtiyacım olacaktı. Ya da daha iyi bir çift ayakkabıya, çünkü çok fazla yürüyecektim.

Arabaya bindim -oturma koltuğu hatırladığımdan daha rahat değildi- ve anahtarı çevirdim. Motor kükredi, sesi içimi titretti. Birkaç kez devirdim, gırtlaktan gelen sesin tadını çıkardım.

Gürültülüydü ama çalışıyordu.

Kapattıktan sonra, acil bir bakıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için biraz zaman harcadım. Yağı kontrol ettim, birkaç şeyi kurcaladım. Ellerimi kaputun altına sokmayalı uzun zaman olmuştu ve kendimi iyi hissediyordum. Normaldi.

Ellerimi bir bez parçasına sildim ve kaputu kapattım. Ensem karıncalandı ve omzumun üzerinden baktım. İzlendiğimi hissediyordum ama kimseyi görmüyordum.

Bu garipti.

Garajı kapattım ve temizlik yapmak için içeri girdim. Anahtar kancasına iliştilmiş küçük bir not vardı, büyükanneimin mavi mürekkeple yazılmış el yazısı, üzerinde adres olan bir not.

Notu çıkardım ve anahtarı kancaya astım. Kimin adresi olduğunu sormama gerek yoktu. Grace olmalıydı.

İnce, Gram. Çok ince.

Ama o haklıydı. Onu görmeye gitmem gerekiyordu. Dün verdiğim tepki için kendimi kötü hissettim. Korkunçtu aslında. Enkaz gibi olmam onun suçu değildi.

İçimdeki korku düğümünü görmezden gelerek üstümü değiştirmek için üst kata çıktım.

Kamyon gümbürdeyerek durdu ve ben Gram'ın notuna tekrar baktım. Burası doğru yer miydi? Bu sokağı iyi biliyordum -ya da bir zamanlar biliyordum- ama farklı görünüyordu. Terk edilmiş ev neredeydi? Bu evlerin hiçbirisi böğürtlen çalılarına yarı gömülü değildi. Biri orayı temizlemiş miydi? Yoksa yeri yanlış mı hatırlıyordum?

Bekle. *Burası* terk edilmiş evdi.

Notta Evergreen Sokağı yazıyordu ama Evergreen Sokağı'ndaki *bu* evi kastettiğini düşünmemiştim. Vay anasını. Grace burayı satın mı almıştı? Bunu nasıl yapmıştı?

Aşırı büyümüş bahçe temizlenmişti ve büyük ön pencerede tül perdeler vardı. Hâlâ çevre düzenlemesi ve boyaya ihtiyacı vardı ama belli ki içinde yaşanmıştı. Bu da onun çoktan bir ton iş yapmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bilmiyordum.

Bu, artık onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlatan bir yumruk gibiydi. Ki bu benim hatamdı. Bana yazmıştı ama ben mektuplarını okumamıştım. Bu benim hayatta kalma planımın bir parçasıydı. Bazı açılardan temel taşı. Grace'den ayrılmak çileli hayatımın en ruh kırıcı kısmıydı. Onunla iletişimde kalmak bir seçenek değildi.

Şimdi onunla yüzleşmek zorundaydım. Biz ayrıldıktan sonra hayatında neler yaptığını kendim görmeliydim. Ve dün böyle bir psikopat olduğum için özür dilemeliydim.

Ne bekleyeceğimi bilmeden kamyondan indim, ön kapısına gittim ve kapıyı çaldım.

Üzerinde eski bir Tilikum Koleji tişörtü ve dizleri delik bir kot pantolonla kapıyı açtı. Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı ve sarı saçları eskisinden daha kısaydı. Ona çok yakışmıştı. Aslında, harika görünüyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

Beline bağladığı alet kemerinin içine bir mezura yerleştirdi. "Merhaba?" Lanet olsun, burada durmuş ona bakıyordum. "Özür dilerim. Merhaba."

Eli kapının üzerindeydi, sanki beni içeri alıp almayacağından emin değilmiş gibiydi. Onu suçlamadım. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Bir an bana baktı. Ne düşündüğünü anlayamadım. Kızgın mıydı? Beni gördüğüne sevindi mi?

Kapıyı suratıma mı çarpacaksın?

"Elbette," dedi sonunda ve kenara çekildi.

İçeri girdim ve etrafa bakındım. Parke zeminler parlıyordu, belli ki yenilenmişlerdi. Oturma odası da yepyeni görünüyordu; yeni boya, beyaz süpürgelikler ve süslemeler. Bir kanepe, iki koltuk ve yerde bir kilim vardı. Hepsi çok rahattı. Tam Grace'e göre.

Görebildiğim kadarıyla evin geri kalanında çalışmalar hâlâ devam ediyordu. Mutfağın hemen dışında aletler ve bir yığın ahşap örneğiyle kaplı küçük bir masası vardı. Duvarlar pürüzlüydü ve bazılarının üzerinde sanki ölçü alıyormuş gibi kalem izleri vardı.

Ama genel olarak harikaydı. Burası bir kabuktu. O burayı bir eve dönüştürüyordu. Bir zamanlar bizim evimiz olabilirdi.

Göğsümdeki ağrı taze bir yara gibi zonkluyordu. Kahretsin, bu acıttı. Bu işi bir an önce bitirmem gerekiyordu. "Eminim meşgulsünüzdür, o yüzden sizi tutmayayım," dedim. "Dün için özür dilemek istiyorum. "Dün için özür dilemek istedim.

bunaldım ve açıkçası bunu pek iyi idare edemedim."

"Tamam. Teşekkür ederim." Beni izlerken kaşlarının arasında küçük bir oluk oluştu. "Oturmak ister misin?"

Oturmak istemedim. Onu kollarıma alıp sarılmak istedim. Onu içime çekmek ve onu ne kadar özlediğimi söylemek. Onsuz geçirmek zorunda kaldığım her gün bir parçamın nasıl öldüğünü anlatmak. Bu acıyı onun bedeninin sıcaklığıyla dindirmek.

Ama yapamadım. O artık benim değildi.

"Elbette."

Kanepeyi işaret etti ve ben de oturdum. Alet kemerini çıkardı, sonra çıplak ayaklarını altına sokarak bir koltuğa oturdu.

"Ev harika görünüyor," dedim. "Dışarıdan bakınca tanıyamadım."

"Teşekkürler. Siz ilk kez görmeden önce daha fazlasını yaparım diye düşünmüştüm. Ama ilerliyor."

"Bu çok güzel."

Gülümsedi. "Sürekli baktığım için özür dilerim. Burada oturduğuna inanmıyorum. İyi olduğuna emin misin?" Alnımı işaret etti. "Acıyor gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil."

Gözleri parmak eklemlerime kaydı. Ellerim titredi. Bir yanım bakmasın diye ellerimi ceplerime sokmak istedi. Ama başka bir yanım da görmesi gerektiğini biliyordu.

"Dün gece Logan'la konuştum," dedi. "Bana temel şeyleri anlattı. Nasıl erken çıktığını."

"Evet, kimse bunun olacağını tahmin etmemişti. Tamamen bir yıl daha dayanmaya odaklanmıştım. Ve aniden, işte buradayım."

"Buyurun."

Gözlerimi kaçırdım ve enseme ovuşturdum. Ona bu kadar yakın olmak beni etkiliyordu. Sesi çok yumuşak, dudakları çok dolgundu. O dudakların tadının nasıl olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum. Teninin benimkine karşı nasıl hissettirdiğini.

Sikeyim. Onu soymayı düşünmeyi bırakmalıydım. Neyim vardı benim böyle? Konuyu değiştirmek için hızlı bir yol aradım.

"Burayı ne zaman aldın?" "Neyi?"

Sesindeki şaşkınlık başımı kaldırmama neden oldu. "Sadece ne zaman aldığını merak ettim."

"Yaklaşık bir yıl önce." Kaşlarının arasındaki oluk geri gelmişti. "Evi satın aldığımı bilmiyor muydun?"

Kahretsin, ne düşünüyordum ki? Mektupları. Bana mektuplarından birinde söylerdi. Tanrım, bunu nasıl açıklayacaktım?

"Hayır, yapmadım."

"Mektuplarınızı tuttular mı, yoksa..."

"Hayır. Mektuplarını aldım. Sadece henüz okumadım."

Dudakları aralandı ve gözlerindeki acı göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. "Mektuplarımı okumadın mı?"

Herhangi biri?"

"Bak, bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum." "Evet, oldukça kötü. Neden?"

"Açıklaması zor. Hapishane lanet bir kabustu ve dış dünyayla bağlantıda kalmak yardımcı olmadı. Daha da kötüleştirdi. Sadece bunu atlatmak için yapmam gerekeni yapıyordum."

"Bu yüzden mi ziyaretçi kabul etmiyorsunuz?"

"Evet. Bir yaranın kabuk bağlayıp tekrar açılması gibiydi. Sürekli kanıyor olsaydım orada hayatta kalamazdım. Beni canlı canlı yerlerdi."

Titrek bir nefes aldı. "Tamam, yani sen... son yedi yılda olan hiçbir şeyi bilmiyor musun?"

"Biraz biliyorum ama çok değil."

"Kimsenin mektubunu okudun mu? Yoksa sadece benimkileri mi attın?"

"Hayır ve onları atmadım. Her birini sakladım." Öne doğru eğildim, kendimi çılgın gibi hissediyordum. Anlamasını sağlamak için çaresizce. Bunun onu incitmemin başka bir yolu olmasına izin vermemek için çaresizdim. "Bir planım vardı. Yayınlanma tarihim yaklaştığında, onları baştan sona okuyacaktım. Bunun hazırlanmama yardımcı olacağını düşündüm."

"Ama erken çıktın."

"Evet."

"Vay canına. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Mektuplarımı okuduğun ve beni düşündüğünle ilgili aptalca hayaller kurdum ama hiç gerçekleşmedi. Tanrım, yaklaşamadım bile."

"Grace, özür dilerim."

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Biliyor musun, seninle hemen kavga etmek istemedim ama görünüşe göre Cara haklıymış. Eve döndüğünde yapacağımız ilk şey kavga etmek olacak."

"Cara?"

"En iyi arkadaşım."

"Oh."

"Anlamak istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Yedi yıl boyunca seni savundum, kendini sevdiğin herkesten koparmanın bir nedeni olduğu konusunda ısrar ettim. Hayatta kalma meselesini anlıyorum. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ve bunu küçümsemek istemiyorum. Ama bana *hiçbir şey* vermedin. O mahkeme salonundan arkana bakmadan çıktın ve sonra hiçbir şey."

"Biliyorum, ben-"

"Hayır, bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. Şu anda ikimizin de birbirimiz hakkında en ufak bir fikri yok."

"Çünkü bana söz hakkı vermeden beni hayatından çıkardın."

"Ne yapmam gerekiyordu?" Ayağa kalktım, sesimi yükseltmemek için mücadele ediyordum ama kendimi kontrol etmek için çok ince bir ipliğe tutunmuştum. "Kaybettiğim her şeyin acısıyla kendimi tekrar tekrar sürükleyecek miydim?"

"Bunu atlatmana yardım edebilirdim. Kahretsin, o lanet hapishanenin dışında kamp kurmam ve sen o inatçı kıcını kaldırıp beni görmeye gelene kadar her gün içeri girmem gerektiğini biliyordum."

"Neden? Hayatımın ne kadar boktan olduğunu yüzüme vuran bir hatırlatma olsun diye mi?" "Bunu tek başına yaşamak zorunda değildin."

"Evet, yaptım."

"Asla yalnız değildin Asher. Orada olmadığımı biliyorum ve yaşadığın şey benden çok daha kötüydü. Ama ben de bunları yaşamak zorunda kaldım."

Gerçek kafama dank edince ona bakakaldım. Bunca zaman Grace'in hayatında ne yaptığını öğrenmenin nasıl bir his vereceğinden korkmuştum. Çünkü hep yüzüğümü çıkardığını düşünmüştüm. Hayatına devam ettiğini ve yeni birini bulduğunu. Belki evlenmiş ve bir aile kurmuştur. Ve hangisinin daha kötü olacağını hiç bilememiştim; evlendiğini öğrenmek mi, yoksa evlenmediğini öğrenmek mi?

Bakışlarımı aşağıya doğru zorlayarak ellerine baktım. Birkaç yüzük takıyordu; sol başparmağı, sağ işaret parmağı, her iki yüzük parmağı. Ama sol elinin yüzük parmağındaki...

"Hâlâ yüzüğümü takıyorsun."

Elini kaldırdı, parmaklarını uzattı ve yüzüğe baktı. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı, bakışları sertti. "Evet."

O küçük altın bandın ağırlığı beni ezmekle tehdit ediyordu. Onu çıkarmadı. Ona her şeyin bittiğini, beni bırakması gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi.

Onun kalbini tekrar kırmak zorunda kalacaktım. Çünkü anlamıyordu. Onunla evlenemezdim. Şimdi olmazdı.

"Neden?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Ciddi misin sen?" Elleri kalçalarının üzerine koydu. Ben cevap veremedim devam etti. "Evine git, Asher."

"Ne?"

"Mektupları sakladın mı? Yanında mı getirdin?" "Evet."

"O zaman eve git ve onları oku."

"Ama-"

"Git."

Ses tonundaki keskinlik karşısında çenemi kapattım. Bunu hak etmişim. Başka bir şey söylemeden dediğini yaptım ve oradan ayrıldım.

Büyükannemin evine dönerken kendimi bok gibi hissediyordum. İçimin derinliklerinden öfke fişkırıyordu. Ama Grace'e kızgın değildim. Grace dışında her şeye kızgındım.

Döndüğümde büyükannemin arabası gitmişti. Yukarı çıktım, doğruca eve getirdiğim kutuya gittim. Saklamaya değer bulduğum tek şeydi.

Yatağa götürdüm ve sırtımı duvara yaslayarak oturdum ve kapağı açtım. Onları sırayla saklamıştım, her zaman en yenisini en öne koyuyordum. Parmaklarımı gevrek zarfların üzerinde gezdirdim. Farklı boyutlarda ve kalınlıktaydılar. Hepsi açılmıştı. Hapishane personeli tarafından okunmuştu. Sonra da kutuya kaldırılmıştı.

Büyükannemi ara sıra aramam, evdeki hayatın önemli noktalarını bildiğim anlamına geliyordu. Gavin liseden mezun olmuştu. Evan Tilikum'a geri taşınmıştı. Levi ve Logan itfaiye tarafından işe alınmıştı. Bir yaz orman yangınları olmuştu - oldukça kötü yangınlar - ama herkesin güvende olduğunu biliyordum. Gram'ın birkaç yıl önce düştüğünü ve hiçbir yerini kırmadığını biliyordum. Sağlıklı kaldığını biliyordum.

Grace hakkında bir şey söylemedi. Onun hakkında konuşmamak için Gram'a sormama gerek yoktu. Konuşmalarımız kısaydı, sadece hayatta olduğumu bilmesine yetecek kadar. Büyükannem neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi.

Kutunun en arkasında aldığım ilk mektup vardı. Kutuyu alana kadar onu yatağımın altında saklamıştım. Sonra dikkatlice içine yerleştirdim. Ne zaman birinden mektup alsam, onu da yığına ekliyordum. Her zaman bilmemenin acısı ile içeride hayatta kalma ihtiyacımın gerçekliği arasında kaldım. Mektuplar kutuya ne kadar çabuk girerse o kadar iyiydi. Başka bir şey beni zayıflatırdı ve zayıflık, göze alamadığım bir şeydi. Bir saniye bile.

Derin bir nefes alarak ilk mektubu çıkardım ve zarfın içinden aldım. Yavaşça açtım, kırıksıklıkları düzelttim.

Gözlerim sayfadaki kelimeleri takip ediyor, Grace'in pürüzsüz el yazısının üzerinde geziniyordu. Ve sonuna geldiğimde -çok uzun değildi- tek bir şey düşünebildim.

Sikeyim.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

Bu mektuba nasıl başlayacağımdan hâlâ emin değilim. Sanırım onlarca kez başladım. Masamın yanındaki çöp kutusundaki buruşuk kağıt yığınına görmelisiniz. Bu çok saçma. Ama hiçbir şey doğru görünmüyor. Ne yapmam gerekiyor, sana nasıl olduğunu mu sorayım?

*Direkt konuya gireceğim... Siktir git,
Asher.*

Şu anda seninle kavga ettiğim için üzgünüm. Ama benden ayrılmıyorsun.

Söylediğin şeyleri neden söylediğini anlıyorum. Benim için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmaya çalıştığının farkındayım ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten takdir ediyorum.

Ama hayır, yüzüğünü çıkarmayacağım. Hayır, başka birini bulmayacağım. Hayır, hayatıma devam etmeyeceğim.

Hayır, gitmene izin vermeyeceğim.

Bu işler böyle yürümez.

Benim için en iyisi sensin. Seni seviyorum ve hayatımın büyük bölümünde de sevdim. Bu değişmedi ve değişmeyecek.

Bu birlikte geçirdiğimiz hayatın sonu değil. Bu büyük, ruh emici, yürek burkan bir trajedi. Ama sadece izin verirse bizi mahvedecek. Ve ben buna izin vermeyi reddediyorum.

Şu anda tek görevin hayatta kalmak. Seni kırmalarına izin verme. Her günü atlatmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Sonuna kadar gitmen için sana güveniyorum.

Ben de burada aynı şeyi yapıyor olacağım.

Bu konuda açık konuşayım, Asher Bailey. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sekiz yıl bir kesinti, ömür boyu değil. Bunu atlatabiliriz. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındayım. Sen farklı olacaksın, ben de öyle.

Ama o hapishane kapılarından çıktığında, eve, bana geleceksin. Seni bekliyor olacağım, yüzüğün hala parmağında olacak.

*HER ZAMAN SEVGİYLE,
Grace*

ASHER

I Yatağın üzerinde oturmuş, etrafı zarflar ve buruşuk kâğıtlarla çevrili, lambanın yumuşak ışığında okumaya devam ediyordu. Açık pencereden içeri serin bir gece havası esiyor, sayfaların arasından fısıldayarak geçiyordu. Yere düşmeden önce bir tanesini yakaladım ve yere koydum.

dikkatlice yorgana geri dön.

Neredeyse gece yarısıydı ve saatlerdir okuyordum, gözlerim kurumuştı. Ama duramıyordum. Ne zaman birini bıraksam, kendimi bir sonrakini alırken buluyordum.

Çok şey kaçırmışım.

Zamanda geriye uzanmak gibiydi, her mektup bensiz dönmeye devam eden bir dünyaya başka bir bakış sunuyordu. Çocukluğumun geçtiği yatak odasında oturuyor olsam da, artık parmaklıklar ardında kilitli olmasam da ve sevdiğim insanlardan uzak kalmasam da, onları okumak hala canımı yakıyordu.

Acıyı kucakladım-geçmişin sözlerinin beni yaralamasına izin verdim.

Mektupların çoğu cezamın ilk yılından ya da daha fazlasından geliyordu. Başlangıçta sadece Grace değil, pek çok kişi bana mektup yazmıştı. Arkadaşlar, geniş aile, itfaiyeci arkadaşlar, spor salonundaki çocuklar. Destek notları, mücadele ve azim hakkında alıntılar içeren kartlar vardı.

Zaman geçtikçe ve ben kimseye cevap vermedikçe, mektuplar yavaşladı. Şef Stanley gibi bazı insanlar ya beni anlamış ya da benden çabucak vazgeçmiş görünüyordu. Bana bir mektup göndermiş, sonra da bir daha yazmamıştı. Birçoğu da aynı şeyi yapmıştı.

Destek notlarını takdir ettim ama Grace'in mektupları beni esir alan, göğsümdeki kayıp ve suçluluk bıçağını bükten mektuplardı.

İlk yıl bana sık sık yazmıştı. Ondan sonra mektupları arasındaki süre giderek uzadı. Bunun farkındaydım, ancak bunun ne anlama geldiğini düşünmek için kendime alan bırakmamıştım. Aklımın bir köşesinde, bunun onun hayatını yaşamakla meşgul olmasından kaynaklandığını varsaymıştım. Bu ve cevap vermediğim gerçeği. Ama her sabah, dışarıyı düşünmeme izin verdiğim o kısa anlarda, onun ilerlediğini hayal ediyordum. Bensiz mutlu.

O hayallere inanmaya umutsuzca ihtiyacım vardı. Onu kaybetmenin bana neye mal olduğuna rağmen, onun iyi olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

Ama hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmemişti. Göğsümün ağrmasına rağmen kendimi Grace'in hayatının son yedi yılını okumaya zorladım.

Tilikum Koleji'nde okula geri dönmüş ve işletme diplomasını tamamlamış. Daha sonra şehir merkezindeki Steaming Mug'ı devralmadan önce birkaç farklı yerde çalışmış. Yazdıklarından işini sevdiği anlaşıyordu. Artık patron oydu ve dükkânda pek çok iyileştirme yapmıştı.

Kahretsin, onunla gurur duyuyordum.

Büyükannem Elijah bir kış hastalandığında bana haber vermişti. Zatürre nedeniyle hastaneye kaldırıldığını ve sonunda iyileştiğini biliyordum.

Bilmediğim şey, bir buçuk yıl sonra Grace'in Eli'nin tıbbi faturaları için yardım almak üzere beleşçi babalarını aramaya gittiği ve onun zaten bir karısı ve dört çocuğu daha olduğunu keşfettiğiydi.

Hâlâ şok edici olsa da birçok şeyi açıklıyordu. Babasını hiç sevmemiştim ama Grace'in annesinin bilmeden diğer kadın olduğunu ve Grace ile Elijah'ın onun saklamaya çalıştığı gizli ailesi olduğunu öğrenmek? Vay anasını.

Ve bundan sonrası daha da kötüleşti. Şimdi babası hapisteydi. Uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili bir şey. Tanrım.

Tüm bunları tek başına yaşamış olmasından nefret ediyordum. Yanında olamadığım için.

Son birkaç yılını üvey kardeşlerini tanımakla geçirmişti. Mektuplarında onlar hakkında çok şey vardı. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Echo Creek'te bir şarap imalathaneleri vardı ve çoğu orada çalışıyordu. Düğünlerde nedimlik yapmıştı ve şimdi yeğenlerini düzenli olarak ziyaret ediyordu. Annesi onların anneleriyle arkadaş bile olmuştu ki bunun oldukça havalı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Naomi birkaç yıl önce bir polisle evlenmişti, bu da yatakta rahatsız bir şekilde kaymama neden oldu. Grace ondan hoşlanıyordu ve annesi adına sevinmiştim. Ama buralardan değildi, bu yüzden onu tanıımıyordum - benim hakkımda ne hissedeceğini bilmiyordum. Yan dairede yaşayan eski mahkum.

Sonunda, yaklaşık bir yıl önce evle ilgili gönderdiği mektuba ulaştım. Heyecanı sayfadaki kelimelerin arasından parlıyordu ve ben o evin önünde birlikte durduğumuz geceyi düşünmeden edemiyordum. Ona onu sevdiğimi söyledim geceyi.

Ya da en azından eski Asher'ın vardı.

Onu sevmeyi bıraktığımdan değil. Bu mümkün değildi. Grace Miles'ı ölene kadar sevecektim. Ama onu sevmek artık yeterli değildi. Şu anda kim ve ne olduğumla değil.

Morarmış ellerime baktım ve yumruklarımı sıktım. Son yedi yılımı her şeyin bittiğini düşünerek geçirmiştim. O da aynı yılları bitmediğine inanarak geçirmişti.

Onun versiyonu daha iyi olabilirdi. Sorun şu ki, artık var olmayan bir adama yazıyordu.

Terk edilmiş evin önünde onu öpen Asher Bailey ben değildim. Ona o yüzüğü veren adam da değildim. Bir yargıç adam öldürme suçundan sekiz yıl ceza verirken mahkeme salonunda duran adam bile değildim.

O gitmişti. Geriye kalan enkaz bendim.

BİRKAÇ SAAT SONRA, hâlâ uyanıktım. Mektupları kaldırmıştım, onları sakladığım kutuya güvenle geri koymuştum ama uyku beni ele geçirmişti. Grace'i düşünmeden edemiyordum. Mektuplarını ve özlediğim her şeyi. Hâlâ parmağındaki yüzüğü.

Açık pencereden gürleyen bir motor sesi geliyordu. Bu garipti. Burada başka kimse yaşamıyordu; sadece büyükannem ve Grace'in yan komşusu.

Durmadı ya da biri geçip gitmiş gibi silikleşmedi. Her kimse, motoru çalışır halde Gram'ın evinin önünde oturuyordu.

Ayağa kalkıp üzerime bir şeyler geçirdikten sonra içgüdüsel olarak ahşap zeminin gıcırdadığı yerlerden kaçınarak aşağıya indim. Aşağıdaki pencereler kapalıydı, sesi boğuyordu ama yine de duyabiliyordum

o. Kafamı ön kapıdan çıkardım.

Ön taraftaki yolda bir kamyonet durmuştu. Logan sürücü tarafındaki camdan eğildi ve bana el salladı.

Burada ne halt ediyordu?

İçimde pişman olacağıma dair bir his vardı ama bir çift ayakkabı giydim ve dışarı çıktım.

Logan sesini alçaltarak, "Hey, kardeşim, uyandığına sevindim," dedi. Gavin yolcu koltuğundan çenesini bana doğru eğdi. "Gram'i uyandırmadan dikkatini nasıl çekebileceğimizi bulmaya çalışıyorduk."

"Gecenin bir yarısı. Ne yapıyorsun?" "Atla." Gavin'e

baktı. "Gav, arkaya geç." "Neden arkaya binemiyor?"

"Dostum, sadece yap. Nasıl olsa sana orada ihtiyacımız olacak."

Gavin inleyerek dışarı çıktı ve kamyonetin kasasına tırmandı.

"Hadi Ash. Atla."

"Neden?"

"Yapacak işlerimiz var. Hadi gidelim."

Logan'ın gözlerindeki hafif sırıtışı ve muzip parıltıyı fark ettim. Bir şeylerin peşindeydi - bu da muhtemelen arkamı dönüp içeri girmem gerektiği anlamına geliyordu. Ama merakım sağduyuma galip geldi. Ayrıca, zaten uyuyamıyordum. Yolcu tarafına geçtim ve arabaya bindim.

Logan dikkatli bir şekilde kamyonu geri çevirdi ve ana yola doğru sürdü.

"Bana ne yaptığımızı söyleyecek misin, yoksa bu bir tür taciz olayı mı?" "Hayır, yıldırma yok. Uzun zaman olduğu için senin de dahil olmak isteyeceğini düşündük."

"Neyin içinde?"

Bana baktı, o kendine has ukala sırıtışı yüzüne yapışmıştı. "Göreceksin." Gavin arka cama vurdu, ben de kaydırarak açtım.

"Ben kullanmalıyım. Bu benim kamyonum."

"Sızlanmayı bırak," dedi Logan. "Ben senden daha iyi bir sürücüyüm." "Hem de nasıl," dedi Gavin. "Ve burası bok gibi soğuk."

Logan dikiz aynasından ona baktı. "Palto giymeliydin, salak herif." "Tamam, anne."

"Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?" Logan eliyle arkasını işaret etti. "Tüm lojistik işlerini ben hallediyorum ama yine de şunun yüzünden saçmalıyorum."

"Bunun için övgü alamazsın. Bu benim fikrimdi. Ve çok zekice bir fikir olduğunu da eklemeliyim." "Göreceğiz bakalım."

"Ne için kredi?" Ben sordum.

Logan, "Koltuğunuzun altını kontrol edin," dedi.

Koltuğun altına uzandım ve büyük bir zarf buldum. Zaten açıktı, ben de içinden tampon çıkartmalarına benzeyen ama daha büyük bir şey çıkardım. Yeşil renkteydiler ve üzerlerinde beyaz yazılar vardı.

"Bailey Caddesi, Bailey Yolu, Bailey Bulvarı." Onları karıştırdım, her birinin katlarını buldum.

"Bailey Drive, Bailey Court, Bailey Place. Bütün bunlar ne?"

"Sokak tabelaları," dedi Logan, sanki cevap çok açık olmalıymış gibi.

Onlarla ne yapmayı planladıkları hakkında zaten oldukça iyi bir fikrim vardı. "Bunu görebiliyorum. Neden sokakların isimlerini değiştiriyoruz?"

"Lanet olası Havens," dedi Gavin. "Ne yapmışlar?"

"Şehrin her iki ucundaki *Tilikum*'a *Hoş Geldiniz* tabelalarını *Havenville*'e *Hoş Geldiniz* yazacak şekilde değiştirdiler."

"Tanrım, o boku çıkarmak çok uzun sürdü," dedi Logan.

Biraz kıkırdadım. Ailemizle Haven'lar arasında uzun süredir devam eden kan davasının hâlâ güçlü olması şaşırtıcı değildi. Nesiller öncesine dayanıyordu.

"Açıkçası bunun cevapsız kalmasına izin veremeyiz," dedi Gavin. "Yani artık şehirdeki her sokak bizim olacak."

"Bunları nereden buldun?"

"Etsy," dedi Logan. "Bir süre çıktığım bir kız eşyalarını kişiselleştirmeyi çok seviyordu. Ben de ona tüm çıkartmalarını nereden aldığını sordum ve bunları sipariş ettim."

Gavin, "İnternette bir şey sipariş ediyor ve tüm övgüyü kendisinin aldığını sanıyor," dedi.

"Tam bir saçmalık." "Hey, bilgiyi almak için Layla'ya mesaj atmak zorunda kaldım. Bu riskliydi."

Gavin, "Evet ve sen de onunla birkaç kez daha birlikte oldun," dedi. "Pek de zor sayılmaz."

Logan yine sırıttı. "Doğru. Her neyse, bunların çıkması gerekmiyor. O piçler haftalarca sokak tabelalarından yapışkan kazıyacaklar."

Gavin kıs kıs güldü.

Logan döndü ve yavaşlayarak uzun bir tabelanın yanında durdu. "Bir tane de Gav'a ver." Bir *Bailey Drive* çıkartması aldım ve açık arka camdan uzattım.

"Ulaşabilir misin?" Logan sordu.

"Evet, anladım." Gavin kamyonetin kasasında durdu ve çıkartmanın arkasını kaldırdı, sonra da tabelanın üzerine düzeltti.

Etrafımdaki boş sokağa baktım. "Gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum ama yakalanmaktan korkmuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Şerif Yardımcısı Cohen bu gece görevde."

Chip Cohen bir Bailey değildi ama yanlış hatırlamıyorsam kız kardeşi kuzenlerimizden biriyle evliydi. Bu onu bizden biri yapıyordu. Ama sokağa bakmaya devam ettim, gözlerimi karanlığa karşı kısarak.

Logan arabayı bir sonraki bloğa kadar sürdü ve tekrar durdu. "Dostum, sorun yok. Paranoyak olmana gerek yok; biz asla yakalanmayız."

Gavin'e bir çıkartma daha uzattım. "Daha yeni yedi yılımı hapiste geçirdim. Her şey beni paranoyak yapıyor."

Tilikum'un küçük şehir merkezinin sokaklarında bir aşağı bir yukarı gittik, her kavşakta durup sokak isimlerinin üzerine Bailey çıkartmaları yapıştırdık. İlk birkaçı birkaç dakika sürdü, ama bir süre sonra bir ritim tutturduk. Logan kamyonu yerine yerleştiriyor, ben Gavin'e bir çıkartma uzatıyordum ve o da bu şerefe nail oluyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse, bunu başarmak için üçüncü bir kişiye ihtiyaçları yoktu. Logan da benim işimi kolaylıkla yapabilirdi. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, bu yüzden başımın belaya gireceği paranoyasının altında - ihtiyacım olan son şey kanunun yanlış tarafına geçmekti - beni gecenin bir yarısı sokak tabelalarını tahrif etmek için kaldırdıklarına sevinmişim. Eskiden bu tür şeyleri hep yapardık.

Sola döndük, tepeden aşağıya, şehrin ortasından geçen nehre doğru eğimli bir sokağa girdik. Arkamızda farlar parladı.

"Kahretsin. Yere yat," diye tısladı Logan.

Eğildim ve Gavin'in kamyonetin kasasında yuvarlanırken çıkardığı gümbürtüyü duydum. "Yakalanmayacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Eğer çeneni kapatırsan yapmayız."

"Kamyon çalışıyor."

"İyi bir noktaya değindin. Belki de kaçmamalıyız. Hiçbir şeyin peşinde değilmişiz gibi

davranmalıyız." Yavaşça doğruldu ve dikiz aynasına baktı. "Boş ver, sanırım gittiler."

Önümüzdeki köşeyi başka bir araba döndü ve bir an için parlak farlar beni kör etti. "Bütün bu insanların burada ne işi var?" Logan mırıldandı. "Burası caddenin ortası.

Gece."

"Buradayız."

"Evet, ama iyi bir nedenimiz var."

Araba yaklaştı ve ben kaskatı kesildim. Yan tarafında *İlçe Şerifi* yazıyordu.

Araba yanımızda durmak için yavaşlarken Logan açık olan sürücü tarafındaki camdan dışarı eğildi.

"Hey, Cohen. Mezarlık sana nasıl davranıyor?"

"O kadar da kötü değil," dedi Şerif Yardımcısı Cohen. "Lanet olsun, bu Asher mı?" Ah, lanet olsun.

"Evet. Aslında büyük adamın çıkmasına izin verdiler."

"Ne boktan şey ama. Hey, Asher. Evine hoş geldin."

Cohen'e başımı salladım. "Teşekkürler."

Gözleri sokak tabelasına kaydı. "Meşgul olduğunuzu görebiliyorum. Sizi tutmayayım. Hey, Gav."

Gavin'in elini sallayarak kaldırdığını görmek için tam zamanında arkama baktım.

Hâlâ düz yatıyordu. "O çıkartma sırtlarını ortalıkta bırakma," dedi. "Çöp atmak

yok." "Emredersiniz, efendim," dedi Logan. "İyi geceler."

Cohen bize şapka çıkardı ve yoluna

devam etti. Bir nefes verdim. "Vay

anasını."

"Sana endişelenmemize gerek olmadığını söylemiştim," dedi Logan.

"Hüküm giymiş bir suçluyla dolaşıp kamu malına zarar veriyorsun," dedim. "Tabii ki endişeliyim."

Logan bana başını salladı ve kamyonu vitesine taktı. "Arkada hazır mısın?" "Evet," dedi

Gavin.

Tüm çıkartmaları incelemek bir saatimizi daha aldı. Küçük bir kasaba için çok fazla sokak tabelası vardı. Büyükanne dönerken Logan, Grace'in evinin köşesinde durmayı ihmal etmedi, böylece Evergreen Sokağı tabelasını Bailey Yolu ile değıştirebildik.

Sonunda Logan bizi engebeli yoldan Gram'a doğru götürdü. Dükkânın uzak tarafına park etti. Gavin arkadan atladı ve nereden geldiğı belli olmayan altılı bir bira paketi çıkardı. Bu noktada, sorgulama zahmetine girmedim.

Dükkânın arkasındaki tanıdık bir noktaya, Gram'ın iyi ekilmiş bahçelerinin yanından geçerek çakıllı bir patikadan yürüdük. Buraya gece şakalarımıza kadeh kaldırmak için sayısız kez gelmiştik, ancak genellikle bira yerine Şeker Barakası'ndan aldığımız kolalar ve şekerlemelerle olurdu.

Bu bana kardeşlerimin ben ayrıldığımda ne kadar genç olduklarını hatırlattı. O zamandan beri ne kadar değıştiklerini.

Açıklıkta pürüzsüz nehir taşlarıyla kaplı bir ateş çukuru vardı, son ateşin kömürleşmiş kalıntıları hâlâ ortadaydı. Hava soğuktu ama Logan ve Gavin yeni bir ateş yakmadan oturdular. Geç olmuştu ve muhtemelen ateş yakmakla uğraşacak kadar uzun süre burada kalmayacaktık.

Gavin cebinden bir şişe açacağı çıkardı ve üç bira açarak teker teker dağıttı.

Logan birasını uzatarak, "Bu gece iyi iş çıkardınız," dedi.

Gavin ve ben şişelerimizi onunkilerle tokuşturduk.

Bir yudum aldım, boğazımdan aşağı kayarken yanma hissettim. "Tanrım, yıllardır bira içmemiştim."

"Muhtemelen yıllardır yapmadığın çok şey vardır," dedi Logan. "Geri dönmek tuhaf mı?"

"Evet. Çok şey değişti. Hayatın bensiz devam edeceğini biliyordum ama yine de. Nerede

yaşadığınızı bile bilmiyorum."

Logan birasından bir yudum aldı. "Levi ve ben itfaiyeden çok uzak olmayan bir yerde ev tuttuk.

Sonra Gavin taşındı, kimse onu davet etmediği halde."

"Yine de iyi bir şey," dedi Gavin. "Ben taşınmadan önce eviniz çok sıkıcıydı."

"Evet, sayılır. Levi pek de partinin neşesi sayılmaz. O sadece çalışıyor ve..." Logan sözünü kesti ve bir an durakladı. "Başka ne olabilir bilmiyorum."

"Peki ya Evan?"

"Evi kasabanın birkaç mil dışında. Dükkanı da orada. Motosiklet yapıyor, araba falan tamir ediyor. İnsanlardan nefret eder, bu yüzden işine yarıyor gibi görünüyor."

"Ne zamandan beri insanlardan nefret ediyor?"

Logan omuz silkti. "Her zaman öyle değil miydi? Köpeğiyle birlikte orada yaşıyor. Onu Salı günleri akşam yemeği için büyükannemlerde görüyoruz ama hepsi bu kadar."

Uzun bir yudum aldım ve her şeyin içime işlemesine izin verdim. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Onun hakkında konuşmaya izniniz var mı?" Gavin

sordu. Logan ona dirsek attı. "Dostum, hayır."

"Herkesin nerede yaşadığını falan bilmek istiyor. Ve o yokmuş gibi davranmaya devam edemeyiz."

"Sorun değil," dedim. "Nerede yaşadığını biliyorum. Bugün oraya gittim."

"Aynen öyle," dedi Gavin. "Ver şunu dostum."

Logan inledi ve cüzdanını çıkardı. Gavin'e bir yirmilik uzattı. "Dick." "Gram düzeyinde psişik becerilerimin olması benim suçum değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Logan, "Onu görmeye gitmenin ne kadar zaman alacağına dair iddiaya girmiştik," dedi. "Paramı yarına yatırmıştım. Çözülmeden önce en az bir gün daha dayanacağını düşünmüştüm."

"Levi'nin tahmini neydi?" Gavin sordu.

"Gelecek hafta ya da öyle bir şey."

Gavin güldü. "Çok alaycı bir piç kurusu."

"Sizler pisliksiniz," diye homurdandım.

"Bu pislik aşkın gücüne inanıyor ve bu onu yirmi dolar daha zengin etti." Gavin yirmiliği uzattı ve kaşlarını oynattı.

"Aşkın gücü mü?" Logan sordu. "Çok saçmalıyorsun." Gavin sırtıttı.

Logan bana döndü. "Nasıl gitti?"

Sorusunu duymazdan geldim, ipucunu anlamasını ve konuyu kapatmasını umuyordum.

"O kadar kötü mü?" Gavin sordu. "Merak etme kardeşim, eminim anlayışla karşılar. Bir dahaki sefere daha uzun süre dayanırsın."

Ona ters bir bakış attım, elim çoktan yumruk olmuştu.

"Whoa." Ellerini kaldırdı, biri hâlâ birasını tutuyordu, bir teslimiyet jestiyle. "Sadece seninle dalga geçiyorum."

Öfke patlamasını bastırmak için yavaş bir nefes alarak yumruğumu açtım. Tabii ki sadece benimle dalga geçiyordu. Her zaman yaptığımız şey buydu. Ama ilk tepkim kavgaya hazırlanmak olmuştu.

Bu berbattı.

"İyi misin dostum?" Logan sordu.

"Evet. Sadece onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ. Yeterince adil. Bu geceki yardımınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Bana ihtiyacın olduğundan değil. Ama bira için teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedi Logan. "Ve elbette yaptık. Seni Tilikum hayatına geri döndürmeliyim, Bronanza."

Başımı salladım ve bir içki daha aldım. Tilikum hayatı. Şakalar. Burada bazı şeyler hiç değişmemişti.

Ama ben uyuyordum. Ve artık uygun olup olmadığımı gerçekten bilmiyordum.

GRACE

Tvardiya çizelgesi ekranda bulanıklaşıyordu. Son bir saattir ona bakıyordum ve neredeyse hiç ilerleme kaydedememiştim. Bu çok saçmaydı.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp sırtımı dikleştirdim ve gerindim. İsteydim.

kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyordu. Benim için çalışan baristalar, sırf nişanım hapisten erken çıktı ve yeniden bir araya gelmemiz berbat oldu diye gelecek haftaki programlarını öğrenmek için beklemek istemeyeceklerdi. Patron olmanın küçük şirin ofisim ve esnek çalışma saatlerim gibi avantajları vardı. Ama bazı şeyleri de görmezden gelemezdim.

Program yöneticisindeki birkaç alanı doldurdum ve kaydet tuşuna bastığımdan emin oldum. Muhtemelen daha sonra değişiklik yapmam gerekecekti ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Beynim bugün işbirliği yapmak istemiyordu.

Telefonum bir mesajla çaldı ve muhtemelen Cara olduğunu bildiğim için açtım.

Korkunç hapishane adamıyla ilgili durum güncellemesine ihtiyacım var.

Ben: *Onun korkutucu olduğu fikrine nereden kapıldın?*

Cevap vermesi uzun bir süre aldı.

Kahretsin. Logan korkutucu dedi. İfademi geri çekiyorum. Prens sik kafalı korkutucu olduğunu söylüyorsa, belli ki kedi yavrusudur.

Ben: *İkisi de değil ve güncelleme yok.*

Bana bir şey vermelisin. Burada ölüyorum.

Ben: *Sana zaten her şeyi anlattım.*

Cara: *Dünkü boktan özür girişiminden beri cidden onunla konuşmadın mı?*

Ben: *Hayır.*

Şok tabancası.

Ben: *Yine de onu şoklamayacağız.*

Emin misin?

Olumlu. Bu gece geliyor musun?

Muhtemelen. Seks yapmadığım zamanlarda da bir şeyler yapabilirim çünkü aşk hayatım bir şaka ve erkekler aptal.

Ben: *Hepsi aptal olamaz, değil mi?*

Cara: *Hâlâ yanlışlığımyı kanıtlayacak birini bekliyorum.*

Ben: *Yeterince adil. Akşama görüşürüz.*

Pazartesi günleri, Tilikum'un iplik ve el sanatları dükkânı Knotty Knitter'da Stitch and Sip gecesiydi. Büyükanmem yıllar önce bana tığ işi yapmayı öğretmiş ve beni kasabanın örgü grubuna davet etmişti. Bir grup yaşlı kadının oturup çaylarını yudumlarken bir yandan da örgü şişlerini

tıkırdacaklarını düşünerek şüpheli yaklaşmışım.

kasabadaki diğer yaşlı kadınlar hakkında dedikodu yaparlardı. Onlarla ne gibi bir ortak nokta olabiliyordu ki?

Ama Stitch and Sip'in düşündüğünden çok daha eğlenceli olduğu ortaya çıktı. Özellikle de Cara katıldıktan ve içecek getirmeye başladıktan sonra. Bayanlardan birkaçı Long Island buzlu çaylarının içinde aslında çay olmadığını hâlâ anlamamıştı.

Çok güzeldi.

Telefonuma bir mesaj daha geldi, bu seferki annemden geliyordu ve ön tarafta olduğunu söylüyordu. Programı kaydet tuşuna bastım -tekrar- ve kafeye gittim.

Bugünlerde annemin ne kadar güzel görüldüğünü hep fark etmişimdir. Saçları açıktı ve üzerinde sevimli bir hırka ile şık bir kot pantolon vardı. Jack de onun yanındaydı, sokak kıyafetleri giymişti. Tuzlu biberli sakalı ve kalın kolları olan iri bir adamdı. Üniforması olmasa bile polise benziyordu ve elini nazıkçe annemin sırtına koyuşu çok şirindi.

"Hey, çocuklar," dedim. "Bir masa kapmak ister misiniz?"

Anneme ve Jack'e sarıldım ve boş bir masayı işaret ettim, yanlarında küçük kardeşimin olduğunu fark etmeden önce. Elijah birkaç adım geride duruyordu, yüzü kapüşonuna gömülmüş ve elleri ön ceplerindeydi.

"Selam Eli."

"Merhaba."

Son zamanlarda ondan tek kelimelik cevaplar alabiliyorduk, bu yüzden bunun canımı sıkmasına izin vermedim.

Be

n. "Bir şey ister misiniz?" Yerimize otururken sordum.

"Teşekkürler ama birkaç dakikadan fazla kalamayız," dedi annem. "Şehir merkezindeydik, bu yüzden

"Bir uğrayıp merhaba diyelim dedik." "Geldiğinize sevindim."

"Kasabadaki sokak tabelaları hakkında bir şey bilmiyorsun, değil mi?" Jack sordu.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Onları bu sabah görmüştüm - hatta sokağımda bir tane vardı - ama kimin yaptığını bilmiyordum. Tahmin etmek de zor olmazdı. Bunun her yerinde Logan ve Gavin yazıyordu. Muhtemelen Levi de.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

Annem elini onun koluna koydu. "Bu konuda endişelenmen gerektiğini

sanmıyorum." "Bir şey mi biliyorsun?" Annesine baktı, ağzı bir

gülümsemeyle kalktı. "Hayır, ama sadece bir sürü çıkartma var. Biri onları indirecektir." "Bu kasaba," diye mırıldandı.

Elijah'la göz göze geldim ve ona göz kırpmaya niyetlendim. Bunu komik bulmuş olmalıydı. Ama o bana gülümsemedi. "Buraya gelmemizin nedeni bu değil," dedi annem. "Dün büyükannemle konuştum. Dedi ki

Asher'ın evi."

"Evet, onu görüp görmediğini merak ediyordum."

Annem başını salladı. "Hayır, ama ön tarafa park edilmiş eski bir kamyon gördüm ve kimin kullandığını merak ettim."

Parmaklarımı masaya vurdum. Özellikle annemle ayrıntılara girmek istemiyordum. Asher'ı seviyordu ama benim için de endişeleniyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi, ben onun kızıyordum. Ama şu anda ne söyleyeceğimden emin değildim. Basit tutmaya karar verdim.

"Eve döndü. Erken taburcu edildi ki bu harika bir haber. Şimdi... alışmaya çalışıyor." "Sanırım bu mantıklı. Eminim geçiş süreci zor olabilir."

"Kesinlikle zor olacak," dedi Jack. "Her şeye yeniden alışmak için biraz zamana ihtiyacı olacak."

Jack'le göz göze geldik ve ona minnettar bir gülümseme verdim. Asher'la hiç tanışmamıştı ama elbette Bailey ailesini tanıyordu. Ve bana ne olduğunu, Asher'ın yaptığı şeyi neden yaptığını biliyordu. Bunu hiçbir zaman açıkça söylememişti ama Asher'ın hapse atılmaması gerektiğini düşündüğü izlenimini edinmiştim.

O haklıydı. Yapmamalıydı. Ama şimdi bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

"Onu gördün mü?" Annem sordu.

"Birazcık. Dün onunla konuştum. Açıkçası onu görmek güzeldi."

Elijah hâlâ bir şey söylemedi. Asher'ı hatırladığından bile emin değildim. Asher gönderildiğinde dört yaşındaydı ve olayların çoğunu ondan saklamıştık. Şimdiye kadar neler olduğunu ya da en azından on bir yaşındaki bir çocuk için uygun olan versiyonunu bildiğini düşündüm. Muhtemelen bu onun için o kadar da ilginç değildi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi annem. "Pekala, gitmemiz gerekiyor. Okulda bir toplantımız var."

Hepimiz ayağa kalktık ve önce Jack'e, sonra da anneme sarıldım. Elijah kapıya doğru ilerledi, ben de onu kendi haline bıraktım. Bugünlerde sarılmayı pek sevmiyordu.

Annem, "Eğer Asher'ı bizden önce görürsen, ona evde olduğu için mutlu olduğumuzu söyle," dedi. "Söyleyeceğim."

Vedalaştım ve gitmelerini izledim, nişanımızla ilgili haberleri zorlamadığı için minnettarım.

THE KNOTTY KNITTER, Dame and Dapper Berber Dükkânı'nın önündeki pinup kız heykeli Lola'nın hemen sokağın başındaydı. Arabamı park ettim ve kolumdan sarkan iplik ve tığ işi projelerimle dolu çantamla içeri girdim.

Stitch and Sip, mağazanın arka tarafında, iplik ve diğer çeşitli dikiş ve el işi malzemelerinin bulunduğu koridorların ötesinde düzenleniyordu. Uyumsuz koltuklar ve yıllarca kullanılmaktan yıpranmış bir kanep, Jessie Montgomery-Knotty Knitter'ın sahibi ve yerleşik zanaat dehasının bulunduğu büyük bir masanın yanında bir daire şeklinde düzenlenmişti.

-atölye çalışmaları ve eğitimler düzenledi.

Büyük sehpanın üzerinde, muhtemelen Tillie Bailey-Linfield'in ikramı olan, özenle yerleştirilmiş atıştırmalıkların bulunduğu birkaç tabak vardı. Tillie emekli bir piyano öğretmeniydi ve Asher'ın baba tarafından büyük teyzesiydi. Ev sahibesi rolünü oynamayı en az kasaba dedikodusu kadar severdi.

Kucağındaki örgü yığınının başını kaldırıp bana baktı ve kaşları havaya kalktı. Amy Garrett ile bakıştı, o da bu bilmiş bakışı Violet Luscier'e aktararak devam ettirdi.

Bu sorunun cevabıydı. Asher'ın evde olduğunu biliyorlardı.

"Merhaba hanımlar." Çantamı yere bıraktım ve koltuklardan birine oturdum.

Kibarca merhaba dediler ve ben Marlene Haven'a başımı salladım. Bana sıcak bir gülümseme verdi.

İlk Stitch and Sip toplantımda öğrendiğim en şok edici şey, bunun küçük yaşlı kadınlardan oluşan bir grup olmadığı değildi - Amy Garret benden sadece birkaç yaş büyüktü ve hala genç olan başka üyelerimiz de vardı. Katılımcılar haftadan haftaya biraz değişiyordu. Hayır, en büyük sürpriz bu küçük grubun Bailey-Haven kavgasının dışında faaliyet göstermesiydi. Kötü şöhretli Haven kardeşlerin ve tabii ki kız kardeşleri Annika'nın annesi Marlene Haven da düzenli olarak katılan bir üyeydi.

Hiç kimse şüphelerimi doğrulamamıştı ama Stitch and Sip'in on yıllar önce Tilikum kadınlarının kan davasını atlatmak için bir yol olarak başladığına ikna olmuşum.

kasaba yönetimine müdahale etmek. İşler kontrolden çıkmaya başladığında, üyeler burada eski püskü mobilyaların üzerinde oturdular ve sessizce -ve çok samimi bir şekilde- işleri yoluna koydular.

İlk geldiğim andan itibaren kendimi kasabanın önemli bir sırrını öğrenmiş gibi hissetmişim. Gram'in Stitch and Sip'in kutsal kuralının basit ama sağlam olduğundan bahsetmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Stitch and Sip'te söylenenler Stitch and Sip'te *kalırdı*.

"Bu gece Gram yok mu?" Violet sordu. Büyükanneyle akrabaydı ama nasıl olduğundan pek emin değildim. Asher ona teyze diyordu ama ailesinin o tarafında, gerçek akrabalık bağlarına bakılmaksızın herkes ya kuzen, ya teyze ya da amcaydı. Gözleri büyükanneinkiler gibiydi, o kadar koyu ki neredeyse siyahtı.

-Cildi, özellikle ellili yaşlarında olduğu düşünülürse, çok güzel pürüzsüzdü. "Sanırım değil," dedim. "Bugün onunla hiç konuşmadım."

"Sanırım başka işlerle meşgul, büyük haberler ve diğer şeyler yüzünden." Violet tıgla ördüğü mavi bebek şapkası üzerinde çalışmayı bırakmadı.

"Oh, Violet," dedi Tillie. "Bir kurabiye al."

"Bana bu kasabada yıllardır yaşanan en büyük olay hakkında konuşmayacağımızı mı söylüyorsunuz?"

"Herkes buraya gelene kadar olmaz."

Gözlerimi devirdim ve geçen hafta başladığım gri ve yeşil bere üzerinde çalışmaya başladım. Bazen arkadaşlarımız ya da ailemiz için hediye amaçlı projeler üzerinde çalışırdık ama çoğu zaman ihtiyacı olan bebekler ve çocuklar için şapkalar, atkılar ve battaniyeler yapardık. Burada, dağlarda kışlar soğuk geçerdi, bu yüzden kasabadaki her çocuğun ısınmak için ihtiyaç duyduğu şeylere sahip olduğundan emin olurduk.

Ön kapının zili çaldı ve Cara dükkâna girdi. Çantasından yarım kalmış bir fular -ya da belki şapka olması gerekiyordu; söylemesi zordu- sarkıyordu. Diğer elinde yalıtımlı bir soğutucu çanta taşıyordu. Kızıl saçları dökülmüştü ve üzerine oturan siyah bir gömlek, dar kot pantolon ve bir çift parlak kırmızı stiletto giymişti.

Soğutucuyu yere bıraktı, sonra kendini bir sandalyeye attı ve elindeki çantayı kabaca yere bıraktı. "Hanımlar."

Tillie tel çerçeveli gözlüklerini düzeltirken, "Bunlar çok güzel ayakkabılar," dedi. "Onlarla yürümeye çalışsam hemen düşerdim."

Cara ayak parmaklarını gösterdi. "Çok güzeller, değil mi? Bunları bugün dolabımda buldum ve yemin ederim satın aldığımı hiç hatırlamıyorum. Ama iyi ki almışım."

"Bunları ödünç almam lazım," dedim.

"Her zaman, değerli ördek yavrusu." Soğutucuyu açtı, bardakları yerleştirdi ve paslanmaz çelikten büyük bir bardaktan doldurmaya başladı. Başka bir kaptan buz ekledi ve her bardağı bir dilim limonla süsledikten sonra elden ele dolaştırdı.

Long Island buzlu çaylarımızı yudumlarken -Cara gerçekten de mükemmel bir kokteyl yapmayı biliyordu- ve kendi projelerimiz üzerinde çalışırken oda sessizleşti. Arada bir gözler bana kayıyordu ve birinin Asher'dan bahsetmesini beklediklerini biliyordum. Tilikum'da dedikoduların en sıcak konusuydu. Stitch and Sip'te mutlaka konuşulmalıydı.

Cara yanımdaki sandalyeye uzanmış, çantasına dokunmamıştı. Kimse neden projelerinden birine devam etmediğini sormadı. Hepimiz onun bu işte berbat olduğunu biliyorduk. Cara'nın en beceriksiz olduğu iş, Instagram akışı için düz moda fotoğrafları hazırlamaktı.

Violet sonunda sessizliği bozarak, "Pekâlâ Grace," dedi, "bunu kaynağından duymamız gerekiyor. Asher'ın kaçtığı doğru mu?"

"Tabii ki kaçmadı," dedi Amy. Sekiz yaşın altında dört erkek çocuğu vardı ve her zaman uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Öyle olsaydı, saklanıyor olurdu. Ev hapsinde olduğunu duydum."

ayak bileği monitörlerinden birini takıyor. Bu yüzden onu neredeyse hiç kimse görmedi."

Cara, "Kardeşlerinin efsanevi Montgomery hazinesini bulduklarını ve o kadar büyük olduğunu duydum ki bunu hapishaneden çıkışını satın almak için kullandılar," dedi.

Ona ters ters
baktım. O da
sırıttı.

Tillie dilini şaklattı. "Montgomery hazinesi diye bir şey olmadığını herkes bilir." "Dur bakalım, Tillie," dedi Violet. "Bazı hikâyelerde doğruluk payı var." "Yaşlı Harvey Johnston gibi konuşuyorsun," dedi Tillie.

"Bilemiyorum. Sanırım Violet haklı olabilir," dedi Marlene. Koyu mavi okuma gözlükleri takmıştı ve konuşurken projesinden başını kaldırmıyordu. "Montgomery servetiyle ilgili o eski hikâyede bir şeyler var. Kimse bunun ne olduğunu öğrenebilecek mi bilmiyorum ama en azından bir zamanlar var olduğunu düşünüyorum."

"Montgomery servetinin gerçek olup olmadığını size söyleyemem," dedim. "Ama Bailey'lerin bir şey bulmadığını, kimsenin kimseye rüşvet vermediğini ve Asher'ın kaçmadığını söyleyebilirim. Vali tarafından affedildi ve davanın koşulları nedeniyle cezasının yeterli olduğu açıklandı."

"Bu da bir şey değil mi?" dedi Tillie. "Yemek treni organize eden oldu mu?"

"Adam hapisten çıktı, hastaneden değil," dedi Violet. "Yemek trenine neden ihtiyacı olsun ki?" "Bu bir hayat değişimi," dedi Tillie. "Zor bir dönemde herkesin sıcak bir yemeğe ihtiyacı olabilir." "Bu güzel bir fikir," dedi Marlene.

"Peki düğün ne zaman?" Amy sordu. "Bir tarih belirleyecek misiniz?"

Yüzümün renginin solduğunu ve ellerimin kucağında hareketsiz kaldığını hissedebiliyordum.

"İster inanın ister inanmayın, aceleleri yok," dedi Cara yumuşak bir sesle. "Bence bu çok akıllıca. Bazı insanlar yeniden birlikte olmaya alışmadan hemen atlayıp evlenirler. Bir süre beklemek ve ilişkiniz üzerinde daha fazla baskı yaratmamak gerçekten doğru bir karar."

Ona sonsuz bir minnettarlıkla gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Amy bilgece başını sallayarak, "Bu çok mantıklı," dedi. "Aferin sana."

Çemberin geri kalanı aynı fikirde olduklarını mırıldandı.

İnsanların arkamdan neler söylediğini biliyordum. Belki bu hanımlar değil, onlar beni gerçekten tanıyordu. Ama kasabadaki diğer insanlar Asher'ı beklediğim için aptal olduğumu düşünüyorlardı.

Çoğu zaman başkalarının ne düşündüğü umurunda olmazdı. Ama şu anda kendimi oldukça çığ hissediyordum.

Ve istediğim son şey onların acımasıydı.

Cara yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bu arada, onun kaçtığı söylentisini ben başlattım. Kulağa kötü geldiğini düşündüm ve bunu tekrarlayacak birini bulup bulamayacağımı görmek istedim."

"Berbatsın."

"Biliyorum."

Telefonum çaldı, ben de kontrol etmek için elime aldım. Tanımadığım bir numaradan mesaj gelmişti.

Ben Asher. Artık bir telefonum var.

Ağzım bir gülümsemeyle seğirdi. Küçük bir şeydi, gerçekten küçüktü. Pek bir anlamı yoktu. Bana telefon numarasını vermesi ile düğün tarihi belirlemesi arasında büyük bir boşluk vardı. Ama bu da bir şeydi. Ve son birkaç günden sonra, bunu kabul edebilirdim.

ASHER

Meniden büyükannesiyle yaşayan yetişkin bir adam olmanın geçici çözümü kendimi işe yarar hale getirmektir. Oturmak beni çabucak çıldırtabilirdi, bu yüzden meşgul olmanın yollarını buldum. Büyükannemin evi kötü durumda değildi, özellikle de Yüz yıldan daha eski. Ama her zaman dikkat edilmesi gereken şeyler vardı.

Dün alt kattaki banyoda sızdıran bir musluğu onarmak ve kilere birkaç raf yerleştirmekle uğraşmıştım. Bugün ise arka verandaya yeni bir kat boya sürmüş ve yakacak odun için kesilip istiflenmesi gereken kütüklere başlamıştım. Sıcak ve terletici bir işti, özellikle de bahar güneşi tepemde parlarken. Ama buna ihtiyacım vardı; ayaklarımı yere sağlam basmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Çalışırken daha uzun vadeli bir plan yapmaya çalıştım. Ama bu zordu. Her şey dönüp dolaşıp tek bir temel soruya geliyordu: Şimdi hayatımda ne yapacaktım?

Bir cevabım yoktu.

Kaldığım yerden devam etmek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Ağır bir suçtan hüküm giymek itfaiye departmanı için otomatik bir diskalifiye sebebiydi. Diplomamı bitirmemiştim ama zaten bir işe yaramıyordu. Muhtemelen okula geri dönmenin bir yolunu bulabilirdim ama ne için? Olmak istediğim tek şey bir itfaiyeciydi. O hayal uzun zaman önce ölmüştü.

Kısa vadeye odaklanmak daha kolaydı ama pek de cesaret verici değildi. Sıfırdan başlıyordum, temelde hiçbir şeyim yoktu. İşim yoktu, param yoktu, üzerime uyan kıyafetlerim bile yoktu. Derin bir çukurdan çıkmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. O kadar aşağıdaydım ki, gökyüzü üzerimde bir iğne ucu kadar ışıktan başka bir şey değildi.

Ama yapabileceğim tek bir şey vardı. Tırmanmak.

Ve doğrusu, *hiçbir şeyim* yoktu. Büyükannem başımı sokacak bir çatı vermişti, bana güvenli bir yer sağlamıştı. Büyükbabamın eski kamyonetini kullanmak tam bir canavardı ama işe yarıyordu. Etrafta dolaşmak için bir yolum vardı.

Dün öğleden sonra, mutfak masasının üzerinde gizemli bir şekilde eski bir dizüstü bilgisayar belirdi. Onu oraya kimin bıraktığını bilmiyordum ve büyükannem de bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu. Tahminim Evan'dı ama kimse onu görmeden gelip gitmişti. Daha sonra Levi, tüm verilerini tüketmemem için beni uyaran yapışkan bir notla birlikte sessizce bir telefon bırakmıştı.

Baltayı salladım ve bir çatırtıyla tahtanın derinliklerine battı. Aileme duyduğum minnettarlık duygusuyla hâlâ mücadele ediyordum. İçimde sürekli yanan öfke ve kızgınlık -ve paranoya- ile uyumsuz hissediyordum. Buna alışık değildim.

Ama içimi kemiren umutsuzluk duygusundan daha iyiydi. Kıçımın üstüne oturup birilerinin berbat hayatımı düzeltmesini bekleyecek değildim ama başıboş ve amaçsız hissetmekten nefret ediyordum.

Giysilerim tenime yapışmıştı, bu yüzden baltayı yere bıraktım ve gömleğimi çıkardım. Geçen gece iyi uyuyamamıştım.

Gece ve şimdi öğleden sonra geç saatlerde, yorgunluk beni ele geçiriyordu. Elbette yıllardır iyi uyuyamamıştım, yani bu yeni bir şey değildi. Ama sürekli panik içinde uyanıyor, nerede olduğumu fark edemiyordum.

Yüzümü gömleğime sildim ve bir kenara attım. Grace aklımda her şeyden daha ağır bir yükü. Bana baktığında ne görüyordu? Gerçeği mi görüyordu? Anlıyor muydu?

Sırtım diken diken oldu ve aniden izlendiğimi hissettim. İçimden adrenalin fışkırdı, kalbim küt küt atmaya başladı ve ellerim istemsizce yumruk oldu. Bu duygudan nefret ediyordum. Dişlerimi birbirine geçirdim, savaşıma hazırdım, mantıken buna mecbur olmadığımı bilsem de. Artık *orada* değildim ama içgüdülerim çok güçlüydü.

Arkamı döndüğümde, lanet olası bir sincapla yüz yüze geldim.

Bir kütüğün üzerine oturmuş, gür gri kuyruğu seğiriyordu. Küçük, şişman bir pislikti; belli ki yemek için can atmıyordu.

Bir nefes verdim ve kendimi aptal gibi hissederek omuzlarımı gevşettim. Ne bekliyordum ki, boynunda dövme olan, elinde şiş olan bir adam mı? Tanrım.

"Neye bakıyorsun sen?"

Ürkmedi bile, sadece kuyruğunu tekrar kıpırdattı.

"Neyi beklediğinizi bilmiyorum. Hiç yiyeceğim yok."

Buralarda, bir sincabın olduğu yerde genellikle çok daha fazlası olurdu, ama yakınlarda dolaşan tüylü bir kankalar çetesi görmedim. Biz çocukken, lanet sincaplar sayamayacağım kadar çok kez atıştırmalıklarımızı alıp kaçmışlardı. Sandviçinizi çalıp siz farkına varmadan ağaca tırmanabilecek kadar hızlı küçük piçlerdi.

Sincap boncuk gibi siyah gözleriyle bana bakmaktan memnun görünüyordu, bu ürkütücüydü ama muhtemelen zararsızdı. Onu görmezden geldim ve odun kesmeye geri döndüm.

Birkaç mermi daha böldükten sonra parçaları odun yığınının üzerine yığdım. Kollarım ve sırtım yorulmuştu ve karnım açlıktan gurulduyordu. Muhtemelen bir gün için yeterince çalışmıştım, bu yüzden baltayı ve yarma makasını kulübeye kaldırdım. Büyükannemin tavukları toprakta gıdıklıyor ve tırmalıyordu. Geceleri onları yırtıcı hayvanlardan koruduğu kümese bakmak için durakladım. Kümese kötü durumda değildi ama küçüktü. Daha büyük bir tane isteyip istemediğini sormalıydım. Bu bana yapacak başka bir şey verirdi.

Gömleğimi almak için odun yığına geri döndüm ama bıraktığım yerde yattığını görmedim. Bu garipti. Başka bir yere mi koymuştum? Birkaç dakika etrafı araştırdım, kafam giderek karışıyordu. Tam orada düşürmüştüm ve burada başka kimse yoktu.

Tanrım, kendimi kaybediyordum.

Arka kapı açıldı ve büyükannem verandaya çıktı. Tavuklar ona gıdıkladı. "Bear, neden içeri gelip temizlenmiyorsun?"

"Evet, ben de tam yapmak üzereydim." Tekrar etrafıma bakındım. "Bir şey mi kaybettin?"

"Gömleğim." Bir daire çizdim. "Tam burada çıkardım ve şimdi yok. Tutmadın, değil mi?"

"Hayır. Muhtemelen sincaplardır."

Kaşlarımı çatarak dereye doğru baktım. "Bir sincap neden tişört alır ki? Bunun normal olduğunu sanmıyorum."

"Buralarda gerçekten normal bir şey mi bekliyorsun?"

Haklı bir noktaydı. Midem, gömleğimin gizemini bastıran bir aciliyetle içimi kemiriyordu, bu yüzden aramayı bıraktım ve verandanın merdivenlerinden yukarı çıktım. "Sanırım değil."

"Belki Koca Ayak'ın yeni bir gömleğe ihtiyacı vardır. Seninki muhtemelen ona uyabilecek birkaç gömlektir." "Yani sincaplar artık Koca Ayak için mi çalışıyor?"

"Bu pek çok şeyi açıklar."

Başımı sallayarak onu içeri kadar takip ettim ama Koca Ayak'ın gerçek olmadığını söylemeye zahmet etmedim. Tüm o eski efsanelere ve hikâyelere inanıp inanmadığından ya da sadece insanlarla dalga geçmek için öyle davrandığından emin değildim. Ama Koca Ayak'ın Tilikum'un dışındaki dağlarda yaşadığında hep ısrar etmişti. Yine de Koca Ayak'ın sincaplardan oluşan bir orduya liderlik etmesi yeni ve Gram için bile tuhaftı.

Dolaptan bir tencere çıkardı ve bana vahşi bir hayvan gibi koktuğumu söylemesini beklemedim. Duş almak için doğruca yukarı çıktım.

Su yorgun bedenime iyi geldi. Sıcak bir duşa rahatlamak bir daha asla hafife almayacağım bir lükstü. Sırtımdaki ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletmesine izin vererek spreyin altında durdum.

İşimi bitirdim ve daha temiz kıyafetler bulmak için odamdaki bir kutuyu karıştırdım. Gömlek sırtımı zorluyordu ve kollarımı kesmemesi için kollarını çekiştirmem gerekiyordu.

Mutfaktan sesler geliyordu ve burada kimin olduğunu merak ettim. Birden fazla kişiydi, muhtemelen birkaç kişiydi. Merdivenlerin başında duraksadım, oraya inmek istediğimden emin değildim. Yapmak istediğim son şey sosyal olmaktı.

Ama burnuma yemek kokusu geldi ve ben gidici oldum. Eğer kokladığım kızarmış ekmekse, büyükannem muhtemelen beni aşağıya çekmek için bilerek yapıyordu.

İşe yaradı.

Neyse ki mutfak sadece kardeşlerimle doluydu. Bununla başa çıkabilirim.

Levi ve Gavin masaya oturmuş, Logan ise kalçasını tezgâha yaslamış, bir yığın kızarmış ekmeğin kol mesafesinde duruyordu. Evan odanın ortasında durmuş, sanki bir şey yapıyormuş da beni görünce durmuş gibi adımlarının ortasında donup kalmıştı.

Aslında hepsi bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ne oldu? Burada olduğumu unuttunuz mu?"

"Hayır." Logan bir parça almak için uzandı ve tahta kaşık parmak eklemlerine çarparak kırıldı. "Ow." Gram kızarmış ekmek tabağını Logan'dan uzaklaştırdı.

Hareket ederek masadaki diğerlerine katıldı ve ben de neden büyükannem hariç herkesin beni garip bir şekilde izlediğini anladım.

Grace büyükannemin yanında durmuş, ocaktaki büyük tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Omzunun üzerinden bana baktı ama bir şey söylemedi.

Sikeyim.

Gençliğime geri döndüm, tam da bu mutfakta durmuş, daha genç bir Grace'e bakıyordum. Çocukluktaki en iyi arkadaşıma karşı hislerimin değiştiğini fark ettiğim an. Eğer çıkarsak ve bu iş yürümezse ne olacağı konusunda endişelenmişim. Ailelerimiz çok yakındı, bu nasıl olurdu? Bunu riske atabilir miydim?

Her iki ailemize karşı hissettiğim sorumluluk duygusu beni geride tutmuştu, ta ki tutmayana kadar. Ve şimdi yıllar önce korktuğum şeyle karşı karşıyaydım. Grace'le aramızdaki ilişki -onun hatası olmadan- yürümemişti ve yürümeyecekti de. Onu kendi pislliğime sürükleyemezdim, ondan benim gittiğim karanlık yoldan gitmesini isteyemezdim. Hiçbir yolu yoktu.

Ama işte buradaydı, büyükannemin mutfağında akşam yemeğini karıştırıyordu. Bugünün Salı olduğunu, bunun da Salı akşam yemeği anlamına geldiğini ve Grace'in ben gittiğimden beri muhtemelen her hafta geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bu çok karmaşıktı.

"Güzel, giyinmişsin." Büyükanne yığının üzerine bir parça kızarmış ekmek koydu ve ellerini önlüğüne sildi. "Benim için markete gider misin, Bear? Kremam bitti ve çorba için ona ihtiyacım var."

"Evet, tabii."

"Grace seninle gelebilir."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Sorun değil büyükanne, dükkâna nasıl gideceğimi hatırlıyorum."

"Mm hmm." Kaşığı Grace'in elinden aldı. "Acele et. Bu hayvanların kızarmış ekmeğe saldırmasına bir kez izin verdim mi, beş saniye bile sürmez. Eğer zamanında geri dönmezsen, bu senin hatan olur."

"Kurnazca, büyükanne," dedi Grace ve kapıya doğru yöneldi. "Hadi, ben s rerim." Bir nefes verdim ve onu takip ettim.

GRACE

Asher arabama tırmandı ve koltuğu geriye doğru ayarladı. Motoru çalıştırdım ve emniyet kemerimi bağladım, yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım - içimde dönen duygu kasırgasını gizlemek için.

Evde kalmayı tartışmıştım. Büyükannelemlerde Salı akşam yemeklerini neredeyse hiç kaçırmazdım ama bu gece için emin değildim. Bana yeni numarasını vermek için attığı mesaj dışında Asher'la Pazar gününden beri konuşmamıştık. Aramız pek iyi sayılmazdı ve ben çok büyük bir hata yapmış olabileceğimi fark etmenin rahatsızlığıyla boğuşuyordum.

Belki de haklıydı ve hayatıma devam etmeliydim.

Yüzüğü hâlâ parmağımda parlıyordu. Henüz çıkarmamıştım ama aptal değildim. En azından tam bir aptal değildim. Gözlerinde acıma duygusuyla kolumu okşayan ve bana *endişelendiklerini* söyleyen herkes haklı olabilirdi. Asher'ın sessizliği bir kendini koruma eylemi değil, onunla ilişkimizin bittiğini anlatma çabasıydı. Hapis cezası gerçekten de bizim sonumuz anlamına geliyordu.

Duygusal tarafım bir top haline gelip hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedi. Pratik tarafım ise birimizin diğerine gitmesini söylemesiyle bitmeyen bir konuşma yapana kadar yargılamayı saklı tutmak istiyordu.

Peki ya inatçı yanımdı? O tarafım çoğunlukla kızgındı.

Dükkâna giderken Asher hiçbir şey söylemedi, sadece manzarayı seyretti. Şimdi her şeyin ona ne kadar farklı göründüğünü merak ediyordum. Tanıdık gelen bir şey var mıydı? Yoksa her şey Tilikum'u artık evi gibi hissettirmeyecek kadar değişmiş miydi?

Ya da belki de o kadar değişmişti ki burası asla evi gibi gelmeyecekti.

Ona hızlı bakışlar attım. Geniş omuzlarına ve geniş göğsüne. Kalın kalçalarının üzerinde duran ellerine. Morarmış ve hırpalanmış eklemlerine. Alnındaki bantlanmış kesiğe.

Koltuğunda kıpırdandı ve bu ince hareket bana bir parçanın daha olduğunu hatırlatmaya yetti - üzgün, kızgın ya da sorun çözmekle ilgilenmeyen bir parçanın.

O kısım doğrudan bacaklarımın arasındaydı ve onu bir uyuşturucu gibi arzuluyordu.

Onu ilk iki kez gördüğümde duygu yüklü ve kafa karıştırıcıydı, daha ilkel, fiziksel tepkilerimi bastırıyordu. Şimdi sakindim ve kapalı bir alanda onun yanımdaydım. Saçları nemliydi, temiz kokuyordu ve kenara çekilip kucağına tırmanma dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

Yapabileceğimi düşündüm. Yalnız kalma şansımızın yüksek olduğu boş bir yola sapmak için hızlı bir bahane uydurabilirdim. Yüksek dozda reddedilme riskini göze almış olurum ama tişörtümü çıkarıp göğüslerimi yüzüne koyarsam ne yapardı? Bana gerçekten durmamı söyler miydi?

Bu fikri aklıma geldiği anda reddettim. Onu çok iyi tanıyordum. Asher manipüle edilmekten nefret ederdi,

ve cinsel saldırganlık onun savunmasını aşmanın yolu değildi. Pes etse bile, o an geçtikten sonra beni daha fazla dışlayacak ve ikimizi de eskisinden daha kötü hissettirecekti.

Ve bu noktada, ona hâlâ fiziksel olarak ilgi duyuyor olmam bu durumu benim için daha da karmaşık hale getiriyordu. Şüphe, uzun zamandır sarıldığım kararlılıkla savaşıyordu. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, artık var olmayan bir hayale tutunmuş olma olasılığımınla yüzleşmek zorundaydım. Ve onu bu kadar çok istemek kafamı daha da karıştırıyordu.

Nature's Basket Market'in otoparkına girdim ve bir yer buldum. Telefonumun ışığı bir bildirimle yanıp söndü, ben de kontrol etmek için ekranı kaydardım. Üvey kardeşim Cooper'dan gelen bir grup mesajıydı. Mesajı açar açmaz yüksek sesle güldüm. Asher kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Özür dilerim. Sadece Cooper. O benim ağabeylerimden biri. Gerçi bu hikâyeyi henüz bilmiyor olabilirsin."

"Hayır, okuyorum.

Mektuplarını okudum."

"Hepsini mi?"

Başını salladı.

"Oh. Tamam, şey... bu iyi." Telefonumu onun görebileceği şekilde açtım. "Cooper ve karısı Amelia'nın ikiz erkek bebekleri var ve bana bunu gönderdi."

Fotoğrafta Cooper'ın bebekleri birbiriyle uyumlu zıplama koltuklarında mışıl mışıl uyuyordu. Alınlarına Cheerios kuleleri dizmişti ve mesajda *yeni rekor* yazıyordu.

"Neden kafalarında mısır gevreği var?"

Omuz silktim. "Çünkü Cooper. Anlamak için onunla tanışmanız gerekiyor."

Leo'dan bir mesaj daha geldi. Alnında daha da uzun bir Cheerios yığınıyla uyuklayan küçük oğlunun resmiydi. Mesajda *"em şunu Coop"* yazıyordu.

"Ve bu da yeğenlerimden biri olabilir."

Roland'ın küçük kızının alnında bir yığın Cheerios'la çekilmiş bir fotoğrafını göndermesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Roland'ın bu tür şeylerle ilgileneceğini düşünmezdim -ailede ciddi olan oydu- ama üçü haftalardır birbirlerini geçmeye çalışıyordu. Hem gülünç hem de çok sevimliydi.

"Kaç tane yeğenin var?" Asher sordu.

"Bakalım... Roland ve Zoe'nin şimdi iki tane var. Cooper ve Amelia'nın ikizleri var. Sonra Leo ve Hannah var, onların da iki tane var. Kız kardeşim Brynn ve kocası Chase de ilk çocuklarına hamile. Yani altı, yakında yedi olacak."

İçime sızmaya çalışan kıskançlık ateşini inatla bastırdım. Kardeşlerim adına mutluydum. Hepsi mutluluklarının her parçasını ve daha fazlasını hak ediyordu. Ama son birkaç yıldır hepsinin evlenip aile kurmalarını izliyordum. Ve işte ben, parmağımın hiçbir şey ifade etmeyen bir yüzükle buradaydım.

Asher ve benim muhtemelen şimdiye kadar çocuklarımız olmuş olurdu. Ve o çocukların birlikte büyüyecekleri sevimli kuzenleri olurdu.

Bu düşünceyi kovmaya çalışarak telefonumu bir kenara bıraktım. Sahip olmadığım şeyler için üzüntü içinde debelenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Sanırım içeri girmeliyiz ki geri dönebilelim." Emniyet kemerimi

çözdüm. Asher ellerini kalçalarında aşağı yukarı gezdirdi ve çenesi

sıkıca kenetlendi. "Sen iyi misin?"

Gözlerini ileriye dikti ve yavaşça başını salladı. "Evet. Tamam."

Kendimi durduramadan elimi koluna attım. İyi değildi. "Emin misin? Çünkü emin olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok saçma. Burası lanet olası bir mağaza."

"İlk defa mı dışarı çıkıyorsun?"

Hâlâ bana bakmadan tekrar başını salladı.

Kolunu hafifçe sıktım. Kaya gibi sağlandı, gerginlikle düğümlemişti. "Sorun yok. Acele etme."

Bir an için arabadan inmeyeceğini düşündüm ve içimi garip bir panik duygusu kapladı. İçeri tek başıma girmek zorundaydım.

Tabii ki iyiydi. Ben iyiydim. Yedi yılını hapiste geçiren ben değildim. Bir nefes verdi ve emniyet kemerini çözdü. "Hadi gidelim."

"Emin misin?" "Evet."

Arabadan indik ve onun için duyduğum endişe, içeri tek başıma girmek zorunda olmadığım için hissettiğim rahatlama duygusunu bir kenara itti. Hapishane hayatından dış dünyaya geçişle ilgili bulabildiğim her şeyi okumuştum ve mahkumların genellikle ilk başlarda günlük işlerde zorlandıklarını biliyordum. Bu muhtemelen beklenen bir şeydi.

Büyükannem kremaya ihtiyacı olduğunu söylemişti, ben de doğruca süt ürünleri reyonuna gittim. Asher yakınımında durdu, sanki her an bir sorun çıkmasını bekliyormuş gibi reyonları taradı. Bir kutu krema aldım ve kontrol etmek için ön tarafa gittik. Önümüzde bir kişi vardı, o yüzden bekledik.

Otoyolun hemen dışındaki Gas N' Grub'un sahibi olan altmış yaşlarındaki Gil Hargrave olduğu yerde durdu. Asher'a bakarken ağzı bir karış açık kaldı.

Asher'ın gözleri kısıldı ve o da ona baktı.

"Hey, Gil," dedim, onu sarsmak umuduyla sesimi yükselterek. "Edna nasıl?" Gil irkildi ve sonunda ağzını kapattı. "Oh, merhaba Grace. Edna iyi." "Bunu duyduğuma sevindim. Eminim senin eve dönmen için sabırsızlanıyordur."

Gözleri bir kez daha Asher'a kaydı ama o da başını salladı. "Evet, öyle. İyi geceler."

"Sen de." O dükkânın derinliklerine doğru ilerlerken el salladım, sonra kollarımı kavuşturdum.

"İnsanların nesi var böyle? Senin kim olduğunu bilmiyor değil ya."

Asher hiçbir şey söylemedi. Sadece boğazından hırıltılı bir ses çıkardı.

Tanrım, keşke böyle şeyler yapmasaydı. Öfkeli sesler ile seks sesleri arasında ince bir çizgi vardı ve o bu çizgide yürüyordu.

Çıkış yaptık ve büyükannemin evine geri döndük. İçeri girdiğimizde ona bir kutu kremayı uzattım. O da hemen buzdolabına koydu.

"Çorba için buna ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"Oh, bir tane daha buldum. Görünüşe göre aslında çok varmış." Ona bir kaşımı kaldırdım.

Kolumu okşadı. "Hazırlan, Ayıcık Gracie. Hava soğuyor."

Asher'a baktım ve o da başını salladı.

Hepimiz akşam yemeği için büyük çiftlik evindeki masaya yerleştik. Bilerek Asher'ın yanına ya da karşısına oturmadım. Duygularım karmakarışık. Aramızda küçük bir tampona ihtiyacım vardı.

Ama tekrar bir arada olmak hepimize iyi geldi. Fazladan bir yer ayarıyla boş sandalye yok. Her seferinde onun için bir tane koyardı. Ve her seferinde canı yanardı.

Şimdi buradaydı.

Akşam yemeği gürültülü ve lezzetliydi. Büyükannemin ev yapımı tavuklu mısır çorbası ile tereyağlı ve ballı kızarmış ekmek yedik. Yemek bittiğinde tika basa doymuştum.

Ve hala huzursuz.

Tam temizlik yapmayı teklif edecektim ki, Evan tek kelime etmeden bulaşıkları yıkamaya başladı.

Gavin ve Levi masadaki diğer tabakları temizlemeye başlamışlardı bile. Yardım edecek bir şey kalmamıştı.

ama kendimi eve gitmeye de ikna edemedim.

Arka verandaya çıktım ve parmaklıklara yaslanıp karanlığa baktım. Kapı içeriden gelen gürültüyü kesiyor, beni cırcır böcekleri ve kurbağalarla baş başa bırakıyordu. Tepenin aşağısındaki derenin hafif şırıltısı.

Başka biri çıktı ve o olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmadı.

Yanımda durdu ve kollarını verandanın korkuluklarına dayadı. Konuştuğunda sesi yumuşak ve alçaktı. "Burada bir sürü anı var."

"Çok fazla."

Partiler, şenlik ateşleri, barbeküler. Büyükannemin bahçesinde çilek toplamak ve yabani otları kazmak. Ağaçlara tırmanmak. Dere kenarında oynardık. İkizlerin mezuniyet partisinden beni alıp götürürken el ele yürümek, her şeyin değiştiği gece.

"Açıklaması zor," dedi.

"Neyi?"

"Mağazaya girerken neden korktum? Muhtemelen kulağa çılgınca geliyor ama birden kuralları bilmediğimi hissettim. İçeride kimin olduğunu ya da işler kötüye giderse nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Ve hayır, bir markette neyin kötü gideceğini bilmiyorum."

"Sorun değil. Önemli bir şey değildi."

"Sanırım Gram'in seni benimle getirmesi iyi bir şey. Kim bilir otoparkta tek başıma ne kadar oturdum."

Kalbim onun için ilk kez -ya da ikinci, beşinci ya da yirminci kez- kırılmıyordu. "İyi ki oradaydım."

"Ben de." Bir an durakladı, hâlâ geceye bakıyordu. "Muhtemelen olmam gerekenden daha berbat durumda olduğumu biliyorum. Yirmi yıl geçmiş gibi değil."

Nedenini sormak istedim. Ona ne olmuştu? Ama her ne olduysa, bu konuda konuşmaya hazır olmadığına dair bir his vardı içimde.

"Bir kural kitabı olduğunu sanmıyorum," dedim. "Cehennemi yaşadın. Tabii ki bu seni mahvetti."

Bana baktı, koyu renk gözleri yoğunlaşmıştı. "Neden benden nefret etmiyorsun?"

"Ne için? Cevap vermeme fırsat vermeden benden ayrıldığın için mi, yoksa beni bu kadar uzun süre hayatından çıkardığın için mi?"

"İkisi de."

Nişan yüzüğümle oynadım. "Yaşadıklarından ve bu kadar uzun süre sensiz yaşamak zorunda kalmamdan nefret ediyorum. Beni yanlış anlama, sessizliğin berbattı. Ama bir şekilde anladım. Sadece ben değildim, *kimseyle* konuşmuyordun. Bu acının bir kısmını hafifletti. Zor oldu ama senden nefret etmiyorum."

Gözlerini yine kaçırdı, hâlâ korkuluklara yaslanmıştı. "Ne olursa olsun, özür dilerim. Boktan bir durumu senin için daha da kötüleştirmek istememiştim."

"Biliyorum. Bunu beni incitmek için yaptığını hiç düşünmedim."

"Ben yapmadım. Ve eve geldiğimden beri bir ahmak gibi davrandığım için özür dilerim. On yıldan uzun bir süredir suçlularla birlikte yaşıyorum. İnsan ilişkileri becerilerim oldukça paslanmış durumda."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Evet, bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Ama mesele şu ki, artık sana o yüzüğü veren adam ben değilim. Bunu anlamanı istiyorum."

Ama beni hâlâ seviyor musun? Sorunun dudaklarımda ölmesine izin verdim. Cevabı duymak istediğimden emin değildim. "Ben de farklıyım."

"Evet..." Sözüünü kesti ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Şimdi bana baktığında ne görüyordu? "Eskiden olduğum kişiye geri dönemem ve dürüst olmak gerekirse nereye gideceğimi bilmiyorum. Ve

Boktan şeyler gördüm, Grace. Boktan şeyler gördüm ve boktan şeyler yaptım. Sana bazı şeyleri anlatmak bile istemiyorum-" Cümlesinin ortasında durdu ve başı öne eğildi.

Bakışlarımı karanlıkta tuttum, kalbim boğazımda düğümlendi. Denesem de cevap verebileceğimi sanmıyordum. "Bunu duymanın acı verdiğini biliyorum," diye devam etti. "Bunu söylemek acı veriyor. Ama seninle olamam. Ben çok bir enkaz."

"Asher, sadece birkaç gün oldu. Her şey daha iyi olacak."

"Öyle mi?" Sesinde bir gerginlik vardı. "Bu benim dışarıdaki hayata alışmamla ilgili değil. Ben senin düşündüğün adam değilim. Artık değilim."

Bir kez daha midemin çukurunda bir batma hissi vardı. Belki de haklıydı.

Bana doğru döndü ve loş ışıktaki gözleri derin siyah havuzlar gibiydi. Bakışlarına daldım, arıyordum. O anda onu buldum.

Asher yaralı bir hayvandı, öfke ve acı doluydu. Kendini korumak için saldırmaya hazırdı. Ama o hâlâ oradaydı. Önceki Asher değildi. Haklıydı, bir daha asla o adam olamayacaktı. Başından geçenlerden kimse yara almadan çıkamazdı.

Ama o hala Asher Bailey'di.

Ve ben onu hala seviyordum.

Kör inatçılık beni ona sadık tutmamıştı. Bundan çok daha basit -ve çok daha zor- bir şeydi. Bu aşktı.

Bu adamı sevmiştim. Bu yüzden bekledim. Bu yüzden sessizliğini kabul ettim, yüzüğünü parmağımda tuttum ve sadık kaldım. Biz aynı bütünün iki yarısıydık. Birbirine bağlı olması gereken iki ruh. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ama yaralı bir hayvan gibi, çok çabuk yaklaşıp uzaklaşmazdım. İyileşmesine yardımcı olabilmem için önce tüm o öfke ve korkuyu aşmam gerekiyordu.

Uzun zamandır sabrediyordum. Şimdi pes edecek değildim.

Ben de küçük bir gülümsemeyle yüz ifademi yumuşattım. "Ne olursa olsun, evde olmana gerçekten çok sevindim."

Omuzları gevşedi. "Ben de."

Kaşlarımı kaldırarak kollarımı uzattım. "Eve hoş geldin sarılması mı? İlk seferinde sana sarılmama izin vermemiştin."

"Elbette."

İçeri girdim ve kollarımı boynuna doladım. Vücudu kaslardan oluşan sağlam bir duvardı ama kalın kolları beni sararken nazikti. Orada bir an duraksadım, her şeyin tadını çıkardım. Sıcaklığının, kokusunun, dokunuşunun.

Çok geçmeden bıraktı. Geri çekildim, kollarımı yanlarıma indirdim.

Yeminlerimizi etmemiştik; hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde birbirimize sadık kalacağımızı ailemizin ve dostlarımızın önünde ilan etmemiştik. Ama ben yine de o yeminleri tutmuştum ve bir saniyesinden bile pişmanlık duymadım. Çünkü bu aşktı. Dağınık, kusurlu, acılı bir aşk.

Ve savaşmadan pes etmeyecektim.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

Buna inanmayacaksınız. Babamın başka bir ailesi var.

Uzun zamandır ondan haber alamıyorduk ve annem Elijah'ın tüm tıbbi faturaları altında eziliyordu. Ben de meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. Onun izini sürdüm.

Hani hep Seattle'da yaşadığını ve şehirde çalıştığını söylerdi ya? Bu bir yalandı. Yakın zamana kadar Echo Creek'te yaşıyordu. O kadar yakın, göt herif. O ve karısının -evet, karısının- orada bir şaraphanesi var.

Daha da kötüleşiyor. Sadece evli değil, her zaman evliydi - annemle birlikteken bile - ve çocukları var. Dört tane. Üç ağabeyim ve bir kız kardeşim var ve Elijah ile benim varlığımızdan haberleri bile yok.

Tüm hayatımı, babamın kariyerini ailesine tercih eden, bağlılık sorunları olan bir pislik olduğuna inanarak geçirdim. Ama biz asla onun ailesi olmadık. Biz onun saklamaya çalıştığı bir hataydık.

Artık karısıyla birlikte değil. Bir ilişkisi olduğunu öğrendi - bir tane daha, pislik herif - ve onu kovdu. Kim bilir kaç kadın daha vardı. Tanrım, annem de onlardan biriydi.

Ona söylemeden hemen önce, bunu bilip benden saklayıp saklamadığını merak ettiğim korkunç bir an vardı. Ama o benden daha fazla şok olmuştu. Ona anlattığından çok daha fazlası olduğundan şüphelenmişti ve onun kronik bir yalancı olduğunu biliyordu. Ama evli olduğunu bilmiyordu.

Bir yanım hiç öğrenmemiş olmasını diliyor. Yıkılmış durumda. Onu daha önce de üzgün görmüştüm ama hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. Bu korkunç bir şey. Yardım etmek istiyorum ama gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.

Sanırım tüm bunların içinde iyi haberler de var. Üvey kardeşlerim harika görünüyor. En büyükleri Roland annemin kefaletini tamamen ödedi. Elijah'ın tüm tıbbi faturalarının ödenmesini sağladı. Annem bu konuda onunla tartıştı. Hem de çok. Ama o geri adım atmadı. Bence hepsi iyi insanlar, yani hiçbiri hepimizin babası olan o pislige benzemiyor. Bu da bir şeydir.

Şimdi her şeyi Elijah'a nasıl açıklayacağımızı bulmalıyız. Küçük bir çocuğun böyle bir şeyi anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Babamızla ilgili hiçbir anısı yok. Ama bir şeyler döndüğünü biliyor. Çocuk çok zeki. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ona yeterince kredi vermiyoruz.

Şimdi ne olacağından emin değilim. Kız kardeşimi ve erkek kardeşlerimi tanımak istiyorum. Ne de olsa akrabayız. Garip bir şekilde, biz aileyiz. Ama beni ne kadar tanımak istediklerinden emin değilim. Beni yanlış anlama, bana karşı hep iyi davrandılar. Ama bu çok karmaşık. Zaten babalarının annelerini aldattığını öğrenmenin sonuçlarıyla uğraşıyorlardı ve sonra ben ortaya çıktım.

Burada olsaydın ne diyeceğini biliyorum. Bunun benim suçum olmadığını söyledin. Bana babalık eden adamı seçme şansım olmadığını. Ve tabii ki haklı olurdun. Ama yine de bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Benim hatam olsun ya da olmasın, varlığım birçok insanı incitti. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

*SENİ
ÖZLÜYORUM,
Grace*

ASHER

TEve döndükten bir hafta sonra bile bu kadar farklıken bu kadar tanıdık bir yerde olmanın rahatsız edici bir yanı vardı. Belki de büyükannem haklıydı ve sadece zamana ihtiyacım vardı. Ama tıpkı eski kıyafetlerim gibi, hiçbir şey üzerime tam oturmuyordu.

Mutfak masasında oturmuş, iş ilanlarına göz gezdiriyordum. Tilikum pek de gelişen bir metropol sayılmazdı. Seçimler zayıftı. İş ilanlarının bir kısmı, Bailey olmanın getirdiği bir tehlike olarak, işletmelerin sahiplerinin kim olduğu nedeniyle kapalıydı. Bir Haven daha önce beni işe almazdı; şimdi de almayacağı kesindi. Geri kalanlar içinse şansımı denemeli ve birilerinin bana şans vermesini ummalıyım.

İlk defa kalmalı mıyım diye düşünmedim.

Eve döndüğüm haberi çoktan bir yaz yangını gibi kasabaya yayılmıştı. Bu kısım beni şaşırtmadı. Bu kasaba dedikoduyu, bazı yerlerin yerel bir spor takımını sevdiği gibi severdi. Şaşırtıcı olan benim hakkımdaki merakı. İnsanların geri döndüğümü bilmeleri yeterli değildi. Bana bakmak istiyorlardı.

Bayan Appleton Çarşamba günü yanlış yola saptığını iddia ederek özel yolumuza gelmişti. Yargıç Turner ve eşi de dün aynı şeyi yapmıştı. Mabel Wheatley bahçesinden getirdiği nergislerle uğramış, taze kesilmiş çiçeklerin hoşumuza gideceğini söylemişti; belli ki büyükannemin bahçesinde açmış olan sarı çiçek yığını görmezden gelmişti.

Büyükannemin buzdolabı ve dondurucusu insanların getirdiği yiyeceklerle doluydu. Her seferinde kapıda durup folyoya sarılmış bir tabak tutuyor, boynunu içeri bakmak için büküyor ve beni görmeye çalışıyorlardı.

Büyükannem bu meraklı davetsiz misafirleri sessiz bir eğlenceyle karşıladı. İçimde öfke kaynıyordu ama onları görmezden gelmeye çalıştım.

Eski mahkûma bakma umuduyla habersizce ortaya çıkan rastgele kasaba halkı beni endişelendirmiyordu. Ancak geçmişimden henüz görmediğim pek çok insan vardı ve bu buluşmalardan ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Logan'dan Matt ve Christian'ın hâlâ itfaiyede çalıştıklarını biliyordum. Randy birkaç yıl önce taşınmıştı. O gece oradaydılar. Üçü de hüküm giydikten kısa bir süre sonra bana mektup yazmış, bunun saçmalık olduğunu düşündüklerini, hapse girmemem gerektiğini söylemişlerdi. Yine de onları tekrar görmek konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Onlar da oradaydı. Her şeyi görmüşlerdi.

Ve Şef Stanley. Lisede başım derde girdiğinde yanımda durmuştu. Ama o birkaç asabi çocuğun kavgasıydı. Bu ondan çok daha büyük bir şeydi. Ve şu an olduğum adam hakkında ne düşüneceğini bilmiyordum.

Arka kapı açıldı ve büyükannem içeri girdi. Bana başıyla selam verdi ve elini yıkamak için lavaboya gitti.

Ellerini. Burada olmamı fazla büyütmemesinin ve bana yeniden çocukmuşum gibi davranmamasının faydası oldu. Hiçbir şey değişmemiş gibi hayatına her zamanki gibi devam etti. Kendimi biraz daha az garip ve yersiz hissetmemi sağladı.

Telefonum bir mesajla çaldı ve ekranda Grace'in adının yanıp söndüğünü gördüm.

Telefonu aldığımda ona ilk ben mesaj atmıştım. Muhtemelen atmamalıydim. Aramızdaki mesafeyi korumalıydim, daha fazla teması teşvik etmemeliydim. Kendime sadece numaramın onda olmasını istediğimi söyledim. Bu saçmalıktı ve bunu biliyordum. Benimle iletişime geçmek isterse numaramı büyükannemden ya da kardeşlerimden alabilirdi.

Ona karşı hissettiklerimi inkâr edecek kadar hayalperest ya da duygularımdan kopuk değildim. Grace'i hayatımın büyük bölümünde sevmiştim ve her zaman da sevecektim. Ama eve dönmek ve başladığımız hayata geri dönmek bir seçenek değildi. İçimde çok fazla şeytan vardı. Şiddetli olanlar. Kendime güvenmiyordum ve güvenip güvenemeyeceğimi de biliyordum.

Ama konu ona gelince zayıf düşüyordum. Salı gecesi arka verandada ona sarıldığımda neredeyse çatlayacaktım. O kadar iyi hissettirmişti ki, geri çekilmek için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekmişti. Kendimi onu öpmekten alıkoymak için.

Şimdi, yanmaya devam edeceğimi bilsem de dokunmak için uzanmaktan kendimi alamadığım bir alev gibiydi.

Grace: *Bazılarımız bu gece Caboose'da takılacak. Muhtemelen 8 gibi. Gelmek ister misin?*

Bir nefes verdim. Grace'den tamamen kaçmanın imkânsız olduğunu hemen anlamıştım. İkimiz de bu kasabada yaşadığımız sürece olmazdı.

Bu da kalmalı mıyım diye tekrar düşünmeme neden oldu.

Grace ve benim tekrar arkadaş olabileceğimiz bir versiyonu var mıydı?

Belki de dış dünyaya geçiş sürecimin bir parçası da Grace ile yeni bir ilişkiye başlamak olmalıydı. Onunla birlikte olamayacağımı söylemiştim. Nerede durduğumu biliyordu. Belki de yolumuza devam etmek için ikimizin de ihtiyacı olan şey arkadaş olmayı öğrenmekti.

Biri ön kapıyı çaldı ve düşüncelerimi böldü. Büyükannem bana baktı. "Ben bakarım. O mesajı düşünüp duruyorsun." "Kara kara düşünmüyorum."

"Beni kandırabilirdi," dedi yanından geçerken.

Başımı salladım ve Grace'e mesaj atarak orada olacağımı söyledim. Bir deneyeyim bari.

Ve eğer dürüst olursam -ki özellikle olmak istemiyordum- onu görmenin cazibesine karşı koymak zordu.

Gram'ın sesi evin önünden geliyordu. "İyi günler, Rhonda."

"İyi günler. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama merak ediyordum da..." Rhonda McDonnel -onu okul kütüphanecisi Bayan McDonnel olarak tanıyordum- bir an için uzaklaştı ve evin içini görmek için Gram'ın arkasından bakmaya çalıştığını duyabiliyordum.

"Neyi merak ediyorsun?" Büyükanne sordu.

"Domates bitkilerim hakkında bana biraz tavsiye verebilir misiniz diye merak ediyordum." "Ne tür bir sorunla karşılaştınız?"

Gözlerimi devirmiştim. Dedikodu bir kasaba eğlencesiydi. Kurnazlık değildi. Bayan McDonnel'ın domates fidesi olduğundan bile şüpheliydim. Ayağa kalktım ve koridordan ön kapıya doğru baktım. Beni gördü ve gözleri büyüdü. Bir an için bakışlarını tuttum, yüzüm bomboştu. Eski mahkûma bakmak mı istiyordu? Tamam, bakabilirdi.

Büyükanne başka bir şey söyledi ama ben konuşmalarının geri kalanını dinlemedim ve yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabına gittim.

Lanet olası bir işe ihtiyacım olmasının bir başka nedeni daha. Gram'ın beni besleyerek beş parasız kalmasını istemiyordum.

Ön kapı kapandı ve büyükannem mutfığa geri döndü, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. Buzdolabını kapattım. "Bayan McDonnell'in bahçeyle ilgili acil bir durumu mu var?"

"Belki de giriş ücreti almaya başlamalıyım." Sesinde bir gerginlik vardı. "Fena fikir değil. Bakkal faturanızı dengeleyebilir."

"Bu işgüzarların daha iyi bahaneler bulmaları gerekiyor. Domates bitkileri." Öfkelendi. "Evim bir hayvanat bahçesi değil ve sen de sergilenen bir hayvan değilsin."

"Sorun yok büyükanne," dedim. "Yakında atlatırlar."

Kendi kendine mırıldandı ve tezgahtan büyük kırmızı bir kase aldı. "Hemen döneceğim. Bunu Naomi'ye geri vermem gerekiyor."

"Neden ben almıyorum?"

Elindeki kâseyle durakladı ve yüz ifadesini tam olarak okuyamadım. Merak, belki. Doğrusu, kaseyi yan odaya götürmeyi pek istemiyordum. Grace'in annesini henüz görmemiştim.

Ama Gram'ın beni herkesten koruması gerektiğini düşünmesini istemiyordum. Ve muhtemelen bu işi bitirsem daha iyi olacaktı.

"Teşekkür ederim, Ayı." Kaseyi bana uzattı.

Başımı sallayarak aldım ve yan kapıya gitmek için ayrıldım.

Grace'in büyüdüğü ev hatırladığımdan daha farklı görünüyordu. Soluk gri yerine maviydi. Artık soyulan boya yoktu ve sundurma yeniden inşa edilmişti.

Ön tarafta hiç araba yoktu ama evde biri varsa garaja park etmiş olabilirdi. Kapıya doğru adım attım ve yumruğumu havaya kaldırıp kapıyı çalmak için tereddüt ettim. Bir an için bunun daha önce olduğuna inanabilirdim. Hâlâ komşu kızına aşık olan bir çocuk olduğuma.

Artık o olmamak berbat bir şeydi. Bu düşünceyi bir kenara itip kapıyı çaldım.

Kimse cevap vermedi.

Kaseyi verandada mı bıraksam yoksa daha sonra mı gelsem diye düşünerek birkaç saniye daha bekledim. İçeride biri olabilirmiş gibi geldi, ben de her ihtimale karşı kapıyı tekrar çaldım.

Ayak sesleri duydum ve kapı açıldı.

Havlulu bir adam bana göz kırptı, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıktı ama beklediği kişi ben değildim. Muhtemelen ellili yaşlarındaydı, tuzlu ve biberli saçları ve sakalında bir tutam kır vardı. Kare çeneli. Bakışları sertti.

Vay anasını. Bu Jack Cordero olmalı, Naomi'nin kocası. Grace'in üvey babası. "Özür dilerim." Kendimi garip hissederek kâsenin yerini değiştirdim. "Büyükanne bunu geri vermek istedi."

Havluyu biraz yukarı kaldırdı. "Teşekkürler. Elijah yine anahtarını kaybetti sanıyordum. Sen Asher olmalısın?" "Evet, efendim."

İfadesini okuyamadım. Bana kartlarını kapalı tutmaya alışkın bir adam gibi geldi. Ne de olsa o bir polisti.

Şerif yardımcısı yan dairede yaşayan eski mahkum hakkında ne düşünüyordu? "Jack Cordero." Elini uzattı ve ben de sıkı bir tokalaşmayla elini tuttum.

"Asher Bailey. Sen Grace'in üvey babasısın." *Naomi'nin kocası* demem gerektiğini bir saniye geç fark ettim.

Başını salladı. "Öyleyim. Ve sen de Grace'in

nişanlısısın." Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Öyleydim, evet."

Bir an için cevap vermedi. Sadece bana baktı, gözleri keskin ve deliciydi. "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel."

"Sen de."

Onun yanından geçip evin içine baktım. Kısa bir bakışla bile içerisinin de farklı olduğunu anlayabiliyordum. Mobilyalar değişmişti ve duvarda büyük bir düğün fotoğrafı vardı.

Kaseyi ona uzattım, buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil." Kaseyi aldı. "Naomi işte, bu yüzden bunu onun için mutfığa koyacağım."

"Teşekkürler."

Sırtım gerildi. Gözler üzerimdeydi. Tek bildiğim bunun sadece bir sincap olduğuydu, ama adrenalın patlaması kalbimi hızlandırdı.

Jack önüme baktı. "İşte buradasın. Hey, dostum."

Yumruklarımı gevşetmek için kendimi zorlayarak omzumun üzerinden baktım. Siyah kapüşonlu bir çocuk verandanın birkaç adım ötesinde duruyordu. Koyu renk saçları mavi gözlerine dökülüyordu ve bir omzuna asılı bir sırt çantası vardı.

Vay anasını. O Elijah mıydı?

Çok büyüktü. En azından göreceli olarak. Onu en son gördüğümde dört, belki de dört buçuk yaşındaydı. Yani şimdi on bir yaşındaydı.

Çocuğun bakışları Jack'ten bana kaydı, sonra hızla yere baktı. "Asher'ı hatırlıyor musun?" Jack sordu.

Elijah omuz silkti, gözleri hâlâ kısıktı. Kafasını kaldırmadan yanımdan geçip eve girdi.

Jack bir nefes verdi ve yüz ifadesindeki hayal kırıklığı parıltısını kaçırmadım. "Ev ödevinde yardıma ihtiyacı var mı diye bakmalıyım."

"Evet, tabii ki."

"Teşekkürler. Tanıştığımıza sevindim." "Ben de."

Başını salladı ve kapıyı kapattı.

Oradan ayrıldım ve içimde garip bir huzursuzluk hissiyle çimenlerin üzerinden büyükannemin evine doğru yürüdüm. Hatırladığım çocuk bu değildi. Elijah enerjik ve sorularla doluydu, sessiz ve somurtkan değil.

Belki de sadece yaşıydı. Muhtemelen ben de on bir yaşındayken aynı durumdaydım.

Gerçi on bir yaşındayken ailemin kaybının yaralarını sarmaya çalışıyordum.

Onu sadece bir dakikadan az bir süre görmüştüm ama gözlerinde bir şey vardı. Bir öfke parıltısı. Beni hatırladığından emin değildim, bu yüzden neden kızgın olduğunu bilmiyordum. Belki de hayal görmüştüm. Ya da belki sadece kızgın bir çocuktü. Kesinlikle anlayabilirdim. Ben de öyleydim.

Çok şey değişmişti. Ve bunların bir kısmının iyi yönde olmadığı hissinden kurtulamıyordum.

GRACE

C Ara ve ben Caboose'a biraz erken gittik. Ona bir masa bulduğumuzdan emin olmak istediğimi söylemiştim. Korkak demiryolu temalı restoran ve bar, özellikle üniversite barlarında takılmak istemeyen bizler için popüler bir yerdi. Cumartesi geceleri genelde tıklım tıklım olurdu.

Ama gerçekten, buraya Asher'dan önce geldiğimden emin olmak istedim.

İçeri girip beni gördüğünde iyi göründüğümü düşünmesi gibi aptalca bir fantezim vardı. Sadece iyi değil. Harika göründüğümü düşünmesini istiyordum. Bir kez bakmasını ve vücudumun onun altında sıkışmış gibi hissettirdiğini hatırlamasını umuyordum.

Adil olan da buydu. Onu her gördüğümde aklım o sert, kaslı vücuduna kayıyordu. Ve onunla bana neler yapabileceğini. Ben de bu iyiliğe karşılık vermek istedim.

Kıyafet konusunda aşırıya kaçmamıştım. Siyah bir atletin üzerine uzun, hafif bir hırka, kot pantolon ve alçak topuklu ayakkabılar. Bu kıyafeti Cara ile dışarı çıktığımda birçok kez giymiştim. Eğer hırkayı çıkarmak biraz daha fazla ten göstermek anlamına geliyorsa, bahar gecesinde burası sıcak olabilirdi.

Cara bardaki Hank'ten cin toniklerimizi aldı ve biz de bilardo masalarının yanında bir yer bulduk. Tahmin edildiği gibi, çoktan dolmuştu. Devam ettim ve hırkamı çıkardım.

"Her şey nasıl gidiyor, benim küçük güzel ayçiçeğim?" Cara sordu. Benimkinin aksine, onun kıyafeti hiç de abartılı değildi. Bol gümüş rengi atletinin ince askıları vardı ve sutyen takıp takmadığı belli değildi. Kısa etek. Parlak siyah stiletolar. Parlak kırmızı dudaklar. Tam Cara'ya göre.

Bir yudum alırken bir omzumu kaldırdım. "Fena değil. Ya

sen?" "Ben iyiyim. Yüzüğü hâlâ takıyorsun."

"Öyle miyim?" Elimi uzattım. "Fark etmemiştim." "Ukala.

Yani hâlâ nişanlı mısın?"

"Şu anda bunu konuşmamıza gerek yok."

Dudaklarını pipetinin etrafında büzdü ve bir yudum aldı. "Peki. Şimdilik peşini bırakacağım. Ama buraya geldiğinde onu kömürlerin üzerinde tırmıklayabilir miyim?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu gece ona anne ayısı gibi davranmana ihtiyacım yok. Adamı rahat bırak."

"Sorunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Benim onayım olmadan asla nişanlanmamalıydın."

"Nişanlandığımda seni tanıımıyordum."

"Yani? Beklemeliydin." Bir yudum daha aldı. "Sorun değil. Onun uygunluğunu nişanlandıktan sonra değerlendirmeye hazırım, özellikle de siz zaten nişanlı sayıldığınız için."

"Bunun için şükürler olsun," dedim, ses tonum alaycıydı.

Bana bir gülümseme fırlattı. "Çok seksi görünüyorsun. Bunun bir randevu olmadığına emin misin?" "Evet, eminim."

"Gelmiş geçmiş en garip ilişki."

Haklıydı. Nişan yüzüğü takmak ve nişanlım sayılabilecek kişiyle bir barda buluşmak tuhaftı ama yine de bunun bir randevu olduğuna dair hiçbir yanılsamam yoktu. Ona mesaj atarken özellikle *bazılarımızdan* bahsetmişim, böylece onu bir şeylere kandırmaya çalıştığımı düşünmeyecekti.

Ani hareket yok.

Yani bu gece bir randevu değildi. Sadece birkaç arkadaş daha önce yüzlerce kez takıldığımız bir yerde takılıyorduk. Ve belki de birbirimizi yeniden tanımaya başlamamız için bir fırsattı. Bu rahat ortamın Asher'ı rahatlamaya ve biraz açılmaya teşvik edeceğini umuyordum.

"Sadece bunu garip hale getirme," dedim.

Gözleri sahte bir şaşkınlıkla açıldı. "Ben mi?"

"Evet, sen."

"Neden, Grace, ne demek istiyorsun?" diye sordu sahte bir Güneyli güzel aksanıyla.

"Ona zaten bir grup takıldığımızı söyledim ve sen ve ben 'bir grup' olarak nitelendirilebilir miyiz bilmiyorum. En azından birkaç kardeşinin bu gece burada olacağını ve bunu bir grup durumuna dönüştürmeme yardım edeceğini düşündüm."

Barı işaret etti. "Evan burada."

Evan buradaydı. Bir tabureye oturmuş, birasını yudumluyordu. Caboose'un dolup taşmasına rağmen iki yanındaki tabureler boştu. Heybetliydi ve bu sadece cüssesinden kaynaklanmıyordu. Koyu renk kaşları sürekli çatıktı ve bakışları etrafında bir boşluk halesi yaratıyordu.

"İtiraf ediyorum," dedi Cara. "Evan'ı kesinlikle becerirdim." Önce ona, sonra tekrar ona baktım.

"Gerçekten mi?"

"Oh evet."

"Ne zamandan beri Evan'dan hoşlanıyorsun?"

"Bilmiyorum. O tam bir pislik. Ben de Levi'yi sikerdim. O da bir pislik ama yine de onu becerirdim."

Ağzım açık kaldı. "Levi ile yatar mıydın? Onun ve Logan'ın DNA'larının aynı olduğunun farkında mısın?"

"Yani?"

"Logan çok daha iyi. Ve etrafında olmak daha eğlenceli."

"Prens sik kafalı ile kardeşlerini, hatta ikizini bile ayırt edebilirim. Öyle olduğumu söylemiyorum. ikisiyle de yatacaktım. Sadece teorik olarak yatardım." "Neden teorik olarak hangi Bailey ile yatacağından bahsediyoruz?"

Omuz silktili. "Çünkü Evan orada kötü kötü bakıyor ve bu bana seksi düşündürdü." "Çok fazla terapiye ihtiyacın var."

"Çok terapi gördüm ama muhtemelen haklısınız, ben-" Durdu, ağzı hâlâ açıktı ve gözleri kocaman açılmıştı. "Vay anasını."

"Ne?"

Omzumun üzerinden baktım ve bir anda dikkatini neyin çektiğini anladım. Daha doğrusu kimin.

Asher kapının hemen içinde durmuş, gözleriyle restoranı tarıyordu. Sonunda üzerine oturan kıyafetler almış gibi görünse de dövme kolları hâlâ gömleğinin dikişlerini patlatmakla tehdit ediyordu. Alnı kırıışmış, gözleri sanki herkesin düşman olma potansiyelini değerlendiriyormuş gibi kısılmıştı.

"Bu o mu?" Cara sordu.

"Evet."

"Bana onun bu kadar korkutucu olduğunu söylememiştin. Sanırım şuradaki mavili adam altına işedi."

Ona dönüp bakınca güldüm. "Kapa çeneni."

"Şimdi anlıyorum. *Bunun* için yedi yıl beklediyseniz, buna değdi."

"Buna değer çünkü o benim en iyi arkadaşım ve onu seviyorum." Gözlerim vücudunun sert hatlarında gezindi. "Ama evet, geri kalanı da fena değil."

Haklıydı, adam göz korkutucuydu. Kardeşi gibi, sadece cüssesi değildi. O bir şey yayıyordu -Güç ve kuvvet, hatta tehlike. Duruşu her şeye hazır olduğunu söylüyordu ve delici gözleri ve yontulmuş çenesi belirgin bir mesaj gönderiyordu. *Benimle taşak geçme.*

Evan onu karşılamak için ayağa kalktı ve ikisi hızlıca kucaklaştı. Bu ilginçti. Evan sarılmayı sevmezdi. Bir süre konuştular ve etraflarındaki insanlar sandalyelerinde gergin bir şekilde kıpırdandılar, bu da beni neredeyse güldürüyordu. Buradaki insanların çoğu buranın yerlisiydi. Asher ve Evan'ı şahsen tanımasalar bile, muhtemelen tanıyan birilerini tanıyorlardı. Neden korkuyorlardı ki?

Asher'ın gözleri barı tekrar taradı ve bana takıldı.

Aramızdaki elektrik çatırdadı ve karnımdaki kelebekler uçuşmaya başladı. Uzun zamandır bu kadar heyecan verici bir beklenti hissetmemiştim.

İyi hissettirdi. Gerçekten iyi.

Bakışları bana kilitlenmiş bir halde masamıza doğru ilerledi. Evan soyunup bara geri döndü ama ben fark etmedim bile. Burası etrafımda alevler içinde kalabilirdi ve benim hiçbir fikrim olmazdı.

"Hey." Gözleri parlıyordu ama kendini tutmuş gibiydi. Bakışlarını kaçırdı ve bakışları geri döndüğünde yine temkinli davranmaya başladı.

Ama onu görmüştüm. Ve arzunun o küçük görüntüsü kararlılığımı beslemeye yetti.

"Gelebilmene sevindim." Masanın öbür ucuna uzandım ve ona ağzı açık bakan Cara'yı dürttüm. "Bu benim arkadaşım, Cara Goulding."

"Merhaba."

"Demek bütün yaygara bunun içinmiş," dedi Cara, açıkça onu aşağı yukarı süzerek.

Yanımdaki sandalyeyi masadan uzağa ittim. "Oturmak ister misin?"

"Elbette."

Kollarını masaya dayayarak oturdu. Cara bir Instagram fotoğrafı için ışık analizi yapar gibi ona baktı; başı eğik, parmakları dudaklarına dokunuyordu.

"Duracak mısın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorum ben?" "İnceliyorsun."

"Grace, bu gizemli Asher Bailey. Bunun için yıllarca bekledim. Söylemeliyim ki, Tilikum'un kadınları kıskanmalı. En iyi kardeşi seçmiş olabilirsin."

Asher bana baktı, kaşları çatılmıştı. Kafası karışmış gibiydi.

"Ona aldırmayın. Size filtresi olmadığını söyleyecektir ama aslında sadece insanları şaşırtmak için kışkırtıcı şeyler söylemeyi seviyor. Ya da dikkat çekmek için."

Cara arkasına yaslandı ve içkisinden bir yudum aldı. "Beni ben olduğum için sevmen çok güzel."

Evan elinde iki birayla geldi ve birini Asher'ın önüne koydu, sonra da bir sandalyeyi kabaca çevirip üzerine oturdu. Bana hızlıca bir çene ucu verdi.

"Hey, Evan."

"Ee, Asher, hapishane nasıldı?" Cara sordu.

Ona ters ters baktım.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve pipetini baş ve işaret parmakları arasında döndürdü.

"Grace'in en iyi arkadaşı. Sırdaşı. Ağlayabileceği bir omuz."

Asher ona sert bir bakış fırlattı ama Cara irkilmedi. Sanki birbirlerini ölçüp biçiyorlarmış gibi uzun bir süre bakiştılar. Bu gerginlik sırtımı gerdi. Sanki hayatımdaki en önemli iki insan birbirlerinden nefret edip etmeyeceklerine karar vermek üzereymiş gibi hissediyordum.

"Hapishane berbattı," dedi sonunda.

"O zaman çıktığına sevindim." Cara içkisini kaldırdı. Bir saniye tereddüt ettikten sonra birasını Cara'nın bardağıyla tokuşturdu ve ikisi de birer yudum aldı.

Bir nefes aldım. Bu beni rahatlatmıştı. Asher ve Cara anlaşılmazlarsa ne olacağını gerçekten düşünmemiştim ama bu ihtiyacım olmayan bir komplikasyondur. Az önce aralarında ne geçtiğinden emin değildim ama bu birbirlerini kabul etmeye istekli oldukları anlamına geliyorsa, minnettar olurum.

Şişeyi yere bıraktı ve etrafına bakındı. "Burası aynı görünüyor."

"Pek değişmemiş," dedim. "Hank yeni bir ya da iki tren modeli eklemiş olabilir." "Soğan halkaları hâlâ güzel," dedi Evan.

"Hapishanedeki yemekler berbat mıydı?" Cara sordu.

Ona çenesini kapamasını söylemeye başladım ama Asher etkilenmiş görünmüyordu. "Oldukça kötüydü."

"En kötü kısmı neydi? Yemek değil, yani genel olarak."

Cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi tereddüt etti, sonra birasından bir yudum aldı. "Bilmek istemezsin."

Evan kardeşini izledi ama yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece birasını masaya koydu.

Pembe hırkalı sevimli bir sarışın masamıza geldi ve Evan'ın yanında durdu. Omuzlarını kaşdı ve alt dudağını dişledi. "Merhaba. Affedersiniz, bölmek istemezdim ama siz Evan Bailey'siniz, değil mi?"

Evan'ın gözleri onu hızla süzüyormuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Gözlerini kaçırdı ve birasından uzun bir yudum aldı. "Evet."

Omzunun üzerinden baktı. Barın karşısındaki masada oturan üç kız daha onu izliyordu - muhtemelen arkadaşları. Cesaretle başlarını salladılar ve biri ona coşkulu bir başparmak işareti yaptı.

"Um..." Elindeki bir şeyle oynuyordu. "Muhtemelen beni hatırlamazsın ama babamın arabasında bazı işler yapmıştın. Geçen hafta arabayı aldığında ben de onunla gelmiştim. Ben Jill."

Evan kafasını kaldırmadı. Sadece homurdandı.

Gülümsemesi duraksadı ama sadece bir saniyeliğine. Gözleri parladı ve derin bir nefes aldı. "Bunu daha önce hiç yapmadım ama belki bir ara takılmak istersin diye düşündüm."

Önündeki masaya küçük bir kâğıt parçası bıraktı, gözleri endişeyle geri kalanımıza kaydı. Parmağı bir saniye daha kâğıda bastırdı, sanki bir oyun parçasıydı ve onu orada bırakıp sırasını bitirmeye tam olarak hazır değildi. Hızlı bir nefes daha alarak parmağını bıraktı ve doğruldu.

"Bu benim numaram. Mesaj atar mısın, yoksa arar mısın?"

Evan kâğıt parçasını zar zor kabul etti. Bir içki daha aldı ve birasını yere koydu. "Uh- huh."

Zavallı kız için üzüldüm. Çok tatlı ve umutlu görünüyordu. Evan'ın sorununun ne olduğunu bilmiyordum.

ama daha önce de kızları reddettiğini görmüştüm. Özellikle de böyle göründüklerinde -bir erkeğin gerçekten çıkabileceği biri.

"Tamam, teşekkürler. Size iyi geceler." Bir başka parlak gülümsemeyle el salladı, sonra da neredeyse zıplayarak arkadaşlarının yanına döndü.

"Çok tatlıydı," dedim.

Sanki bütün bu olanlardan sıkılmış gibi yarı omuz silkti. "Elbette."

"Onu arayacak mısın?"

Alnı kırıştı ve bana az önce aptalca bir şey önermişim gibi baktı. "Hayır." "Neden olmasın?"

İyi birine benziyordu."

"Hepsi iyi görünüyor." Birasını yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Benim gitmem gerek. Görüşürüz Ash.

Grace." Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Kıza hızlı bir bakış attım. Masamıza bakıyordu, yüz ifadesi donuklaşmıştı. Evan sadece numarasını açıkta bırakmakla kalmamış, birasını da masanın diğer tarafına koymuştu, sanki yanında götürmediğinden emin olmak ister gibiydi.

"Güzel, Evan," diye mırıldandım.

"Bu da neydi şimdi?" Asher sordu.

"Bilmiyorum. Görünüşe göre bir kıza iyi davranmak için bile fazla düşünceli ve gizemli." "Huh."

Cara pipetinin etrafındaki dudaklarını büzdü, sonra sıkıntıyla içkisine baktı. "Bir tane daha istiyorum. Başka isteyen var mı?"

"Şimdilik böyle iyiyim," dedim.

Asher başını sallayınca Cara ayağa kalktı ve bara gitti.

"Arkadaşın çok tuhaf."

"Cara? Oh, biliyorum. Alışmak biraz zaman alıyor. Ama maskaralıklarının altında altın gibi bir kalbi var. Sadece pek çok insanın bunu görmesine izin vermiyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, Cara gözüme takıldı. Bilardo masalarına doğru işaret etmeden önce bana dramatik bir göz kırptı.

Asher'la biraz yalnız kalmamı sağladı. Tanrım, onu seviyordum.

"Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa Evan'la birbirlerini göremiyorlarmış gibi mi görünüyor?" diye sordu. "Sen de mi fark ettin? Aman Tanrım, bu çok garip bir şey."

"Aralarında bir şey mi oldu?"

Başımı salladım. "Hayır. İlk tanıştıklarından beri hep böyleydiler. O da Levi'ye karşı aynı. Sanki pasif bir şekilde birbirlerini görmezden geliyorlar. Sanırım Logan'dan daha iyi. Birbirlerinden aktif olarak nefret ediyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Kavga etmeden on saniye bile duramazlar. Sanırım o buralarda bir yerde, umarım ikisi de uslu durur."

"Senden başka biriyle anlaşabiliyor mu?"

Güldüm. "Evet, öyle. O ve Gavin iyi anlaşılıyorlar. En azından onu görmezden gelmiyor, gerçi Gavin kulaklarının arkasını kaşıyana kadar sizi rahat bırakmayan bir köpek yavrusu gibi. İnsanların onu görmezden gelmesine izin vermez."

Asher'ın ağzı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Şu çocuk."

Dudaklarının o seğirmesi bile kalbimin kabarmasına neden oldu. "Biliyorum. O deli ama biz onu seviyoruz."

Masalar doldukça bardaki gürültü de artıyordu. Asher'ın bakışları dolaşırken sandalyemde kıpırdandım. İnsanlar ona bakıyordu. Herkes değil ama fark edilecek kadar çoktu. Bu bende gitme isteği uyandırdı.

Hepsinin aptal suratına içki fırlatmak. "Sakin ol kaplan," dedi Asher. "İnsanlar bakıyor." "Evet." Bir içki daha aldı. "Öyle olacağını düşünmüştüm." "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Omuz silkti. "Yapabileceğim pek bir şey yok. Onları dışarı sürükleyip eşek sudan gelinceye kadar dövecek halim yok."

Gülmeye başladım ama yüzü çok ciddiye. Şaka yapıp yapmadığından emin değildim. "Bu senin için tipik bir Cumartesi gecesi mi?" Elindeki boş bardağı masaya koydu.

"Aşağı yukarı. Her zaman dışarı çıkmıyorum, özellikle de evi satın aldığımdan beri. Pek çok geceyi içki yerine çekiç ya da boya rulosuyla geçirdim."

"Yine de yardım aldın, değil mi?"

"Evet, bazıları, özellikle de büyük şeylerde. Gavin hala böğürtlen çalılarını temizlemekten dolayı yara izleri olduğunda ısrar ediyor."

Bir an sessiz kaldı, gözleri bira şişesine odaklanmıştı. Boş boş birkaç kez çevirdi. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, bana haber ver."

Kalbim küçük bir zafer dansı yaptı ama yüz ifademi ölçülü tutmaya çalıştım. "Bu harika olur. Teşekkürler."

Gözleri tekrar barı taradı. "Bu gecelik bu kadar yeter." Anlık mutluluk telaşım aynı hızla düştü. "Emin misin?"

"Evet. Erken olduğunu biliyorum ama pek iyi uyuyamadım. Biraz yorgunum." "Tamam. Seni görmek güzeldi."

"Sen de." Ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim. "Eve dönmek için iyi misin?" "Evet, Cara ile geldim. O buralarda bir yerde."

Başını salladı. "Güzel. İyi geceler, Grace." "İyi geceler."

Bir an tereddüt etti ve belki fikrini değiştirir diye düşündüm. Ama döndü ve uzaklaştı. Nasıl hissedeceğimi tam olarak bilemeden yavaşça sandalyeme geri çöktüm. Çok kalmamıştı ama en azından gelmişti. Ve bu gergin ya da garip olmamıştı.

Ama *son derece arkadaş canlısıydı.*

"Hey, G."

Logan yanımdaki sandalyeye çöktüğünde nefesim kesildi. "Lanet olsun. Beni korkuttun."

"Öyle güzel *uzaklara bakıyordun* ki, kendimi tutamadım." "Teşekkürler." Gözlerimi devirdim.

"Her zaman. Ne oldu peki? Onu şimdiden korkutup kaçırdın mı?"

"Yorgun olduğunu söyledi. Ayrıca buradaki pisliklerin yarısı ona bakıp duruyordu."

Logan odanın içinde rastgele bir bakış fırlattı. "Şerefsizler. Gittiği için hayal kırıklığına uğradım. Buraya gelip onu kıskandırmak için seninle flört etmeye başlayacaktım."

Güldüm. "Oh evet. Harika bir plan." "İşe yaramayacağını mı düşünüyorsun?" "Hayır."

"Flört yeteneklerimi çok küçümsüyorsun. Onu kıskançlıktan çatlatabilirdim. Mağara adamı gibi sahiplenmesini sağlardım."

Yanaklarımın kızarmamasını umarak başka tarafa baktım. Asher bana karşı mağara adamı gibi sahiplenici davranıyordu.

Ŗu anda kulağa çok iyi geliyordu. "Evet, beni arkadaŖ olarak görmeye alıŖtıđından eminim."

"Tanrım, hapishane onu dŖndğmden daha fazla mahvetmiŖ."

"Biliyorum, değil mi? Bütün bunları kim istemez ki?" Kendimi iŖaret ettim.

"İŖte ben de bundan bahsediyorum. YaŖının ilerlediğini biliyorum ama yaŖına göre hiç de fena değilsin." Koluna bir yumruk attım. "Pislik."

Bana sırttı.

"Bunun için bana bir içki borçlusun."

Sanki az önce ondan atımdaki bir deliği onarmasını istemiŖim gibi homurdandı. "Peki. Ne içiyorsun?" "Cin tonik."

"Pekâlâ. Bu gece sana içki ısmarlaması gereken Bailey'nin yerini ben dolduracağım. Ve senden dıŖarı ıkmanı bile beklemeyeceğim."

"Bu iyi çünkü ben erkekleri tercih ederim, küçük çocukları değil."

"Ah." Bir elini göğsüne koydu. "Ve lanet olsun, aletimin ne kadar büyük olduğuyla vnemiyorum bile, çünkü söz konusu sensin ve bu çok tuhaf."

O bara giderken ben güldüm. Belki de bu gece Asher'ın beni arabama götürmesi, duygularına teslim olması ve beni ölesiye pmesiyle sona ermemiŖti. Bütün gün bunun hayalini kurduğumdan değil. Ama kötü değildi. TakılmıŖtık. Biraz konuŖtuk. Güzeldi.

Buna ileri bir adım diyebileceğimden emin değildim ama en azından geri adım değildi. Ve bu noktada, belki de bu bir kazantı.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

EĞER SİZE BİR DAHA KARDEŞLERİNİZLE Sırt çantalı geziye çıkma planlarım olduğunu söylersem, lütfen bu mektubu yüzüme yapıştırın. Dört Bailey ile vahşi doğada beş gün mü? İnanılır gibi değil. Kardeşlerin en iyi koşullarda bile hayvandırlar, ama doğal ortamlarında tamamen gülünçtürler. Büyükannem beni uyarmaya çalıştı ama tabii ki dinlemedim.

Aslında, kardeşlerinin iğrenç olmasına rağmen yolculuğumuz harikaydı. Eşyalarımı taşımak için eğitim almıştım, bu yüzden sorun olmadı. Yine de ayaklarım deli gibi ağrıyordu, özellikle de ikinci gün. Uyandığımda ayaklarım zaten ağrıyordu, bu yüzden bir on mil daha yapmak çok zordu.

Ama o günün sonunda kendimi bir tür baş belası gibi hissettim. Onlara ayak uydurdum ve pes etmedim.

Sanırım ikinci gün hepimize bir şeyler oldu. İlk gün moralimiz yüksekti; konuşuyor ve şakalaşıyorduk. İkinci gün sessizdik. Logan ve Gavin bile, ki bu çok garipti. Sanki hepimiz gerekenlere sahip olup olmadığımızı görmek için derinlere iniyorduk. İkinci gün, hala gidecek çok yolunuz varmış gibi hissediyorsunuz, ama zaten yorgun ve ağırlısınız ve bunun için gerçekten u y g u n olup olmadığınızı merak ediyorsunuz.

Ama üçüncü günün sabahında bir şeyler farklıydı. Sanırım kısmen hepimiz biraz daha iyi hissettik. Sanki başlangıçtaki acıyı atlatmıştık ve vücutlarımız uyum sağlıyordu. Ama zihinsel bir değişim de vardı. Bunu neredeyse açıklayamıyorum.

Evan gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Hem de birden fazla kez. Onu en son ne zaman böyle gördüğümü hatırlamıyorum.

Logan'da da gördüm. Biraz sakinleşmişti. Sanki her sessizliği doldurmaya ya da birilerinin sürekli ona baktığından emin olmaya ihtiyacı yokmuş gibiydi.

Gavin onu hiç bu kadar sakin görmemiştim. Aslında ürkütücüydü. En az bir düzine kez kendini öldürmesini engellemek zorunda kalmadığımızdan değil. Bir cıngıraklı yılan yakalamaya çalıştı, Asher. Neden ölmek istiyor ki? Ama genel olarak normalden çok daha yumuşak başlıydı.

Gülümsemekten bahsetmişken, o gün öğle yemeği için durduğumuzda Levi bir espri yaptı. İnanabiliyor musunuz? Nasıl yaptığını hatırladığımı sanmıyordum. Ne kadar komik olabileceğini unuttuğum.

Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmadan her şeyden uzakta olmak. O kocaman mavi gökyüzünün altında temiz havada, etrafımızdaki dağlarda. Belki de Gram haklıdır ve

hepiniz bir avuç vahşı hayvansınızdır. Belki de Bailey adamlarını olmaları gerektiği gibi görüyordum, vahşı

ve özgür.

Her neyse, orada bir sihir vardı. Yorucu bir yürüyüşü ve yerde uyumak berbattı, ancak bunu bir kalp atışında tekrar yapardım, özellikle de orada olsaydınız. Vahşi doğanın sana neler yapabileceğini görmek isterdim. Onlara yaptığı gibi sizi de açıp özgürleştirebilir mi?

Belki bir gün bunu birlikte yaşarız.

Her halükarda, sadece hayatta kalmadım, fethettim de. Şimdi evde olduğum için mutluyum ve yatak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

SENİ SEVİYORUM,

Grace

ASHER

Su kasabada haberlerin bu kadar hızlı yayılması bazen çok can sıkıcı olabiliyordu. Eski mahkûma aval aval bakmak için Gram'a uğrayanların sayısı azalsa da, fısıltılar ve bakışlarla takip edilmeden hiçbir yere gidemiyordum. Dedikodu treni hareket ediyordu. Söylentiler Kaçmama neden olan bir hapishane isyanından - saklanmadığım için bunu nasıl bulduklarını bilmiyorum - ailemin gizlice zengin olmasına ve valiye rüşvet vermesine kadar uzanıyordu.

Benim favorim ise hiç hapse girmediğim, aslında bir casus olduğum ve denizaşırı uzun bir gizli görevde bulunduğum yönündeki spekülasyonlardı.

Buradaki insanlar masal anlatmayı her zaman sevmişlerdir, bu yüzden kimsenin tüm bu saçmalıklara gerçekten inandığından emin değildim. Ama kasabanın merakını besliyordu.

Bununla birlikte, bazen kulaktan kulağa yayılan haberler bir erkeğin lehine çalışabilirdi. Büyükanнем, büyük amcam Fred'in on yıldır yapılacaklar listesinde olduğunu iddia ettiği birkaç şeyi tamir etmem için beni büyük teyzem Tillie'ye ödünç verdikten sonra telefonlar almaya başladım. Bir hafta sonra, kendimi çalışıyor sayabileceğim kadar işim vardı.

Yerel tamirci olmak pek de planladığım bir şey değildi. Ama ayaklarımın üzerinde durmanın bir yoluydu ve çok fazla bağıllık olmaması hoşuma gitmişti. Tilikum'daki hayata yeniden uyum sağlamaya çalışsam da hâlâ şüphelerim vardı. Büyük şüpheler. Şu anda beni bağlayan bir şey olsun istemiyordum.

Günün büyük bir kısmını Mitch ve Darcy Benson'ın evinde yeni bir sürgülü kapı takarak geçirmiştım. Mitch günün yarısında eve geldi ve bir süre bana temkinli bir şekilde baktı. Evinde eski bir mahkûmun bulunmasından dolayı tehdit altında mıydı yoksa karısının bir işi yapması için başkasını çağırmasından mı hoşlanmamıştı emin değildim. Ona birkaç sert bakış attıktan sonra beni yalnız bıraktı. Ama bu pek de rahat bir durum değildi.

Belki de müşteri olarak küçük yaşlı kadınları seçerdim. Yaptıkları en kötü şey dövmeleme ağız ağız bakmak ve bana kurabiye yedirmeye çalışmaktı.

Eve dönüş yolum beni kasabanın içinden geçirdi. Kara bulutlar üzerime çökmüştü ve hava yağmur kokuyordu. Steaming Mug'ın önünden geçtim ve yavaşça ilerlerken bakışlarım kahve dükkânına takıldı. Grace'in çalıştığı yere bir anlık bir bakış attım ve aklım bir anda onunla doldu.

O benim okyanusum için ay gibiydi. Onun çekiminden kaçamazdım. Ama onunla savaştığımdan emindim. Etmek zorundaydım.

Geçen gece Caboose'da, teslim olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım. Yine. Yanında otururken, sesini duyarken, bacaklarımız masanın altında birbirine değerken, neredeyse pes edecektim. Onu kamyonetime götürüp park yerinde sismekten bir kalp atışı kadar uzaktaydım.

Çok uzun zaman olmuştu.

Onun yerine, gitmiştim. Ve bu doğru bir karardı. Bunun olmasına izin veremezdim. Onu daha fazla incitmekten başka bir işe yaramazdı.

O zamandan beri mesafemi korudum. Salı akşamı yemek için büyükannemlerdeydi ama ben mutfakta kaldım.

-Etrafım hep kardeşlerimle çevriliydi. Onunla yalnız kalma riskini almak istemedim. İkimizin tekrar arka verandaya çıkması, karşı koyup koyamayacağımı bilmediğim bir baştan çıkarma tarifi olurdu.

Bunun dışında onu görmemişim. Biraz mesajlaştık ama onunla plan yapmaktan kaçındım. Yapmaya çalıştığım şeyin mümkün olup olmadığını hâlâ bilmiyordum -aynı şehirde yan yana ayrı hayatlar yaşayabilir miydik? Belki de kalmam yanlıştı. Belki de sadece burada kalarak onun gitmesine izin vermesini zorlaştırıyordum.

Yolun ortasındaki bir şey dikkatimi çekti ve ona çarpmamak için frene bastım. Emniyet kemerine karşı öne doğru sarsıldım ve ellerim direksiyon simidini sıktı.

Harvey Johnston yavaşça ayağa kalktı ve kovboy şapkasını düzeltti. Sırıttı ve elini sallayarak havaya kaldırdı.

Camı açtım ve dışarı eğildim. "Harvey, sokakta ne yapıyorsun?" Yavaş bir daire çizerek döndü. "Öyle mi?"

"Evet, dostum. Bir şey mi kaybettin?"

Kaşları çatıldı ve bir şey arıyormuş gibi kendini sıvazladı. Yüzünden bir gülümseme geçti. Deri yeleşinin cebine uzandı ve küçük bir spreyci şişesi çıkardı. "Buldum."

"Bu da ne?"

"Sincap kovucu," dedi muzaffer bir edayla. Şapkasını bana doğru eğdi ve kaldırıma doğru yürüdü.

Kıkırdayarak başımı salladım ve sürmeye devam ettim. Gidersem burayı özleyecektim.

Eskiden antrenman yaptığım spor salonunun önünden geçiyordum ve bir hevesle kenara çekip park ettim. Önünden en az bir düzine kez geçmişim ama içeri girmemişim. Bir dövüşçü olarak hayatım orada gelişmişti. İçindeki öfkeyle baş etmeye çalışan bir çocuk için burası çok ihtiyaç duyulan bir çıkış noktasıydı.

Ama orada öğrendiğim beceriler aynı zamanda hapis cezasıyla karşı karşıya kalmamın nedenlerinden biriydi.

Ellerime baktım ve onları birkaç kez esnettim. Parmak eklemlerim çoğunlukla iyileşmişti ve alnımdaki kesik neredeyse kabuk bağlamıştı. Yıllarca dövüşmekten taşıdığım izler solmuş, yara izlerini görmek zorlaşmıştı. Ne yazık ki, iç kısımdakiler hiçbir yere gitmemişti.

Yumruklarımı tekrar sıkarak en son ne zaman bir şeye vurduğumu düşündüm. Uzun zaman olmuştu ve ne kadar berbat olsa da bir parçam bunu özlüyordu.

İblisler dışarı çıkmak istiyordu.

Bu yüzden o salona gidip yeniden antrenmanlara başlamak istemedim. Dövüşçü olarak günlerim sona ermişti.

Ama spor yapacak bir yere ihtiyacım vardı. Üniversitenin yanında başka bir spor salonu vardı ama o da zincirlerden biriydi. Sıra sıra dizilmiş koşu bantlarına ve hoparlör sisteminden çalınan tekrarlayan pop müziğe ihtiyacım yoktu. Ağırlık kaldırarak bir yere ihtiyacım vardı.

İçeri girdiğimde beni tanıdık kauçuk ve metal kokuları karşıladı. Spor salonunun bir tarafında squat rafları, banklar ve serbest ağırlıkların bulunduğu bir ağırlık antrenman alanı vardı. Peşinde olduğum şey buydu. Hapishanede çok çalışmışım ve gücümü kaybetmek istemiyordum.

Diğer tarafta açık antrenman minderleri, etrafı çevrili bir boks ringi ve arkaya doğru bir MMA kafesi vardı. Kum torbaları çelik zincirlere asılmıştı. Bir antrenör küçük bir sınıfla boğuşma minderlerinden birinde çalışıyor ve birkaç kişi ringde idman yapıyordu.

Turnuvalara katıldığım zamanlarda bile MMA'i bir hobiden başka bir şey olarak görmemiştim. Sadece fiziksel ve zihinsel mücadeleden keyif almıştım ve bana çok şey öğretmişti.

Ama hapishanede dövüşmek benim için farklı bir şeye dönüşmüştü. Karanlık ve tehlikeli bir şey. Artık güvenmediğim bir şey.

Gözlerimi minderlerden ayırdım ve orada çalışan birini buldum. Gelip ağırlık kaldırabilmem için bana bir üyelik ayarladı. Tekrar eldiven giymeyecek olsam da, bunu kendim için yapmak doğru yönde atılmış bir adım gibi geliyordu. Fazla bir şey değildi ve şimdilik hala Gram ile yaşıyordum. Ama bu da bir şeydi.

Ben ayrıldığımda alacakaranlık çöküyordu. Bulutlar kararan gökyüzünün tüm izlerini örtmüştü ve yağmurun ilk damlaları asfalta vuruyordu. Bir fırtınanın içindeymişiz gibi hissediyordum.

Cebimdeki anahtarlarla oynayarak kamyonuma doğru yürüdüm. Sokak boştu, sanki herkes yağmur tehdidi karşısında içeri kaçmıştı. Ama daha yolu yarılamaadan sırtım gerildi ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Gözlerim. Biri beni izliyordu.

Adımlarımı yavaşlattım, dinlemek için zorlandım. Arkamda ayak sesleri mi vardı, yoksa bu sadece yağmur muydu? İri damlalar kollarıma sıçradı, saçlarıma damladı. Kalbim hızla çarpıyor ve vücudum adrenalinle karıncalanıyordu. Yumruklarımı sıktım, parmaklarımı avuç içlerime gömdüm.

Kamyonetimin yanında durdum ve etrafımda döndüm, kolum çoktan kalkmıştı ve bir orospu çocuğunu yere sermeye hazırdı.

Hiçbir şey yoktu. Sokak bomboştu. Bir sincap bile yoktu.

Uzakta gök gürlüyordu ve yağmur üzerime yağıyordu, şimdi daha sert yağıyordu. Azalan ışıktaki gözlerimi kısarak etrafı aradım ama kimseyi göremedim. Hayal mi görmüştüm? Yoksa biri beni mi izliyordu? Yavaşça kolumu indirdim.

Kendimi tedirgin hissederek kamyonetime bindim ve eve döndüm.

Ön cam silecekleri aniden bastıran sağanak yağmura zorlukla yetişiyordu. Gözlerim yolu izlemekle aynaları kontrol etmek arasında gidip geliyor, takip edildiğime dair herhangi bir işaret arıyordu.

Arkamda hiçbir far yanmıyordu. Direksiyonu tutuşumu gevşetmeye çalıştım ama kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. İçgüdülerim bana bağıırıyordu. Hapishanede kafanızın arkasında gözleriniz olmalıydı, özellikle de sürekli bir hedef olduğunuzda. Kimseyi görmemiştim ama izlendiğime dair o çok tanıdık duyguyu hissetmiştim.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olamazdı.

Büyükannemin evine vardığımda camlar ışıkla parlıyordu. Birkaç dakika kamyonunda oturdum, gözlerim dikiz aynasına yapışmıştı, ne olur ne olmaz diye. Ama yoldan başka kimse gelmedi.

Ve işte yine oradaydı, düşüncelerimi bir anda dolduruyordu. Grace.

Birden kapısını çaldığımı, yağmurdan sıırıslıklam olduğumu hayal ettim. Beni içeri çektiğini ve ısınmam için sıırıslıklam kıyafetlerimi çıkardığını. Elleri üzerimdeydi. Teni tenime değiyordu.

Kalp atışlarım onunkine uyacak şekilde yavaşlıyordu. Tanrım. Bu da nereden çıktı?

Dikiz aynasından son bir kez bakarak kamyondan indim. Yağmurdan korunmak için ön verandaya koştum ve neredeyse karşılama paspasının üzerinde duran bir kutuya basıyordum. Bu garipti. Gönderilmiş bir pakete benzemiyordu, çok dayanıksızdı. Adres etiketi de yoktu. Sadece üstüne ismimin yazılı olduğu bir zarf bantlanmıştı.

İçimden bir ses ona dokunmak istemediğimi söylüyordu ama onu alıp içeri götürdüm. "Hey, büyükanne?"

Sesi mutfaktan geliyordu. "Merhaba, Ayı."

"Bunu kimin bıraktığını biliyor musun?" İçeri girerken sordum. Kutuyu tezgahın üzerine koydum.

Büyükanne, elinde bir fincan çay ve akşam yemeğinden arta kalanlarla çiftlik evindeki büyük masada oturuyordu. Bir çift okuma gözlüğü takmıştı ve tabağının yanında kalın bir roman açıktı. "Neyi bıraktın?"

"Bu kutu. Verandadaydı."

"Hayır, zili çalmamış olmalılar."

Kutuya şüpheyle bakarak zarfı çıkardım ve açtım. İçine bir kâğıt sıkıştırılmıştı. *"Bugün senin doğum günün değil ama pasta hoşuna gider diye düşündük."* yazıyordu.

Notu bir kenara koydum ve üstündeki bandı çıkardım.

Elbette, içinde küçük bir pasta vardı. Ev yapımı olmalıydı. Çikolatalı kreması düzensizdi ve birisi *Asher*'ı mavi renkle yazmaya çalışmıştı. Ama çoğunlukla karmakarışık bir lekeler karmaşasıydı.

"Bu da ne..."

"Ne oldu?" Büyükanne

sordu. "Bir pasta."

"Kimden?"

Bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığımı anlamak için notu ve zarfı çevirdim. "Bilmiyorum. Bir şey yazmıyor."

"Bu gerçekten kek mi, yoksa üzerinde krema olan başka bir şey

mi?" "Bu çok güzel bir soru."

Bunu kimin bıraktığını bilmeden, her şey olabilir. Bir keresinde Haven kardeşlerden birine acı sos ve mayonezle doldurulmuş bir kutu çörek göndermiştik. Bu kek güzel kokuyordu ama ona güvenmem mümkün değildi.

Bir bıçak aldım ve ortasından kestim. Sert bir şeye çarpana kadar kek gibi hissettirdi. Kalın parçalar düştü, bir nesnenin etrafında ufalandı, sanki doğrudan pişirilmiş gibiydi.

Tanrı aşkına. Kırıntıları karıştırdım ve metal bir ege çıkardım. Birisi bana

içinde ege olan bir pasta bırakmıştı.

Gram'a göstermek için kaldırdım. "İçinde bu vardı."

Gözlüğünün kenarından baktı. "Seni hapisten çıkarmadan önce bu daha yararlı olurdu."

Gülmekten kendimi alamadım. "Gerçekten

mi büyükanne?" Omuz silkti.

Bu kardeşlerimden biri olmalıydı. Muhtemelen Logan'dır, şerefsiz. Bunun için onu geri almam gerekecekti.

"Herhangi birini ister misin?" Ben sordum.

Büyükanne kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapanın muhtemelen kardeş dediğiniz hayvanlardan biri olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Evet." Daha yakına eğildim ve içime çektim. "Çikolata gibi

kokuyor." "Sen bilirsin, ama ben olsam riske atmazdım."

"Muhtemelen haklısın. Bunu kimin bıraktığını bilmediğine emin

misin?" Başını kitabından kaldırmadı. "Tabii ki bilmiyorum."

Sesinde en ufak bir mizah belirtisi bile yoktu. Bildiğine ve bunu benden sakladığına dair hiçbir belirti yoktu. Ama yine de emin değildim. Büyükanne kurnazdı. O da işin içinde olabilirdi. Şaka yaptığını asla kabul etmezdi ama gözlerinde birden fazla kez eğlenen bir parıltı yakalamıştım.

Telefonumu çıkardım ve pastayı çöpe atmadan önce hızlıca bir fotoğrafını çektim. Kardeşlerime mesaj atıp failin itiraf edip etmeyeceğini soracaktım ama Grace'in ani çekim gücünü hissettim.

Bu onu güldürür. Sırf onu güldürmek için gönderebilirim, değil mi? Bu hiçbir şeyi incitmez.

Ben: *Bunu verandada buldum.*

Grace: *Bu bir dosya mı? Aman Tanrım, bu korkunç bir şaka. Gülmeden duramıyorum.*

Ben: *Paramı Logan'a yatırıyorum, ama Gavin'i de göz ardı etmiyorum.*

Grace: *Muhtemelen ikisi de. Ya da Levi. Bu konuda sessizdir ama bir açık görürse tereddüt etmez.*

Onları geri almak için ne yapacaksın?

Ben: *Bir şeyler düşünmem gerekecek.*

Grace: *İyi yapsan iyi olur.*

Ben: *Yapacağım.*

Başparmaklarım tuşların üzerinde tereddüt etti, yazmaya hazırdım, *belki yanlarına gelebilirim ve ölümlerini birlikte planlayabiliriz?* Ama durdum. Telefonumu yere koydum.

Bu iyi bir fikir değildi. Sadece arkadaş olabileceğimizden emin olana kadar dikkatli olmalıydım. Başka bir şey onun için adil değildi.

Ve lanet olsun, benim için de adil değildi.

GRACE

A Ben küçük evimi ne kadar sevdiysem -özellikle de anlamı için- Cara da şehirdeki en havalı eve sahipti. Buraya ilk taşındığında, kendi deyimiyle *yeterli konut seçeneğinin* olmamasından yakınmıştı. Sanırım gerçek bir malikanede büyüdüğünüzde, küçük kasaba Yaşamaya alışmak biraz zaman aldı.

Şehrin kuzey ucunda, nehre bakan yamaçta inşa edilmiş bir ev bulmuştu. Sahipleri satmak istemiyordu ama o onlara ev için komik bir miktar para teklif etmişti. Sonra da evin içini boşaltıp her santimini baştan aşağı yenilemişti.

Daha doğrusu, inşaat ekibi her santimetrekareyi yeniden şekillendirirken içkilerini yudumlamış ve onlara bakmıştı.

Güzel. İnşaat ekibini süzmüştük.

Eğlenceli bir altı ay olmuştu.

Bu sabah ona mesaj atıp benimle bazı işleri halletmek isteyip istemediğini sormuştum. Henüz cevap vermemişti ama ben yine de gelmeye karar verdim.

Evinin önüne park ettim ve içeri girdim. "Cara?"

Ana kat açık bir kat planına sahipti. Girişten itibaren, tavandan tabana pencerelerin inanılmaz bir nehir manzarası sunduğu evin arka tarafına kadar görebiliyordum. Tavandaki koyu renkli ahşap kirişler, açık renk mobilyalar ve dolaplarla güzel bir kontrast oluşturunuyordu.

"Cara?" Tekrar aradım. "Evde misin?"

Elinde beyaz bir bavulla geniş merdivenin başında belirdi. "Hey, pofuduk aşk tavşanı. Geldiğini duymadım."

"Bir yere mi gidiyorsun? Yoksa seni pijama partisine davet ettim de unuttum mu?"

"Los Angeles'a gitmem gerekiyor." Aşağı indi ve bavulu merdivenin dibine bıraktı.

"Her şey yolunda mı?"

İç çekti. "Anneme göre değil ama o deli, kim bilir. Bir kriz geçiriyor. Bir kez daha. Birkaç gün içinde döneceğim."

"Umarım iyidir."

"Muhtemelen iyidir. Eğer dramatik olduğumu düşünüyorsanız, beni meditasyon yapan, ot içen bir sörfçü gibi gösteriyor. Her neyse, sizi şu anda bıraktığım için çok üzgünüm."

"Neden üzgünsün?"

"Çünkü nişanlını geri almak için bir görevdeyiz." "Biz mi?"

Kızgınlıkla gözlerini devirdi. "Evet, biz. Sen benim adamımsın, Grace. Bir şey istiyorsun, ben

almanıza yardımcı olur. Bu işler böyle yürür. Asher Bailey'nin seninle evlenmesini mi istiyorsun? O inatçı dövmele orospu çocuğunu mihraba götüreceğim."

İçeri girdim ve ona sarıldım. "Sen delisin ama seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Beni sıktı ve başıma bir öpücük kondurdu. "Mesajını aldım, ama hangi işleri yapman gerekiyordu? Seninle gelmemi ister misin? Arayıp uçağı birkaç saat bekletmelerini sağlayabilirim."

Cara nadiren ticari uçakla seyahat ederdi, özellikle de hızlı ev seyahatlerinde. Küçük özel uçaklar kiralamayı tercih ederdi.

"Saçmalama," dedim. "Birkaç bakkala ve nalbura ihtiyacım var. Ama önemli bir şey değil."

"Emin misin?"

"Eminim."

Beni yalnız bırakma konusunda emin değilmiş gibi bir an bana baktı. "Tamam. Asher'la ilgili her türlü gelişmeden beni haberdar et. Eğer o adam sana gülümserse, bunu duymak isterim."

"Evet, tabii ki. Havaalanına bırakmamı ister misin?"

"Hayır, arabamı orada bırakırım."

Sarılıp vedalaşabilmek için onu dışarı çıkardım. Dün geceki fırtınadan sonra bulutlar nihayet dağılıyordu. Şehre geri döndüm ve arabaya servis yapan bir ATM'de durdum, ardından işlerin nasıl gittiğini görmek için işe uğradım. Cara yanımda olsaydı şehir merkezinde bir yerde öğle yemeği yerdik ama yalnız olduğum için kendime bir fincan kahve doldurdum ve yola çıktım.

Market alışverişi için durmayı planlamıştım ama bu bekleyebilirdi. Hırdavatçıya uğramam gerekiyordu. Evimi satın aldığımdan beri düzenli bir müşteri olmuştum. Cara'nın aksine, sınırsız bir banka hesabım yoktu, bu yüzden gelip tüm işleri bir çırpıda yapması için bir müteahhit tutmak mümkün değildi. Benim için para vermeyi teklif etmişti ama ondan böyle bir parayı kabul etmemin imkânı yoktu.

Hırdavatçı, Buharlı Kupa'dan kısa bir sürüş mesafesindeydi. Dönüşten kısa bir süre önce bir kavşakta yavaşladım. Bir kamyonetin kasasında iki adam duruyordu. Yaklaştım ve Luke ve Zachary Haven olduklarından emin oldum. Sokak tabelasındaki Bailey Bulvarı etiketini kazıyorlardı.

Arabayla geçerken kıkırdadım. İşlerini çok iyi yapıyorlardı. O çıkartmalar her yerdeydi. Benim sokağımdakini bilip bilmediklerini merak ettim. Logan ve Gavin'e ellerinde başka çıkartma olup olmadığını sormalıyım, böylece biri çıkartırsa yerine yenisini koyabilirdim. Tüm Bailey sokak tabelalarını astıklarını itiraf etmemiş olsalar da, belli ki onlar yapmıştı.

Bu bana, pinup kız heykeli Lola'ya takmak için bir sakal daha örmem gerektiğini hatırlattı. Birimiz onu sakallamayalı epey zaman olmuştu.

Hırdavatçı dükkânının önüne birkaç araba park etmişti. Asher üniversitedeyken burada çalışmıştı. Çok tuhaftı. Hiç farklı görünmüyordu. Hâlâ aynı soluk kırmızı bina ve önünde *Tilikum Hırdavat* yazan büyük bir tabela vardı. İşten çıktıktan sonra Asher'la burada buluştuğumuzu hatırlıyorum. Arabasına atlayıp Zany Zebra'da hamburger ve dondurma yemek için kasabaya gittiğimizi. Ya da dairesine dönüp doğruca yatağına gittiğini.

Ön kapılar açıldı ve biri dolu bir el arabasını iterek dışarı çıktı. Burada neye ihtiyacım vardı? Birdenbire tam olarak hatırlayamadım. Direksiyona vurdum ve motorum hâlâ uğulduyordu. Arabayı henüz kapatmamıştım.

Göğsüm garip bir şekilde sıkıştı ve içimi gergin bir sızı kapladı. Bugün fazla bir şey yememiştim. Belki de kahve boş mideme iyi gelmiyordu.

Park yerimden geri geri çıktım, yemeğin almak istediğim şeyden daha önemli olduğuna karar verdim. Daha sonra tekrar gelmem gerekecekti.

Evde kendime hızlı bir öğle yemeği hazırladım. Yaklaşık yarım saat sonra kapım çalındı. Kapıyı açtığımda basamakta oturan bir market kargosuyla karşılaştım. Bu çok garipti. Teslimatçı çoktan garaj yolundan çıkmıştı. Dışarı çıktım ve ona el sallamaya çalıştım -yanlış adrese gelmiş olmalıydı- ama beni görmedi.

Kapımın önünde duran poşetlere baktım, onlarla ne yapacağımdan emin değildim. Belki de komşularımdan biri içindi. Eğildim ve ilk poşete zımbalanmış fişi açtım. Altında el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Grace Miles'a teslim edin. Cara Goulding'den.

Aman Tanrım. Cara bana yiyecek sipariş etmişti. Onları içeri getirdim, sonra ona bir mesaj gönderdim.

Ben: *Neden bana yiyecek gönderdin?*

İhtiyacın olduğunu söylemiştin.

Bu benim soruma cevap vermiyor. Kendi yiyeceklerimi alabilirim.

Cara: *Biliyorum ama işlerimizi halledemedi sen ektiğim için kendimi kötü hissettim. Şimdi buna gerek yok.*

Ben: *Çok aptalsın. Ya çoktan markete gitmiş olsaydım?*

Yapmadın.

Ben: *Bundan çok eminsin.*

Seni tanıyorum.

Sanırım biliyorsun. Her neyse, bu gerçekten çok tatlı. Teşekkür ederim.

Sorun değil, boo. Seni seviyorum!

Ben *de seni seviyorum.*

Yiyecekleri kaldırdım -en sevdiğim şeylerden sipariş etmişti- ve günümün geri kalanında ne yapacağımı düşündüm. Akılsız bir program açıp tığ işi yapabilirdim. Bu en azından ellerimi meşgul ederdi. Ama daha yoğun bir aktivite arzuluyordum.

Tadilat yapılacak bir ev olunca, yapılacak işler de eksik olmuyordu. İşe gidebilmek için eski bir tişört ve kısa pantolon giydim.

Mutfak hala yarı yıkılmış durumdaydı, ancak bu projeye daha fazla dalmaya hazır değildim. Ancak garajın yanında eski dinlenme odası vardı. Oraya henüz dokunmamıştım.

Yanına gittim ve ellerimi kalçalarıma koyarak kapı aralığında durdum. Tozlu gül rengi. Muhtemelen halının bu tonuna böyle diyorlardı. Yıllar geçtikçe pembesi solmuş, gri tonlu hüzünlü bir leylak rengine dönüşmüştü. Yılların kirinin liflere sinmiş kokusunu alabiliyordum. Bu odayı henüz ele almamış olmama şaşmamalı. İğrenç.

Döşemenin gitmesi gerekiyordu, o yüzden oradan başlayacaktım. Derin bir nefes alarak süpürgelikleri kaldırmaya başladım. İnce meşe uzun şeritler halinde duvarlardan fırladı. Tüm eski döşemeleri garajdaki moloz yığınına götürdükten sonra, sıra halıyla uğraşmaya gelmişti.

Bir köşeyi gevşetip geri çektim ve evin büyük bölümünde bulduğum orijinal sert ahşapları görmeyi umdum. Ama altında bir muşamba tabakası varmış gibi görünüyordu. Bu garipti. Ve iğrençti. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum; zemindeki sarı, kahverengi ve zeytin yeşili desen mi, yoksa birinin üzerine koyduğu tozlu gül rengi halı mı?

Muşamba yapıştırılmış gibi görünüyordu. Maket bıçağıyla bir parça kestim ve söktüm. Sunta. İnleyerek zemin parçasını bir kenara attım. Diğer odalardan biri de böyleydi -yapıştırılmış muşamba ile kaplanmış sunta tabakası. Ve oradan çıkmak tam bir kabustu. Düşündüğümde çok daha fazla iş çıkacaktı.

Bir levye almak için garaja geri döndüğümde aklıma bir fikir geldi. Gerçekten yardıma ihtiyacım vardı ve Asher gönüllü olmuştu.

Ciddi miydi? Başka türlü söyleyeceğini sanmıyordum. Belki de bu, işin içinde olmak istediğine dair bir ipucuydu. Onu kesinlikle burada istiyordum, sadece onunla vakit geçirebilmek için değil - gerçi bu da doğrudu. Ama buranın restorasyonunda onun da bir parmağı olsun istedim. Ona buraya damgasını vurması için bir şans vermek istedim.

Ve şimdi bu düşünce aklımda olduğu için, onu dışarı çıkaramıyordum. Ona alan açmaya çalışıyordum - buna ihtiyacı olduğu açıktı - ama şu anda yanımda olması için neredeyse her şeyimi verirdim. Hapishane parmaklıkları artık bizi ayırmıyordu ama yine de engeller vardı. Sadece birazcık ona ihtiyacım vardı. Devam etmemi sağlayacak kadar.

Levyeyi içeri getirdim ve ona mesaj atabilmek için telefonumu buldum.

Selam. Evle ilgili yardıma ihtiyacım olursa sana haber vermemi söylediğini hatırlıyor musun?

Asher: *Evet, neye ihtiyacın var?*

Verdiği hızlı cevap beni gözyaşlarına boğdu. Soru yok, bahane yok. Sadece, neye ihtiyacın var? Onunla her şeyin bu kadar kolay olmasını dilerdim.

Ben: *Döşemeyi söküyorum ve bir engelle karşılaştım. Senin o büyük kaslarını kullanabilirim. İşin var mı?*

Asher: *Hemen geliyorum.*

GRACE

L On dakika kadar sonra Asher kapımın önündeydi. Kapıyı açtım ve bir anlığına hareket edemedim. Omuzlarının tüm açıklığını ve sağ kolunun büyük kısmını kaplayan dövmeleri gösteren bir atlet giymişti. Çok sağlam ve kalındı, yine de Derin kahverengi gözleri tüm o kasların altındaki yumuşaklığı ima ediyordu. Bir zamanlar tanıdığım Asher'dan bir parça.

Tam burada duruyordu. Sadece bir adım ötemde olmasına rağmen onu o kadar çok özliyordum ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Hey." Sesimi hafif tutmaya çalıştım. "Geldiğin için teşekkürler."

"Elbette. Alete ihtiyacınız olduğunu söylemediniz ama her ihtimale karşı kamyonunda bir sürü var."

İçeri girebilmesi için kenara çekildim. "Teşekkürler. Sanırım şimdilik iyiyiz. Bu odada sadece halı var sanıyordum ama altında sunta üzerine yapıştırılmış bir muşamba tabakası var."

"Kulağa boktan geliyor."

"Evet, suntayı kaldırmak hiç eğlenceli değil."

Ona bir levye uzattım ve odaya götürdüm. Burnunu kırıştırdı.

"Biliyorum, burası pis kokuyor," dedim. "Burası henüz dokunmadığım birkaç odadan biri. Aslında uzun zamandır kapının önüne bir sürü eşya yığmıştım. Bunun burada olduğunu neredeyse unutuyordum."

Arka cebinden bir çift iş eldiveni çıkardı ve taktı. "Nedenini görebiliyorum."

"Halıyı çıkardıktan sonra neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlayacağımızı düşünüyorum. Suntaların altında parke olduğunu umuyorum ama bunu söylemek zor. Bu oda orijinal mi yoksa ev inşa edildikten sonra biri mi ekledi bilmiyorum."

"Buraya girdiğinizde kesinlikle bir seviye değişikliği oluyor. Bu kat evin geri kalanından daha yüksekte. Bu muhtemelen iyiye işaret."

"Evet, ben de öyle düşünüyordum."

Ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ. Hadi şu pembe pisliği buradan çıkaralım." "Amin."

Halı çok fazla sorun çıkarmadan çıktı. Parçalara ayırarak rulo haline getirdik ve enkaz yığına taşıdık. Sonra halı şeritlerini yukarı çektik, böylece keskin raptiyelerin yolumuza çıkması konusunda endişelenmemize gerek kalmadı.

Asher levveyi suntaların bir bölümüne indirdi. Neredeyse hiç çaba sarf etmeden zeminin büyük bir bölümünü gevşetip serbest bıraktı. Muşambayı geri sıyırdık ve suntayı yoldan çektik.

Tam da umduğum şey. Sert ağaçlar.

"Şuna bak, Ayıcık Gracie. Senin için gizli bir hazine."

Dudağımı ısırarak gözlerimi yere diktim. Beni tekrar ağlarken görmesini istemedim. Ama bana Ayı Gracie demişti.

Bu adama aptalca aşık olmuştum. "Ben de tam bunu görmeyi umuyordum."

"Dikkatli olmamız gerekecek ama burada çok fazla hasar görmüyorum. Umarım geri kalanı da aynıdır."

"Evet, ben de öyle umuyorum."

İşe koyulduk, sunta parçalarını alttaki parkeden nazikçe kurtardık. Oldukça hızlı ilerliyorduk ve neredeyse daha zor olmasını dileyecektim. Belki işimiz bittiğinde yapacak başka bir şey bulabilirdim. Onunla yan yana çalışmak bir rüya gibiydi. Bitmesini istemiyordum.

"Jack'le tanıştığımı söylemiş miydin?"

diye sordu. "Annemin Jack'i mi?"

"Evet."

"Hayır, yapmadın. Nasıl gitti?"

Döşemenin bir parçasını kenara fırlattı. "Garip. Sanırım düşünüyordum."

Güldüm. "Oops."

"Nasıl biri?"

"O harika bir adam. Ciddi biri gibi görünebilir ama aslında çok tatlı biri. Anneme karşı çok iyi."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Biriyle çıkma konusunda tereddütlüydü ve babamdan sonra onu kim suçlayabilir ki? Ama Jack gerçekten sabırlıydı. Sanırım bunu biliyordu ve onun kendine gelmesini beklemeye istekliydi."

"Elijah'la arası nasıl?"

"Onunla çok iyi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Annem başka türlü onunla çıkmaya devam etmezdi. Jack ile iyi geçinmemiz onun için her zaman önemliydi."

Asher doğruldu ve kolunun tersiyle alnını sildi. "Elijah'ı ben de gördüm. Ben Jack'le konuşurken eve geldi."

Nasıl geçtiğini tahmin edebiliyordum. "Dur tahmin edeyim. Yüzünü kapüşonuna gömmüştü ve senin anlayamayacağın üç dört kelime mırıldandı."

"Bir şey söylediğini sanmıyorum."

"Evet, son zamanlarda böyle. Sadece Jack'le değil. Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyor." "Neden? Onun nesi var?"

Omuz silktim. "Ona göre mi? Hiçbir şey. Okul danışmanına göre mi? Ergenlik. Annemin onu götürdüğü terapistle göre? Yeni bir ebeveyn figürüne karşı gizli bir tepki."

"Ne zamandır evliler?" "Birkaç yıldır."

Asher'in kaşları çatıldı. "Jack'in onunla iyi olduğundan emin misin?"

"Eğer Jack'in Elijah'a zarar verecek bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorsanız, buna imkân yok. Jack iyi bir adamdır. Bence Eli çok şey yaşadı, zavallı çocuk. Yedi yaşındayken, kendisini terk eden babası tarafından dört kardeşi daha olduğunu öğrendi. Sonra babamız hapse girdi ve ne olduğu ve neden olduğu hakkında milyonlarca sorusu vardı. Çok zordu. Bu arada Levi ve Logan taşındı, sonra da Gavin. O çocukları seviyor ama onlar da kendi hayatları olan yetişkinler. Onlar

tam olarak onun oyun arkadaşları olacak. Buna bir de yeni üvey babasını eklersek, küçük bir çocuk için çok fazla." "Evet, sanırım öyle."

"Annem onun için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ama on bir yaşında bile olsa birini açmaya zorlayamazsınız."

"Hayır, yapamazsın. Küçükken çok farklıydı."

"Öyleydi. Dinozor dönemini hatırlıyor musun? O zamanlar buralarda mıydın?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet, hatırlıyorum. Dört yaşındaydı ve bütün o uzun isimleri biliyordu."

"Evet. Çok tatlıydı."

Biraz su içmek için kısa bir ara verdikten sonra işe geri döndük. Döşemenin geri kalanı çok fazla sorun olmadan yukarı çıktı -en azından Asher için. O kadar güçlüydü ki, kolaymış gibi görünmesini sağladı. Benim çok daha fazla kaldıracı ihtiyacım vardı. Ama sonunda odayı temizledik.

Asher sert ağaçları incelerken ben bir süpürge kaptım ve geride kalan pislikleri süpürmeye başladım.

"Bunlar iyi durumda," dedi. "Çivi delikleri yamalanabilir. Bence bunları zımparalayıp yeniden cilalarsanız güzel görüneceklerdir."

"Çok sevindim. Öğrendiğim bir şey var, bir evi sökmeye başladığınızda ne bulacağınızı asla bilemezsiniz."

Odanın arka köşesinde durdu ve başını eğdi, sonra daha yakından bakmak için çömeldi. "Orada bir sorun mu var?"

"Hayır." Parmaklarını yerde gezdirdi. "Ama burada bir dikiş var."

Süpürgeyi duvara yasladım. "Dikiş mi?"

"Evet, sanki biri zemini kesmiş gibi." Daha fazla toz fırçaladı. "Bu bir dikdörtgen."

Yanına çömeldim ve parmaklarımı çizgi boyunca gezdirdim. "Tahtalar gevşek mi, yoksa çivilenmiş mi?"

"Emin değilim."

Düz uçlu bir tornavida buldu ve ucunu yavaşça çatlaklardan birine soktu. Bütün bölüm kaydı. Döşeme tahtalarını yavaş yavaş gevşeterek aşağıya doğru ilerledi.

Yumuşak bir çatırtıyla bölüm gevşedi. Kaldırdık ve bir kenara koyduk.

Parkenin altında, birisi doğrudan alt zemini kesmiş ve altında bir oyuk bırakmıştı. Karanlık ve tozluydu ama boş değildi.

"Aman Tanrım, sanki zeminin altında gizli bir bölme var."

Kaşları çatıldı. "Evet, aslında öyle. Ben bunun sadece bodrum katına giriş olabileceğini düşünmüştüm. Ama birisi bunu sonradan inşa etmiş."

Aşağı uzandım ama Asher bileğimi kavradı. "Ne var? Aşağıda bir şey var." Bana kaşlarını çattı. "Dikkatli ol. Ben alırım."

Tam neden endişelendiğini soracaktım ki kendimi durdurdum. Endişesi çok tatlıydı, bunu mahvetmek istemedim.

Tozla kaplı bir kutu çıkardı. Çok büyük değildi, bir ayakkabı kutusundan daha büyük değildi. Üzerine örümcek ağları yapışmıştı ama iyi durumda görünüyordu.

Üstünü fırçaladım. "Bu ahşap. İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Menteşeleri sertti ama kapak açıldı. İçinde bir zamanlar beyaz olabilecek ama soluk krem rengine dönmüş bir bez vardı. Kaldırdım ve bir kenara koydum.

Örtünün altında bir yığın sararmış zarf bulduk. En üsttekini elime aldım.

nazikçe. Kâğıt kırılıgandı ve dışı boştu. İsim ya da adres yoktu. Bir an için hayal kırıklığına uğradım. Burada sadece bir sürü eski, boş zarf mı vardı? Neden biri bunları döşeme tahtalarının altına koymuş olabilirdi ki?

Ama zarfı açtım ve içinde katlanmış bir kağıt parçası buldum. "Bir not var."

"Ne yazıyor?"

"Aman Tanrım, sanırım bu bir aşk notu. Şunu dinle: 'Sevgili E, yollarımız her kesiştiğinde yapmaya meyilli olduğum gibi bugün de seni uzaktan izledim. Sana dokunamadığım için seni görmek hem yüce bir zevk hem de enfes bir işkence. İçinde bulunduğumuz durum beni hayal kırıklığına uğratsa da motive ediyor, çünkü mutlaka bir çözüm bulunabilir. Size olan sevgim bir kenara bırakılamayacak kadar büyük. Gecenin örtüsü altında paylaştığımız çalıntı anlarda olduğu gibi, günün parlak ışığında da birlikte olabileceğimiz zamanları özleyorum. Ama korkma aşkım, zamanımız gelecek."

"Vay canına. Bu çok romantik."

"Öyle değil mi? Kim olduklarını merak ediyorum. Sadece E'ye hitaben yazılmış ama imzalanmamış. Tarih de yok."

Notu dikkatlice katladım ve zarfın içine geri koydum. Diğerleri de benzerdi. E adında birine yazılmış aşk notları, hepsi de birlikte olamadıklarından yakınıyor, aşklarının beklemeye degeceğine söz veriyordu. İki tanesi daha kısaydı, gizlice buluşmak için aceleyle yazılmış taleplerdi.

"Keşke bunları kimin yazdığını bilseydim," dedim. "Ne olduğunu bilmek için ölüyorum. Kimdi onlar?"

Hiç birlikte olabildiler mi? Bu beni delirtecek."

"Sanırım burada başka bir şey var." Bir nesneyi kaldırdı ve kumaş ambalajından çıkardı. Bu küçük bir el aynasıydı. Gümüş matlaşmış ve kararmıştı ama orijinal parlaklığı olmasa bile çok güzeldi.

Kenarlarını detaylı bir kaydırma süslüyordu ve üzerinde karmaşık bir çiçek deseni vardı.

Arkaya.

"Bu bir yazı mı?" diye sordum. Aynayı bana uzattı ve ben de okuyabilmek için yaklaştırdım. "Eliza Bailey. Aman Tanrım, Asher, bu bir Bailey'e mi aitti? Eminim onunla bir akrabalığın vardır. Onu hiç duydun mu?"

"Hayır. Ama bu eski görünüyor."

"Eski görünüyor. Bahse girerim E. Bu notlar onun için olmalı. Ama neden biri onları saklamış olsun ki?"

"Büyükanne ya da teyzelerimden birine sorabiliriz. Bakalım Eliza Bailey'nin kim olduğunu bilen var mı?"

"İyi fikir." Aynayı yavaşça kutuya yerleştirdim. "Almak ister misin? Ailenize ait gibi görünüyor. Ve ben..." Cümleyi tamamlayamadan geri çekildim. *Ben bir Bailey değilim.*

Çünkü lanet olsun, öyle olmalıydım.

"Hayır, sende kalsın. Onu sen buldun, sende kalmalı."

"Tamam. Teşekkürler. Ona iyi bakacağım."

Döşeme tahtasını yerine yerleştirmeme yardım etti ve sağlam bir şekilde yerine oturduğundan emin oldu. Kutuyu saklamak için odama götürdüm ve dışarı çıktığımda Asher kapının yanında bekliyordu.

Gitmesini istemiyordum ama istesem bile kalmayacağına dair bir his vardı içimde. Aramızda bıraktığı mesafeyi hâlâ hissedebiliyordum.

"Yardımlarınız için tekrar teşekkürler." "Her zaman."

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Kapı çerçevesine yaslandım, hem geldiğine sevindim hem de gittiğini gördüğüme üzüldüm.

Dönerken tereddüt etti. Gözlerini ağızma dikti ve göğsümde küçük bir umut kıvılcımı alevlendi.

Devam et, Asher. Yaklaş ve öp beni. Bunu ikimizin de istediğini biliyorsun. Yukarı baktı, bakışlarımla buluştu. "Sonra görüşürüz." Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak gülümsedim. "Evet. Görüşürüz." Kamyonetine doğru gitti ve ben de kapıyı arkasından kapattım.

Kendimi biraz çaresiz hissederek yatak odama geri döndüm. Kutu yatağımın üzerinde duruyordu, ben de açtım ve aynayı tekrar çıkardım. Parmaklarımla ismin üzerinde gezindim. Eliza ile aramda bir bağ olduğunu hissettim. Notlara bakılırsa, muhtemelen sahip olamayacağı bir adama aşık olmuştu. Benim durumum aynı olmasa da -Asher ve ben karanlıkta tanışmak zorunda kalmamıştık- yine de bunun nasıl bir his olduğunu anlıyordum.

Aslında berbattı.

ASHER

I Öğleden sonra işten eve yorgun ve terden yapış yapış olmuş bir halde döndüm. Ön verandanın merdivenlerini değiştirmiştim, bu da beni günün büyük bir kısmında güneş altında bırakmıştı. Büyükanнем evde değildi. Nereye gittiğinden emin değildim ama bu normaldi. Kendini meşgul tutardı.

Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor ve onları tamir etmeye değip değmeyeceğini merak ediyordum. Öte yandan, bunun belli bir çekiciliğı vardı. Bu eski evde döşemeler hep gıcırdardı. Büyükanнемin sergilediğı fotoğrafların önünden geçerek yukarı çıktım. Biz çocukların resimleri. Onun ve büyükbabamın eski bir fotoğrafı. Annemle babamın düğün portresi.

Bakması zor olsa da onları neden orada tuttuğunu anlıyordum. Özellikle de annemle babamın fotoğrafına. Evin her yerinde büyükbabamın birkaç fotoğrafı vardı; hem tek başına hem de ikisinin birlikte çekilmiş fotoğrafları. Solmuş düğün fotoğrafları yatak odasının duvarında asılıydı ve mutfakta çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Onu her zaman yanında tutmasına yardımcı olduğunu söylediğini duymuştum.

Birden fazla kez, hayatındaki kayıpları nasıl bu kadar zarafetle atlattığını ve hala yaşamaktan bu kadar keyif alıyor gibi görüldüğünü merak etmiştim.

Terli kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Sıcak suya rağmen rahatlayamadım. Sırtım gerildi ve kalbim göğsümde güm güm attı. Sanki içeri biri girecekmiş gibi sürekli banyoya bakıyor, kapıyı kontrol ediyordum. Mantıken evde yalnız olduğumu biliyordum ama içimdeki dürtü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Sonunda duştan çıktım ve kapıyı hızla kilitledim.

Mantıksız tepkime sinirlenerek tekrar içeri girdim ve ocağın altını açtım. Gözlerimi kapattım ve hızla atan kalbimi yavaşlatmak için derin nefesler aldım. Kendi kendime defalarca evde olduğumu tekrarladım. İyiydim.

Günün büyük bölümünde sakin hissetmiştim, bu yüzden bu ani panik patlaması beni öfkелendirdi. Öfke korkudan daha iyi hissettiriyordu, bu yüzden onu sıkıca kavradım. İçimde yanmasına ve damarlarıma ateş gibi dolmasına izin verdim.

Tanrım, çok kızmışım.

En kötüsü de tüm bu öfkeyi koyacak bir yerimin olmamasıydı. Ya da belki de koyacak çok fazla yerim vardı.

Dünyaya kızgındım, yapamayacağım bir kavga arıyordum.

Benimle sürekli uğraşan mahkûmlara kızgındım. Diğer tarafa bakan gardiyanlara.

Cezayı veren hakime. Bana hiç şans tanımayan o lanet savcıya. İtiraf anlaşmasının tek seçeneğim

olduğuna beni ikna eden avukata.

Ve Grace'e saldıran o pislige.

Anılar zihnimde parladı. Onları durduramadım. Kan ve acı. Çıtırdayan kemik sesleri. Kendimi sıkışmış hissettim. Çaresiz. Çok fazla kol beni yerimde tutuyordu.

İçimi bir öfke ve korku dalgası kapladı ve bir an için nerede olduğumu bilemedim. İçgüdüsel olarak tepki vererek yumruğumla sert bir şeye vurdum.

Ama parmak eklemlerim kaburgalarımın üzerindeki ete batmadı ya da birinin çenesine çarpmadı. Nefes nefese, kendimi desteklemek için diğer elimi uzattım ve avucumda soğuk fayansı buldum. Üzerimden sıcak su akıyordu, tek ses düşün alçak uğultusuydu.

Gözlerimi açıp sağ elime baktım. Lanet olsun, az önce bir duş fayansına yumruk atmıştım. Bir yerimi kırmadığımı umarak parmaklarımı yavaşça büküm. Parmaklarımı oynatabiliyordum ama parmak eklemlerim morarmaya başlamıştı bile.

Bunu açıklamak eğlenceli olacaktı.

Ama en kötü kısmı bu değildi. Asıl kötü olan, kendimi daha iyi hissetmemdi. Elim acıyla zonklamaya başlamıştı ama kafam berraktı, kalp atışlarım normale dönüyordu. Yumruğumu birkaç kez daha açıp kapadım. Görünüşe göre böyle kontrolden çıktığımda bir şeylere vurmam gerekiyordu.

Sikeyim.

Hâlâ o kaşıntıyı hissediyordum. Öfkemi serbest bırakma ve birilerini mahvetme arzusu. Bir şeylere vurmanın

-ya da insanların- bu kadar katartık olması iyiye işaret değildi. Dışarı çıktığımda bu dürtünün geçeceğini umuyordum. Ama şu ana kadar geçmedi.

Yeni morarmış eklemlerime dikkat ederek duşu bitirdim ve giyindim. Hava kararmadan önce bolca zaman vardı, ben de gidip yeni tavuk kümesi üzerinde çalışmaya karar verdim. Büyükanнем geçen haftaki akşam yemeğinde penisleri için yeni bir yuva yapmanın -tanrım, neden onlara böyle seslenmek zorundaydı ki- harika bir fikir olduğunu söylemişti. Ve benim de meşgul olmam gerekiyordu, tüm bu bastırılmış enerjiyle bir şeyler yapmalıydım.

Ve öfke.

Dükkâna gittim, alet kemerimi belime bağladım ve dışarı çıktım.

Ben başladıktan kısa bir süre sonra büyükanнем eve geldi ve kafasını arka kapıdan uzattı. "Ayıcık, gagalarına dikkat et. Adımlarına dikkat et."

"Merak etme, tavuğun üstüne basmam."

Kümes hayvanlarının yanında bana güvendiğinden emin değilmiş gibi gözlerini kıstı. Hafifçe kıkırdadım ve başımı salladım.

Bir aracın ön tarafa yanaştığını duydum ve bir dakika sonra Levi evin yan tarafından geldi. Eski bir tişört ve kot pantolon giymişti ve belinde bir alet kemeri vardı. Elinde bir mezura vardı ve kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı.

Ayağa kalktım ve çıkmak üzere olduğum çiviye cebime attım. "Hey. Neler oluyor?"

"Ne yapıyorsun?"

"Gram'e yeni bir tavuk kümesi yapıyorum. Bilirsin, gagalaması için." Yakındaki toprakta tırmalayan tavuklara doğru başımı salladım.

Çenesi gerildi ve savunma pozisyonundaki duruşu adrenalin patlamasına neden oldu. Aslında bana saldırmak üzere olduğunu düşünmemiştim ama gözlerindeki düşmanlığı fark edecek kadar kavgaya karışmıştım.

"Buraya bunu yapmak için geldim," dedi.

Duraksadım, çekiç elimde sallanıyordu. "Tamam. Anladım ama." "Her şeyi doğru ölçtün mü? Ölçüleri aldın mı?"

"Hapse atılmam beni aptal yapmadı," diye tersledim. "Evet, her şeyi ölçtüm." "Aptal olduğunu söylemedim."

"Peki, ama neden bana tost gevreğine işemişim gibi bakıyorsun?" "Sadece doğru yapıldığından emin olmak istiyorum."

Onun sorunu neydi? "Ben hallederim, Levi. Eğer yardım etmek istiyorsan, git biraz kereste getir."

etrafta."

"Asher, sen-"

Büyükannem arka kapıyı açıp verandaya çıktı ve sert bir bakışla onun önünü kesti. Kollarını kavuşturdu, gözleri ikimizin arasında dolaştı. "Çocuklar. Eminim eski boks eldivenlerini çıkarmama gerek yoktur."

Anne babamızın ölümünden sonraki ilk günlerde, beşimiz de içimizde büyük bir öfke barındırıyorduk ve bunun acısını birbirimizden çıkarıyorduk. Bir gün büyükannem eve iki çift boks eldiveniyle geldi. O günden sonra kavgalarımız kontrolden çıkarsa eldivenleri giyip arka bahçede birbirimize girmemizi isterdi. Birkaç yumruk atıp kendimize geldikten sonra eldivenleri çıkarıp kucaklaşmamızı isterdi. Buna Arena adını vermiştik.

Yumruklarımı sıktım. Çocukken ne yapmış olursak olalım, kardeşimle boks yapmamın imkânı yoktu. "Hayır, büyükanne. Biz iyiyiz."

"Emin misin? Çünkü onlar hâlâ bende."

Levi'nin gözleri bana kaydı. "Hayır. Biz iyiyiz."

"Güzel," dedi gülümseyerek ve sonra içeri girdi.

Levi ve ben bir an birbirimize baktık. Neden böyle bir pislik gibi davrandığını anlamıyordum. Yeni bir tavuk kümesi yapmam neden umurundaydı ki? Bunun neden önemli olduğunu soracaktım ama kaşlarını çatarak arkasını döndü ve gitti.

ASHER

Meylül ayındaki işim beni şehir merkezine, hâlâ Gerald McMillan'a ait bir berber dükkânı olan Erkeklik Sanatı'na götürdü. Eski moda berber direği dönmeyi bırakmıştı ve tamir edip edemeyeceğimi öğrenmek için beni aramıştı. Tamamen işimin dışındaydı ama ona bakacağımı söyledim.

ne yapabileceğimi.

Geri çekilip dönüşünü izlerken kendimi tebrik etmeden edemedim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen hiç fena değildi.

Gerald geniş göğsünün üzerine beyaz bir önlük giyerek dışarı çıktı. Üst tarafı keldi ama gür kumral bir sakalı vardı. "Harika görünüyor, Asher. Teşekkür ederim."

"Hey, sorun değil."

El sıkıştık ve paramı ödedi, sonra eşyalarımı topladım ve kamyonuma geri döndüm.

İtfaiye binası tepenin hemen üzerindeydi. Aletlerimi kamyonete koydum ve eve geldiğimden beri en az bir düzine kez kendi kendime yaptığım iç tartışmayı yeniden gözden geçirdim. Şef Stanley. Gidip onunla konuşmalı mıydım?

Kasabanın yarısı bana aval aval bakmak istiyor gibiydi. Ama şeften haber alamamıştım. Tabii ki ben de ulaşamadım. Ama bu zor bir durumdu. O benim akıl hocamdı. Öfkeli bir çocuğa beladan uzak durabileceği bir yer vermişti. Hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirmişti.

Ve adam öldürme suçunu kabul ettikten sonra hapse atılmamı izlediler.

Ama kaçınmak bu kasabada sadece bir yere kadar işe yarardı. Er ya da geç onunla karşılaşacaktım. Muhtemelen şimdi gidip onu görmek daha iyi olurdu. Bu işi bitirmek için. İtfaiye binası park ettiğim yerden kısa bir yürüyüş mesafesindeydi, bu yüzden anahtarlarımı cebime koydum ve tepeye doğru çıkmaya başladım.

Karşıdan karşıya geçerken Zany Zebra'dan gelen sesler dikkatimi çekti. Siyah-beyaz çizgili hamburgercinin önünde bir grup çocuk vardı ama şakalaşiyor ya da eğleniyor gibi görünmüyorlardı. Görünüşe göre üçü dördüncüye saldırıyordu.

Kurbanın kafası kapüşonuna gömülüydü, bu yüzden yüzünü göremedim. Ama diğerlerinden geri çekilme şeklinden orada olmak istemediğini anlayabiliyordum. Diğer çocuklardan biri öne çıktı ve omzunu itti. Sendeledi ve düşmesini engellemek için sırt çantasının askısını tuttu. Kapüşonu geriye kaydı ve yüzünü bir anlığına görebildim.

Olamaz. O Elijah'tı.

"Hey," diye bağırdım. "Pislikler. Ondan uzak durun."

Küçük pislikleri sert bir bakışla sabitleyerek sokakta onlara doğru yürüdüm. Onlar sadece çocuktu; onlara zarar vermeyecektim. Ama gözlerinin korkuyla açıldığını ve yüzlerinin solduğunu görmek bana

büyük bir tatmin verdi. Altlarına işemek üzereymiş gibi görünüyorlardı. Bir tanesi havalandı.

ters yönde koşuyordu. Bu diğer ikisini harekete geçirmiş gibi görünüyordu ve bir saniye sonra üçü de caddede koşmaya başladı.

Elijah'ın kapüşonunun bir kısmı hâlâ kafasındaydı, böylece yüzünü görebiliyordum. Çok farklı görünüyordu, çok daha yaşlı. Onda Naomi'yi, hatta Grace'i bile neredeyse hiç göremiyordum. Babasına çekmiş olmalıydı, bu da muhtemelen onun için kötü bir şeydi. Annesine benzemezse babasına benzeyebileceğini anlayacak yaştaydı. Onu terk eden ve şimdi hapiste olan babasına. Bir adamı hapiste olduğu için yargılayacak biri değildim, açıkçası. Ama Grace ve Elijah'ın babası ne olursa olsun pisliğin tekiydi.

"Hey dostum, iyi misin?"

Elijah bana baktı, mavi gözleri deliciydi. Kızgın görünüyordu ama belki de sadece üzgündü. Ya da utanmıştı. Kim olursanız olun sataşılacak berbat bir şeydi.

Grace fazla konuşmadığını söylemişti ama ben yine de iyi olup olmadığını öğrenmek istedim. Bu yüzden tekrar denedim. "Bu çocuklar sana çok sataşıyor mu?"

"Neden umursuyorsun ki?" Omzundaki sırt çantasını düzeltti.

En azından bu bir yanıtı. "Çünkü biliyorum. Sen Grace'in küçük kardeşisin. Ben de Asher. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Tamam. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır."

"Dostum, ben senin hemen yanında oturuyorum. Büyütülecek bir şey değil."

Kaşlarının arasındaki oluk derinleşti. "Ben senin dostun değilim. Beni rahat bırak." Sırt çantasını omzuna aldı ve uzaklaştı.

Onu takip etmeyi düşündüm ama ürkütücü olmak istemediğim için gitmesine izin verdim. Yine de onu ilk gördüğümde hissettiğim o tedirginlik vardı içimde. Elijah'a zorbalık mı yapıyordu? Bu yüzden mi bu kadar sessiz ve somurtkandı? Grace'in bu konuda bir şey bilip bilmediğini merak ettim.

Elbette rastgele bir karşılaşmaya tanık olmuş olabilirim. O çocukların ona her zaman sataşıp sataşmadıkları ya da üçe karşı bir oldukları için mi pislik yapmaya karar verdikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de o başlatmıştı. Bunu söylemek zordu.

Arkamı döndüm ve itfaiyeye doğru yöneldim ama kavşakta tekrar durdum. Üzerimdeki tanıdık göz hissiyle sırtım gerildi.

Biri izliyordu. Kahretsin,
bu duygudan nefret
ediyordum.

Spor salonunda geçen geceden beri birkaç kez olmuştu. Her dışarı çıktığımda değil, ama ya takip edildiğimi ya da gerçekten paranoyak olduğumu düşündürecek kadar çok.

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olacağından emin değildim.

Yaklaşık üç haftadır evdeydim ve kendimi toparlamaya çalışıyordum. Zihinsel durumum muhtemelen görüldüğü kadar istikrarlı değildi. Şimdiye kadar numara yapmayı başarmıştım ama gerçek şu ki, pamuk ipliğine bağlıydım. Uyumakta zorlanıyordum ve bir kabustan soğuk terler içinde uyanmadığım nadir gecelerdendi. Geceleri odama barikat kurmaya başlamıştım ve evde kimse olmasa bile banyo kapısını kilitlemeden dışarı alamıyordum.

Geçen gün büyükannemin evindeki tüm perdeleri kapatmıştım. O da içerisinin çok karanlık olduğunu mırıldanarak hepsini tekrar açmıştı. Bunu hala açıklayamıyordum ama kendimi çok açıkta hissetmişim. Sanki saklanacak bir yere ihtiyacım varmış gibi.

Evinden her ayrıldığımda, takip edilme ihtimalime karşı nereye gidersem gideyim dolambaçlı yollardan gidiyordum. Önümdeki yol kadar dikiz aynasını da izledim, her zaman yarım

Orada birinin olduğuna ikna olmuştum.

Berbat bir durumdu ve bunu biliyordum. Ama bunun farkına varmak hissettiklerimi değiştirmiyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Yolu taradım ama şüpheli bir şey görmedim. Elijah Lumberjack Park'ın içinden geçip gözden kaybolmuştu. İnsanlar dışarıdaydı, bir araba geçti ve bir sincap ağaca tırmanmak için koşuşturdu. Eğer biri beni izliyorsa, gözden uzak durarak iyi bir iş çıkarıyordu.

Kendi kendime muhtemelen öğleden sonra sokakta saldırıya uğramayacağımı söyleyerek yürümeye devam ettim.

İtfaiye binasına vardığımda bu his azalmıştı. Ya öyle ya da izleniyor olma hissi, oraya girmekten duyduğum korku tarafından bastırılmıştı. Geçmişimin bu kısmıyla yüzleşmek.

Binaya bakmak bile göğsümü ağrıtıyordu. Burası benim için ikinci bir ev, mürettebat ise ailemin bir uzantısı olmuştu.

Grace'e evlenme teklif ettiğim yerd.

Hay sikeyim.

Garaj bölmelerinden biri açıktı ama motor orada değildi. Birkaç adam ambulans üzerinde çalışıyordu. İçeride başkaları da olabilir. Kardeşlerimin görevde olup olmadığını merak ettim. Kapısında Tilikum İtfaiyesi amblemi olan itfaiye şefinin kamyonu park yerindeydi, yani şef Stanley buradaydı.

Bunu yapmanın zamanı geldi.

Yan girişten içeri girdim ve ellerimi ceplerime sokarak bekledim. Her şey aynı görünüyordu. Duvardaki TFD amblemi. şef Stanley'nin portresi ve altında adı ve unvanı. Başka bir duvarda, yangın güvenliği ile ilgili topluluk duyurularının ve posterlerin bulunduğu bir ilan tahtası vardı. Bir masada da çocuklar okul gezileri için geldiklerinde kullansınlar diye kırmızı plastik itfaiyeci kaskları duruyordu.

Bana Elijah'ı hatırlattı. Her zaman bir şapkası olsun diye ona bir sürü şapka getirmiştim.

Anma duvarına bakmaktan kaçındım. Babamın fotoğrafıyla yüzleşmeye hazır değildim. "Vay anasını." Christian sokak kıyafetleriyle merdivenlerden indi. "Asher?"

Christian'ın bana sertçe vurduğunu görmek ciğerlerimdeki nefesi biraz kesti. O da oradaydı. "Evet. Hey, adamım."

"Lanet olsun, seni görmek çok güzel." Bana arkadan hızlıca sarıldı. "Dışarıda olduğunu duydum. Nasılsın bakalım?"

"Fena değil, düşününce." Bu tam olarak bir yalan değildi ve kesinlikle bu soruyu çok derinlemesine araştırmak istemiyordum. "şef burada mı?"

"Evet, üst katta. Hey, bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii."

Bir an durakladı. "Keşke yapabileceğim başka bir şey olsaydı. Polislere farklı bir şey söyleyebilirdim, bilmiyorum."

"Yoktu. Orada olan herkes gibi sen de onlara ne olduğunu anlattın. Bu senin hatan değildi."

Çenesini kaşıdı. "Evet, sanırım. Biliyorsun, burada kimse olanlar için seni suçlamıyor. Hepimiz aynı şeyi yapardık." Başımı

salladım. "Teşekkürler."

"Kusura bakma dostum. Muhtemelen tüm bu saçmalıkları tekrar yaşamak istemezsin. şef üst katta. Yukarı çıkabilirsin." "Teşekkürler. Ya Christian?" Elimi uzattım. "Arkamı kolladığın için teşekkürler."

Gözlerime bakarak elimi tuttu ve sıktı. "Ne zaman istersen."

Elimi bıraktı ve garaja yöneldi. şefi aramak için üst kata çıktım.

Onu ofisinde, masasının arkasında otururken buldum. Telefonla konuşuyordu, ben de yanında bekledim. Birkaç saniye sonra gözleri benimkilere takıldı ve bir parmağını kaldırarak beklememi işaret etti.

Geçen zaman Şef Stanley'nin yüzüne yansımıştı. Farklılıklar inceydi ama onları görebiliyordum. Koyu renk saçlarına biraz daha ak düşmüştü. Gözlerinin etrafında birkaç çizgi daha.

Aramayı sonlandırıp telefonunu bıraktığında içimi bir gerginlik kapladı.

Ayağa kalktı ve ofisinden çıktı, ben de olduğum yerde bekledim. İfadesini okuyamadım. Çenesi bir şey söyleyeceği zamanki gibi çalışıyordu. Önümde durdu ve elini uzattı.

"Asher. Seni gördüğüme sevindim."

Elini sıktım, rahatlamıştım ve sinirlerimin büyük bir kısmı yatışmıştı. "Merhaba, Şef. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." "Önemli değil. Kendine geleceğini biliyordum. Kahve ister misin?"

"Elbette."

Onu mutfağa kadar takip ettim. İki TFD fincanı çıkardı ve ikimize de kahveye benzeyen koyu bir şey doldurdu.

"Daha önce burada biraz çörek vardı ama onların ne kadar dayandığını biliyorsun." Tezgâhın üzerindeki boş bir kutuyu işaret etti.

"Önemli bir şey değil."

O bir masaya oturdu, ben de karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Bu yüzden kaçtığınla ilgili olanın muhtemelen sadece bir söylenti olduğunu düşünüyorum." Gözlerinde bir mizah parıltısı vardı.

"Evet, bunu nereden bulduklarına dair hiçbir fikrim yok."

"Kimsenin bir Koca Ayak görmeyi bu işin içine nasıl sokacağını bulamamasına şaşırdım. Muhafızların dikkatini dağıtan o olabilirdi."

"İyi bir nokta."

"Hayır, Gram ile konuştum. Gerçek hikayeyi biliyorum."

Başımı salladım, ayrıntılara girmek zorunda olmadığım için mutluydum. Eğer bundan kaçınabilirsem hapisane hakkında düşünmemek daha kolaydı. Zaten çok fazla hayal kuruyordum.

Şef bir süre kahvesine baktı. Sonunda konuştuğunda sesi sessizdi. "Cezanı çektin, Asher. Sonuçlarıyla yüzleştin. Keşke her şey daha farklı olabilseydi ama seninle gurur duyuyorum."

Başka tarafa bakarak nefesimi verdim. Bunu hiç beklemiyordum. Kendimi toparlamam için bana bir dakika vererek kahvesini yudumladım.

Buna ihtiyacım vardı.

Tekrar konuşabileceğimi düşündüğümde boğazımı temizledim. "Teşekkürler,

Şef." "Peki, sırada ne var?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Elimin kolumun bağlı olduğunu biliyorsun-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. Ağır bir suçtan hüküm giymişken itfaiyeci olamayacağım gerçeğinden bahsetmek istemiyordum. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu, tartışmamıza gerek yoktu. "Durum bu. Bu konuda ikimizin de yapabileceği bir şey yok."

"Belki değil, ama hoşuma gitmek zorunda da değil."

"Evet, hayat böyledir." Kupama baktım. "Hâlâ bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Burada işler nasıl? Ne kaçırdım?"

"Ah, kahretsin. Ne kadar oldu, yedi yıl mı? Birkaç yaz orman yangınları oldu. Kasabaya yaklaşan bir şey olmadı ama duman çok kötüydü. İkizleri kiraladığımı biliyorsun. Hala karar veremedim.

akıllıca bir hareketti."

Bunun üzerine
kıkırdadım.

"Birkaç yeni adamımız var ve Gavin gönüllü olarak görev yapıyor. Bunu ona söylemeyin ama kariyer pozisyonu için yarışıyor. Yine de şimdilik onu terletiyorum." Sırıttı. "Kasabanın geri kalanına gelince, nasıl olduğunu biliyorsun. Pek bir şey değişmez. Güney tarafına üniversite öğrencileri gelip gider. Yazın şelaleye yürüyüş yapmak ya da dağ eteklerinde kamp yapmak için kasabaya gelen turistlerle biraz daha yoğun olur. Baileys ve Havens hala birbirlerine ateş ediyor."

"Evet, orası kesin. Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Hâlâ huysuz, yaşlı bir bekârim. Skylar liseden mezun oldu, Gavin'le aynı yıl. Hâlâ Spokane'de yaşıyor. Onunla gurur duyuyorum. Büyüyüp güzel bir genç kadın oldu."

"Eminim öyledir."

Tanımadığım bir adam kafasını duvarın arkasından uzattı. "Hey, Şef, bir dakikan varsa aşağıda sana ihtiyacımız var."

"Hemen geliyorum."

"Üzgünüm, işinize dönmenize izin vermeliyim."

Ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. "Uğradığına sevindim."

"Ben de. Tekrar teşekkürler, Şef."

"Asher, eğer bir şeye ihtiyacın olursa -kalacak bir yer, bir referans- mutlaka bana haber ver." "Söylerim."

Tekrar el sıkıştık ve aşağı indik. Başka biriyle konuşmaya dalmadan önce hızla oradan çıktım. Göğsüm duygularla tıkanmıştı. Şef'in benimle gurur duyduğunu söylemesinin üstesinden gelemiyordum.

Elbette, cezamla yüzleştim ve zamanımı doldurdum. Yapmam gerekeni yaptım. Ama bundan berbat bir halde çıktım.

İtfaiye binasından çıkarken, geçmişimin bu kısmıyla ilgili kapıyı nihayet kapatıyormuşum gibi hissettim.

Bu da muhtemelen iyi bir şeydi. Bunu arkamda bırakıp yoluma devam etmeliydim.

Ama bir kapının kapanması yeni bir kapının açılması anlamına geliyorsa, onu nasıl bulacağımı ya da bulduğumda beni nereye götüreceğini bilmiyordum.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

ANNEM BAŞARDI. Bugün Jack Cordero ile evlendi.

Gerçekten de tanık olduğum en güzel şeylerden biriydi. Tüm tören boyunca ağladım. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ve Asher'in ona bakışı. Tanrım, Asher, bunu tarif bile edemem. Onu çok seviyor.

İkisi de büyük bir düğün istemiyordu ama sanırım hayatlarında o anı onlarla paylaşmak isteyen ne kadar çok insan olduğunu hafife aldılar. Biliyorsunuz, annemin çok fazla ailesi yok ve yakınlarda yaşayan kimse de yok. Jack'in ailesi de geniş değil.

Ama büyükannem ve kardeşlerin var. Shannon ve Ben, tüm üvey kardeşlerim ve onların aileleri. Annemin iş arkadaşlarından, komşularından ve kasabada onu yıllardır tanıyan insanlardan bahsetmiyorum bile. Jack'in şerifin ofisindeki meslektaşları.

"Büyük olmayan" düğünleri hızla büyük bir meseleye dönüştü.

Çok güzeldi ve çok eğlenceliydi. Annem ve Jack mutluydu ve herkes onlar için mutluydu. Elijah takım elbisesinin içinde o kadar şirin görünüyordu ki dayanamadım. Herkes harika vakit geçirdi.

Yine bir düğünde olmak o kadar da kötü değildi. Son birkaç yılda bunlardan çok fazla varmış gibi hissediyorum. Kız ve erkek kardeşlerimin hepsi evlendi. Ben de annelerinin düğününe gittim. Ve evet, biraz acıtıyor. Sıranın bana gelmesini beklemek zor.

Ama beni asıl üzen şey, senin orada olmaman gibi basit bir gerçektir.

Ne zaman bir parti ya da büyük bir kutlama olsa, hatta bazen özel bir şey olmasa bile, kendimi dışarıda ya da bir pencerede dolaşırken buluyorum. İster güneş parlansın, ister yıldızlar parılsın ya da bulutlarla kaplanmış olsun, büyük gökyüzüne bakarım. Ve senin de aynı şeye baktığını hatırlıyorum.

Belki klişe ama beni biraz daha iyi hissettiriyor. Senin de benimle aynı noktaya baktığını hayal etmek hoşuma gidiyor. Uzun zamandır konuşmamış olsak da hâlâ birbirimize bağlıyız.

Aynı gökyüzünün altındayız.

SENI SEVIYORUM,

GRACE

Stitch and Sip bu hafta sessizdi. Tillie ve Violet oradaydı ama Amy'nin çocukları hasta olduğu için evde kalmıştı ve Cara da hâlâ annesiyle birlikte Los Angeles'taydı. Geri kalanımız içkilerimizi yudumlarken -yerleşik barmenimiz olmadığı için sadece benim getirdiğim şarap vardı- sohbet ettik ve kendi projelerimiz üzerinde çalıştık.

Pinup kızı Lola için bir sakal yapmaya çalışıyordum. Daha önce de bir tane yapmışım ama bunun daha büyük ve daha iğrenç olmasını istiyordum. Marlene Haven kibarca ne yaptığımı bilmiyormuş gibi davrandı. Ben de onun için aynısını yapardım. Stitch and Sip yöntemi.

Büyükannem kucağında örgü örerek oturuyordu. Ne üzerinde çalıştığından emin değildim ama renkler güzeldi - yumuşak sarı, lavanta ve soluk mavi.

"Bunlar güzel renkler," dedim projesini işaret ederek.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu kız kardeşin için."

"Kız kardeşim Brynn?"

"Mm hm. Bir bebek bekliyor, değil mi? Kız mı erkek mi olacağını duymadım ama bunların her iki şekilde de işe yarayacağını düşünmüştüm."

"Teşekkürler büyükanne. Bu gerçekten çok tatlı.

Buna bayılacak." Gülümsedi.

"Hey, Gram. Bir sorum var. Eliza Bailey adında birini hiç duydun mu? Belki yirminci yüzyılın başlarından biri?"

Biraz araştırma yapmışım. Pek bir şey bulamamışım. Tilikum'da Eliza Bailey'den bahsedilmiyordu. -Tarzına bakılırsa aynanın en az yüz yıllık olduğundan emindim. "Bu bir şey çağrıştırmıyor."

"Peki ya sen, Tillie? Bailey tarafında soy ağacı çıkaran oldu mu?"

Tillie durakladı, alnı kırıştı. "Eliza Bailey diye birini hatırlamıyorum. Aile geçmişini araştırdım ama böyle bir isme rastlamadım."

"Tilikum'da başka Bailey'ler de olabilir mi? Bu kadar eşsiz bir soyadı olamaz."

Tillie, "Bu mümkün ama pek olası değil," dedi. "Kasabamızın kurucuları arasında bir Bailey vardı. Bu soyadını taşıyan herkesin bir şekilde akraba olduğunu tahmin ediyorum. Neden sordunuz?"

"Evimdeki döşeme tahtalarının altında eski bir sandık buldum. İçinde gümüş bir el aynası vardı ve arkasına Eliza Bailey ismi kazınmıştı."

"Ben olacağım," dedi Tillie. "Belki Eliza göbek adıydı ama insanlar onu böyle çağırıyordu. Kayıtlarda ilk adı geçerdi. Belki de bu yüzden adını hiç duymadım."

"Belki de uzak bir kuzendir," dedi Violet. "Doğrudan aile soyundan biri değil."

Tillie başını salladı. "Doğru. Şimdi beni meraklandırдың Grace. Başka bir şey buldun mu?" "Aslında buldum. İsimsiz aşk notları."

Çemberin etrafında toplu bir *şaşkınlık* yaşandı. "Eliza'ya mı yazmışlar?" Tillie sordu.

"Sanırım öyle. E'ye gönderilmişler ama hiçbiri imzalı değil. Eski mektuplar. Ve yazılış şekillerinden, bir sebepten dolayı birlikte olamayan iki kişi oldukları çok açık. Bazıları geceleri gizlice buluşmaktan ya da her zaman birlikte olmanın bir yolunu bulmaktan bahsediyor. Son derece romantiktirler."

Tillie bir elini göğsüne koydu. "Çok romantik. Bulmak için ne güzel bir şey. Sevgilisinin kim olduğunu merak ediyorum."

Marlene, "Belki de o bir Haven'dı," deyince bütün gözler ona döndü. Omuz silkti. "Sence bu mümkün değil mi?"

"Kan davası o kadar eskiye mi dayanıyor?" diye sordum. "Söyleyebileceğim kadarıyla, Eliza muhtemelen bin dokuz yüzlü yılların başında, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce yaşamış."

"Aslında kavganın ne zaman başladığını bilmiyorum," dedi Marlene. "O kadar eski olabilir."

Marlene'le olan kan davası hakkında bu kadar açık konuşmak biraz tuhaf hissettiriyordu. Ne de olsa o bir Haven'dı. Evlilik yoluyla ama yine de. Tilikum'da büyümüştü; her zaman Haven tarafındaydı.

Ama Stitch and Sip hanımlarını tanımak bana burada işlerin nasıl yürüdüğü hakkında çok şey öğretti. Her ne kadar rekabet çok gerçek olsa ve kadınlar da bundan muaf olmasa da -örneğin ben Lola'ya takmak için bir sakal örüyordum- kadınlar gerektiğinde rekabetin etrafından dolaşma eğilimindeydi.

Gram, "Kimsenin ne zaman başladığını bildiğini sanmıyorum," dedi. "İnsanlar daha çok kimin ne yaptığıyla ve nasıl cevap verecekleriyle ilgileniyor."

Violet gözlerini devirdi. "Bana sorarsan bir sürü saçmalık."

Büyükanne kıkırdadı.

Gram'ın bu kan davası hakkında gerçekten ne düşündüğünü merak ediyordum. Kendisi de bir Bailey olmasına rağmen, bildiğim kadarıyla bu kavgaya hiç katılmamıştı. Torunları Haven'lara eşek şakaları yaptığında, genellikle sadece gözlerini devirir ve ara sıra onlara yasadışı bir şey yapmamalarını hatırlatırdı.

"Büyükanne, sen hep Bailey tarafında mıydın?"

Elleri çalışmayı durdurmadı. "Tam olarak değil. Ben küçük bir kızken ailem Bailey Haven kan davasına beyaz adam sorunu derdi. O günlerde biz Kızılderililerin onlarinkini ödünç almadan kendi sorunlarımız vardı."

"Amerikan yerlileri dememiz gerekmiyor mu?" Tillie sordu.

Büyükanne homurdandı. "İstediğinizi söyleyebilirsiniz, benim için fark etmez. Ama ben hayatım boyunca bir Kızılderili oldum. Artık kendimi nasıl adlandırdığımı değiştirmekle uğraşamayacak kadar yaşlıyım."

Tillie gülümsedi. "Yeterince adil."

"Kan davasına gelince, pek önemsemedim," diye devam etti Gram. "Ama sonra gittim ve bir Bailey ile evlendim. O aileyle evlenmenin ne demek olduğunu biliyordum. O yüzüğü parmağıma taktığı gün Baileyler benim halkım oldu. Yine de kan davası bizim için çok önemli değildi. Frank ve benim Haven'ların yaptıklarından daha büyük endişelerimiz vardı."

"Ne gibi?" Ben sordum.

"O günlerde beyaz adamlar Kızılderili kızlarla evlenmezdi." "Vay canına. İnsanlar evliliğinize karşı mıydı?"

"Her iki tarafta da direniş vardı. Frank bunların hiçbirini umursamadı." "Ne olursa olsun seninle evlenmek mi istedi?"

Elleri hareketsiz kaldı ve ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Oh evet. Hiç etkilenmeyecektir. Elbette, Bailey erkeklerinin var olan en inatçı yaratıklar olduğu bilinen bir gerçektir."

Marlene iç çekti. "Ve Haven'ın adamları da onlarla birlikte."

Tillie başını sallayarak, "Bu kasabanın sürekli kavga etmesine şaşmamalı," dedi. "Bailey erkekleri gülünç derecede inatçı," dedim.

"Buna tanıklık edebilirim."

"Bunun için endişelenme, Anne Ayı," dedi Büyükanne. "Bir yolunu bulacaktır. Olması gerekenden daha uzun sürebilir ama yola gelecektir."

İçimi çektim. "Umarım öyledir."

"Bir erkeğin görevini bilmesi gerekir," dedi Gram. "Bu olmadan başıboş kalır. Bu yüzden pek çok genç adam aptal gibi davranıyor. Görevlerini henüz bulamamışlardır; onlara yol gösteren hiçbir şey yoktur. Asher gibi bazı erkekler görevlerini erken bulurlar. Siz ikiniz gençken onu bu kadar istikrarlı yapan şey buydu. Ama artık buna sahip değil ve bunu tekrar bulana kadar mücadele edecek."

"Dur tahmin edeyim. Zamana mı ihtiyacı var?"

Büyükanne başını salladı. "Öyle. Ve bu yeterli olmadığında, kafasına iyi bir şaplak atılması gerekecek."

Ama bunun ne zaman gerekli olduğunu anlayacaksınız."

Güldüm. "Teşekkürler büyükanne. Bunu aklımda tutacağım."

Sohbet başka konulara döndü ve Lola'nın sakalında iyi bir ilerleme kaydettim. Bunu ekstra özel yapacaktım.

Bayanlarla vedalaştım ve çantamı arabama götürdüm. Biraz erken bitirmiştik ve Steaming Mug'ın kapanmasına daha yarım saat vardı. Ofisimde yanımda getirmeyi düşündüğüm birkaç şey unutmuştum, bu yüzden eve gitmeden önce uğramaya karar verdim.

Üniversite öğrencisi ve en güvenilir baristalarımın biri olan Alexa bu gece kapatıyordu. Açık kahverengi saçları tepesinde bir düğüm halindeydi ve burnuna altın bir halka takmıştı.

"Selam," dedi gülümseyerek. "Sadece uğradım, yoksa bir şeye mi ihtiyacın vardı?" "Sadece masamdan birkaç şey almak istedim."

"Çay ister misin? Şu çok güzel olan siyah frenk üzümü çayından biraz daha var."

"Kulağa harika geliyor aslında. Teşekkürler."

Ofisimden ihtiyacım olan şeyleri aldım ve boş masalardan birine getirdim. Alexa çayımı getirdi. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

Ön taraftaki tezgâha geri döndü ve ben de oturdum. Meyveli aromayı içime çekebilmek için çayı yaklaştırdım.

Büyükannemin inatçı Bailey erkekleri hakkında söylediklerini düşünmek beni gülümsetti. Haksız değildi. O da bilirdi, yıllardır biriyle evliydi.

Büyükbaba Bailey'i iyi hatırlıyordum. Uzun boylu, parlak mavi gözlü ve kolay gülümseyen biriydi. Her şeyi eğlenceli hale getirme becerisine sahipti. Evdeki işler ya da projeler her zaman bir oyuna dönüşürdü.

Ben henüz ergenlik çağındayken vefat etmişti ama o da en az Gram kadar çocukluğumun bir parçasıydı. Annemin ailesi yanımda değildi ve babamın ailesi de -eğer varsa- muhtemelen varlığımdan haberdar değildi. Ama Büyükanne ve Büyükbaba Bailey bu boşluğu o kadar iyi doldurmuşlardı ki, hayatımda biyolojik büyükanne ve büyükbabamın olmaması beni hiç rahatsız etmemişti.

Bir ses beni anımsadıklarımın uyandırdı ve başımı kaldırıp baktım.

"Özür dilerim." Bir adam yanımdaki masada bir sandalyeye oturdu. "Seni korkutmak istememiştin."

"Sorun değil. Sanırım bir an için dalmışım."

Kısa sarı saçları, yeşil gözleri ve kemik yapısı ile dikkat çekiciydi.

mermerden yontulmuştu. Düğmeli gömleğinin kolları manşetliydi ve neredeyse görebildiğim her yerinde dövme vardı. Ön kollarında ve ellerinde, gömleğinin yakasından dışarı taşan ve boynuna kadar uzanan dövme.

"Buralardan mısın?" diye sordu. "Evet, buralıyım. Şehre ziyarete mi geldin?"

Sırıttı. "Yabancı olduğum belli mi? Evet, eski bir arkadaşımı aramaya geldim. Şirin bir kasaba."

"Ben de sevdim."

Sandalyesinde kayarak bana doğru eğildi. "Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Aslında burada çalışıyorum. Dükkânı işletiyorum."

Etrafına bir göz attı. "Burası güzel bir yer."

"Teşekkürler. Peki ya sen?"

"Aile işi."

Detay vermesini bekledim -aile işi pek çok anlama gelebilir- ama vermedi. Bu da bana biraz garip geldi. Sormamı mı bekliyordu? Benimle flört mü ediyordu yoksa sadece sohbet mi ediyordu anlayamadım. Her iki durumda da soru sorarak onu cesaretlendirmek istemedim.

"Peki, buradaki insanlar eğlenmek için ne yaparlar?" diye sordu.

"Bilirsiniz, küçük kasaba şeyleri. Bir bowling salonu ve bir sinema salonu var ama eski ve küçük. İyi patlamış mısır ama."

"Ya bir adam içki içmek isterse?"

"Üniversitenin aşağısında bir sürü bar var. Ya da Mountain Goat Tavern, yapışkan zeminlere aldırılmazsanız iyidir. Bir de Caboose diye bir yer var, tam teşekkürlü bir barı var."

Yavaşça başını sallayarak beni dinlerken bakışlarını benden ayırmadı. Nedenini çıkaramıyordum ama beni biraz rahatsız ediyordu. Görünüşünden mi kaynaklanıyordu? Yargılayıcı olmak istemedim ama tüm o dövmeleleriyle gözümü korkutuyordu.

Asher'ın burada olmasını isterdim.

"Mükemmel. Bunları kontrol edeceğim. Teşekkürler."

"Elbette." Uzaklaşarak çayından bir yudum aldım ve konuşmayı bitirdiğimi belli etmeye çalıştım.

Bir an durakladı ve kahvesinden biraz içti. "Ya bir adam içkisinin yanında arkadaş isterse?"

"Üzgünüm, eğer bir eskort arıyorsanız," dedim tırnak işareti yaparak, "size bu konuda yardımcı olamam." Güldü. "Aklımdan geçen bu değildi. Peki ya sen? Bu gece boş musun?"

Vay canına, çok cesurdu. "Aslında hiçbir gece müsait değilim." Sol elimi kaldırdım ve yüzük parmağımı oynattım.

"Ah. Anladım. Üzgünüm, bunu görmemiştim." "Sorun değil."

Tekrar başını salladı ve ayağa kalktı. "Sizi rahatsız etmeyi bırakıp çayınıza dönmenize izin vermeliyim. İyi akşamlar."

"Teşekkürler. İyi ziyaretler."

"İyi olur."

Gidişini izledim. Çoğunlukla dolu olan kahvesini masanın üzerinde bırakmıştı.

Bu olayda garip olan bir şey vardı. Ne benimle sohbet etmesi ne de bana bir şeyler içmek için çıkma teklif etmesi. Parmağımdaki yüzüğe rağmen ara sıra erkekler bana yaklaşıyordu. Nedenini tam olarak kestiremiyordum ama içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Büyükannem -ve bu arada annem- her zaman içgüdülerime güvenmemi söylerdi. Ve en azından,

Karanlıkta dükkânı tek başıma terk etmek istemedim. Muhtemelen dışarıda beni beklemiyordu. Ama akla hayale gelmeyecek şeylerin olabileceğini de çok iyi biliyordum.

Gerçekten Asher'ı aramak istedim.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. İlişkımız... karmaşıktı. Buraya gelmesini gerçekten istemem gerekiyor muydu? Alexa'nın işini bitirmesini bekleyebilirdim ve birlikte arabalarımıza doğru yürüyebilirdik.

Ama parmaklarım ona mesaj atma isteğiyle titriyordu. Endişeli ve rahatsızdım ve belki de hepsi kafamın içindeydi.

Yine de ona mesaj attım.

GRACE

N Beş dakika sonra Asher'ın kamyoneti gürültüyle dışarı çıktı. Rahat bir nefes aldım, şimdiden daha iyi hissediyordum.

Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. "Bu gece gitmeye hazır mısın Alexa?"

"Evet, işim bitmek üzere ve erkek arkadaşım arka tarafa park etti."

Bu beni rahatlattı. Onun yalnız kalmasını istemiyordum. "Harika. Sonra görüşürüz." "Teşekkürler, Grace."

Asher'la buluşmak için dışarı çıktım ve dükkanın kapısını arkamdan kilitledim. Kamyonetten indi ve gözlerimiz buluştu. Damarlarıma hücum eden sıcaklığa karşı dudağımı ısırđım. *Tanrım, şuna bak.* Ona bir ağaç gibi tırmanmak istedim.

Sakin ol, Grace.

"Hey, geldiğın için teşekkürler."

Sokağā bir aşağı bir yukarı baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, muhtemelen bir şey yoktur. Biraz garip bir şey oldu. Nedenini bilmiyorum ama sana söylemem gerektiğini hissettim."

"Ne oldu?"

Kaşlarının arasında içime korkunç şeyler yapan bir oluk vardı. Bana eskiden içimdeyken nasıl göründüğünü hatırlatıyordu. Neredeyse kulağımın dibinde inlediğini duyabiliyordum.

"Ne? Oh." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Tanrım, kendimi telaşlandırırıyordum. "Özür dilerim. Biraz önce bir adam geldi. Ben içeride bir masadaydım, o da benim yanımdaki masaya oturdu. Sohbet etmeye başladık ve tam olarak açıklayamıyorum ama bir şeyler ters gitti. Muhtemelen seni aramama gerek yoktu ama dükkândan tek başıma çıkarken kendimi tuhaf hissettim."

"Geldiğine sevindim. Ne dedi?"

"Sıra dışı bir şey değil. Buralardan olup olmadığımı sordu ve yapacak ne olduğunu öğrenmek istedi. Onunla bir şeyler içip içemeyeceğimi sordu ama tabii ki hayır dedim."

Asher'ın gözü seğirdi. "Bu konuda ısrarcı mıydı?"

"Hayır. Sorun da bu zaten, o iyiydi. Kaba falan değildi. Belki biraz agresifti ama kötü anlamda değil. Hayır dediğimde özür diledi ve gitti."

Asher'ın kaşlarındaki çatıklık derinleşti ve yumruklarını sıkıp sıkıp açtı. Ben konuşurken bir aşağı bir yukarı sokağā bakıp duruyordu ve dikkatini bu kadar dağıtan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

"Ama bir şey seni rahatsız etti."

"Evet. Açıklayamam ama ufak tefek şeyler ters geldi. Aile şirketi için çalıştığımı söyledi ama ne iş yaptığını söylemedi. Neredeyse kurumsal bir işi varmış gibi giyinmişti ama

dövmelerle kaplı. Kollarının altından, ellerinin arkasından bahsediyorum. Boynuna kadar. Bunun beni sinirlendirmesine izin verdiğim için muhtemelen bir aptalım ama görünüşü göz korkutucuydu."

Asher'ın bakışları yüzüme kaydı ve vücudu hareketsiz kaldı. "Ne tür dövmeler?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ne olduklarını anlayacak kadar uzun süre bakmadım. Bir sürü vardı."

"Sana adını söyledi mi?"

"Biliyorsun, yapmadı. Belki de bu yüzden tuhaftı. Benden kendisiyle bir şeyler içmemi istedi ama bana ne adını söyledi ne de benimkini sordu."

"Yani senin kim olduğunu bilmiyor."

"Hayır."

"Neden şehirde olduğunu söyledi mi?"

"Evet, eski bir arkadaşını ziyaret ettiğini söyledi. Ya da belki eski bir arkadaşını *aradığını* söyledi."

Onun gibi bir şeydi."

"Siktir," diye mırıldandı, sonra daha yakına eğildi. "Grace, hatırlamaya çalışmanı istiyorum. Ne tür dövmeleri vardı?"

Sesindeki gerginlik ani bir endişeyle midemin bulanmasına neden oldu. "Tasarımların neye benzediğini bilmiyorum."

"Ne renk?"

"Çoğunlukla siyah, sanırım? Bilmiyorum, bunun ne önemi

var?" "Peki ya kırmızı? Çok fazla kırmızı var mıydı?"

"Hatırlamıyorum." "Neye

benziyordu?"

Saçlarımı tekrar topladım ve masamdan aldığım bir yığın evrakın yerini değiştirdim. "Kısa saç.

Sarışın olabilir mi? Çok dikkat çekiciydi. Farklı görünüyordu ama bu mürekkepten kaynaklanmış olabilir."

Başka tarafa bakmadı, gözleri benimkileri esir almıştı. İfadesindeki yoğunluk kalbimin daha sert atmasına neden oldu.

"Asher, şu anda beni korkutuyorsun. Neyin var?" "Bir şey yok."

"Bana yalan söyleme. Onun kim olduğunu bildiğini

düşünüyor musun?" "Belki."

Bir an duraksadım, kafasının içinde neler olup bittiğini merak ediyordum. Vücudundaki gerginlik neredeyse hissediliyordu ama beni tedirgin eden gözlerindeki vahşilikti. Çok tedirgin görünüyordu, sanki en ufak bir kışkırtma onu patlatacaktı.

Belki de ona söylememeliydim.

"Onun hapishaneden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Umarım değildir. Ama eğer öyleyse, onu senin yakınında istemiyorum." Elimi tuttu. "Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ev. Ya da belki büyükannenin. Orada güvende olursun. Araban

nerede?" "Arka tarafa park ettim."

Beni kamyonetine doğru çekti. "Bunun için daha sonra geri

geleceğiz." "Ne? Neden?"

"Seni sokaklardan kurtarmam gerek."

"Asher-"

Bana itiraz etme şansı vermedi. Tekrar sokağın aşağısına ve yukarısına baktıktan sonra kamyonetinin kapısını açtı ve beni içeri itti.

İşbirliği yapmaya karar verdim. Nedenini anlamasam da, bu durum onu sinirlendirmişti. Ya bana söylemediği çok şey vardı ve tehlikede olabileceğime inanmak için sebepleri vardı ya da ciddi bir paranoyaktı.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Arabaya bindi ve çevremizi tekrar kontrol etti. Direksiyonu sıkı sıkı tutarken ön kollarındaki damarlar göze çarpıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece dikiz aynasını sürekli kontrol ederek caddede ilerledi.

"Beni eve götür, tamam mı?" diye sordum. "Büyükanneme değil. Geç oluyor ve o erken yatıyor." Çenesi gerildi ama başını salladı.

Eve vardık ve garaj yoluna park etti, sonra yolcu tarafına geldi ve elimi tuttu. Aşırı tetikteydi, bakışları sanki çalıkların arasından birinin fırlamasını bekliyormuş gibi sağa sola dalıyordu.

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve kapıyı açtım, ama yolu kapatmak için kolunu uzattı. "Bırak önce ben gireyim. Sen burada bekle."

Beni dışarıda bıraktı, arkasından bakakalmıştım. Evimi araması mı gerekiyordu? Orada ne bulacağını sanıyordu ki?

"Asher, dövmeli adamın içeride beni beklediğini sanmıyorum. Benim kim olduğumu bilmiyor." Cevap yok.

İçgüdülerime güvenmek buraya kadarmış. Ona bir şey söylediğim için pişmanlık duymaya başlamıştım.

Tekrar ortaya çıktığında, daha az telaşlı görünmüyordu. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp hızla kilitledi. Sonra ön pencerenin perdelerini kapattı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Kapıya da mı barikat kuracaksın?"

"Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neyden? Bana söylemediğin şey ne?"

Önümde durmak için hareket etti, karanlık gözleri benimkilerle buluştu. "Dışarıda güvenmediğim bazı insanlar var. Ve eğer onlardan biri buradaysa..."

Daha yakına kaydım, vücudum ona sarılma arzusuyla ağrıyordu. Onu rahatlatmak için. Ama bana izin vereceğinden emin değildim.

"Sadece bir sorun olup olmadığını öğrenmeme izin ver," diye devam etti. "Bu gece burada kal, tamam mı? Hiçbir yere gitme."

"Ciddi misin?"

"Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum."

"Deli olduğumu düşünmüyorum, sadece aşırı tepki verip vermediğini merak ediyorum."

İfadesindeki sertlik, sanki kendini sıkı sıkıya kavrayan tutumu gevşemiş gibi kayboldu. Gözleri bana yalvardı. "Grace, lütfen."

Bir duygu seli boğazımı sıktı ve başımı salladım. "Tamam. Ben burada kalacağım." Bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Artık ona karşı koyamıyordum. İstese de istemese de ona sarılıyordum. Onun alanına girdim, kollarımı ona doladım ve gözlerimi kapattım.

Lütfen, Asher. Bunu yapmama izin ver. Bir anlığına sana sarılmama izin ver.

Bir an için kıılmadım. Ben de öyle.

Sonra kollarını bana doladı. Son sarılmamızın aksine hemen geri çekilmedi. Kollarını sıkarak beni kendine daha da yaklaştırdı. Yüzünü boynuma çevirdi ve derin bir nefes aldı.

Kalbi göğsünde çarpıyordu ve teni ter içinde kalmıştı. O kadar gergindi ki neredeyse titriyordu.

Tanrım, sadece endişeli değildi. Dehşete düşmüştü.

Ensesini hafifçe okşadım, umutsuzca bunun bu kadar zor olmamasını diledim. Beni içeri almasını.

Ona yardım etmeme izin versin.

Derin bir nefes daha aldı, sonra yavaşça bıraktı. İsteksizce kollarımı indirdim ve geri çekildim.

Vücudum temastan dolayı uğuldadı ve kalbim onun gözlerindeki kargaşadan dolayı acıdı.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim," dedim usulca. "Tam burada kalacağım.

Söz veriyorum." Başını salladı. "Güzel. Benim gitmem gerek.

Kapıları kilitli tut."

"Tamam."

Son bir kez uzun uzun baktı ve gitti. Kapıdaki gözetleme deliğinden dışarıda durakladığını gördüm.

Sürgüyü kilitlediğimi duyana kadar gitmedi.

Yavaş bir nefes alarak oturma odasına gittim ve kanepeye yığıldım. Az önce ne olmuştu?

Tedirginlik hissi geri gelmişti ama bunun nedeni dövme yabancısı değildi. Asher eve döndüğünden beri bana hapishanenin onu mahvettiğini söylüyordu. Ama şimdiye kadar ona pek inanmamıştım. Buradaki hayata yeniden alışması gerektiğini ve bunun inişli çıkışlı olabileceğini biliyordum. Ve birçok açıdan farklı olduğunun kesinlikle farkındaydım.

Ama belki de haklıydı. Belki de hapishane onu kabul etmek istediğimden daha fazla mahvetmişti.

ASHER

I Grace'i yalnız bırakmak beni öldürüyordu. Arkamı dönüp evine gitme isteğimle savaştım. Ama bu gece dükkânına kimin girdiğini öğrenmem gerekiyordu. Midemin çukurunda için için yanan bir kaya gibi bir korku düğümü oturuyordu. Eğer onu tehlikeye atarsam...

Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Bir daha olmaz. Ama kalamazdım da. Kendime güvenmiyordum.

Kolları bana dolandığı anda neredeyse yere yığılacaktım. Onu hâlâ hissedebiliyordum. Kollarımdaki bedeninin sıcaklığını, her santiminin bana baskı yaptığını. O kısa an için, sanki onun yatıştırıcı dokunuşu tüm şeytanlarımı kovabilirmiş gibi, neredeyse sakinleştiğimi hissetmiştim.

Kendini çok iyi hissetmişti.

Ama onu korumak zorundaydım, bu onu *benden* korumak anlamına gelse bile.

Kasabaya doğru ilerlerken dikiz aynasını kontrol etmeden duramıyordum. Düşüncelerim bir kasırga gibiydi ve kalbim hızla çarpıyordu. Dışarıda kim vardı? Ödeyecek bir hesabı olan biri miydi? Grace aracılığıyla bana ulaşmaya çalışacak mıydı? Onun kim olduğunu biliyor muydu?

Jack Cordero'ya gitmek aklımdan geçti. Grace'in üvey babası bir polisti. Belki o yardım edebilirdi.

Ama ne diyecektim ki? İzlendiğimi düşündüğümü ve dövmeli bir adamın Grace'le konuştuğunu mu? Tamamen mantıksız değildim. Bunun çok belirsiz olduğunu ve adamın yanlış bir şey yapmadığını biliyordum.

Ama kendimi kontrol etmek için savaşmamı sağlayan şey Grace'in söyledikleri değildi. *Nasıl* söylediğiydi. Onunla ilgili bir şey içgüdülerini tetiklemişti; bana anlatması için yeterli olmuştu. Kendime güvenebilir miydim bilmiyordum ama ona güveniyordum. Eğer o adamda bir terslik olduğunu düşünüyorsa, haklı olduğuna inanıyordum.

Onun benimle bir ilgisi olduğunu varsaymak bir sıçrama olsa da, ateşli beynimde bu sıçrama çok uzak değildi. Bu mümkündü. Eve geldiğim günden beri bunun mümkün olduğunu biliyordum. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

Sikeyim.

Ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden aklıma gelen tek yere gittim. Kardeşlerimin evine.

Logan, Levi ve Gavin itfaiye binasından çok da uzak olmayan bir evi paylaşıyorlardı. Büyük bir garajı olan çiftlik tarzı bir evdi. Sokağa park ettim ve en azından birinin evde olduğunu umarak ön kapıya gittim.

Tişört ve eşofman giymiş olan Levi cevap verdi ve kaşları birbirine yaklaştı. "Asher?" Onu ittim ve içeri girdim, vücudum hareketsiz kalamayacak kadar gergindi. "Bir sorunum var."

Kapıyı arkamdan kapattı ve Logan kanepeden duvara monte edilmiş devasa televizyonun önüne

baktı. Sehpa ambalaj kağıtları, bira şişeleri ve soda kutularıyla doluydu.

Köşede bir çamaşır sepeti vardı ve içi giysilerle doluydu.

Logan video oyununa ara verdi. "Hey, Ash. Az önce Levi'nin suratını dağıtıyordum. Oynamak ister misin?" "Hayır."

Kaşlarını çattı. "Peki, bu konuda hıyarlık yapmana gerek yok." "Hıyarlık etmiyorum. Bir sorunum olduğunu söyledim."

"Evet, Grace senin için fazla iyi, ama yine de ona kesinlikle vurmalısın." Korku düğümü öfkeye dönüştü. "Sakin onun hakkında konuşma." "Tanrım," dedi Logan. "Senin neyin var böyle?"

Sakinleşmeye çalışarak bir nefes aldım. Levi hâlâ kapının yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu.

Gavin koridorda çırılçıplak, ıslak saçlarına bir havlu sürterek belirdi. "Selam Ash."

"Dostum," dedi Logan. "Bunu konuşmuştuk. Üzerine bir şeyler giy."

"Ben de öyle yapıyorum." Çamaşır yığınının doğru yürüdü ve onları ayıklamak için eğildi. Logan iğrenç bir homurtu çıkardı ve kolunu yüzüne doğru kaldırdı. "Tanrım. Cidden. Ne oluyor lan?"

Kimse bunu görmek istemez."

Levi burnunun kenarını sıktı ve başını salladı.

"Odamda olmanız benim suçum değil," dedi Gavin, hâlâ giysileri karıştırırken. "Burası senin odan değil," dedi Levi. "Burada yaşıyorsun."

Önce Levi'ye, sonra Logan'a baktım, küçük kardeşimin çıplak kıkına bakmaktan kaçınmaya çalışıyordum. "Burada yaşadığını sanıyordum."

Logan hâlâ ön koluyla gözlerini koruyordu. "Sadece iki yatak odası var, o yüzden kanepede yatıyor."

Levi, "Ona bir kez burada kalabileceğini söyledik ama hiç gitmedi," diye homurdandı.

"Faturaların kendi payıma düşen kısmını ödüyorum." Gavin neyse ki bir çift boxer külot giydi. Başındaki havluyu tekrar ovalayarak bana sırttı. "N'aber kardeşim?"

Logan oyun kumandasını darmadağın sehpanın üzerine fırlattı ve kolunu kanepenin arkasına uzatarak arkasına yaslandı. Kendisi de sadece yarı giyinikti, üzerinde bir tişört ve boxer külot vardı, beyaz çorapları inciklerine kadar çekilmişti. "Otur dostum, kendini evinde hisset."

Kanepe şüpheli görünüyordu, ben de koltuğa geçtim.

"Vay canına," dedi Gavin, elini kaldırarak. "Bekle, henüz oturma."

Bacaklarımı bükerek durdum. "Neden?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu salaklardan biri oturduğunda kıkına saplansın diye koltuğa birkaç raptiye sokmuş olabilirim. Ama içimden bir ses bunu komik bulmayacağını ve muhtemelen canımı yakacağını söylüyor, o yüzden hepsinin gittiğinden emin olmama izin ver."

Levi ona kaşlarını çattı. "Onları daha önce gördüm, aptal herif. Onları yatağına koyardım ama yatağın yok çünkü burada yaşıyorsun."

Gavin, Levi'yi görmezden gelerek elini koltukta gezdirdi. "Başka bir sandalye getireyim."

Yemek alanında şaşırtıcı derecede güzel ahşap bir masa vardı - mobilyalarının geri kalanına kıyasla güzeldi - ve dört uyumlu sandalyesi vardı. Birini oturma odasına sürükledim ve oturdum. Gavin koltuğa yan yattı ama Levi ayakta kaldı.

Logan, "Anlat bakalım, bronoküler," dedi. "Neler oluyor?"

"Bu gece Grace'in kafesine bir adam geldi ve ona garip bir hava verdi. Sanırım kim olduğunu biliyorum. Ve eğer haklıysam, bu hiç iyi değil."

"Kim o?"

"Bir süre hücre bloğumda kalan bir adam. Reaper olarak biliniyor."

"Reaper?" Logan sordu. "Kulağa çete lakabı gibi bir şey gibi geliyor. Böyle bir adam neden burada olsun ki?"

"Vay anasını," dedi Gavin. "Hapishanede düşman edindin mi? Çete üyeleri var mıydı?"

Ona ters ters baktım. "Nerede olduğumu sanıyorsun? Vergi kaçakçılığından bir grup adamla birlikte beyaz yakalı hapishanesinde mi? *Evet*, çete üyeleri vardı. Uyuşturucu satıcıları, saldırı, silahlı soygun ve cinayetten yatanlar. Evet, düşmanlar edindim. Oraya girdim ve sadece lanet bir çocuktum. Neyin içinde olduğumu duyan herkes beni test etmek istedi. Bir adamı çıplak ellerimle öldürebilecek kadar güçlü müydüm, yoksa sadece adrenalin miydi?"

"Tanrım, Asher," dedi Levi nefesinin altından.

"Oraya kavga etmek için gitmedim ama yarısı seninle uğraşmak isterken bundan kaçınmak biraz zor. Benden nefret etmek için yeterli nedeni olan birkaç kişi dışarıda kaldı. Bu yüzden hayatımın geri kalanında başımın üzerinde asılı kalacak."

Logan koltukta öne doğru oturdu, kollarını dizlerine dayadı. "Yani bu Azrail denen herif seninle uğraşıyor ve sen de onun burada olduğunu düşünüyorsun."

Ayağa kalktım, korku ve öfke tekrar içime işledi. Grace hâlâ iyi miydi? "Evet, belki. Belki de. Grace adamın çok fazla mürekkebi olduğunu söyledi. Kollarında, ellerinde, boynunda. Dövmelerin neye benzediğini hatırlayamadı ama bu o olabilir."

"Yani, sadece dövmeli bir adam," dedi Levi. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

Ona doğru döndüm. "Tilikum'da ne sıklıkla boynunda dövme olan bir adam görüyorsun?" "Bilmiyorum ama bu biraz abartı gibi."

"Kızın adını sormadı," dedim. Neden anlamadılar? "Ona bir şeyler içmek için çıkma teklif etti ama adını söylemedi ya da kızın adını almadı. Kim olduğunu öğrenmeden bir kıza asılır mısın? Ya bu, onun kim olduğunu zaten bildiği anlamına geliyorsa?"

"Onun kim olduğunu nereden bilebilir ki?" Logan sordu, sonra ellerini kaldırdı. "Dur bakalım, hemen üstüme atlama. Bu aptalca bir soru değil. Döndüğünden beri Grace'le çok fazla takılıyor değilsiniz."

"Bilmiyorum. Ama birinin beni takip ettiğinden eminim."

"Kahretsin," dedi Gavin.

"Neden?" Levi sordu. "Gerçekten birini gördün mü?"

"Gerçekten dişlerine yumruk yemek istiyorsun, değil mi?" Gavin sordu.

"Hayır, ama buraya gelip intikam için peşine düşen birinden bahsediyor ve ben bunun ne kadar gerçek olduğunu bilmek istiyorum. Eğer gerçekse, bu berbat bir durum ve bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor. Ama bu yine de bir tesadüf olabilir."

"Bu lanet bir tesadüf değil. Ne zaman izlendiğimi biliyorum. Mecburdum yoksa beni parça parça eve gönderirlerdi." Derin bir nefes daha almak için durakladım. "Bakın, o olmayabilir. Ama birinin beni izlediğini düşünüyorum ve Grace'in tarifi, elinden gelse beni seve seve parçalara ayıracak bir adama uyuyor. Ayrıca, adamla ilgili bir şey onu o kadar rahatsız etmiş ki beni arama ihtiyacı hissetmiş. Bunun bir anlamı var."

"Buna saygı duyabilirim," dedi Logan. "Peki ne yapacağız?"

"Grace'i koruyun." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Elimde değildi. İlk ve en güçlü endişem oydu.

Gavin sandalyeden fırladı.

"Hallediyorum." "Daha fazla giysi,

Gav," dedi Levi.

"İyi bir noktaya değindin. Grace'i kendime aşık etmek istemiyorum. Bu garip olur."

Logan homurdandı. "Sen öyle san."

"Bekle." Levi ellerini havaya kaldırdı. "Eğer bu oysa ve o kadar tehlikeliyse, ne halt edeceksin? Ve bu süreçte nasıl öldürülmeyeceksin?"

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu. Grace'in tehlikede olduğu düşüncesi beni o kadar panikletmişti ki sağlıklı düşünemiyordum. "Aptalca bir şey yapmayacağım. Sadece ben neler olduğunu anlayana kadar onu gözünün önünden ayırma."

"Evan'ı kapısının önüne koyabiliriz," dedi Logan. "Onun huysuz kıcı herkesi korkutup kaçırır."

Gavin güldü ama Levi parmağını kaldırdı. "Hayır, Evan'ı Grace'in evine koymayın. Asher'la gitmeli."

"Sana iyi şanslar," dedi Gavin. "Hâlâ kış uykusunda falan değil mi?" "Yardım edecektir," dedi Levi.

"Belki." Gavin'in sesi şüpheci geliyordu. "Ona her zaman yemekle rüşvet vermeyi deneyebilirsin." "Sadece ara onu," dedi Levi.

"İkimizin Ash'le kalması gerekmez mi?" Logan sordu. "Eğer hedef o ise?"

"Hayır," dedim. "Siz Grace'in evine gidin. Dışarıya göz kulak olun ve kimsenin içeri girmesine izin vermeyin." Logan ayağa kalktı ve beni sırtımdan alkışladı. "Biz hallederiz. Merak etmeyin. Hadi, broritos." Levi, Logan'a toplanmış bir çorap fırlattı. "Dostum, pantolon."

"Pantolondan nefret ediyorum."

Kardeşlerim evden çıkabilecek kadar kıyafetlerini giyerken yanlarımdan ayrıldım. Onlara güvenmiştim, ki bu garip bir duyguydu. Birine gerçekten güvenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama yapmak zorundaydım. Neler olduğunu anlayana kadar Grace'i onların ellerine bırakmalıyım.

GRACE

MAlarm beni uyandırdı. İnleyerek başucumdaki saate vurdum. Ya da vurmaya çalıştım. Iskaladım. Gözlerimi kırarak açtım, düğmeyi buldum ve iyi bir önlem için birkaç kez dürttüm.

Dönüp yorganı yukarı çektim. Uyanık olmaya hazır değildim. Dün gece erkenden yatmış, rahatlamama yardımcı olması için bir süre meditasyon uygulaması dinlemiştim. Ama yine de huzursuzca uyumuştum. Asher'ı oturma odamda kucağıma alışım ile ilgili anılar rüyalarımı istila etmiş, daha önceki anılarla karışmıştı. Birkaç kez uyandım ve kolumu yatağın boş tarafına uzatarak ona uzandım. Yarı uyanık halimle onun burada olduğuna, yanımda uyuduğuna inanıyordum.

Bunun doğru olması için her şeyimi verirdim.

Birkaç dakika sonra alarmım tekrar çaldı. Anlaşılan ertelemeye basmışım. Döndüm ve bu sefer doğru düğmeye bastım. Ama artık uyanıktım ve çalışmam gerekiyordu, bu yüzden isteksizce kendimi yataktan dışarı attım.

Atletimi düzelttim ve gözlerimi ovuşturdum. Kafein. Kesinlikle kafeine ihtiyacım vardı. Yatak odasının kapısını açtım ve neredeyse koridordaki bir şeye takılıp düşüyordum.

Yerde büyük yeşil bir yumru yatıyordu. Hareket etti ve ben çılgılık atarak geriye doğru sıçradım.

Koyu renk saçlar bir ucundan dışarı fırladı ve çok tanıdık bir yüz bana doğru döndü. Gavin. Yeşil bir uyku tulumunun içine kıvrılmıştı. "Sabah mı oldu?"

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sen beni tekmeleyene kadar uyuyordum." Sesi çakıllıydı ve gözlerini yavaşça kırıştırdı.

"Seni tekmelemedim, neredeyse sana takılıp düşüyordum."

Oturma odasından bir ses daha geldi. "Kapa çeneni."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Ciddi misin? Burada kaç kişisiniz?"

"Üç." Gavin gözlerini kapadı ve uyku tulumuna geri sokuldu. "Evan Asher'la gitti.

Grace görevindeyiz."

"Grace görevi mi? Bu da ne demek oluyor?"

Cevap beklemeden onun üzerinden geçtim ve oturma odasına gittim. İki Bailey daha buldum. Levi kanepede yatıyordu ve Logan da doğaçlama yaparak iki koltuğu birleştirip yatak yapmıştı.

"Siz buraya ne zaman geldiniz?"

"Dün gece. Sen zaten yataktaydın, biz de kendimizi içeri aldık," dedi Logan. Sandalyeler uzanamayacağı kadar kısaydı, bu yüzden bacaklarını kıvrımış ve ellerini yanaklarının altına koymuştu. İnleyerek doğruldu ve boynunu ovuşturdu. "Bok gibi uyudum."

Meditasyon uygulamam onların içeri girme sesini bastırmış olmalı. "İçeri nasıl girdin?" dışında.

"Anahtar."

"Sana anahtarı kim verdi?"

Logan'ın alnı kırıştı, sanki tuhaf bir soru sormuşum gibi. "Her zaman bir anahtarım vardı. Sen taşındığında kopyalarını almıştık."

"Bekle, ne? Başka kimde var?"

"Hepimizin var." Tekrar boynunu ovuşturdu. "Belli ki."

Levi inledi. "Hepinizden nefret ediyorum."

"Güzellik uykusunu alamadığı zaman huysuzlaşıyor," dedi Logan. "Aslında her zaman huysuzdur."

"Siktir git."

"Gördün mü?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Evimin anahtarlarının sizde olduğu ve benim bunu bilmediğim kısma sonra geleceğiz. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Anahtar tartışmasından ayrılmadan önce, Asher için bir kopya hazırlayayım mı?" Logan sordu.

"Yoksa bu bir ilişki meselesi gibi bir şey mi ve bununla sen mi ilgileneceksin?"

"Logan."

"Özür dilerim, sadece soruyorum."

"Bizi Asher gönderdi," dedi Gavin koridordan.

Ellerim yanlarıma düştü. Onları Asher mı göndermişti? "Aman Tanrım. Sizin koruma olmanız mı gerekiyor?"

"Evet," dedi Logan. "Ama bu böyle devam edecekse, daha iyi bir uyku düzeni hakkında konuşmamız gerek."

Levi doğrulup oturdu. "Ya da belki de emmemen gerekiyordur ve kanepeyi alırsın. Bu rahattı."

"Rövanş mı istiyorsun? Seni şimdi tuş edeceğim."

"Kanepeyi kimin alacağı konusunda güreştiniz mi?" diye

sordum. "Evet, ön tarafta. Ama o hile yaptı," dedi Logan.

"Ben hile yapmadım. Sadece senden daha iyi olduğum için kızgınsın." Logan kaşlarını çatı. "Hileci."

Gavin uyku tulumunu yerde sürükleyerek koridordan çıktı. Durakladı ve boğazını temizledi.

"Grace?"

"Ne?"

Gözleri nereye bakacağından emin değilmiş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Uyku tulumunu bıraktı ve mutfığa yöneldi. "Hiçbir şey yok."

"Üzerine bir şeyler giymek isteyebilirsin, G," dedi Logan. "Gavin'e kafa karıştırıcı pantolon hisleri veriyorsun. Şimdi birinin onunla konuşması gerekecek."

Kendime baktım. Üzerimde atlet ve külottan başka bir şey yoktu ve sütyenim de yoktu. Çok güzeldi.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Sekizde yatacağını bilmeliydik. Yine de yaşına göre seksi görünüyorsun." "Tanrı aşkına.

Ben sekizde yatmadım. Ve sen bir çocuksun."

"Biliyorum ama sen benim bu yönümü seviyorsun." Göz kırptı.

Arkamı döndüm ve odama doğru yöneldim. "Bana kahve yapsanız iyi olur." Gavin mutfaktan, "Çoktan hazırladım," dedi.

Lanet Baileys.

Üzerime bir şeyler giymek ve telefonumu kontrol etmek için odama döndüm. Hiç mesaj yoktu. Asher'a neler oluyordu? Belli ki dün gece buradan ayrıldıktan sonra onların evine gitmişti. Endişelenmesini takdir ettim. Onun koruyuculuğu içimde derin bir özlem uyandırdı. Ama kardeşlerini benim evimde uyumaları için buraya göndermesi gerekli miydi?

Gözlerimi kapatarak yatağımın kenarına çöktüm ve dün gece onun nasıl hissettiğini hatırladım. Vücudu çok gergindi, kalbi küt küt atıyordu. Haklı mıydı? Bu adam tehlikeli miydi? Yoksa Asher paranoyak mıydı?

Farklı nedenlerle de olsa her iki seçenek de rahatsız ediciydi.

Bir tişört, yoga pantolonu ve sütyen giyerek dışarı çıktığımda kahve ve domuz pastırması kokusuyla karşılaştım. Koltuklar hâlâ birbirlerine yaslanmıştı, battaniyeler ve kirli çoraplar rastgele bir tişörtle birlikte oturma odasının etrafına saçılmıştı. Ama pastırma, hayvan oldukları için onları muhtemelen affedebileceğim anlamına geliyordu.

Evde zor terbiye edilmeleri onların suçu değildi. Büyükanne elinden geleni yapmıştı ama yapabileceği çok şey vardı.

Gavin ocakta pastırma pişiriyordu ve üzerinde boxer külotundan başka bir şey yoktu. Logan da benzer şekilde giyinmişti, ancak bir beyaz çorabını kaval kemiğine kadar çekmişti. Nedenini sorma zahmetine bile girmedim. Logan'dı.

Bana bir fincan kahve uzattı.

"Teşekkürler." Fincanı ellerimin arasına aldım. "Levi eve gitti mi?"

"Hayır, dışarıda tur atıyor. Dışarıda her şeyin temiz olduğundan emin olmak için."

Bunu bu kadar ciddiye almaları ilginçti. "Buraya sadece Asher'ı şımartmak için mi geldiniz, yoksa gerçekten bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Logan omuz silkti. "Bilmiyorum. Asher ikna olmuş durumda ama dürüst olalım, o da biraz kafayı yemiş durumda." "Ona inanıyorum," dedi Gavin.

Mutfak masasındaki sandalyeye çöktüm. "Neden?"

Bir parça pastırmayı ters çevirdi ve elini geri çekti. "Ah, sıcak. Bir hiç uğruna çıldıracağını sanmıyorum. Ve dün gece çok korkmuştu."

"Evet, öyleydi. Size ne söyledi çocuklar?"

Logan tabaktan bir parça pastırma aldı ve masaya getirdi. "Temel olarak dövmeli bir adam sana asıldı ve Asher sinyalinin yakmana yetecek kadar kırmızı bayrak gönderdi. İntikam almak isteyen Reaper adında biri olduğunu düşünüyor. Muhtemelen Asher hapishanede onu dövdüğü içindir."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Gavin, "Dürüst olmak gerekirse, Grace görevine alındığım için biraz kızgınım," dedi. "Alınma Grace ama keşke dün gece Asher'la birlikte bu adamı avlamak için dışarı çıkabilseydim."

Logan, "Yemin ederim Gav, ölmeyi çok istiyorsun," dedi.

"Dostum, boynunda Azrail dövmesi olan bir adam mı? Bunu görmem lazım. Çok mu korkutucuydu Grace?"

Mideme hastalıklı bir his yayıldı. "Korkutucu olmaktan çok tedirgin ediciydi. Ama geri çekilmeni istiyorum. Asher bu adamın intikam için onu takip ettiğini mi düşünüyor? Bu sabah onunla konuşan oldu mu?"

"Evet, sen giyinirken mesaj attı," dedi Logan, sesi umursamazdı. "Dün gece şansın yaver gitmediğini, Grace'le kalmanı söyledi."

Ona bakakaldım. "Neden bana söylemedin?"

"Üzgünüm, dün gece bok gibi uyudum. Daha iyi bir misafir odasına ihtiyacın var." "Şu anda beni öldürüyorsun, Logan."

Sadece sırıttı.

"Bir dakika ciddi olabilir misin? Bana karşı dürüst ol. Sence Asher haklı mı? Tehlikede mi?"

"Ben şöyle düşünüyorum," dedi Logan. "Hapishanede Reaper adında dövmele bir herifle takıldığına eminim. İçeride bir sürü adamla takıldığını söyledi."

"Aman Tanrım."

"Tanıştığın adamın o olup olmadığına gelince, kim bilir? Çılgınca görünüyor ama ben ne bilebilirim ki? Asher adamın seni ürküttüğünü söyledi, güvende olmadığından endişeleniyor, bu yüzden emin olana kadar burada kalıyoruz." Sanki hepimizin bilmesi gereken tek şey buymuş gibi omuz silkti.

Her şeyi anlamaya çalışarak bir nefes verdim. Asher'ın hapishanede kavgalara karıştığını bilmiyor değildim. Her ne kadar bu tür bir şiddetten kurtulmuş olmasını ummuş olsam da, eve ilk geldiğinde onu görmüştüm. Alnında bir kesik ya da ayakkabı bağcıklarına takıldığı için parmak eklemlerinde morluklar yoktu. Ama intikam için peşine düşen biri... Bu korkunçtu.

"Jack'i arayalım mı?" Ben sordum.

"Belki, ama önce Asher'dan haber bekleyelim," dedi Logan. "Ayrıca, aklını kaçırıyor ve paranoyaya kapılıyor olabilir."

"Ben hâlâ öyle düşünmüyorum," dedi Gavin. "Sence Reaper'ı çoktan bulmuşlar mıdır? Belki onlarla tanışabilir ve bu işe dahil olabilirim."

"O herif muhtemelen seni ikiye böler."

"Eminim onu alt edebilirim," dedi Gavin.

Logan gözlerini devirdi.

"Doğru." "Asher onun kıcını tekmeledi."

"Evet ama Asher senden on kat daha belalı."

Gavin son pastırma parçasını da süzülmesi için tabağa koydu ve ocağı kapattı. "Asher'ı ben alabilirim."

Levi ön kapıdan girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Hayır, yapamazsın."

"Neden bahsettiğimizi bile bilmiyorsun," dedi Gavin. "Bunun bir önemi yok. Hiçbir senaryoda Asher'ı alamazsın."

"Evet kazanabilirim. Her seferinde kazanacağımı söylemiyorum. Ama bahse girerim on maçtan beşinde onu yere yıkabilirim. Antrenmansız olduğu için belki altı."

Logan ayağa kalktı ve bir parça daha pastırma aldı. "Asher'ı hiç dövdün mü? Bir kere bile mi?"

Gavin ona ters ters baktı. "Hayır, ama en son boğuştuğumuzda çocuktum. Henüz büyümeyi bile bitirmemiştim."

Logan, ağzından yarım parça domuz pastırması çıkarken, "Onunla dişe diş mücadele etmek istemezdim," dedi. "Şimdi olmaz."

"Çünkü sen berbatsın," dedi Levi.

Logan pastırma parçasını ısırdı ve kalanını tezgâhın üzerine bıraktı. "Tamam, kardeşim. Rövanş. Hadi yapalım şu işi."

O saldırdı ve Levi duruşunu genişletti.

"Dur! İçeride olmaz." Elimi alnıma götürdüm. "Tanrım, neden bana annenizmişim gibi davranıyorsunuz?"

Şaşırtıcı bir şekilde Logan dinledi. Durdu ve bana sırtıttı. "Kendi Bailey yavrusu sürüne sahip olacağın zaman için sana pratik yaptırıyoruz."

"Bu gidişle Bailey yavrusu doğurmayacağım. Fark etmediyseniz, kardeşiniz de pek ilgilenmiyor. Ve kesinlikle hiçbirinizden yavru almayacağım."

Logan bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve durakladı.

"Hayır, bu çok garip olur. Sana kesinlikle Bailey spermimi veremem. Asher'ı yıpratmaya devam etmen gerekecek. O senin tek umudun."

Cevap vermedim. Sadece kahvemden bir yudum aldım.

Gavin önüme bir tabak pastırma koydu, sonra oturdu. Levi kendine bir fincan kahve doldurdu ama bize katılmadı. Tezgâha yaslandı ve pencereden dışarı baktı.

"Hey." Gavin sırtıma birkaç daire çizdi. "Merak etme. Er ya da geç aptallığı bırakacaktır."

"Bu yüzden, değil mi?" Ben sordum. "Neden sürekli birlikte olamayacağımızı söylüyor. Beni bir şeylerden koruması gerektiğini düşünüyor."

"Evet," dedi Logan, bir sandalyeye çökerek. "Onun nasıl koruyucu olduğunu bilirsin. Lisedeyken Evan'a bulaştığı için Josiah Haven'ın kolunu kırmıştı."

"Caboose'daki o zaman," dedi Levi, sesi kısıktı, "sana laf attıkları için o iki serseriye dışarı sürüklemeye hazırды."

"Evet, hatırlıyorum."

"Ve sonra, bilirsin..." Gavin sözünü kesti.

Biliyordum. Ve şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Tanrım, Gav," dedi Levi. "Elbette biliyoruz. Söylemene gerek yok."

Ön kapı pat diye açıldı ve konuyu hayatımın en kötü gecelerinden birine getirmeme gerek kalmadı. Levi elindeki bardağı lavaboya düşürdü, Logan o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi ve Gavin sıçrayıp masanın üzerinden atlayarak diğer tarafa yarı çömelmiş bir şekilde indi.

Cara elinde beyaz tekerlekli bavuluyla kapıda duruyordu, parlak kırmızı dudakları ayrılmıştı. Kırmızı bluzu rujuyla uyumluydu ve beyaz kaprisi ile bir çift askılı yüksek topuklu sandalet giymişti. "Merhaba, benim vahşi tropik denizkızım. Vay canına, burada neler oluyor?"

"Kapat şu lanet kapıyı," diye bağırdı Logan.

Sanki bakışlarındaki nefreti tam olarak hissettiğinden emin olmak istercesine güneş gözlüklerini çıkardı. "Affedersiniz?"

Gavin kapıyı kapatıp kilitlemek için yanına gitti. "Korkunç eski mahkûm Asher'dan intikam almak için şehre gelmiş olabilir ve dün gece Grace'le konuştu, bu yüzden Grace kilit altında."

"Ne?" Cara çığlık attı. Bavulun sapını düşürdü ve güneş gözlükleri yere düştü.

O kadar hızlı yanımdaki koltuğa oturdu ki, sanki ısınlanmış gibiydi. "Aman Tanrım, iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Beni mincıklamayı bırakması için bileklerini tuttum. "Bir adam bana garip davrandı ve ben de Asher'a söyledim. Ve şimdi kasabada intikam almak isteyen bir adam mı var yoksa Asher paranoyak bir kriz mi geçiriyor bilmiyorum."

"Tanrım, Grace, hangisi daha kötü bilmiyorum."

"Biliyorum." Kollarımı ona doladım. "Seni özledim." O

da bana sarıldı. "Ben de seni özledim."

"Nerelerdeydin, Cara?" Gavin sordu. Bir sandalyeyi ters çevirdi ve üzerine oturdu.

"Dayan, Gavin." Geri çekildi ve beni kollarımın üstünden tuttu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Fiziksel olarak mı? Evet. Duygusal olarak? Daha

iyiydim." "Eski bir mahkum sizi ciddi şekilde tehdit etti mi?"

"Hayır, yanlış anladınız. Benimle sadece konuştu, hiç tehdit etmedi. Aslında bana bir şeyler içmek için çıkma teklif etti. Ama bir şeyler ters gidiyordu, ben de Asher'a söyledim. Sonra bir baktım, Asher beni eve sürüklüyor, perdeleri kapatıyor ve bu gece burada kalmam için yalvarıyor. Sonra uyandığımda bu adamlar nöbet tutmaya falan çalışıyordu. Uyuyor olmalarına rağmen."

Cara'nın ağızı tekrar açık kaldı. "Neden kimse beni aramadı?" "Seni neden arayalım ki?" Logan sordu.

Yüzünü ona dönmek için sandalyesinde kaydı. "Çünkü ben onun en iyi arkadaşıyım ve eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa, onu öldürür, cesedini atar, sonra da lanet olası arama ekibine liderlik ederim."

Logan ona ters ters baktı. Levi daha fazla kahve koymak için mutfağa geri döndü. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni aramayı ben önerdim."

Gavin kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi.

Cara, "Ciddiyim Grace, korunmaya ihtiyacın varsa sana koruma sağlarım," dedi. "Bir telefonla bu evin etrafını saran bir ekip kurarım, tavan arasına da bir keskin nişancı yerleştiririm ve-"

"Whoa." Bir elimi kaldırdım. "Yavaşla. Özel Kuvvetleri çağırmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Teknik olarak, onlar paramiliter müteahhitler olurdu."

"Hala."

Gavin pastırma tabağını Cara'nın önüne itti. "Kahvaltı mı?"

Dalgınca bir parça aldı. "Bekle, Asher ne yapıyor? Neden korumalık yapmıyor?"

"Sanırım adamı aramaya gitti? Bilmiyorum, dün gece ayrılmadan önce bana söylemedi. Bu sabah Logan'a mesaj atıp şanslarının yaver gitmediğini ve benimle kalmasını söylemiş."

Kolunu omuzlarıma doladı. "Beni koruduğunuz için teşekkürler çocuklar, ama şimdi hepiniz gidebilirsiniz. Ben hallederim."

"İyi deneme, kötü Ariel," dedi Logan. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Sanki en iyi arkadaşımı sana emanet edebilirim de. İş üstünde uyuyakalmışsın." "Geceydi."

"En azından vardiyalı çalışabilirdin. Ne biçim bir korumasın sen? Doğru ya, berbat biriyim."

Gözlerini kısmıştı. "Sen nasıl bir en iyi arkadaşsın? Burada bile değildin."

"Çılgın annemin son kriziyle başa çıkmak için Los Angeles'a uçmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ailem için orada olmam ne kadar bencilce."

Logan'ın ifadesindeki tartışmacı tavır eriyip gitti. Boğazını temizledi. "Bunu bilmiyordum."

"O zaman doğru bildiklerini söyle," dedi, ama sesindeki sertlik yumuşamıştı. Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bugün çalışmak zorunda mısın?"

"Evet."

"Ben de seninle geleceğim." "Ben de," dedi Gavin.

"Gerçekten mi?" Logan sordu. "Azrail eylemine katılmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum ama kızların onlarla gidecek birine ihtiyacı var. Sen burada kal ve eve göz kulak ol."

Levi, Asher ve Evan'a yetişerek onlara üçüncü bir şans verebilir."

Cara ve ben Gavin'e baktık. Belki ikimiz de şaşırmıştık. Planı o kadar da kötü değildi.

"Sanırım bu işe yarayabilir," dedi Cara yavaşça.

"Tabii ki olacak." Gavin geniş bir sırıtış attı. "Korkunç hapishane adamıyla yüz yüze gelmeyi ne kadar istesem de, bütün gün kafede oturacaksan yanında bir arkadaş isteyeceksin. Ve bu onunla takılacağın anlamına gelmiyor." Logan'ı işaret etti. "Ve eğer Azrail yine Grace'i aramak için ortaya çıkarsa, endişelenmiyorum bile. Sen onun en azından bir gözünü oyarsın, ben de polisler gelene kadar onu etkisiz hale getiririm."

"Hoşuma gitti," dedi Cara. "Gavin de bizimle geliyor. Yine de profesyonelleri çağırmam gerektiğini düşünüyorum. Onları Asher'la birlikte gönderebilir miyim? Ona bir şey olmasına izin veremeyiz." Bir elini göğsüne koydu. "Aman Tanrım, bu çok garip. Sanırım onun için gerçekten endişeleniyorum."

Elini tuttum ve sıktım. "Müteahhit yok. En azından şimdilik. Ama teklifin için minnettarım. Biliyorum, ben de endişeliyim."

Doğrusu, sadece endişeli değildim, dehşete kapılmıştım. Ama kendim için değil. Asher için korkuyordum.

ASHER

G Hava almak için çırpınırken bir anda uyandım ve ayağı kalktım. Oda loştu ve etrafımı tanıyamıyordum. Neredeydim ben? Kalbim hızla atıyor, nabzım boynumda zonkluyordu.

Burada kim vardı? Neredeydiler?

Solumdaki hareketi takip ettim ve vücudum gerildi, harekete geçmeye hazırdım, ama ne olduğunu anladığımda kısa süre durdum.

Bir köpek.

Uzun bir nefes aldım. Kocaman bir Alman çoban köpeğı birkaç metre ötede durmuş beni izliyordu. Ne yapacağımı görmek için bekliyor gibiydi, sanki hâlâ kendi bölgesinde başka bir hayvana izin verip vermeyeceğine karar veriyormuş gibiydi.

Bu doğru. Evan'ın evindeydim.

"Hey, Koca Ayak." Uyumakta olduğum kanepeye uzandım. "Beni sen mi uyandırdın, yoksa tam tersi mi oldu?"

Oturdu, keskin gözleri bana sabitlenmişti. Görünüşe göre şimdilik kalmama izin vermişti ama beni izlemeyi bitirmemişti.

Yüzümü ovuşturdum ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bir kâbus görüyor olmalıydım. Yine. Bu saçmalığı ne zaman atlatacağımı merak ediyordum. O kadar şaşkın uyanmıştım ki dün gece nerede uyuduğumu bile unutmuştum.

Diğer kardeşlerimi Grace'e göz kulak olmaları için gönderdikten sonra, Evan'ı almak için buraya geldim. Kasabaya geri döndüğümüzde, Reaper'dan hiçbir iz yoktu. Ya da o adam her kimse. Bir sürü yere baktık, dövmele bir adam görüp görmediklerini sorduk. Kimse onu görmemişti.

Sonunda pes ettik. Çoğu yer kapanmıştı ve kapanmamış olanları da çoktan kontrol etmiştik. Sokaklarda dolaşıp onu aramak pek mantıklı değildi. Ben de Evan'ı eve götürdüm. Burada kalmamı ve sabah tekrar aramaya çıkmamızı önerdi.

Neredeyse kendimi dışarı atıp Evan'ın bekçi köpeğı Koca Ayak'la yüz yüze gelmem de bu şekilde oldu.

Yastıklara yaslanarak kalbimin yavaşlamasını bekledim. Kendimi hâlâ gergin hissediyordum; ayağı fırlayıp kendimi savunmaya hazırdım.

Evan odasından çıktığında Koca Ayak ayağı kalkmış, kuyruğunu öfkeyle sallıyordu.

"Hey koca adam," diye mırıldandı Evan, alçak sesi cızırtılıydı. Koca Ayak'ın kulaklarının arasını okşadı, sonra bana baktı. "Günaydın."

Başımı salladım.

"Günaydın." "Hala

devam ediyor

muyuz?" "Evet."

"Üzerime bir şeyler giyeyim ve kasabaya doğru yola çıkalım. Duş ya da başka bir şey ister misin?"

"Sonra bir tane alırım." Ellerimi kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdirdim. İçimde dolaşan endişeli enerji

hareketsiz kalmamı zorlaştırıyordu. Gitmek istiyordum.

"Koca Ayak, hadi dışarı çıkalım," dedi kalçasını sıvazlayarak. Köpeğinin bakışları tekrar bana döndü.

"O iyi, koca adam. Kalabilir."

Koca Ayak ikna olmamış görünüyordu. Hareket etmedi. Evan omuz silkti. "O gerçekten bölgesine bağlı."

"Bu sabah ödümü kopardı."

"Evet, muhtemelen bütün gece seni uyurken izliyordu. Koca Ayak, dışarı. Şimdi."

Evan'ın sesindeki keskin komut tonuyla köpek sonunda itaat etti ve dışarı çıkmak için arka kapıya doğru yürüdü.

Evan'ın Koca Ayak'la ilgilenmesini ve giyinmesini beklerken Logan'a mesaj atarak Grace'le kalmasını söyledim. Grace'in mutfağında üstsüz bir selfie ile cevap verdi. Gavin arka planda sırıtırıyor ve beni tersliyordu.

En azından oradaydılar.

Evan hazır olduğunda, ben kamyonetimle o da bisikletiyle yola çıktık. Kasabanın birkaç mil dışında, nereye bakacağımı bilmesem göremeyeceğim dik bir toprak yolda yaşıyordu. Küçük bir kulübeyi onarmış ve arazisine büyük bir dükkan inşa etmişti. Üniversiteyi bıraktıktan sonra eve taşınmış ve eski arabalar ve motosikletler üzerinde çalışmaya başlamıştı. Bunu tam zamanlı bir işe dönüştürmüş, özel motosikletler üretiyor ve klasik arabaları restore ediyordu.

Boynunda dövme olan bir adam gören var mı diye kahvaltı yerlerini ve barları kontrol etmek dışında pek bir planım yoktu. Bir tane bulduk ama o da dün öğleden sonra onu gören biriydi. Onun dışında şansımız yoktu.

Bir süre sonra Evan beni kahvaltı için mola vermeye ikna etti. Kafam onunla aynı fikirde değildi ama midem aynı fikirdeydi, bu yüzden Koca Ayak Lokantası'nda bir şeyler yemek için durduk. Ayrıca, onun da belirttiği gibi, burası şehirdeki en işlek ve en popüler kahvaltı mekanıydı ve Steaming Mug'a bakıyordu.

Yemek yerken ön kapının yanı sıra dışarıdaki sokağı da dikkatle izledim. Reaper'dan iz yok.

Ama Grace'i gördüm.

Gavin ve kızıl saçlı arkadaşıyla birlikteydi. İş için giyinmişti, siyah bir gömlek ve kısa bir pantolon giymişti. Saçları biraz dalgalıydı. Tanrım, çok güzeldi. Onu her gördüğümde, sadece bir an için bile olsa, ne kadar farklı olduğunu anlıyordum. Daha önce çok gençtik ama şimdi tamamen kadın olmuştu.

Ama neden yanında sadece Gavin vardı?

"Grace az önce işe gitti ve Gav'ı gördüm, ama Levi ve Logan nerede?" Bir güncellemeyi kaçırıp kaçırmadığımı görmek için telefonumu çıkardım.

"Logan onun evinde. Levi az önce mesaj attı ve bizimle nerede buluşacağını sordu."

Ben de aynı mesajı aldım. Yanında sadece Gavin'in olmasından hoşlanmamıştım ama evinde birini bırakması akıllıcaydı. Arkadaşı Cara da muhtemelen kardeşlerimden biri kadar iyi bir korumaydı. Biraz korkutucuydu.

Grup mesajına cevap verdim ve Levi'ye gidip Gram'ı kontrol etmesini söyledim.

Boynunda dövme olan hiç kimse lokantaya gelmedi, biz de kahvaltımızı bitirip çıktık.

Caddenin karşısındaki bir şey Evan'ın dikkatini çekti ve gözlerini kısarak durakladı. Bir çift Steaming Mug'ın dışında sohbet ediyordu. Adamı tanıyordum, en azından kim olduğunu biliyordum. Luke Haven. Kız tanıdık geliyordu. Sarışındı ve pembe bir hırka giymişti. Onu neden tanıdım? Sonra Luke'a gülümsedi ve ben de hatırladım. O gece Caboose'da Evan'a numarasını vermeye çalışan kızdı.

Luke açıkça onunla flört ediyordu, ancak onun bu konuda ne hissettiğini söylemek zordu. Sırtarak bir şeyler söyledi ve yaklaştı ama kız küçük bir adım geri çekildi.

Evan bir an onlara baktı, sonra caddeyi geçip onlara doğru yürümeye başladı.

Onlara yetişmek için birkaç hızlı adım attım. "Ne yapıyorsun?" "O pisliği engelliyorum."

"Neden?"

"Çünkü o bir pislik ve bunu hak ediyor."

Evan, Luke ve kıza yaklaşırken ben birkaç adım ötede durdum. Onun geldiğini fark edince gözleri büyüdü ve kollarını kavuşturdu.

"Hey," dedi Evan, alçak sesi gürleyerek. Luke orada değilmiş gibi davrandı. "Seninle tekrar karşılaşmayı umuyordum. Bir süre önce bana numaranı vermiştin ve ona ne olduğunu bilmiyorum."

Gözlerini kırıştırdı ve yüzündeki savunmacı ifade eridi. Kolları iki yanına düştü. "Oh. Kaybettin mi? İlgilenmediğini sanıyordum."

Luke şaşkın görünüyordu. Ellerini uzattı. "Dostum, cidden mi?"

Evan onu görmezden geldi ve kurnazca kıza yaklaştı. "İlgilenmiyor musun? Şaka mı yapıyorsun?" Sanki gördükleri hoşuna gitmiş gibi kıza yukarıdan aşağıya bakar gibi yaptı. "Hayır, onu kaybettim ve o zamandan beri kendimi tekmeliyorum. Ne diyorsun peki? Bir kez daha deneyebilir miyim? Bu sefer ona iyi bakacağım."

Gözleri Luke'a, sonra tekrar Evan'a kaydı ve ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi ağzı hareket etti. "Um... evet. Tabii, neden olmasın?"

Evan telefonunu çıkardı ve ona uzattı. "Al. Rehberime ekle. Böylece onu kaybedemem."

Yazarken alt dudağını kemirdi. Evan ona doğru yaklaştı.

Luke'un Evan'a vurmak üzere olup olmadığını anlayamadım. Ellerini yumruk yapmıştı ama bakışları kıza gidip geliyordu. Kızın önünde bir kavga başlatmak istemediğini hissediyordum.

Ama kesinlikle kardeşimin suratına bir yumruk atmak istiyordu. Onu suçlamadım.

Kız telefonu Evan'a geri uzattı ve bakışları Evan'ın gözleriyle buluştuğunda küçük bir nefes çekti. Adam yaklaşmış, kızın üzerinde yükselmişti ve yüzü kızınkine sabitlenmişti.

Tekrar dudağını ısırды ve ona utangaç bir gülümseme verdi.

Evan göz temasını kesmeden telefonunu cebine koydu. Birbirlerine baktılar ve acaba onu öpecek mi diye merak ettim.

Bunun yerine parmak uçlarına kalktı ve onu öptü, dudaklarını yanağına hızlıca değdirdi. Gözleri tekrar açıldı ve sanki bunu yaptığına inanamıyormuş gibi şok olmuş görünüyordu. "Oops."

Evan sanki boyun eğmiş gibi omuz silkti, onu belinden yakaladı, kendine doğru çekti ve öptü.

Sadece öpücüğü hafif ya da hızlı değildi. Kızın ağzına girmiş, sanki bademciklerini kontrol ediyormuş gibi onu derinden öpüyordu. Luke ağzı açık, gözlerinde yanan öfkeyle onlara baktı. Eğer Evan Luke Haven'ı daha önce kendine düşman edinmediyse, şimdi kesinlikle edinmişti.

Öpücüğü yavaşça kesti ve geri çekildi.

Kızın gözleri faltaşı gibi açıldı. Sarhoş görünüyordu. Yanakları hırkası kadar pembeydi ve

Sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi yavaşça gözlerini kırptırdı. Bacakları titriyordu ve ayakta kalmak için yardıma ihtiyacı olup olmayacağını merak ettim. "Whoa."

"Görüşürüz," dedi Evan. Luke'a hızlıca bir bakış attı, sonra kayıtsızca bana doğru yürüdü.

Ben de onun yanına düştüm. "Bu da neydi böyle?" "Hiçbir şey."

"Onu gerçekten arayacak mısın?" Bana

yan gözle bir bakış attı. "Hayır."

"Dostum, bu çok soğuk. İyi bir kıza benziyor. Luke Haven'ı engellemek için neden onunla yatasın ki?"

"Yaşayacak."

"Yaşayacağını biliyorum ama bu çok aptalca bir hareketti."

Durdu ve benimle yüzleşti. "Luke Haven bir hatuna asılmaya çalışırken araya girmemden daha kötüsünü hak eden bir pislik. Neden umursuyorsun ki? Çoğu kız *iyi görünür*. Bu iyi oldukları anlamına gelmez. Grace lanet bir tek boynuzlu at olduğu için anlamıyorsun. Farkında değilsin."

Onun hakkında konuşmaması için ona bağırmak üzereydim ki biri yavaşça alkışlayarak bize yaklaştı. Dövmelerle kaplı bir adam.

ASHER

I yaklaşırken bir an ona baktı, yüzünde bir sırıtışla yavaşça alkışlıyordu. Kısa sarı saçlı. Kolları manşetli düğmeli gömlek. Her yerinde dövmeleler vardı. Ön kollarında, ellerinin arkasına kadar. Göğsünü kaplıyor ve boynuna doğru ilerliyordu.

Onunla hapis yatmıştım. Ama o Azrail değıldi.

"Lanet olsun," dedim. "Declan?"

"O adamın kim olduğunu ya da sana ne yaptığını bilmiyorum ama bu etkileyiciydi," dedi.

Evan gergindi, köpeğinin bu sabah bana baktığı gibi ona bakıyordu.

"Seni orospu çocuğu, burada ne işin var?" Evan'ı dirseğimle dürttüm. "Sorun yok. Bu pisliği tanıyorum ama o Reaper değıl."

Declan güldü. "Reaper mı? O deli herif neden burada olsun ki? Yine de güzel kasaba." Derin bir nefes aldı. "Temiz dağ havasının tadını çıkarıyorum."

Rahatlamam gerekirdi -eğer dövmeleli adam Declan'sa, bu Grace'in tehlikede olmadığı anlamına geliyordu- ama henüz ikna olmamıştım. Emin olmam gerekiyordu. "Dün gece o kafede bir kadınla konuştun mu?" Buharlı Kupa'yı işaret ettim.

Alnı kırıştı. "Bu sorgulama da neyin nesi?" "Sen mi yaptın?"

"Evet, sanırım yaptım. Yine de beni geri çevirdi. Sanırım onu tanıyorsun?"

"Ash, neler oluyor?" Evan sordu.

Declan'a doğru işaret ettim. "Bu Declan Wallace. Beş yıl kadar birlikte olduk. O dışarı çıktı -Ne, iki yıl önce mi?"

Declan başını salladı. "O konuda, evet." "Burada ne yapıyorsun?"

"Çıktığını duydum. Sana bir bakayım dedim."

Sesinde bir şey vardı. Buraya sadece *beni aramaya* gelmemişti. Declan hapishanede bir arkadaşa en yakın olduğum kişiydi ama beni bulmasını beklediğim biri değıldi.

"Bana bir dakika ver." Evan'a başımla takip etmesini işaret ettim ve kaldırımında kısa bir mesafe ilerledik.

"Yani o adam bu değıl mi?" diye sordu.

"Hayır. Declan iyi. Neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama zararsız biri."

Evan'ın ifadesi değışmedi ve ne düşündüğünü anlayamadım. Sadece umurunda değılmiş gibi görünüyordu. Hiçbir şeyi. "Kurt sürüsünün geri kalanını çağırırsan iyi olur. Gavin muhtemelen

Grace'i delirtiyor."

"Evet, onlara haber veririm."

Declan'a bir kez daha baktı. "Tamam, ben çıkıyorum. İşe. Görüşürüz."

"Sağ ol dostum," dedim o uzaklaşmaya başlarken. Daha fazlasını söyleyecektim -arkamı kolladığı için ona minnettar olduğumu söylemeye çalışacaktım- ama o sadece elini kaldırdı ve yürümeye devam etti.

Evan değişmişti. Artık onu tanıımıyormuşum gibi hissediyordum.

Declan'a döndüm ve bana tekrar sırıttı. "Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?"

"Şimdi mi? Sabah oldu."

"Yani?"

Omuz silktim ve telefonumu çıkardım. "Tabii, ne olacak ki. Önce birine mesaj atmam gerekiyor."

Ben kardeşlerime mesaj atıp dövmeli adamı bulduğumu ve onun başka biri olduğunu bildirirken Declan bekledi. Grace'e de bir mesaj gönderdim, ancak kısa mesajım yeterli görünmüyordu. Muhtemelen onu çok korkutmuştum.

Ama bu beni de çok korkutmuştu.

Caboose'dan çok uzakta değildik, bu yüzden oraya yürüdük ve bir masa bulduk. İki bira sipariş edince garson Declan'a tuhaf bir bakış attı ama yorum yapmadı. Siparişlerimizi alıp gitti ve Declan etrafına bakındı.

"Bu kasaba gerçek mi lan? Eski usul bir berber dükkanınız ve ellili yıllardan fırlamış gibi görünen küçük bir köşe dükkanınız var-"

"Şeker Kulübesi mi?"

"Evet. Ve bu yer. Demiryolu restoranı mı? Yemin ederim, burası çok güzel bir yer. Geri gelmene şaşmamalı."

Memleketim hakkında konuşmakla ilgilenmiyordum. "Declan, neden buradasın? Aklımı kaçırmak üzereydin."

"Gerçekten Azrail olduğumu mu düşündün?"

"Ne düşünmem gerekiyordu ki? Böyle dövmeleri olan bir adamın," dedim elimle yukarı aşağı işaret ederek, "şehirden çıktığını duydum. Evet, ben de Azrail'in içeride başladığı işi bitirmek için burada olduğunu düşünmüştüm."

"Onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Böyle bir adamın, birkaç kez ağzına sıçan bir çocuktan daha büyük sorunları vardır. Ayrıca, aptalca bir şey yapacak ve er ya da geç kendini tekrar hapse attıracaktır. Eğer akıllılırsa, bir dahaki sefere çıkmasına izin vermezler."

"Evet, umarım haklısındır." "Bunun

için uykunu kaybetme."

Gözlerimi kaçırdım. "Uyuyabileceğimi

varsayıyorum." "Zor, değil mi?"

"Ne?"

"Geri dönmek. Gerçek dünyaya geçiş yapıyorum."

Garson kız iki birayla geri geldi. Kibarca teşekkür etti, sonra bir içki aldı. Yavaşça

başımı salladım ve biramdan bir yudum aldım. "Evet. Zor bir durum."

"Ben de bu yüzden buradayım."

"Yani beni özlediğin için değil mi?" Kıkırdadı.

"Kendini övme."

Gözlerimi ona diktim. "Beni takip mi ediyordun?"

"Seni takip etmek mi? Hayır, dostum. Dün seni bir spor salonuna girerken gördüm ama sen beni görmedin. Er ya da geç seninle karşılaşacağımı düşündüm, o yüzden içeri girmedim. Dediğim gibi, bu kasaba güzel. Ne olursa olsun burada birkaç gün geçiririm diye düşündüm."

Beni takip etmiyor muydu?

Kahretsin. Bu iyi bir haber olmalıydı. Açıkçası takip edilmek istemiyordum. Ama bu, içgüdülerimin çok bozuk olduğu anlamına geliyordu, resmen kaybediyordum.

"Sana karşı dürüst olacağım, Bailey. Buraya bir fırsatla geldim."

"Alınmayın ama beni tekrar hapse attırabilecek bir şeyse, cevabımın hayır olduğunu şimdiden söyleyebilirim."

Ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Hey, bir adama biraz kredi verin. Artık yüzde yüz yasalım."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben ciddiym dostum. Seninleyim, asla geri dönmeyeceğim." "Pekala. Aferin sana. Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"Komik bir hikaye. Çıktığımda ben de senin gibi yaptım. Memleketime geri döndüm. Bunun işe yaramayacağını anlamam uzun sürmedi. Phoenix'te bir kardeşim var ve buraya gelirim benim için bir iş bulabileceğini söyledi. Ben de kabul ettim."

"Eğer şu anda Phoenix'teysen, burada ne yapıyorsun?"

"Büyükannemi ziyaret ediyorum."

"Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiym dostum. Huzurevinde kalıyor, ben de fırsat buldukça onu görmeye geliyorum." "Ve sonra tesadüfen erken çıktığımı mı duydun?"

Omuz silkti. "Pek tesadüf sayılmaz. Seni araştırdım. Mahkûm bilgileri internette var. Ulaşması zor değil."

"Neden?"

"Dediğim gibi, senin için bir fırsatım var. Kardeşimin bir spor salonu var ve dünyanın en iyi MMA yarışmacılarından bazılarını eğitiyorlar."

Sırtım sertleşti ve bira şişemi sıkıca kavradım.

"İçerideyken neler yapabildiğini gördüm," diye devam etti. "Sadece yetenekleriniz değil, içgüdüleriniz de var. Arkanda doğru bir antrenörle en iyilere karşı yarışabilirsin. Kahretsin, en iyileri ezip geçebilirsin."

Kelimeleri ezerek söyledim. "Bir savaşçı olmamı mı istiyorsun?"

"Dostum, sen bir savaşçısın. Bazı insanlar iyidir çünkü eğitimleri ve yetenekleri vardır. Ama senin gibiler? Onlar doğuştan yeteneklidir. Kabul ediyorum, ringe çıkan herkesin yeteneğe ihtiyacı vardır. Yine de antrenman yapmalısın. Ama sana söylüyorum, senin sahip olduklarına sahip çok fazla insan yok. Bazıları dövüşebilir, bazıları da dövüşçüdür. Sen bir dövüşçüsün."

Gözlerimi kaçırdım, hâlâ biramı sıkıca avuçluyordum. Haklıydı, ben bir savaşçıydım ama bundan nefret ediyordum. Ve onun bunu bu kadar net görmesinden de nefret ediyordum. Gerçi nasıl göremezdi ki? Cezam boyunca kelimenin tam anlamıyla savaşmışım. Yedi yılımın çoğunu sırtımda kocaman bir hedef tahtasıyla geçirmiştim - herkesin kendini kanıtlamak istediği adam.

Artık o adam olmak istemiyordum. Savaşma dürtüsü içimde bir şeytandı ve onu kilit altında tutmalıydım. Başka her şey çok tehlikeliydi.

"Bakın, teklifiniz için minnettarım ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Anlıyorum. Bu taşınmak anlamına geliyor ve burada bir ailen var." Gözlerini kıstı. "Ve belki bir kız?"

Gözlerimi tekrar başka yöne çevirdim. "Tam olarak değil."

"Kahveci kız bana bir yüzük gösterdi. Bir zamanlar senin miydi? Belki de sen yokken başka biri o yüzüğü parmağına takmıştır?"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Yeterince adil. Ama cidden dostum, bir düşün. Burada ne yapacaksın? Şimdi ne tür bir iş bulacaksın? Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim, küçük bir kasabada büyüdüm, gerçi benimki buradan daha boktan bir yerdi. Yine de kimse sana aynı gözle bakmıyor. Ve bu büyük para anlamına gelebilir."

"Neredeyse otuz yaşındayım. Bunun için çoktan yaşlanmaya başlamadım mı?"

"Hiç de değil. Pek çok boksör otuzlu yaşlarının ortalarına kadar zirveye ulaşamaz. Kırklı yaşlarında hâlâ kazanan adamlarımız var. Düzgün antrenman yaparsanız, kendinize iyi bakarsanız, sağlam bir on yılınız olur, belki on beş. İşler yolunda giderse, bu size tonla para kazandıracak bir süre. Hayat boyu yetecek bir paradan bahsediyorum. İsterseniz ailenizi ömür boyu geçindirebilirsiniz."

Ailemle ilgilenmek. Zırhımdaki çatlak buydu ve o da içeri girmeyi başarmıştı. Şu anda kendime bakmaya bile zar zor gücüm yetiyordu. Ne bir planım ne de başka bir fırsatım vardı. Dışarı çıktığımdan beri kendime hayatımda ne yapacağımı soruyordum. Bu, o sorunun cevabı olabilirdi.

Sandalyeme geri oturdum. Declan hiçbir şey söylemedi. Sanki düşünmeye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi birasını alıp oturdu.

Para cazipti. Bu konuda kendime yalan söylemeyecektim. Zengin olmak umurumda olduğu için değil, üretken olmaya ihtiyacım olduğu için. Bir amaca ihtiyacım vardı. Belki de ringe çıkıp insanların ağzını burnunu kırmak, Gram'ın para konusunda asla endişelenmemesini sağlayacaksa buna değerdi. Aileme bakabilseydim ve her zaman ihtiyaç duydukları şeylere sahip olduklarını bilseydim.

Belki de kaçırdığım zamanı telafi etmeye başladı. Onları nasıl uzaklaştırdığımı. Ama bunun başka ne anlama geleceğini göz ardı edemezdim. Tilikum'dan ayrılmak. Ailemden ayrılmak.

Grace'i terk etmek.

Bir yudum aldım, dilimde acı bir tat vardı. Onu o kadar çok istiyordum ki, içim acıyordu. Ve kafamın içinde onu sadece istemediğimi, ona *ihtiyacım* olduğunu söylemeye çalışan bir ses vardı. Benim için iyi olduğunu.

Ama ne istersem isteyeyim, onun için iyi olmadığı gerçeğini görmezden gelemezdim. Çok az uyuyordum. Neredeyse her gece kâbus görüyordum. Sürekli izlendiğimi hissediyordum. Her zaman tetikteydim, her zaman cevap vermeye hazırdım. Savaşmaya hazırdım.

Birinin beni takip ettiğine ikna olmuşum ve her ne kadar kendime deli olmadığımı söylemek istesem de -belki de biri vardı- içten içe biliyordum. Kafamın içindeydi.

Bu normal değildi.

Bu aynı zamanda ilk içgüdülerimin doğru olduğu anlamına geliyordu. Ringden uzak durmam gerekiyordu. MMA antrenmanı yok. Antrenman yok. Ve kesinlikle dövüşmek yok. Bana tonla para kazandıracak olsa bile. Bu riski alamazdım.

"Buraya geldiğin için minnettarım." Şişemi yere bıraktım. "Bu iyi bir teklif. Ama kabul edemem."

Birkaç saniye bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bak ne diyeceğim. Biraz zaman ver, İşlerin nasıl yürüdüğünü görmek için. Eğer buradaki hayat size uygunsa, bu harika. Değilse..." Bir kartvizit çıkardı ve masaya doğru uzattı. "Ara beni."

Kartı aldım, baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Tamam. Teşekkürler."

Cüzdanını çıkardı ve masanın üzerine biraz para attı. "Sana yetişmek güzeldi.

Kendine iyi bak dostum. Beladan uzak dur." "Sen de."

Hâlâ kartvizitini tutarken, ayağa kalkıp dışarı çıkmasını izledim. Vücudum yorgunluktan ağrıyordu. Tüm o adrenalinin etkisi geçiyordu ve kendimi bok gibi hissediyordum. Neredeyse akşamdan kalma.

Ve tek düşünebildiğim Grace'ti.

Savunmam neredeyse sıfıra inmişti. Eğer işte olmasaydı, doğruca onun evine giderdim, bunu yaparsam ne olacağını biliyordum. Ona karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğumu biliyordum.

Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmıştım. Ona sahip olamazdım. Ama lanet olsun, onu bırakamazdım da.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

Bunu başka birine yazsaydım, bu hikayenin gerçek olduğuna inanmayacaklarını hissediyorum. Ama Tilikum'u bilirsin.

Dün isteyken sokakta bir kargaşa oldu. Arka taraftaki ofisimden duyabiliyordum. Sanki biri bağılıyor gibiydi. Hemen kesilmeyince neler olduğuna bakmak için dışarı çıktım.

Bir sonraki blokta, Harvey Johnston evcil hayvan malzemeleri satan Happy Paws'ın önündeydi ve bir şeye bağılıyordu. Ne olduğundan emin değildim, onun ne olduğunu asla bilemezsiniz. Kaldırıma çıkmış, yumruğunu sallıyor ve zorlukla tutarlı bir şekilde küfürler yağıdırıyordu.

Birkaç kişi aval aval ona bakıyordu ama yaklaşmaya isteksiz görünüyorlardı. Onları suçlamadım, gerçekten çok heyecanlıydı. Ama Harvey'i bilirsiniz, bir şey hakkında atıp tutarken bile zararsızdır.

İşte oradaydı, birine ya da bir şeye bağılıyordu ve kaldırımın üzerinde asılı duran büyük Happy Paws tabelasının sallandığını fark ettim. Diğer dükkânların önündeki tabelaların hiçbirisi hareket etmiyordu, yani rüzgârdan değildi. Sadece sallanmakla kalmıyor, düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Harvey de tam altında duruyordu.

Sokağın karşısına koştum ve Harvey'i kolundan yakaladım. Bu onu yeterince şaşırttı ve bağırmayı kesti ama hareket etmedi. Onu sokağı doğru çektim ve sürekli "Onları gördün mü? Gördün mü?" diye tekrar tekrar sordu.

Yaklaşık üç saniye sonra, Happy Paws tabelası tam Harvey'nin durduğu kaldırıma düştü.

Yukarı baktım ve ne gördüm? İki gri sincap çatıda koşuşturuyordu. Sincaplar, Asher.

Harvey işaret edip duruyordu, "İşte gidiyorlar! Peşlerinden gidin!"

Düşsün diye tabelayı gerçekten gevşettiler mi? Sincaplar bunu yapabilir mi?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

Missy Lovejoy'un (Missy'yi hatırlamıyorsanız, Happy Paws'ın sahibi) bu yıl sincaplarla topyekûn bir savaşa girdiğini biliyorum. Evcil hayvan ödülleriini çaldıklarını ve insanların köpekleri için bıraktığı su kabına sıçradıklarını söylüyor.

Harvey her zaman organize olduklarını söyler. Tam olarak orada olmadığını biliyorum ama belki de görüldüğü kadar deli değildir.

Daha sonra büyükanneme anlattım ve o da Missy Lovejoy'un sincaplarla bir anlaşma yapması gerektiğini söyledi. Küçük memelilerle nasıl bir anlaşma yapılabilir ki? Ona bu soruyu sorduğumda omuz silkti ve herkesin sorununu çözmenin kendisine düşmediğini söyledi.

Bu kasabanın nesi var? Bu normal mi? Bunun normal olduğunu sanmıyorum.

Her neyse, Tilikum'daki hayattan küçük bir kesitin sizi gülümsetebileceğini düşündüm.

SENİ SEVİYORUM,

Grace

GRACE

F Neyse ki, Bailey korumalarım oldukça hızlı bir şekilde geri çekildi. Bu adamları seviyordum ama beni yirmi dört/yedi "korumaları" düşüncesi biraz fazlaydı. Cara dün gece bende kalmıştı, ama sabah olduğunda artık benimle konuşmaya çalışmıyordu. paralı askerler tuttu. Her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Algılanan krizin sona ermesinin daha sakın bir Asher anlamına geleceğini umuyordum. Dün onu görmemiştim -ikimiz de geç saatlere kadar çalışmıştık- ama nasıl olduğumu öğrenmek için birkaç kez mesaj atmıştı. Çok fazla umutlanmak istemesem de, o kucaklaşmamızın bir dönüm noktası olabileceğini hissediyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Umutlarım artmıştı.

"Huh." Cara elindeki kitabın üstünden bana baktı. "Peachy pants, dünya topraklarının sadece yüzde otuzunun orman olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Ona zar zor baktım.

"Ben de öyle." Kitabı kapattı ve sandalyesinin yanındaki yığının üzerine kabaca bıraktı.

Tilikum Kütüphanesi'nin soğuk bir arka odasıydık. Kuru hava, yüzyıllardır kimsenin açmadığı eski bir mahzen gibi tozlu kokuyordu. Cara'yı da yanımda buraya sürüklemiştim, böylece kasabanın tarihini biraz araştırabilecektim. Bakalım Eliza Bailey'den bir iz bulabilecek miydim?

Kısmen aynayı ve Eliza Bailey'nin kim olabileceğini merak ediyordum. Ama aynı zamanda bugün işten izinliydim ve bir süreliğine zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Asher'sız geçen yedi yıl beni kendime dikkat dağıtıcı şeyler yaratma konusunda uzman yapmıştı.

İnternete çoktan bakmıştım ama Eliza Bailey hakkında bir şey bulamamıştım. Aslında, 1920'lerden önce Tilikum hakkında genel olarak bulunabilecek pek bir şey yoktu. Kütüphane gönüllülerinden Libby Stewart bu küçük gizemi benim için çözmüştü. Yaklaşık yüz yıl önce, Tilikum yıkıcı bir yangın geçirmiş ve kasabanın büyük bir kısmı yanmıştı. Bundan öncesine ait kayıtlar ve eserler çok azdı ve bulunması da zordu.

Yine de inatçı biri değildim. Kütüphanede bir veri tabanı olmasını umuyordum, belki de internette bulunmayan bir veri tabanı. Aslında sahip oldukları şey eski bir mikrofış okuyucu ve film tabakaları üzerindeki eski gazete makaleleriydi.

Cara buraya kendi getirdiği bir koltuğa oturmuş, Libby'nin dehşet dolu bakışlarına maruz kalmıştı. O, görünüşe göre rastgele birkaç kitap almış ve ben göz merceğine bakarak Eliza Bailey adında birine atıfta bulunulup bulunulmadığını incelerken onları karıştırıyordu.

"Bunlardan ikinci bir tane olmadığına inanamıyorum," dedi. "Yardım edebilseydim iki kat daha hızlı olurdu."

"Neden iki tane olsun ki? Böyle şeylerin varlığından bile haberim yoktu. Sanırım buna sahip oldukları için şanslıyım."

"Doğru." Rastgele yığınınından başka bir kitap aldı. "Gerçekten bir şey bulacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum ama deneyecek kadar merak ediyorum."

Bir sayfa çevirdi. "Ama gazeteler neden yardımcı olsun ki?"

"Evlilik ya da doğum ilanları olabilir. Hatta bir ölüm ilanı bile. Ailesi hakkında bilgi olabilir."

"Evet, bunu anlıyorum ama ya gizli bir sevgilisi varsa ve hiç evlenmedilerse ve kimse bunu bilmiyorsa?"

"Bunu gazetede bulamayacağımı biliyorum, ama onun hakkında bir şeyler bulabilirsem, bu bana bir ipucu verebilir. O aşk mektupları çok dokunaklı ve hüznü. Onları kimin yazdığını ve sonunda ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Birlikte olmanın bir yolunu bulabildiler mi?"

"Tanrım, ne kadar romantiksin. Sonsuza dek mutlu yaşadıklarını öğrenmeyi umuyorsun."

"Elbette öyle."

Kitabı kapattı ve sandalyede öne doğru oturdu. "Çünkü onlar mutlu sona ulaştıysa, belki sen de ulaşırısın?"

Ona doğru döndü. "Bunun Asher ve benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Eliza Bailey'nin hikâyesi üzücü bir sonla bitse bile, bu bizim de öyle olacağımız anlamına gelmez."

"Ama yine de kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktır."

"İyi. Evet, bu beni daha iyi hissettirirdi. O aşk notlarının mutlu sonla bittiğini öğrenmeyi çok isterim."

"Gözlerin yorulmadı mı daha? Ara vermek istersen bir süreliğine ben devralabilirim." "Teşekkürler, ama sıkıldığını biliyorum. Kalmak zorunda değilsin."

"Çok sıkıldım ama ikimiz de gidemeyeceğimizi biliyoruz." "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki gidebilirsin."

Alnı kırıştı. "Yani ben gidersem burada tek başına kalıp aramaya devam mı edeceksin?"

Tabii ki yaparım demek için ağzımı açtım ama burada yalnız kalacağım düşüncesi midemde bir endişe yumağının açılmasına neden oldu. Aslında bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

"Gördün mü?" diye sordu. "Endişelenme, boo. Seni yakaladım. Ben buna alışkınım." "Neye alıştın?"

"Toplum içinde tek başına hiçbir yere gidemezsin." "Ne?"

Evet, gidebilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır, yapamazsın. İş dışında. Seni tanıdığımdan beri böylesin."

Kendimi garip bir şekilde savunmaya geçmiş hissettim, sanki bana haksız bir suçlamada bulunuyormuş gibi. "Bu çok saçma. Elbette tek başıma bir yerlere gidebilirim."

"Öyle mi? En son ne zaman market alışverişine yalnız gittin?"

"I..." Durup düşünmek zorunda kaldım. En son ne zaman market alışverişine yalnız gitmiştim? Genellikle Cara'yla giderdim ya da küçük kardeşimi alırdım ve dışarıdayken ona kurabiye ya da şeker alırdım. "Bu sadece birlikte gitmeyi sevdiğimiz için. Bazen de Elijah'ı annemin saçından kurtarmak istiyorum."

"Tamam, ama bu sadece market alışverişi değil." "Stitch and Sip'e yalnız gidiyorum."

"Hayır, öyle değil. Oraya kendin gidiyor olabilirsin ama tanıdığın insanlarla buluşuyorsun."

"Hala."

"Stitch and Sip gecesi olmadığı zamanlarda hiç Knotty Knitter'a gidiyor musun? Tek başına, sadece iplik almak için ya da her neyse?"

"Hayır, ama buna ihtiyacım yok. Zaten neredeyse her Pazartesi oradayım."

Başını eğdi ve uzun bir süre şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Kendin hakkında bunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Her zaman bunun farkında olduğunu varsaymıştım."

"Farkında olmanız gereken bir şey yok, çünkü yanılıyorsunuz."

"Grace, seni yıllardır tanıyorum ve eminim birkaç istisna olsa da, neredeyse hiçbir yere yalnız gitmediğinden eminim. Neden her zaman senin ayak işlerini yapmam ya da market alışverişi yapmam gerektiğini düşünüyorsun? Hayatımda hiç kendi işimi kendim görmedim ya da kendi alışverişimi kendim yapmadım. Ama her zaman seninle gelecek birine ihtiyacın olduğunu biliyorum, o yüzden yapıyorum. Yoksa neden bir nalbur dükkanına adım atayım ki? Hayatımın bir saatini kaybedeceğim daha sıkıcı bir yer düşünemiyorum."

Mikrofiş ekranına boş boş baktım. Aman Tanrım. Haklı mıydı? En son ne zaman tek başıma bir mağazaya ya da restorana girdiğimi hatırlayamıyordum. Biriyle buluşmadığım sürece. İşe gidiyordum ama onun dışında hep başka biriyle birlikteydim, genellikle de Cara'yla. Her yere birlikte giderdik ve ben bunu hiç düşünmemiştim. Birbirimize yakındık. İkimizin de birine ihtiyacı vardı. Ama gerçekten sebep bu muydu?

"Aman Tanrım, Cara, sanırım haklısın. Şu anda bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bu kadar sağlıklı bir şeyden nasıl habersiz olabilirim?"

"Muhtemelen benim yüzümden," dedi, sesi umursamazdı.

"Sen mi? Neden?"

"Bazı insanların çocuklarını nasıl şımarttığını ve onlara imkan tanıdığını bilirsiniz. İşte o benim. Ben insanım. Senin mutsuz olman düşüncesine katlanamıyorum, bu yüzden mutsuz olmaman için ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum."

Boğazımdaki düğümlemeyi yuttum ve gözlerim yaşarma tehdidiyle buğulandı. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

"Dürüst olalım, sana iyi davranmak tartışılır. Biraz sert sevgi daha iyi olabilirdi. Ama yapamam. Senin mutlu olmanı istiyorum. Tüm dünyada belki iki kişiyi önemsiyorum, ki bunun biraz boktan bir durum olduğunun farkındayım. Ama başka hiç kimse bana bir sebep vermedi."

"Ah, tatlım."

Gülümsedi. "Normal insanlar sevgilerini ve ilgilerini dağıtırlar, ama benim başka kimsem yok, bu yüzden hepsini sen alıyorsun. Bunun senin için berbat bir şey olduğunun farkındayım çünkü birini gerçekten nasıl sevebileceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Bu kesinlikle doğru değil."

"Gerçekten öyle. Ama öğrendiğimi düşünmek istiyorum. Sırada seni nasıl paylaşacağımı öğrenmek var."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde sandalyemde yan döndüm ve öne doğru eğildim. "Eğer Asher ve ben bir şeyleri çözersek, bu senin için zor olacak, değil mi?"

Bakışlarını kaçırarak bir tutam kıvılcıkla oynadı. "Evet, ama benim için de sorun değil, çünkü senin istediğin buysa, benim de istediğim budur."

"Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Muhtemelen binlerce farklı açıdan berbat bir arkadaşım ama sana yalan söylemem."

"Aşk budur, Cara. Birini gerçekten böyle seversin. Onlar için en iyisini istersiniz, bu bir şeyleri kaybetmeniz anlamına gelse bile."

Omuz silkti ve soğukkanlı kalmaya çalıştığını görebiliyordum. Cara duygularını çok sık deşmezdi.

"Sen benim insanımsın," dedim. "Beni asla kaybetmeyeceksin. Asher'la evlensem bile."

"Kapa o güzel yüzünü."

Güldüm ama gülümsemem soldu. "Bir sorunum var mı? Bir sorunum olsa bana söyledin, değil mi?" "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Eğer farkında bile değilseniz, eminim bu sadece bir alışkanlıktır. O kadar alıştık ki

Üniversitede her şeyi birlikte yapıyordunuz ve şimdi bunu düşünmüyorsunuz. Ayrıca, bu tamamen karşılıklı bağımlı bir ilişki. Bana ihtiyaç duymandan çok şey çıkarıyorum."

"Evet, belki de sadece alışkanlıktır." Alt dudağımı çiğnedim, buna inanıp inanmadığımdan emin değildim. "Bak ne diyeceğim, bana burada otuz dakika daha ver ve yemeğe gidelim. Nereye istersen."

"Gerçekten ne istediğimi biliyor musun?" "Ne?"

Yüzünde hülyalı bir ifade ile uzaklara baktı. "San Diego'da hayatında yiyebileceğin en inanılmaz hindistan cevizli karidesi yapan bir yer var. Eğer uçak bulabilirsem, gitmek ister misin?"

"Bugün mü?"

"Evet. Daha çok akşam yemeği gibi olmalı ama yine de bunu gerçekleştirebileceğimizi düşünüyorum." "Bugün San Diego'ya gitmiyorum."

"Neden olmasın? Uzun bir uçuş değil."

Başımı sallayarak güldüm. "Ben biraz daha yakın bir yer düşünüyordum. Burası gibi."

Sandalyede geriye doğru yığıldı ve inledi. "Tamam. Caboose'a gidebiliriz ama ben kesinlikle gündüz içeceğim."

"Ben de, kesinlikle."

"San Diego'ya gitmek istemediğine emin misin?"

"Cara, en son beni çılgın spontane seyahatlerinden birine çıkardığında, sekiz saatliğine gitmiş olmamız gerekiyordu. İki gün sonra neredeyse işimi kaybediyordum."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Evet, ama çok eğlendik."

"Eğlendik," diye gönülsüzce itiraf ettim.

"Sorun değil, San Diego fikrini aştım. Hank gerçekten iyi cin tonik yapıyor ve kulağa yemekten daha iyi geliyor. Hindistan cevizli karidesten bile."

Telefonum bir mesajla çaldı ve ekranda onun adını görür görmez gülümsedim.

Asher: *Üç sincabın öğle yemeğimi çaldığını söylesem bana inanır mıydın?*

Ben: *Aslında, evet yapardım.*

Asher: *Kamyonetimdeydi ama camı açık bırakmışım. Küçük pisliklerin kaçtığını gördüm ve öğle yemeğim gitti.*

Bu senin hatandı. O küçük adamların yanında gardını indiremezsin. Kurnazdırlar.

Cara'ya baktım. Beni izlemiyormuş gibi yapıyordu ama merak ettiğini biliyordum. Bir an için ona Asher'ı bizimle öğle yemeğine davet etmemin bir sakıncası olup olmadığını sormayı düşündüm.

Ama onu görmek için bir bahane bulmayı ne kadar istesem de, hemen vazgeçtim. Cara evet diyecekti ama ben planlarımızı değiştirmek istemiyordum. Onunla olan arkadaşlığım benim için önemliydi ve onu üçüncü bir tekerlek gibi hissettirme alışkanlığı edinemezdim.

Asher: *Şaka yapmıyorum. Şehirden bir şeyler alırım, talihsizliğime gülersin diye düşünmüştüm.*

Ben: *Kesinlikle beni gülümsetti.*

Asher: *O zaman buna değdi. Gülüşüne bayıldım.* Evet, umutlarım resmen yükseliyordu.

Hızlı. "Bu da ne demek oluyor?" Cara sordu.

"Sadece Asher. Sincaplar kamyonetinden öğle yemeğini çalmışlar. Bunun beni güldüreceğini düşündü." Ağzının bir köşesi ince bir sırıtışla kıvrıldı. "Öylesine mi mesaj atıyorsun?"

"Evet."

"Hmm. İlginç."

Alt dudağımı tekrar ısırdım. "Gülümsememi sevdiğini de söyledi."

Kaşlarını kaldırdı. "Boo, yavaşla. Bu ilişkiyi çok hızlı götürüyorsun." "Kapa çeneni."

"Ben ciddiym. Şimdiden sana güzel şeyler mi mesaj atıyor? Sırada ne var, verandada bir refakatçiyle çay içmek mi? Bileğini göstermemeye dikkat et. Sana olan saygısına zarar verebilirsin."

Güldüm. "Dur."

"Sürtük gibi davranan ve ayak bileğini fazla gösteren ben değilim.

Aşüfte." "Oh, aşüfte ben miyim? Bunu senden duymak çok komik."

"Biliyorum, tam bir ikiyezliüyüm. Ama cidden, nedime kıyafetleri için alışverişe başlamak

istiyorum, bu yüzden siz ikiniz acele ederseniz harika olur."

"Size kolaylık olsun diye bunu yapacağımdan emin

olabilirsiniz." Yüzünde kocaman bir gülümseme

belirdi. "Sen çok iyi bir arkadaşsın."

Libby Stewart kafasını kapıdan içeri soktu. "Grace? Bayan Montgomery zamanının dolduğunu söylemem için gönderdi."

Lorraine Montgomery baş kütüphaneciydi. "Gerçekten

mi? Üzgünüm, bir zaman sınırı olduğunu

bilmiyordum." "Ben de bilmiyordum ama o öyle

söyledi."

Cara ve ben bakiştık. Bu... garipti. Mikrofişlerdeki eski gazete makalelerine göz atmak popüler bir kütüphane aktivitesi değildi.

"Tamam." Makineyi kapattım. "Zaten işimiz hemen hemen bitmişti." "Bir

şey bulabildiniz mi? Bayan Montgomery bunu soruyordu."

"Pek sayılmaz. Bunları bir yere koymamı ister misin?" Film yığnını işaret ettim. "Hayır, sorun değil. Ben hallederim."

"Teşekkürler, Libby."

Cara ve ben çantalarımızı aldık ve Libby'yi depoda bıraktık. "Bana

mı öyle geldi yoksa bu garip miydi?" Cara sordu.

"Sayılır. Gerçi o eski mikrofiş makinesi de bir yere kadar kullanılabilir. Oldukça ısınmaya başlamıştı."

Birkaç kişinin kitapları kontrol ettiği ön bankonun önünden geçtik. Lorraine Montgomery bize baktı. Çiçekli elbisesi, taba rengi hırkası ve tel çerçeveli gözlükleriyle tam bir kütüphaneci gibi görünüyordu. Kırışan saçlarını bile gevşek bir topuz yapmıştı.

Her zaman sert biriydi ama neden bizi kütüphanesinden kitap kaçırmıyormuşuz gibi izlediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Her neyse," dedi Cara. "Cin içmeye hazırım." "Sen her

zaman öyle değil misin?"

"Temel olarak."

Cara benim için kapıyı tuttu ve omzumun üzerinden Lorraine Montgomery'ye bir bakış attım, hâlâ beni izliyordu.

ASHER

T Spor salonuna girdiğimde beni bir miktar terle karışık tanıdık kauçuk kokusu karşıladı. Bir köşede endüstriyel boyutta bir vantilatör uğulduyor ve yüksek tavandan ağırlık sesleri yankılanıyordu. İki adam açık yer minderlerinden birinde boğuşuyordu ve başka bir çift

Kafesin içinde tartışıyor, homurtuları hareket ve faaliyet seslerine ekleniyordu.

Jack Cordero ön tarafa yakın bir yerde durmuş, Tilikum İtfaiye Departmanı tişörtü giyen bir adamla konuşuyordu. Sokak kıyafetleri giymişti ve bir spor çantası taşıyordu; çoktan antrenman yapmış gibi görünüyordu. Şerifin ofisinden pek çok adam burada çalışıyordu, itfaiyecilerin çoğu da öyle. Aralarında her zaman iyi huylu bir rekabet olmuştu. Gönüllü itfaiyeci olduğum zamanlarda sık sık şerif yardımcılarıyla tartışırdım. TFD'dekiler iyi olduğum için beni onlarla karşı karşıya getirirlerdi. Genellikle ben kazanırdım. TFD'nin gururu falan.

İtfaiyeci -onu daha önce görmüştüm ama adını bilmiyordum- Jack'in söylediği bir şeye güldü. Jack şöyle bir baktı ve gözüme takıldı. Bana bir çene ucu selamı verdi. Ben de karşılık verdim.

Jack'i severdim. Hapishane beni otoriteye, özellikle de polislere güvenmemeye yatkın hale getirmişti.

Ama Jack iyi insanlara benziyordu.

Resepsiyonda durdum ve kayıt yaptırdım. Spor salonunun ağırlıkların olduğu tarafına doğru yönelmek üzereydim ki açık minderlerden birinin üzerindeki biri gözüme çarptı. Durdum ve iki kez baktım. Bu Grace'ti.

Atletik bacaklarını gösteren bir kolsuz bluz ve bir çift siyah şort giymişti. Saçları arkaya toplanmıştı ve ayakları çıplaktı.

Eğitmenlerden biri -adının Diego olabileceğini düşündüm- onunla kavga etti. Bir tişört ve şort giymişti ve uzun saçları erkek topuzu şeklinde toplanmıştı. Birbirlerinin etrafında yavaşça döndüler ve Grace'in ayaklarını asla çaprazlamadığını, her zaman iyi bir duruş sergilediğini fark ettim. Ağırlık merkezi alçaktı, dizleri hafifçe bükülmüştü.

Tamamen rakibine odaklanmıştı, gözleri onunkileri izliyordu. Adam bir tarafa doğru çalım attı ve kız irkildi ama yemi yutmadı. Bir vuruş sonra, kollarını beline dolayarak üzerine atıldı. Kadın anında yayıldı, vücut ağırlığını ona yasladı, bacakları arkasında gerildi.

Lanet olsun. Bu iyi bir hamleydi.

Böyle sert bir hamleyle onu yere seremezdi, o yüzden geri çekildi. Kilitlendiler, kafaları birbirine değiyordu, ikisi de pozisyon için savaşıyordu. İçimden bağırarak *talimatlar* vermek geldi -seviye değiştir Grace- ama sessiz kaldım.

Hızlı hareket ederek, kendi bacağıyla adamın iç bacağına saldırdı. Yarım saniye sonra ikisi de

yerdeydi. İlk başta bir hata yapmış gibi görünüyordu ve adam ona geri dönecekti. Fakat

Sırt üstü yuvarlandı, onu üstüne çekti ve gardını aldı. Bacakları adamın beline dolanmış, ayakları kilitlenmişti.

Güreşte sırt üstü yatmak her zaman kötüdür. Ancak Brezilya jiu-jitsusunda bu bir güç pozisyonuydu. Grace onu tam istediği yere getirmişti.

Diego boğuşurlarken ona koçluk yapıyor, hızlı ve giderek nefessiz kalan talimatlar veriyordu. Adam vücudunun üst kısmını onunkinden uzaklaştırarak doğrulmaya çalıştı ama Diego onu takip ederek bacaklarını sıkıca kilitledi. Belini bükerek elini karşı koluna doladı ve onu öne doğru çekerek yüzünü mindere yapıştırdı. Kolunu bırakmadan, ağırlığını onun altına kaydırды ve bükülmüş kolunu acı verici bir açıyla geriye doğru bükte.

Bileğini it, Grace. Yukarı it.

Adamın tutuşunu kırma çabalarına karşı bacaklarını daha sıkı sıkı ve bileğini yukarı itti. Diğer eliyle mindere vurdu ve kadın bıraktı.

Güzel hareket.

Diego ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti, sonra kolunu salladı. Karşılıklı birkaç sessiz kelime ettiler. Kız başını salladı; muhtemelen Diego onun formunu eleştiriyor, neleri iyi yaptığını ve nereleri geliştirebileceğini söylüyordu. Adam onun omzunu okşadı ve minderden çıktı.

Tam o sırada spor salonunun ortasında durup ona baktığımı fark ettim.

Beni gördü ve yüzünü aydınlatan gülümseme neredeyse içimi parçalayacaktı. Terli ve kızarmıştı, saçları yarım at kuyruğundan dökülüyordu. Atleti ve minik şortu çok fazla tenini gösteriyordu, hepsi de yaptığı egzersizden dolayı parlıyordu.

Tanrım, çok güzeldi. Terli, dağınık ve kesinlikle mükemmeldi.

"Hey sen." Bana doğru yürüdü, ayaklarımı olduğum yere kökledi. İstesem de hareket edemezdim. "Tekrar antrenman yaptığını bilmiyordum."

"Aslında değilim. Sadece kaldırmak için buradayım."

"Gerçekten mi? Mindere geri dönmek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Yine de harika görünüyordun. Güzel bir teslimiyetti."

"Teşekkürler." Bir an durakladı. "En azından biraz ısınmak ister misin?" "Seninle mi?"

Gözleri benimkileri tuttu ve dudakları yavaş bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Bu dostça bir gülümseme değildi. Sıcaklıkla doluydu, telkinle damlıyordu. "Evet. Hadi ama. Söz veriyorum sana karşı yumuşak olacağım."

Başparmağımı omzumun üzerinden belli belirsiz ağırlıkların olduğu yöne doğru salladım. "Sorun değil. Ben gidip işimi yapacağım."

"Sorun değil, anlıyorum. Uzun zaman oldu. Muhtemelen paslandığın için endişeleniyorsundur."

Gözlerindeki o bakışla, artık boğuşma hakkında konuşup konuşmadığımızdan emin değildim. "Paslanmış olmaktan endişelenmiyorum. Hiçbir şeyde."

"Bundan emin misin koca adam?"

Beni kışkırtıyordu ve ben bunu biliyordum. Yine de yemi yuttum. "Evet, bu bir sorun değil. Bazı şeyleri asla unutamazsın."

"Bisiklete binmek gibi mi?"

Minderin kenarına çıktım ve ona baktım. "Hayır, bisiklete binmek gibi değil." "Göster bana."

Vücudumdaki her kas gerildi. Kendimi kontrol altında tutmak için yapabildiğim tek şey buydu. Onu özel bir yere sürüklemek, şortunu ikiye ayırmak, sikimi çıkarmak ve bir duvara yaslayıp sikkem istiyordum.

En kötüsü de gözlerindeki o bakışı biliyordum. O da en az benim kadar istiyordu.

Onu burada beceremezdim. Etrafta başka insanlar vardı. Ben bir hayvan değildim. Ama

Dahası, onu hiçbir yerde beceremezdim. Hâlâ enkaz halindeyken olmazdı.

Ama lanet olsun, ona karşı koymak çok zordu. "Seninle boğuşmayacağım Grace." "Neden? Kazanacağımdan mı korkuyorsun?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Muhtemelen senden 80 kilo fazlam var. Belki daha fazla." "Yani?"

"Seni ezerdim."

"Öyle mi düşünüyorsun? Madem kendine bu kadar güveniyorsun, bunu ilginç hale getirmeye ne dersin?" "Nasıl?"

"Bahse girerim seni pes ettirebilirim. Kazanırsam, istediğimi alırım. Sen kazanırsan, istediğini alırsın." "Ne istiyorsun?"

"Bir randevu."

Hay sikeyim. O kadar hızlı çözülüyordum ki, beynim bile zor yetişiyordu. Bir randevu. Grace'i bir randevuya çıkarmak. Mesafemi korumam gerekiyordu. İkimize de hayatımıza devam etme şansı vermeliydim.

Ama tanrım, onunla minderde yuvarlanmak? Tüm o tene dokunmak? Terini kıyafetlerime bulaştırmak mı? Doğru şeyi yapmak istiyordum ama her erkeğin iradesinin bir sınırı vardır. Ben kesinlikle benimkine ulaşıyordum. Ve kazanabilecek gibi de değildi. Diego'ya karşı iyi görünüyordu ama ben eğitimli bir dövüşçüydim ve ondan daha iriydim. Risk çok azdı.

En azından kendime böyle söylüyordum.

"İyi. Beni pes ettirirsen, bir randevu alırsın."

Yüzünde yine o sinsî sırıtışı belirdi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Güzel. Hadi yapalım şu işi."

"Dur bakalım. Ya ben kazanırsam?"

Minderin ortasına doğru yürüdü ve tekrar bana baktı. "Eğer bir şey seçmek istiyorsan, kendine göre seç. Ama kazanamayacaksın, o yüzden fark etmez."

"Öyle mi, kaplan?"

"Evet."

"Hayır, tüm şartları önceden belirlememiz gerekiyor. Kaybettiğinde geri çekilmeni istemiyorum."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Geri çekilmeyeceğim. Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, kazanırsan ne istiyorsun?"

Kahretsin, şimdi bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Bana öyle geliyordu ki, o çoktan birkaç adım öndeydi. Başından beri beni bu işe o kışkırtmıştı ve ben hâlâ ona yetişmeye çalışıyordum. "Çikolatalı pasta."

"Bu kadar mı?"

Çok iyi değildi ama kazanırsam onu evine geri götürüp ikimiz de önümüzü göremeyene kadar sikeceğimi söyleyemezdim. Ve bu düşünce beynimde çok fazla yer kaplıyordu. Başka bir şey düşünmek zordu.

"Ne zamandır kek yemediğimi biliyor musun?"

Omuz silktili. "Tamam, Bailey. Eğer beni pes ettirebilirsen, sana pasta yaparım. Şimdi buraya gel ve bana nelerin olduğunu göster."

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve minderin üzerine bastım. Ayaklarımın altındaki esnek pürüzsüzlük tanıdıktı. Kahretsin, uzun zaman olmuştu.

Grace saçını düzeltti, geriye doğru çekip yeniden bağladı. Kollarını salladı ve birkaç kez ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Sonra duruşunu genişletti, bana sırtıttı ve ona doğru gelmemi işaret etti.

Etrafımdaki sesler kayboldu. Artık sesler, ağırlık sesleri, vantilatör uğultusu yok. Odaklandım

koyu mavi paspasın alanına kadar daraldı. Rakibime.

Grace'e.

Ağırlık merkezimi alçaltarak ona doğru uzandım ve savunmasını test ettim. Kolumu savuşturdu. Daha da yaklaşarak tekrar denedim. Tutuşumdan kaçarak yön değiştirdi. Ama bu sefer, iç bacağıma çelme takmak için içeri daldı.

Bu hareketi Diego'ya yaptığını görmüştüm, o yüzden buna hazırdım. O daha bacağına saramadan bacağımı hareket ettirdim ve dengesinin değişmesinden faydalandım. Kalçasından tutarak bacağına yukarı çektim ve vücut ağırlığımı öne doğru verdim.

Grace sırtüstü yatarken mindere çıktık ve ben de yan kontrole geçtim, ona dik olacak şekilde döndüm, göğsüm onunkinin üstündeydi. Bunu burada bitirebilmeliydim ama o hızlıydı. Ve kararlıydı. Kolumu boynunun altına alma çabalarımına direndi ve kalçalarını kaydırmak için alt beden gücünü kullandı.

"Paslanmadığına emin misin?" diye sordu, sesi çabayla gerilmişti.

Homurdandım ve vücudumu diğer tarafa doğru savurarak kontrolü ele geçirmeye çalıştım. Göğüs kafesine çok fazla ağırlık vermemeye dikkat ederek -onu incitmek istemiyordum- bacaklarından birini yakalamaya çalıştım.

Dizini karnıma doğru itti ve kalçalarını serbest bırakmak için beni kaldıraç olarak kullandı. Tekrar homurdandım, kontrolü yeniden ele almak için çabaladım. Kahretsin, çok hızlıydı. Ve kaygandı. Terli olduğu için değil, bir kedi gibi hareket ediyordu. Ne zaman sağlam bir tutuş yakaladığımı düşünsem, bir şekilde kurtuluyordu.

Aniden saldırıya geçti. Beni tekrar iterek kalçalarını geriye doğru hareket ettirdi. Karşı koymaya çalıştım ama momentumumu bana karşı kullandı. Vücudu büküldü ve bir kolunu bacaklarımdan birine doladı. Bir de baktım ki yüzüm mindere çarpmış ve sırtüstü yuvarlanıyordum.

Şaşkınlığımı kendi lehine kullanarak kalçalarımına sarıldı ve vücut ağırlığını üzerime verdi. Avuç içlerini göğsümün ortasına yerleştirdi ve ben tepki veremedenden kışını dönerek hemen yanımdaki mindere indi.

Ve kolumu tuttu.

Üst kolumu kalçalarının arasına sıkıştırarak kendini geriye doğru attı ve giderken kolumu uzattı.

Bu pozisyonda hiçbir kaldıracım yoktu. Dirseğimi bükülebilmek için ona doğru dönmem gerekiyordu ama artık çok geçti. Kolumdaki baskıyı hızla artırırken bacakları üst bedenimi aşağı itti.

Vay anasını. Ne kadar büyük olduğum önemli değildi. Kolumu böyle kırabilirdi.

Pes etmedim, hâlâ ağırlığımı kaydırmaya ve kendime biraz yer açmaya çalışıyordum. Ama o çabalarını iki katına çıkararak kalçalarını sıkıttı ve kolumu yanlış yöne doğru bükte. Canım çok acıyordu. Acıya karşı hırlayarak dişlerimi gıcırdattım.

Ve diğer elimle mindere vurdum.

Anında baskı hafifledi. Kalçalarını serbest bıraktı ve bıraktı.

Bir an tavana baktım, zor nefes alıyordum. Gerçekten de beni bayıltmıştı. Geri çekildi ve bacak bacak üstüne atarak oturdu.

Ona doğru döndüm. "Ne zamandan beri kol barının nasıl yapıldığını biliyorsun?" "Bildiğimden beri. Sana kazanacağımı söylemiştim."

Öne atılarak onu sırt üstü yatırdım ve ağırlığımı kalçalarının üzerine verdim. Bacaklarını etrafıma doladı ve ayaklarını kilitledi. Bileklerini başının üzerinde tutuyordum ama direnmedi. Sadece mavi gözlerini benimkilere dikti.

Ona sahip olamamam için tüm nedenler aklımdan geçmeye çalışıyordu. Ama ödemek çok zordu

Kasıklarım onunkilere bastırırken onu yere yapıştırdığımda dikkatimi onlara verdim. Aletim aramızda sertleşmişti. Bunu hissedebileceğini biliyordum. Göz temasını kesmeden kalçalarını oynattı. Sadece bir santimdi ama yeterliydi. Aletime hafifçe sürtünmesi zincirleme bir his reaksiyonu başlattı. Ona karşı daha sert ittim, göz kapaklarının titremesine ve dudaklarının yumuşak bir nefesle ayrılmasına neden oldum.

Yüzündeki o ifade bile beni kendimden geçirmeye yetti.

Biri boğazını temizleyerek bana nerede olduğumuzu hatırlattı. Buna rağmen kendimi hareket ettirmek zordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Boğazımdan kısık bir inilti yükseldi ama bileklerini bırakıp kalçalarını geriye doğru hareket ettirdim.

İkimiz de ayağa kalktık ve ben biraz mesafe yaratmak için bir adım uzaklaştım. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Belki de öyleydin. Onunla sarhoş olmuştum. Kokusu her tarafımı sarmıştı. Ve teninin parıltısı onu yalamak istememe neden oluyordu.

Alnındaki bir tutam saçı fırçaladı. "Görünüşe göre bir randevum var."

"Bahis buydu. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bir yolunu bulacağından eminim. Beni bilirsin. Süslü değilimdir."

Onu tanıyordum. Yedi yıl ikimizi de değiştirmişti -ben ondan daha çok- ama o hâlâ Grace'di. Hala yıllar önce aşık olduğum kız.

"Tanrıya şükür işiniz bitti," dedi arkamdan bir kadın sesi. "Burayı boşaltmak ve size biraz mahremiyet sağlamak için yangın alarımını çalıştırmam gerekecek mi diye merak ediyordum."

Grace güldü ve ben de arkama baktım. Arkadaşı Cara kollarını kavuşturmuş minderin yanında duruyordu. Üzerinde bir atlet ve Grace'inkinden bile daha küçük bir şort vardı.

"Bunun yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Grace sordu.

Cara umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Hazır mısın, yoksa gelip seni sonra almamı ister misin?"

"Ben hazırım." Grace minderden inmeye başladı ama önümde durdu ve göz göze geldik. "Yani..."

"Yarına ne dersin? Seni altıda alırım?"

Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıpırdadı ve gözleri kasıklarına kaydı, sonra tekrar geri döndü. "Mükemmel. Görüşürüz o zaman."

Kahretsin, beni öldürecekti.

Nefesimi bırakıp Cara'ya baktım. Bana onaylar gibi hızlıca göz kırptı. Sonra Grace'i soyunma odasına kadar takip etti.

Minderden indim ve ayakkabılarımı aldım, garip bir şekilde sakın hissediyordum. Aslında, en son ne zaman bu kadar dengeli hissettiğimi hatırlayamıyordum. Sanki ruh halim çökme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Çok tahrik olmuştum, kasıklarımdaki baskı sinir bozucu derecede güçlüydü. Ama etrafımda insanlar vardı ve sırtım sıkılmamıştı. Her zaman var olan yaklaşan tehlike hissi hala oradaydı, ama sanki arka plana geçmiş gibi sessizdi.

İyi hissettirdi.

Eşyalarımı spor salonunun diğer tarafına götürdüm ve çantamı yere bıraktım. Telefonum tanımadığım bir numaradan gelen mesajla çaldı.

Ben Cara. Eğer bir randevu fikrine ihtiyacın varsa, yardım edebilirim.

Bu ilginçti. Grace'i uzun zamandır bir randevuya götürmemiştim. Belki de en iyi arkadaşından biraz tavsiye alabilirim.

Bunu yapmalı mıydım, hâlâ bilmiyordum. Grace'le küçük bir ten teması beni aniden düzeltmeyecekti; hissettiğim sakinlik duygusu şüphesiz geçiciydi. Dikkatli olmak zorundaydım.

Ama Grace ve benim birbirimize bağlı olduğumuzu inkâr edemezdim. Ayrı kalmak ikimize de zarar veriyordu. Neredeyse bir aydır evdeydim ve bu acı hafiflemiyordu. Gittikçe kötüleşiyordu. Göğsümdeki ağrı

Büyümeye devam etti ve eğer o da benim gibi hissediyorsa, muhtemelen dayanılmazla yakındı.

Kazanamazdım. Eğer teslim olursam, bunun ters gidebileceği pek çok yol vardı. Onu hayal kırıklığına uğratabileceğim pek çok yol. Ama bizi ayrı tutma, bir şekilde arkadaş olma çabalarım yavaş bir işkenceye dönüşüyordu.

Büyükannemin sesi aklıma girdi. *Acele etme, Bear.*

Belki de şu anda gelecekle ilgili bir karar vermem gerekmiyordu. Grace'i dışarı çıkarabilir ve bunun böyle olmasına izin verebilirdim. Bir randevu.

Belki zamanla bu işi yürütmenin bir yolunu bulabilirdim. İçimde her türlü bok vardı ve hala hasarın boyutunu fark ettiğini sanmıyordum. Belki bunu gördüğünde -gerçekten ne kadar çok yaram olduğunu gördüğünde- bununla başa çıkamayacağına karar verecekti.

Ama bununla savaşmaya devam edemezdim. Kilit altında tutmam gereken o kadar çok şeytan varken olmazdı. Grace'in üzerimdeki etkisi bu kadar güçlüyken olmazdı.

ASHER

A Spor salonunda vücudumu bir saat kadar cezalandırdıktan sonra eve, büyükannemin yanına gittim. Kapıyı açar açmaz burnuma gelen kızarmış ekmek kokusu ağzımı sulandırdı. Her ne kadar kendi evime çıkmak istesem de -ki giderek yaklaşıyordum- burada yaşamının bazı avantajları vardı.

Özellikle de büyükannemin yemeklerini.

"Hey, büyükanne." Eşyalarımı yere bıraktım ve evin arka tarafındaki mutfığa gittim. Yaklaştığımda burnuma tuzlu, neredeyse baharatlı bir şey çarptı.

"Merhaba, Ayı." Kocaman bir kızarmış ekmek yığınının ve içi kaynayan etle dolu dökme demir bir tavanın başında duruyordu. "Umarım açsındır. Hint tacosuna ihtiyacımız olduğunu hissettim."

"Açlıktan ölüyorum. Ama benim için bile çok fazla yemek var. Başka kim geliyor?"

Bir parça kızarmış ekmeği çevirerek diğer tarafını da kızarttı. "Kimseyi davet etmedim ama yavrularımın nasıl olduğunu bilirsin. Kızarmış ekmeğimin kokusunu kasabanın öbür ucundan bile alabilirler. Buraya geldiklerinde elimde bolca olacak."

"Akıllıca."

"Deneyimle birlikte bilgelik de gelir. Senin için bir paket var. Masanın üzerinde."

Oturdum ve dikdörtgen kutuyu yaklaştırdım. Bant kolayca açıldı ve kapağı açık plastik bir yemek kabı çıkardım. Kase kısmı üstte kalacak şekilde ters çevrilmişti ve plastiğin içinden bakmak için başımı eğdim. "Bu jöle mi? Kim bıraktı bunu?"

"Bilmiyorum. Gagalarımı besledikten sonra içeri girdiğimde verandadaydı."

Kapağı kapattım ve kaseyi kaldırdım. Elbette, orantısız kubbe şeklinde yeşil bir jöle küresiydi. Ve içinde...

"Aman Tanrım. Jölenin içine incik koymuşlar."

Güldüm, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Önce dosya pastanın içine yerleştirilmişti. Sonra biri kamyonetin torpido gözüne bir tane koymuştu. Geçen gece Gram ve kendim için pizza sipariş etmiştim ve kutunun içinde dış fırçasından yapılmış sahte bir incik vardı. Bunu nasıl yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdi de parlak yeşil jöle içinde bir tane daha.

"Birileri bir gün bunlara ihtiyacın olacağını düşünüyor olmalı. Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Evet büyükanne, uyuşturucu satıyorum. Dükkâna gitme. Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Kıkırdadı.

Konteyneri ittim. "Bunu hangisinin yaptığını öğrendiğimde, bunu onlara ödeteceğim."

"Neden sadece bir tanesi olduğunu düşünüyorsun? Bazen hâlâ sürü halinde dolaşıyorlar."

"İyi bir nokta."

"Her şey bir yana, günün nasıldı?"

"Fena değildi aslında."

"Grace nasıl?"

Ona şüpheyle baktım. "Onu bugün gördüğümü nereden biliyorsun?"

Kızarmış ekmek parçasını çıkardı ve süzülmesi için tel ızgaranın üzerine koydu.

"Ben yapmadım." "O zaman neden onu sordun?"

"Neden onu sormayayım ki?"

Başımı salladım. "O iyi. Yarın gece onu dışarı çıkaracağım."

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, sonra her iki ocağı da kapattı ve eti hızlıca karıştırdı.

"Şimdi öyle misin?"

"Evet. Bir iddiayı kaybettim sayılır."

"Oh, anlıyorum. Yani bunu sana o yaptırıyor."

"Hayır. Sayılır. Onu spor salonunda gördüm ve beni nakavt edebileceğine dair iddiaya girdi."

Kolumu uzattım ve omzumu döndürdüm. "Bana resmen ders verdi."

Büyükanne kıkırdadı. "Bu bizim anne ayımız."

"Boğuşmayı öğrendiğini bile bilmiyordum. Bazı mektuplarında spor salonuna gittiğinden bahsediyordu ama ben formda kalmak için çalıştığını sanıyordum."

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Birazcık, evet. Daha önce dövüş sanatlarıyla hiç ilgilenmemişti."

"Travma insanları değiştirir. Olayları farklı görmelerini sağlar. Unutmayın, o gece o da yaralandı."

Başka tarafa baktım. "Biliyorum. İnanın bana, bunu hiç unutmadım."

"Dışarıdan iyi görüldüğünden emin olmak konusunda çok iyidir. Bu ikinizin ortak bir becerisi.

Ama aynı zamanda bir zayıflık da olabilir."

"İçeride iyi olduğunu düşünmüyor musun?"

Başını öne eğdi. "Normalde bariz olana işaret etmekten hoşlanmam. Birisi inatçılıkta ya da kalın kafalılıkta ısrar edecekse, müdahale etmek bana düşmez. Gerçekler eninde sonunda yüzlerine çarpacaktır. Ama hayır, Bear, o değil. İkinizin de içi iyi değil."

Duraksadım, bunun kafama dank etmesine izin verdim. Bunu daha önce düşünmediğim için kendimi bencil bir pislik gibi hissediyordum. "Büyükanne, onunla birlikte olabilir miyim bilmiyorum. Çünkü haklısın, içim iyi değil." "Tabii ki değilsin. Kimse senden iyi olmanı beklemiyor, en azından Grace."

"Onun istemediğini biliyorum. Ama daha önce planladığımız hayat artık yok. Ben aynı değilim. Keşke olsaydım ama değilim. Bir sürü şeyim var..." Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim. "İçimde bir sürü kötü şey var. Onu da kendimle birlikte aşağı çekmek istemiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Bir koruyucunun ruhu senin içinde güçlü. Her zaman da öyleydi. Bunu nasıl kullanacağını bulmak sana kalmış. Kimin senin korumana ihtiyacı olduğunu bilmek ve onları nelerden koruman gerektiğini anlamak bilgelik ve sağduyugerektirir."

Ben cevap veremeden ön kapı çarparak açıldı. Bakmadan en az iki, hatta üç kardeşimin geldiğini söyleyebilirdim. Büyükanneimin gözleriyle karşılaştım ve bana göz kırptı.

"Gördün mü? Hadi yiyelim."

ERKEN HAZİRAN güneşi dağların altına batmıştı ama gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Kardeşlerim ve ben büyükannemin yemeğini çabucak halletmiştik. Yemek pişirdiğinden haberleri olmadığını söylemişlerdi. Hepsi aynı anda vardiyadan çıkmış ve gelmeye karar vermişlerdi. Büyükannem gözlerinde bilmiş bir bakışla gülümsedi, sonra da yemekten sonra kimin temizlik yapması gerektiği konusunda kavga ederken hiçbir şeyi kırmamamızı söyledi, çünkü bunu kesinlikle o yapmıyordu.

Onlar çoktan eve gitmişti, ben de kamyonun yağını kontrol etmek için dışarı çıktım. Büyükbabam her zaman ona iyi davranırsan kamyonunun sonsuza kadar çalışacağını söylerdi. Sonsuza kadar çalışacağından emin değildim ama benim gözetimimde ölmesine izin veremezdim.

Kaputu açtım ve açık tutmak için çubuğu kaldırdım. Hafif sesler rüzgârda yankılanıyordu. Jack dışarıda, evlerinin önünde Elijah'la konuşuyordu. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama yüzünü görmesem bile Elijah'ın mutlu olmadığını söyleyebilirdim. Kapüşonu inikti ama kollarını kavuşturmuştu ve ayak parmağını çakıl taşına sokmuştu.

Jack üniformasını giymişti ve sinirli görünüyordu. Tam olarak kızgın değildi, duruşunda saldırgan bir şey yoktu. Ama ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. Başka bir şey söyledi, bekledi, sonra arabasına bindi ve gitti.

Elijah ellerini ceplerine sokarak evin arka tarafına doğru yürüdü.

Tereddüt ettim, elim hâlâ kaputun üzerindeydi. Ailesi vardı, artık iki tane. Grace'e kendisine sataşıldığına dair bir şey söyleyip söylemediğini sordum. Hayır demişti ve bu konuyu annesiyle konuşacağını söylemişti. Bu beni ilgilendirmezdi. Benim sorumluluğum değildi.

Ama yine de.

Bahçeden geçip arka tarafa doğru yöneldim ve Elijah'ı bir ağaç kütüğünün üzerinde otururken buldum.

Be

n. "Hey, Eli. Neler oluyor?"

Omzunun üzerinden baktı. "Ne istiyorsun?"

Çocuklarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Özellikle de şimdi. Ne söylemem gerekiyordu?

Birdenbire, büyükbabamın kamyonu üzerinde çalıştığı belli belirsiz bir anı geldi aklıma. On bir ya da on iki yaşındaydım ve

Okulda başım belaya girmişti. Beni cezalandırmak yerine, yardım etmem için dükkana getirmişti. Ona aletleri verdim ve civataları sıkmasına yardım ettim. Tüm bu süre boyunca benimle konuştu. Bir yetişkinin bir çocukla konuşması gibi değil. Bir insanın başka bir insanla konuşması gibi. Sonunda ona ne olduğunu anlatana kadar sabırla beni dürttü.

"Hiç araba üzerinde çalıştın mı?" Ben sordum.

Tekrar arkasına baktı, kaşlarının arasında küçük bir oluk oluşmuştu. "Hayır.

Neden?" "Kamyonum üzerinde çalışıyordum ve bir çift ele daha ihtiyacım vardı."

"Sadece nasıl yapılacağını

bilmediğimi söyledim." "Sorun

değil. Sana gösterebilirim."

Beni izledi ve bakışlarındaki şüphe beni tam göğsümden vurdu. Bu çocuk bana güvenmiyordu.

Ki bu iyiydi, beni çok az tanıyordu. Ama kimseye güvenmediğine dair çok güçlü bir his vardı içimde.

Dükkâna doğru başımı salladım, sonra arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Takip ederse ederdi. Etmezse, en azından denemiş olurdum.

Arkamda ayak seslerini duydum.

Dükkâna vardığımızda etrafta bir tabure aradım. Onu ve bir bez parçasını kamyonun önüne getirdim ve ona tırmanmasını işaret ettim.

"Şunu çek, tam şurada. Bu yağ çubuğu. Yağı böyle kontrol edersin." O çubuğu çıkarırken ben de bezi tuttum. "Şimdi bunu silmemiz ve doğru olduğundan emin olmak için tekrar yerleştirmemiz

gerekiyor. Sürüş sırasında içindeki şeyler hareket eder, bu yüzden ilk denemede gerçek yağ seviyesini söyleyemezsiniz."

"Şunun üzerine mi sileyim?" "Evet."

Yağ çubuğunu bezin üzerinde kaydırды, sonra tekrar yerine koydu.

"Şimdi mi?" "Evet, devam et."

Tekrar çıkardı.

"Şu işareti görüyor musun? Yağın bunun üzerinde olduğundan emin olmalısın. Bu iyi görünüyor.

Yeterince temiz de görünüyor. Kirli yağ da iyi değildir."

Başını salladı ve yağ çubuğunu yerine koydu. "Bu kadar mı?"

"Yağı kontrol etmekten başka bir şey yok, evet. Ama kamyonlardan garip bir ses geliyor. Burayı kurcalayıp nedenini bulmaya çalışmalıyım."

Bunu tam olarak uydurmuyordum. Buraya sadece yağı kontrol etmek için gelirdim ama bu kamyonet hep garip sesler çıkarırdı.

Büyükbabamın, biz çocuklardan birini konuşturmak için bir bahane olarak değil de ihtiyacı olduğu için ne kadar sıklıkla üzerinde çalıştığını merak ettim.

Dükkanına geri döndüm ve birkaç anahtar aldım. En azından birkaç şeyi gevşetip sıkabilirdim. Bırak Elijah da aynısını yapsın.

"Sanırım Jack'in arabası üzerinde evde çalışmasına gerek yok." Ona aletleri uzattım. "Hayır."

"Muhtemelen bugünlerde çoğu insan bilmiyordur." Anahtarlardan birini işaret ettim ve o da Be

n. Sessizliği doldurma ve ona saçmalama dürtüsüne direnerek bekledim. Sonunda konuştu. "Daha önce sireni açmama izin vermişti." "Öyle mi? Oldukça gürültülü, ha?"

"Çok gürültülü. Alışırın dedi."

"Jack'in yanında olması bir gün polis olmayı düşündürüyor mu?"

"Bilmiyorum. Belki de."

"İşte, bunu benim için sıkabilir misin?" Bir cıvatayı gösterdim ve o sıkamak için eğilirken izledim

o. "İtfaiyeci olmak istediğin zamanı hatırlıyorum."

Sertleşti, bir an durakladı, sonra cıvatayı bir tur daha çevirdi. "Evet."

Elimi İngiliz anahtarına uzattım ve sıkılığını kontrol ettim. "İyi iş. Bu mükemmel."

Benim bir avuç sessiz talimatım dışında, bir süre sessizlik içinde çalıştık. Distribütör kapağını kontrol ettik. Karbüratörü kurcaladık. Biraz gevşek görünen bir cıvata bulduk. Bir süre sonra aletleri aldım ve ellerini silmesi için ona bir bez daha verdim.

"Burada gizli bir buzdolabı olduğunu biliyor muydun?" "Hayır."

"Evet. Onu oraya büyükbabam koydu. Her zaman büyükannemin bundan haberi olmadığını söylerdi ama bence muhtemelen haberi vardı."

"O her şeyi bilir."

"Biliyor musun, sanırım haklısın."

"İçinde ne saklıyordu? Bira mı?"

Kıkırdadım. "Hayır. Kardeşlerim ve ben de aynı şeyi içiyoruz. Vişneli kola." "Vişneli mi?"

"Evet, en sevdiğiydi. Büyükannem hep gazozun dişleri çürüttüğünü söylerdi. Dürüst olmak gerekirse, öyle. O yüzden zulasını burada tutardı. Arada bir içmemize izin verirdi. Orada biraz olmalı. Bir tane ister misin?"

Omuz silkti. "Elbette."

O tabureden atlarken ben de dükkana gidip iki kutu vişneli kola aldım. Eski bir demiryolu bağının üzerine oturdu ve ben de oturak olarak kullanılabilecek yuvarlak bir kütük buldum. Kutuyu açtığında gazozu patladı ve köpürdü.

"Okulun bitmek üzere olmasından memnun musun?" "Evet."

Dilimin arkasında karbonatın ısırığını hissederek bir içki aldım. "Hâlâ arkadaşlarıyla takılacak mısın?"

Omuz silkti.

Onu susturmak istemiyordum ama denemek zorundaymışım gibi hissediyordum. "Muhtemelen bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama o çocuklar sana çok sataşıyor mu?"

Dirseklerini dizlerine dayamış, kımıldamadan toprağa bakıyordu. Topu onun sahasına bırakarak tekrar bekledim. Başka bir şey söylemek istedim -bana söyleyebileceğini bilmesini istedim- ama sessiz kalırsam konuşabileceğini de biliyordum.

"Evet," dedi sonunda.

Lanet olsun.

"Annen ve Jack bunu biliyor mu?" "Pek değil."

"Neden olmasın?"

"Bir şey yapabilecekleri yok." "Elbette yapabilirler."

Başını kaldırdı, gözleri alev alevdi. "Ne oldu? Okulda ne zaman bir şey olsa, sadece toplantı yapıyorlar. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"O küçük pisliklerden birinin suratına yumruk atsan ne olur?" Kaşları birbirine yaklaştı ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. Bunu söylememeliydim.

Ama aklımda bir düşünce kök saldı. Bu kötü bir fikirdi. On bir yaşındaki bir çocukla yapmam gereken en son şeydi. Artık antrenman yapmamamın bir nedeni vardı. Declan'ın teklifini geri çevirmemle aynı sebepten. Mindere ya da ringe ait değildim. Peki aklıma gelen bu fikir? İyi bir fikir değildi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Bunu yaparsam beni yok ederler."

İşte bu kadar. Sikerim böyle işi. "Bunun olmamasını nasıl sağlayacağını öğretmemi ister misin?"

Gözleri büyüdü.

"Kimseye vurmak zorunda değilsiniz. Ama sana bir rakibi nasıl etkisiz hale getireceğini gösterebilirim." "Ne demek istiyorsun?"

"Biri size doğru gelirse, onu nasıl yere indireceğinizi ve hareket edemeyecek hale getireceğinizi öğretebilirim. Onları kontrol et. Güven bana, bir serseriye kol barına ya da arkadan çıplak boğmaya alırsan, sana bir daha dokunmadan önce iki kez düşüneceklerdir."

Kolasıyla oynadı.

"Eğer ilgilenmiyorsanız, baskı yok. Ancak bir durumu nasıl kontrol altına alacağınızı bilerseniz çok yardımcı olabilir. Gücsüz hissetmek berbat bir şeydir."

"Biliyorum. Nefret ediyorum." "Ben de."

Gözlerime baktı ve başını salladı. "Tamam."

Göğsümde sıcak bir his yayıldı. "Hava kararıyor, belki yarın? Matım yok ama çimleri kullanabiliriz. Sadece üzerine çimen lekesi bulaşırsa başını belaya sokacak bir şey giyme."

Gölümsedi. Neredeyse. "Evet, tamam."

"Harika." Ayağa kalktım ve bana boş kutusunu uzattı. "Yardımanın için teşekkürler. Yarın görüşürüz o zaman?"

Ayağa kalktı ve ellerini pantolonuna sildi. "Evet."

Başımı salladım ve dükkâna geri dönmek için döndüm.

"Um, Asher?"

"Öyle mi?"

"Annem kola içmeme izin vermiyor."

Ağzımın kenarı kalktı ve göz kırptım. "Merak etme evlat. Daha yeni yedi yılımı hapiste geçirdim. Ben muhbir değilim."

Ve döndüğümden beri ilk kez Elijah'ın gülümsediğini gördüm.

GRACE

Saat sekiz yeterince hızlı gelemedi.

Dün öğleden sonra spor salonuna gittiğimden beri heyecanlı bir bekleyiş içinde yaşıyordum. Asher'la boğuşmak hormonlarımı fena halde kızdırmıştı. Bu en fiziksel eve geldiğinden beri kurduğumuz temas. Peki ya üzerime çıktığında? Tanrım. Sert ereksiyonunu bana doğru bastırdı ve neredeyse ölüyordum.

Kısa bir an için gardını indirmişti. Bunu gözlerinde görmüştüm. Onu tekrar yapmaya ikna edebileceğimi umuyordum.

Tercihen ikimiz de çıplakken birden fazla kez.

Cara yatağında uzanmış, bir elini başının arkasına koymuş, bir yandan da telefonunda bir şeyler karıştırıyordu. "Saçına dokunmayı kes."

Elimi yavaşça indirdim. "Değildim."

"Son on dakikadır onunla uğraşıyorsun." "Elimde değil."

Aynaya dönerek siyah elbisemi düzelttim. Kıvrımlarımı sıyrıyor, çok dar olmadan bana hoş bir siluet veriyordu. Birkaç yıl önce Cara'yla alışverişe çıktığımızda indirimdeyken almıştım ama henüz giymek için bir nedenim olmamıştı.

"Komando olmalısın," dedi.

"Neden?" Döndüm ve elbisenin arkasını görmek için omzumun üzerinden baktım. "Külot çizgisi bile görünmüyor."

"Hayır, ama bu ona daha kolay erişim sağlayacak."

İçimi çektim. "Beni umutlandırma. Onunla bir randevu almam bile bu kadar uzun sürdü. Ve bunu elde etmek için onu bir kol barına koymak zorunda kaldım."

"Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir."

Telefonum çaldı ve içimi bir endişe kapladı. *Lütfen Asher iptal etmek zorunda olduğunu söylemesin.*

Anne: *Brynn'i yakında görecek misin?*

Üvey kız kardeşim birkaç gün önce Lily adını verdikleri ilk bebeğini dünyaya getirmişti.

Ben: *Kesinlikle. Sadece onlar için uygun zamanın ne zaman olduğunu duymayı bekliyorum.*

Anne: *Elijah'ı da yanında götürebilir misin? Bence onları görmesi onun için iyi olur.*

Ben: *Tabii ki.*

Anne: *Teşekkürler tatlım.*

Cara telefonunu indirdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Eğer iptal ederse, ne dediğiniz umurunda değil, şok tabancası getireceğim."

"Hayır, annem aradı. Kız kardeşimi ziyarete gittiğimde Eli'yi de yanımda götürmemi istiyor." "Bebeğini doğurdu, değil mi?"

Başımı salladım. "Bir kız."

"Bebek ateşine yakalanacaksın. Komando olma önerimi yineliyorum."

"Cara, beni hamile bıraksın diye onu sekse teşvik etmeyeceğim. Bebek ateşim olsa bile

-ki yapmayacağım- bu birine yapılacak en korkunç şeydir."

"Gerçekten bilerek hamile kalmanı önerdiğimi mi düşünüyorsun? Ben kötü bir insanım ama o kadar da kötü değilim. Ayrıca, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünseydim, en başından beri D'sini içine sokman için seni zorlardım. Demek istediğim, bu gece külot giymemen durumu kızıştırırsa, seni süslü beyaz elbiseye daha hızlı götürebilir. Ve sonra onun bütün bebeklerini doğurabilirsin. Hazır konu açılmışken, prezervatifin var mı?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Hayır, ama doğum kontrolüne geri döndüm bile." "İşte benim sevimli savaşçı prensesim. Çok sorumluluk sahibi."

Omuz silktim. "Bir süre için gerekli olmayabilir ve bu gece bir şey olmasını beklemediğimi söylerken şaka yapmıyorum. Ama olduğunda, birimizin elinde prezervatif olup olmadığı konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Akıllıca. O adam çatlar çatlamaz, o aleti istiyorsun."

"Amin, kardeşim."

Ellerini göğsüne bastırdı. "Ah. Umarım bu gece olur. Bunu milyonlarca kez hak ediyorsun. Ayrıca, birimizin biraz alması gerekiyor."

"Aklıma gelmişken, bir süredir kimseyle çıkmıyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi iç çekerek. "Bir çıkmazın içindeyim. Doğru özelliklere sahip bir erkek bulmak çok zor. Fuckboy'lar bağlılığa karşı genel şüpheciliğini paylaşıyorlar, ama her zaman yatakta gerçekte olduklarından çok daha iyi olduklarını düşünüyorlar. Ve yatakta harika olanlar da açıklanamaz bir şekilde uzun vadeli bir ilişki arıyorlar."

"Hem yatakta harika olan hem de bağlılık isteyen erkeklerle tanıştığın için mi şikayet ediyorsun? Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkındasın, değil mi?"

Omuz silkti. "Sağlıklı olduğunu hiç söylemedim. Ama asıl sorun bu bile değil. Hepsi çok sıkıcı. Hem fuckboy'lar hem de gerçek kız arkadaş isteyen yatak odası aygırları. Ben uzun zamandır rahatsız bile etmedim. Ve inan bana, vajinam hiç memnun değil. Modern teknoloji harika ama gerçeğinin yerini hiçbir şey tutamaz. Bu da bana hatırlatıyor, sonunda o koca Bailey'in seni kasabaya götürdüğünde, tüm detayları istiyorum. Ayrıca delicesine kıskanacağım ve muhtemelen yirmi dört saat boyunca seninle konuşmayacağım. Şimdiden özür dilerim."

"Özrün peşinen kabul edildi."

Gülümsedi.

Ön kapı çalındı ve Cara ile ben nefes nefese kaldık, Noel arifesinde çatıda bir ses duyan iki çocuk gibi birbirimize baktık.

Cara bir elini göğsüne koydu. "Neden bu kadar heyecanlıyım? Bu gece sadece Leydi Delilah ile randevum var."

"O da ne?"

"Kadın pornosu. Klas ama yine de çok ateşli."

"Klas porno mu?"

"Bu bir şey. Şimdi git. Neredeyse nişanlınla eğlenceli bir randevu geçir. Merak etme, döndüğünde burada olmayacağım."

Eğildim ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

O da beni sıkıttı. "Umarım biriyle yatarsın. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Elbisemi düzeltip kapıyı açmaya giderken kalbim heyecanla çarpıyordu.

Kapıyı açtığımda beni karşılayan sert ve seksi erkeklik örneği, bacaklarımın arasında bir uyarılma sarsıntısı yarattı. Tüm vücudum onu görünce tepki verdi. Delici kara gözleri. Kare çenesindeki kırışıklıklar. Omuzlarının genişliği ve güçlü gövdesi.

Hatırladığım Asher'dan çok farklıydı ama şu anda ona her zamankinden daha fazla ilgi duyuyordum. Kıtık küçük bir rol oynamış olabilirdi - onu o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum - ama bundan daha derin bir şeydi. Onun ham erkekliğine biyolojik düzeyde karşılık veriyordum.

Kalbim ve zihnim bu adama tapıyordu ve bedenim umutsuzca onu istiyordu.

Gözlerini aşağı yukarı gezdirdi ve dişlerinin alt dudağında hızlıca gezindiğini fark ettim. "Vay canına."

Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de harika görünüyorsun."

Gerçekten de öyleydi. Düğmeli bir gömlek ve pantolon üzerine koyu renk bir ceket giymişti. Gömleği kaslı göğsünü, altında ne olduğunu tam olarak hayal edebileceğiniz kadar sarıyor ve pantolonu kalın kalçalarını zorluyordu.

"Hazır mısın?"

Randevu geceleri için eğlenceli olacağını düşünerek birkaç yıl önce aldığım küçük el çantasını aldım ve telefonumu içine yerleştirdim. Asher bana önden yürümemi işaret etti.

Eli sırtımın alt kısmına dokundu ve ben dudağımın iç kısmını dişledim. Bu gece şimdiden harika bir başlangıç yapmıştı.

"Eski canavarı almanın sakıncası var mı?" Büyükbabanın kamyonetini işaret etti. "Hiç de değil."

Aslında eski kamyoneti severdim. Pek konforlu sayılmazdı ve sürmesi zordu. Ama birçok güzel anıya ev sahipliği yaptı.

Arabaya bindik ve motor kükreyerek çalıştı. Garaj yolumdan geri geri çıktı ve şehre doğru yöneldi.

"Peki bu gece ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Akşam yemeği. Sonra da Pinecrest'teki tiyatroya biletlerim var."

"Gerçekten mi? Bu kadar kısa sürede tiyatro biletini nasıl

buldun?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Biraz yardım aldım."

Kardeşlerinden birini mi kastetti? Hangisi tiyatroyu önermiş olabilir ki? Geçen yıl Cara'yla bir gösteriye gitmiştik - pek ona göre değildi ama beni şımartmıştı - ve o zamandan beri tekrar gitmek istiyordum. Küçük bir halk tiyatrosuydu ama prodüksiyonları harikaydı. Cara bile eğlenceli olduğunu kabul etmişti.

Ama kardeşlerinden hiçbirinin bunu bileceğini sanmıyordum. Cara'yla konuşmuş muydu? Ona baktım ama sadece göz kırptı ve gamzesi büzüldü.

Tanrım, gamzeleri.

Akşam yemeği için şehirdeki Yunan lokantasını seçmişti. Yeni bir restorandı ve benim favorilerimden biriydi. Cara ile konuşmuş olmalı. Başka nasıl bilebilirdi ki?

Bu fikri nereden bulmuş olursa olsun, akşam yemeği harikaydı.

Sadece yemek değil - her ne kadar iyi olsa da. Tüm deneyim. Asher eve geldiğinden beri hiç olmadığı kadar rahattı. İçeri girdiğimizde restoranı dikkatle kontrol etti ve sanki etrafına dikkat ediyormuş gibi gözleri belli aralıklarla etrafta gezindi. Ama konuştuk -hatta güldük- ve bu çok kolaydı. Onunlayken hissettiğimi hatırladığım rahatlık geri geliyordu.

Bu yeni Asher aynı adam değildi. Bunu biliyordum. Muhtemelen asla eskisi kadar rahat

olamayacaktı.

bir zamanlar öyleydi. Hapishane onu bundan mahrum bırakmıştı. Ve onun iyiliği için aşırı dikkatinin azalmasını ve yüzeyin altında kaynadığını görebildiğim öfkenin azalmasını umdum.

Ama onu yeniden tanıdıkça, onu gerçekten sevdiğimi daha iyi anladım.

Merhametini çalmamışlardı. Sevdiği insanları koruma arzusunu kaybetmemişti. Bir zamanlar kolay olan gülümsemesini kazanmak zorlaşmıştı ama kaybolmamıştı. Ve hala mizah duygusuna sahipti. Her zaman zeki ve çalışkan olacaktı ve sadakati çok derindi.

Asıl soru Asher'ı hâlâ sevip sevmediğim değildi. Seviyordum, kalbimin ve ruhumun en derinlerinden. Asıl soru beni hâlâ sevip sevmediğiydi.

Fiziksel çekiciliği bir kenara bırakırsak -bunu hâlâ yaşadığımız açıktı- beni hâlâ istiyor muydu? İlişkimizi yeniden kurma konusundaki temkinliliğinin ve isteksizliğinin ne kadarı artık benim için aynı şeyleri hissetmemesinden kaynaklanıyordu?

Beni kamyonetine götürürken bu düşünce aklıma geldi. Ne de olsa eve geldiğinden beri onu kovalayan bendim. Bu randevuya çıkmamızın tek nedeni onu benim kıskırtmış olmamdı.

Bir noktada bu konuyu açmam gerekecekti. Benimle birlikte olmak konusunda neler hissettiğini bana birden fazla kez anlatmıştı -aramızdaki mesafeyi korumak için bana nedenler göstermişti. Ama *benim hakkımda* ne hissettiğini söylememişti.

Özellikle de beni hâlâ sevip sevmediğini.

Ama bu gece zamanı değildi. Bu randevunun tadını çıkarmak istiyordum; cehennem kadar seksi bir adamla keyifli bir akşam.

Pinecrest'e giden yol, dağların arasından geçen kıvrımlı bir otoyol boyunca yaklaşık otuz dakika sürüyordu. Alacakaranlık çökmüştü ve berrak gökyüzü pembe ve turuncuyla renklenmişti. Sadece bir avuç arabanın yanından geçtik - burada hafta içi bir gece için şaşırtıcı değil. Açık hava turistlerinin Cascades'e akın ettiği yaz mevsiminde daha yoğun olurdu. Şimdilik boş otoyolda ilerliyorduk, boş boş sohbet ediyorduk, acelemiz olduğunu hissetmiyorduk.

Starlight Halk Tiyatrosu'na vardığımızda Asher birkaç blok ötede park yeri buldu. Her zamanki centilmenliği ile kapımı açtı ve çıkmama yardım etmek için elini uzattı. Bir kez daha yanımda yürüdü ve eliyle hafifçe sırtımı okşadı. Onun dokunuşuna o kadar aç olduğumu itiraf etmekten utanmıyordum ki, bu küçük jest içimi baş döndürücü bir sıcaklıkla doldurdu. İçeri girmek neredeyse hayal kırıklığı yaratıyordu.

Koltuklarımızı bulana kadar. Sonra hiç hayal kırıklığına uğramadım.

Tiyatro, yaşını gösteren eski bir binada yer alıyordu. Duvar kâğıtlarında çatlaklar vardı ve sahneyi gizleyen kalın kadife perdeler bordonun soluk bir tonundaydı. İçeride muhtemelen kötü bir koltuk bulunmayacak kadar küçüktü. Ancak koltukların kendileri küçüktü ve birbirlerine çok yakın yerleştirilmişlerdi.

Kendimi döşemeli koltuğa bıraktım ve Asher da yanıma oturdu. Birbirimize dokunmadan oturmamız mümkün değildi. Özellikle de Asher küçük bir adam olmadığı için.

Yaşlı bir çift bizim sıramıza doğru ilerledi ve Asher'a başlarıyla selam verdi. Koltukları onun hemen yanındaydı ve onları sıkıştırmamak için bana doğru eğilmeye zorluyordu. Birkaç dakika sonra yanımdaki koltuklar doldu. Memnun bir iç çekişle soluma doğru kaydım. Asher'ın yanına mı? Memnuniyetle.

Omuzları koltuktan çok daha genişti, kendimi kısmen onun arkasına sıkıştırmak zorunda kaldım. Kolunu kol dayanağının üzerine koydu, hem kendi kolunu hem de benimkini kaldırdı ama kolunu kalçamın üzerine koyarsa daha rahat edeceğini hissediyordum. Eğer bunu kendi başına yapmazsa, oyun başladığında onu dürtmeye karar verdim.

Kolumu koyacak yer bulamayınca onun koluna doladım. Duruşunda bir sertlik vardı, sanki aramızda hiç boşluk yokken boşluk yaratmaya çalışıyordu. Ama ben onu kucakladım.

yakınlık, ona karşı rahatlatma. Sıcaklığının tadını çıkarmak.

Işıklar söndü ve perdeler açıldı. Asher oturduğu yerde kıpırdandı ve kolunu hafifçe bacağıma doladı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıpırdadı. Bu daha da iyiydi.

Sahnede ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmaması uzun sürmedi.

Seyirciler güldü. Yanağımı koluna yasladım. Seyirciler iç çekti. Kokusunu içime çekebilmek için yüzümü hafifçe çevirdim. Seyircilerin nefesi kesildi. Kulağa iyi bir gösteri gibi geliyordu ama ben onun bana bu kadar yakın olmasının hissinde kaybolmuştum.

Oyun devam ettikçe rahatladı. Avucunu kalçamın üzerinde gezdirdi. Sonra parmakları elbisemin eteğini boş boş kaydırды ve dizimin hemen üstündeki deride daireler çizdi. Gerçekten istemeden bacaklarımı bir santim daha ayırdım ve onun keskin nefes alışını hissettim.

Ama geri çekilmedi.

Sonlara doğru yüzünü bana doğru eğdi ve derin derin içine çekti. Tanrım, saçlarımı kokluyordu. Dokunuşuna ve ilgisine tepki vererek yanağımı ona yasladım. Onu tekrar kokladım, saklamaya bile çalışmadım. O, güçlü bir uyuşturucunun insani eşdeğeri idi - nefis bir şekilde sarhoş edici ve tamamen bağımlılık yapıcıydı.

Bana kalırsa oyun saatler sürebilirdi ama sonunda oyuncular toplandı ve seyirciler alkışlarken selam verdiler. Belki biraz sinsice bir hareketti ama çok çabuk hareket etmesin diye alkışlarken kolumu onun koluna doladım.

Evin ışıkları yandı. Ayağa kalktık ve uzun süre ona yaslandığım için sol yanağımın sağ yanağımdan daha fazla kızarıp kızarmadığını merak ettim. Başım dönüyordu, sanki beklenmedik bir şekilde sarsılarak uyanmıştım ve kendime gelmekte zorlanıyordum. Asher'la birlikte çok küçük koltuklarda geçirdiğim iki saat dengemi sarsmıştı.

Beni lobiden dışarı çıkardı ve gecenin soğuk havası tenime çarpar çarpmaz çıplak kollarımı tuttum. Hava sıcaklığı düşmüştü ve son iki saatimi Asher'ın vücut ısısına sarınarak geçirmiştim.

"Üşüdün mü?" diye sordu, ceketini omuzlarından indirmeye başlamıştı bile. Ceketini üzerime geçirdi, ben de ceketini üzerimde tutmak için yakalarından tuttum.

"Teşekkürler. Yeterince ısınacak mısın?" "İyi olacağım."

Beni sokağa, kamyonu park ettiği yere kadar götürdü. Oyun hakkında çok fazla soru sormayacağını umuyordum. Ne hakkında olduğunu tahmin edemezdim. Seyirciler keyif almış görünüyordu ama ben onun keyfini çıkarmaya dalmıştım.

Kamyona bindik ve bana baktı. "Oyun... iyiydi."

"Evet, gerçekten keyif aldım." *Ya da daha doğrusu, sana bu kadar yakın oturmak hoşuma gitti.*

"Ben de."

Yıldızlarla örtülü bir gökyüzünün altında otoyola doğru ilerledik. Bu bana çocukken bu kamyonun kasasında uzanıp takımyıldızları işaret ederek ve kendimizinkileri uydurarak geçirdiğimiz yaz gecelerini hatırlattı.

Farlar yoğun karanlığı kesiyordu. Burada hiç sokak lambası yoktu. Sadece bir tarafta yolun üzerinde yükselen sivri kayalıklar, diğer tarafta nehre doğru alçalan arazi vardı. Birden kamyon sarsıldı, sanki bir şeye çarpmış gibiydik.

"Hayır, o bir hayvan değildi, değil mi?" Ben sordum.

Asher yavaşladı ve arabayı kenara çekti. "Hiç sanmıyorum. Ben bir şey görmedim. Ama kontrol etmek ve her şeyin yolunda görüldüğünden emin olmak istiyorum."

Motoru kapattı ve indi, sonra el fenerini almak için koltuğun altına uzandı. O kamyonun etrafında dönerken bekledim, ışık karanlıkta dar bir hüzmeydi. Diğer tarafa geçtikten sonra

Yan tarafa geçip kapıyı kapattı ve el fenerini tekrar koltuğun altına sıkıştırdı. "Her şey yolunda görünüyor."

Kamyonu çalıştırmak için anahtarı çevirdi ama hiçbir şey olmadı.

Kaşları çatıldı ve tekrar denedi. Hâlâ bir şey yoktu. "Bu çok garip."

Debriyaja basarak vites değiştiriciyi salladı. Sonra anahtarı tamamen çıkardı, yeniden taktı ve tekrar denedi.

Hala bir şey yok.

"Lanet olsun. Motoru çalışır durumda bırakmalıydım. Bunun için üzgünüm." "Sorun değil. Belki sadece bir dakikaya ihtiyacı vardır?"

"Evet. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Gayet iyi çalışıyordu."

"Pencereden dışarı tırmandığımız ve büyükbabamın bizi yakaladığı geceyi hatırlıyor musun? Kamyonetin içinde olay yerinden kaçan banka soyguncuları gibi davranıyorduk."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Dükkânında, yakalanmamak için ışıklar kapalıyken gizlice vişneli kola içiyordu."

"Öldüğümüzü sanmıştık. Ama onun yerine bizi gezintiye çıkardı."

Asher yavaşça başını salladı. "Radyonun sesini açtı. Sevdiği eski tarz country radyosuydu. Camları açtık ve Waylon Jennings dinleyerek arka yollarda dolaştık."

Böyle mutlu bir anıyı hatırlamak içimi sıcaklıkla doldurdu. İçimi çektim.

Asher yer değiştirerek kısmen bana doğru döndü ve konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Çok güzel anılarımız var, değil mi?"

"Çok fazla."

Emniyet kemerimi çıkarıp, bank koltuğuna oturmak ve onu öpmek istedim. Ama bütün ilk hareketleri ben yapıyordum. Bu beni, onun istediği şeyin bu olup olmadığını ya da sadece beni takip edip etmediğini merak etmek zorunda bırakacaktı. Nerede durduğumu biliyordu. Eğer bu gece aramızda bir şey olacaksa, onun kontrolü ele almasına ihtiyacım vardı.

Bana baktı. Karanlığa gömülmüştük, boş otoyolun sessizliğinde örtülmüştük. Kalbim hızlandı, göğsümde sürekli umut atışlarıyla pompalanıyordu. Uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra parmak uçlarını çenemde usulca gezdirdi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Kısa bir an için her şey durdu. İkimiz de gözümüzü bile kırpmadık.

Sonra hareket etti.

Bir anda emniyet kemerimin mandalını açtı ve beni koltuğa doğru çekti. Ceketinin omuzlarımdan kaymasına izin verdim. Dili dudaklarını ıslattı ve avucunu yüzümün yan tarafına bastırarak burnunu benimkine sürttü. Kulaklarımda kan uğuldarken, ağızım açık, ona hazır bir şekilde bekledim.

Dudaklarımı dudaklarıyla yakalamak için içeri girdi. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve onun öpücüğüne gömülerek nefes verdim. Aman Tanrım, sonunda. O kadar iyi hissettirdi ki, eriyip yok olacağımı sandım. Parmakları saçlarımın arasına kaydı ve ağzı benimkine doğru hareket etti. Her sinir ucu ateşlendi ve beni baş döndürücü bir coşku hissiyle aydınlattı.

Diğer kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Dilini ağızma soktu ve ben de ona açılarak beni tatmasına izin verdim. Doyamıyordum; beni bütünüyle yutmasını istiyordum.

Ona doğru dönerek bacağımı kucağına doğru kaydırdım. Beni üstüne çekti ve güçlü elleriyle sıkıca kavradı. Aşağı doğru bastırdığımda boğazından alçak bir inilti yükseldi, bacaklarım kalçalarına sarıldı, elbisem kalçalarıma kadar yükseldi.

Direksiyonun sırtıma saplanmasına aldırmadan arkasındaki koltuğa yaslandım. I

daha az umursayamazdı. Asher beni açıklıkla öptü, dili giderek daha çılgınca benimkine doğru kayıyordu. Ellerini elbisemin altına kaydırды ve kıkımı avuçlayıp sertçe sıktı.

Bacaklarımın arasındaki baskı hem enfes hem de dayanılmazdı. Pantolonunun üzerinden beni kendisine sürüyor, sert ereksiyonu boyunca kaydırıyordu. Ağzının içine doğru inledim, daha fazlası için çaresizdim. Kalçaları sarsıldı, sertliğini tam ihtiyacım olan yere, bana doğru itti.

Eğer böyle devam ederse, hayatımda yaşadığım en hızlı orgazm olacaktı.

Daha fazlasını istiyordum. Onu içimde istiyordum ama pantolonunu açmak için duramıyordum. Kıkımı sıkıca kavradı, parmakları içime girdi ve beni sert uzunluğuyla yukarı aşağı ovdu. Kalçalarımı eğerek onunla birlikte hareket ettim, vücudumun umutsuzca istediği doruk noktasını kovaladım.

Sertçe homurdandı ve konuşmaya çalıştı, ama ikimiz de çılgınlık içinde kaybolmuştuk. Bana durmamı mı, devam etmemi mi yoksa sikini serbest bırakıp bunu düzgün bir şekilde yapabilmesi için beklememi mi söylemek istediğini bilmiyordum ama çok ileri gitmiştim. İçime dolan sarhoş edici hisler beni tamamen bunaltmıştı. Her vuruşta hassas klitorisimi sarsan keskin zevk. Ellerinin morartıcı baskısı. Ağzının ıslak sıcaklığı benimkine karışıyor, öpüşlerimiz zorlu ve dağınık oluyordu.

"Evet," diye hırladı.

Isı ve basınç o kadar hızlı artıyordu ki gözlerim kamaşmıştı. Kalçalarımı ritmik bir şekilde döndürerek kendimi bıraktım ve olmasına izin verdim. Ağzının içinde inleyip soluyarak zirveye ulaştım, her şey patlamadan hemen önceki o dünyayı sarsan noktaya.

Başımı arkaya attım ve parçalanırken haykırdım. Zevk dalgaları içimden geçerek tüm bedenimi doldurdu.

"Siktir," diye homurdandı, neredeyse nefesi kesilmişti. "Sikeyim. Lanet olsun. I-"

Sesi boğuk bir hırıltıyla kesildi ve parmakları derime daha da gömüldü. Gözlerini kapattı, kaşları derin bir şekilde çatıldı ve tekrar homurdandı. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ben son zirveye çıkarken klitorisim zonklamaya ve nabız atmaya devam etti. Onun boşalmasını izledim, soyunmamış olmamızı bile umursamayacak kadar mest olmuşum. Tenim sıcaklıkla kızardı ve içim inkar edilemez bir tatminle karıncalandı.

Gözlerini açtı ve elini gevşetti. Şaşkınlık ve hatta belki biraz da utançla gözlerini kırpıştırarak kendine baktı.

"Lanet olsun. Bunu yapmak istememiştim..."

Yüzüne dokunarak gözlerini tekrar kendime çektim. "Sorun yok. Bu inanılmazdı."

Bir nefes verdi ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama arkamızda farlar parladı ve kamyonun kabinini aydınlattı.

Gözleri büyüdü. "Kahretsin."

Kucağından kaydım. Pantolonunun ön tarafında ıslak bir leke vardı, benden olduğu kadar ondan da kaynaklanıyordu. Külotum sırlıslıkla olmuştu. Ama kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ta ki arkamıza park edenin Jack olabileceği aklıma gelene kadar. Bu garip olurdu.

Asher tekrar yere baktı ve ben de ceketini ona doğru ittim. Biri sürücü tarafındaki cama vurduğu sırada ceketini kucağına çekti.

Oh, şükürler olsun. Sadece Evan'dı.

Boğazını temizleyen Asher camı indirdi. "Sen iyi misin?" Evan sordu.

"Evet. İyi." Asher'ın sesinde yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Sesi sanki boşalmayı yeni bitirmiş gibiydi. Belli ki bitirmişti.

Dudağımı ısırđım ve kıkırdamamaya çalıştım. Hâlâ coşkulu hissediyor olmam mümkündür.

Evan'ın gözleri önce bana, sonra da Asher'in kuağıını örten cekete kaydđ. Hafifçe yüzünü buruşturdu ve arkasına yaslandı. "Özür dilerim. Kamyoneti tanıdım. Otoyolun kenarında öylece oturduğuna göre bir sorun olmalı diye düşünürdüm."

"Bir şeyi kontrol etmek için kenara çektik ve kamyon yine çalışmadı," dedim.

Asher anahtarı çevirdi. Hâlâ bir şey yoktu.

"Hmm." Evan kamyonda bir aşağı bir yukarı baktı. "Bir araç çağırdın mı?"

"Hayır," dedi Asher.

"Arabam var, istersen seni eve götürrebilirim. Yarın tekrar gelir ve çalıştırıp alıştıramayacağımıza bakarız. Bu gece yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Evet, teşekkürler."

"Bir dakikaya ihtiyacınız var mı, yoksa...?"

Asher başını salladı. "Hayır, böyle iyiyiz."

Evan başını salladı ve arabasına doğru yürüdü.

Asher camı açarken alt dudağımı dişleyerek bir kıkırdamayı daha bastırdım.

Tekrar kuağıına doğru baktı. "Bunu yapmak istememiştim... Bunu yapmamalıydım... Kahretsin Grace, uzun zaman oldu."

Uzandım ve ensesini okşadım. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

İkimiz de dışarı çıktık ve görünüşe göre o sadece sahip olmaya karar verdi. Ceketini kasıklarını örtmek için kullanmak yerine giydi. Zaten karanlıkta pek bir şey görünmüyordu.

Evan restore edilmiş altmış sekiz Camaro'sunun önünde bekledi ve sürücü tarafından arkaya binmemizi işaret etti. Koca Ayak yolcu koltuğunda gururla oturmuş, biz binerken dilini çıkarmış bizi izliyordu.

Kasabaya sessizlik içinde döndük ve orgazmımın anlık coşkusu azaldı. Asher bana dokunmak ya da elimi tutmak için uzanmadı ve ben de az önce ne olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini merak etmeye başladım.

Yine gardını mı alıyordu? şimdi onu indirmesi için ne kadar uğraşmam gerekecekti?

Evimin önüne geldiğimizde kendimi soğuk suya batırılmış gibi hissediyordum. Asher'ın aklından neler geçtiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve tam olarak soramıyordum da. Ama aramızdaki boşluk bir yarık gibiydi.

Evan ikimizi de dışarı çıkardı ve Asher benimle kapıma kadar yürüdü. Kalmasına ihtiyacım vardı. Karnımda kaynayan korkuyu yatıştırmak için kollarını bana dolamasına ihtiyacım vardı. Az önce yaptıklarımızdan sonra bana sarılmasına. şimdi bile beni şaşırtan bir şiddetle onun dokunuşunu arzuluyordum.

Ama ağızımdan doğru kelimeleri çıkaramadım. Kendimi sormaya ikna edemedim. Hayır demesinden çok korkuyordum.

Anahtarlarım parmaklarımdan sarkıyordu ve tereddüt ettim, içeri gelmesini istemesi için ona zaman tanıdım. Ya da korkumu yenmek ve ona ne istediğimi söylemek için kendime zaman tanıyacaktım.

"Her şey için özür dilerim," dedi.

"Özür dileyecek bir şey yok."

Başını salladı ve gözlerini indirdi. "İyi geceler Grace. Seninle yarın konuşuruz."

Hayal kırıklığı içimi parçaladı, boğazımı sıktı ve gözlerimi yaktı. Bir kelime bile söyleyemeden dudağımın içini ısırđım -sertçe-. "İyi geceler."

Orada duraksadı, sanki bir şeyle boğuşuyormuş gibiydi. Sonra koluma hafifçe dokundu ve yumuşak bir nefes vererek döndü ve uzaklaştı.

ASHER

F

uck.

Evan'ın arabasına doğru yürürken içimde bir fırtına kopmak üzereymiş gibi hissediyordum. Az önce ne oldu öyle? Ağırdan alırsam bu randevunun üstesinden gelebileceğime karar vermiştim,

ve lanet olası pantolonuma boşalmıştım.

Başım hâlâ dönüyordu ve Koca Ayak'ı arka koltuğa itip içeri girdiğimde her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Kötü bir şekilde. Bana içeri gelmemi istemem için her türlü fırsatı vermişti ama ben kabul etmemiştim.

Neden olmasın ki? Daha yeni kamyonunda öpüşmüş ve o kadar sert sevişmiştik ki ikimiz de kıyafetlerimizi çıkarmıştık. Neden içeri girip başladığımız şeyi bitirmeyelim? Bu sefer doğru düzgün yapalım?

Evan garaj yolundan çıkıp büyükanneme doğru giderken hiçbir şey söylemedi. Sessizliğe olan eğilimi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken ne yapacağımı bilemiyordum. Onu incitmek istemiyordum. Bu yüzden uzak durmaya çalışmıştım. Bu yüzden yıllar önce ona beni bırakmasını söylemiş ve kendimi onu kaybetmeye teslim etmiştim.

Ama uzak duramadım. Bu beni öldürüyordu ve onu da öldürüyor olması gerektiğini biliyordum. Tanrım, tam bir aptaldım.

"Dur," dedim, sesim sertti. "Geri dön."

Evan tek kelime etmeden arabayı sokağın tam ortasında dar bir U dönüşüne soktu. Gaza bastığında motor kükredi ve bizi Grace'in evine geri götürdü.

Evinin önünde durmak için frene bastı ve torpido gözünü işaret etti. "Orada prezervatif var."

Ona baktım ve ağzımın kenarı seğirdi. "Teşekkürler."

Elleri hâlâ direksiyonun üzerindeyken, hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti.

Arabadan inmeden önce bir şerit aldım ve cebime soktum. Ben başka bir şey söyleyemedim arabayı sürüp gitti.

Grace'in verandasının ışığı sönmüştü ve perdeleri kapalıydı. Kararlılık ve arzu içimde kükreyerek canlandı. Kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı yumrukladım. Sertçe.

Bir saniye sonra cevap verdi. Yanakları pembe pembe kızarmıştı ve gözlerinde öfke vardı. Ağzını açtı -muhtemelen bana bağırarak için- ama ona fırsat vermedim.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek içeri daldım ve onu bir duvara yaslayana kadar durmadım. Onu kollarımla hapsettim ve bana bakmaktan başka çaresi kalmadı. "Seni seviyorum."

Dudakları aralandı ve nefesi kesildi.

"Çok özür dilerim." Onu kaldırdım, duvara yasladım ve söylemek üzere olduğu şeyi kestim.

bir öpücükle söyledi. Bacaklarını belime doladı ve kollarını omuzlarıma atarak beni benim hissettiğim kadar yoğun bir şekilde öptü.

"Seni çok seviyorum," diye homurdandım ağzına doğru.

Hıçkırık gibi bir sesle karşılık verdi, vücudu titriyordu. Göğsümün tam ortasına saplandı, ama neden olduğu acıdan kaçmak yerine içine daldım. Bırak acısın. Bunu hak etmişim.

Ama belki bu gece ikimiz için de bunu biraz olsun hafifletebilirim.

Onu yere bırakma zahmetine girmeden -ya da öpmeyi bırakmadan- koridorun sonuna kadar taşıdım. Hangi odayı kullandığını bilmiyordum ama bir kapıyı işaret etti.

Yatağa yuvarlandık, kıyafetlerimizi sanki yanıyormuş gibi yırtıp attık. Onu sırt üstü yatırdım ve içine girmeye hazır bir şekilde üzerine çıktım.

Lanet olsun. Prezervatif.

"Bekle," dedim. "Prezervatifim var. Cebimde."

"Bekle." Elini göğsüme koydu. "Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Senin ihtiyacın yok." "Emin misin?"

"Olumlu. Gayet iyi. Ve daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım."

Mavi gözlerine baktım, kendimi çok değersiz hissediyordum. Onun güvende olmayabileceğini düşündüğümü ima etmek istememişim. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi lütfen sabırsızlıktan ölmeden önce beni becer. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum."

"Biliyorum bebeğim. Benim de var."

Onu öpmek için eğildiğimde kalçalarımı kaydırarak sikimin başını onun açıklığıyla aynı hizaya getirdim. Zaten kaygan ve ıslaktı. Pantolonumun içine boşalmak ideal değildi ama en azından ilk hamlede bir roket gibi fırlayacağımdan endişelenmeme gerek yoktu.

Ne de olsa uzun zaman olmuştu.

İnleyerek içine girdim. Sadece iyi hissetmiyordu. İnanılmaz hissediyordu. İç kasları etrafımda sıkılaştı, vücuduma şok dalgaları gönderen küçük darbeler. Bana aklımı kaybettirecekti.

"Henüz kımıldama," diye fısıldadı.

Kıpırdamadan durdum, sikim derine gömülmüştü. Bana sarıldı, kollarını sırtıma doladı ve bacaklarını belime kilitledi. Derin nefes alarak onu içime çektim. Sıcak teninin her santimini kendime karşı hissettim.

"Seni çok özledim," dedim kulağına alçak sesle.

Eli enseme gezindi. "Ben de seni özledim."

Islaklığının içinde kayarak çekildim, sonra tekrar soktum. Yavaştan almak istiyordum. Bunun tadını çıkarmak için. Ama kendini çok iyi hissediyordu.

Ritmimi hızlandırdım, onu daha sert becerdim. Boynuna doğru hırılıyordum. Sıkıca tutundu, dudaklarından yumuşak iniltieler kaçıyordu.

Kamyonda öpüşmek birbirimize karşı duyduğumuz çılgınca çaresizliği azaltmamıştı. Dizlerini daha yukarı çekti ve parmaklarını sırtıma geçirdi. Boynunu öptüm ve tenini emdim, sikimi içine soktum.

"Kahretsin, bu amcığı özlemişim," diye homurdandım, tekrar içine girerken kıcını avuçlamak için aşağı uzandım.

"Uzun zaman önce sahip olabilirdin."

Ona bakmak için ayağa kalktım ve sertçe soktum. "Öyle mi?" "Evet."

"Telafi etmem gereken çok şey var. Bu yardımcı oluyor mu?" Tekrar içeri girdim. "Bu nasıl, bebeğim?" Bir başka sert

itime. "Sikim yardımcı oluyor mu?" "Aman Tanrım, evet."

Kalçalarımı sertçe sürerek, sırtımı ve kollarımı esneterek onun ıslak sıcaklığına girip çıktım. Yüzü pembeleşmiş, rengi boynundan aşağı süzülüyordu. O kadar seksiydi ki. Ağzımı dudaklarına daldırdım, dilimi dudaklarına değdirdim. Onun her parçasını tatmak istiyordum. Onu bütünüyle yutmak.

Boynundan aşağı doğru yaladım ve dilimi göğüs ucunun sert tepesinde gezdirdim. Göğüsleri çok güzeldi. Çok kadınsıydı. Ağzımda yuvarlak, tatlı ve lezzetliydi.

Her şey bana geri dönüyordu. Sevdiği her şey. Meme ucunu emiyordum, hâlâ acımasızca onu beceriyordum. Sırtı kavislendi ve kollarını başının üzerine sarkıtıp inledi. Kendini bırakıyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

Ben sırtüstü yatacak şekilde bizi döndürdüm ve o da üstüme çıktı. O bir tanrıçaydı. Sarı saçları yüzüne dökülmüştü. Güzel yuvarlak göğüsleri ve dik duran pembe meme uçları. Dar beli, bana doğru yuvarlanan kalçalarına doğru kıvrılıyordu.

"İşte böyle güzelim," dedim. "Seni görmek istiyorum."

Ellerini göğsüme koymuş, gözleri yarı kapalı bir şekilde sikimi okşuyordu. Kalçalarını tuttum ve hızını onun belirlemesine izin vererek içine doğru ittim. İsterse bunu bütün gece yapabilirdi. Ona doyamıyordum.

Vücudunun yavaş dalgaları daha hızlı sarsıntılara dönüştü, sikimde yukarı ve aşağı. Etrafımda sıcak ve sıkıydı, ritmi kasıklarındaki baskının hızla artmasına neden oluyordu.

"O siki sert sür, güzelim. İstedğin kadar sert."

Tırnakları göğsüme battı ve gözlerini kapatarak inledi. Kalçalarımı ittim, o yuvarlanırken sikimi ona sürdüm, klitorisini bana karşı gıcırdattım.

Daha hızlı. Daha sert.

"Evet, Gracie. İşte benim kızım. Çok güzel."

Amcığı etrafımda sıkılaştı ve başını geriye attı, itişlerimin ritmiyle inledi. Orgazmını atlatırken büyülenmiş bir şekilde boşalmasını izledim. İpeksi iç duvarları ağrıyan sikimin etrafında titreşirken.

Gözlerini kırıştırarak açtı ve saçları yüzüne düştü. Kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım. "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Elimi başının arkasına kaydardım ve ağzını ağzıma getirdim. Onu açlıkla öptüm. Ama onunla işim henüz bitmemişti.

"Dizlerinin üzerine çök."

Gülümseyerek üzerimden kaydı. Çabucak doğruldum ve arkasına geçtim. Kıçını havaya kaldırmak için omuzlarını aşağı bastırdım.

"Mm, Gracie." Başparmaklarımı açıklığı boyunca gezdirdim. "Şu güzel amcığa bak."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu.

Bir elimle sikimi tuttum ve ucunu ıslak yarığına sokup çıkardım. "Evet, daha fazlasını istiyorum. İçinin derinliklerine boşalmak istiyorum."

Daha da sertleşti. "Becer beni o zaman, Asher."

Sikimi birkaç kez okşadım, ucunun ona sürtünmesine izin verdim. "Senin de bundan daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi güzelim?"

"Evet. Lütfen."

Kalçalarını sıkıca tutarak içeri doğru ittim ve serbest bıraktım.

İçine girip çıktım, ona çarptım, kendimi onun hissinde kaybettim. Sikimin onun kaygan duvarlarında sürüklenişinde. Beni çevreleyen amının sıcaklığında. O sıcak ve mükemmeldi ve ben onu seviyordum.

onu çok seviyorum.

Baskı arttı ama ben geri çekilmedim. Sırtım sıkışınca ve zonklayan gerilim kırılma noktasına ulaşınca kadar onu becerdim.

Ve sonra bıraktım.

Onun içinde patladım, sertçe boşalırken inledim. O çılgın an boyunca başka hiçbir şey yoktu. Kendimi onun içine akıtırken sadece zonklayan sikim vardı. Kalçalarım her nabız atışında sarsıldı, coşku sersemletti.

Bitirdiğimde, zor nefes alarak çekildim. Sırt üstü döndü ve beni aşağı çekti. Vücutlarımız birbirine dolandı ve birbirimize sıkıca sarıldık, nefesimizi tuttuk, kalplerimiz hızla çarpıyordu. Tenini bulabildiğim her yere yumuşak öpücükler kondurdum ve onu ne kadar çok sevdiğimi mırıldandım.

Çünkü yaptım. Her zaman öyleydim. Ve o anda, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

ASHER

I Yavaşça uyandı, aceleye gerek yokmuş gibi uykunun derinliklerinden sürüklendi. Güneş ışığı perdenin arkasından görünüyordu. Aslında bütün gece uyumuştum. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlayamıyordum.

Çarşaf lar kıpırdadı, çıplak tenime hafifçe sürtündü. Hâlâ yarı uykulu bir halde yan döndüm ve bir kolumu Grace'in beline doladım. Onu daha yakına çektim. Boğazından küçük bir ses çıkardı, sonra bana doğru sokuldu. Derin nefes alarak saçlarını kokladım. Tenini. Kokusu ciğerlerime yerleşti ve beynimde derin bir tepkiyi tetikledi. Hoşnutluk. Memnuniyet. Rahatlama.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Bizi ayrı tutmak için nedenlerim hiçbir yere gitmemişti. Grace'le bu şekilde birlikte olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu ama bu mutluluk verici huzur kalıcı değildi. İçimdeki karanlık hâlâ kenarlarda geziniyor, içeri girmek için bir yol arıyordu. Hayatımdaki iyi olan her şeyi zehirlemek için bir yol. Nasıl yapacağımı bilmesem de onu bundan korumak zorundaydım.

Şu an için, sadece dayandım.

Aletim ona karşı sertleşti ama uyarılmam için herhangi bir aciliyet yoktu. Hazır olur olmaz onu tekrar mutlu bir şekilde becerecektim ama bir süre böyle sürüklenmekten de memnundum. Yarı uyanık. Gözlerimin arkasında bir kâbusun keskin anısı yoktu. Sadece Grace, kollarımda, sıcak teni benimkine dokunuyor.

Onu çok özlemiştim.

Derin bir nefes aldı, kaburgaları genişledi ve başını geriye doğru eğdi.

"Günaydın." Şakağını öptüm. "Günaydın."

"Bu şekilde uyanmayı seviyorum."

Onu kendime daha sıkı çekerek yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Yeterince yaklaşmadım. "Ben de."

Uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde yattık. Tenini nazıkçe okşadım ve o onayını mırıldanırken boynuna ve omzuna boş yere yumuşak öpücükler kondurdum.

Sonunda, onun değiştiğini hissettim. Fiziksel olarak çok fazla değil, kollarını yukarı çekip gerinmesine rağmen.

Ama tamamen uyanık olduğunu ve muhtemelen konuşmak istediğini söyleyebilirdim.

Kesinlikle konuşacak şeylerimiz vardı.

Sırt üstü dönebilmesi için onu tutuşumu gevşettim ve kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım.

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Nasıl uyudun?"

"Güzel. Aslında harika. Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım. Rahat yataktan olmalı." Göz kıptım.

"Eminim öyledir," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Yine de yatağı beğenmene şaşırmadım. Senindi."

"Ne?"

"Bu senin yatağındı. Daireni temizlerken almıştım."

"Bunca zamandır benim yatağında mı uyuyordun?"

"Evet. Üzerindeki çarşafı yıkamadan ne kadar zaman geçirdiğimi bilmek istemezsin. Muhtemelen iğrençtir ama umurumda değil. Gerçi bunlar yeni." Alt dudağını dişledi. "Sana kimsenin bilmediği utanç verici bir sır verebilir miyim? Cara'nın bile bilmediği?"

"Elbette."

"Eski yastık kılıfını plastik bir torbaya koydum ve dolabımda sakladım. Bazen çıkarıp yüzüme koyuyordum, böylece hala senin kokunu alabiliyordum."

Alnımı onunkine doğru eğdim. "Aman Tanrım. Çok tatlısın." "Sence bu iğrenç değil mi?"

"Yapabilseydim ben de aynı şeyi yapardım."

"Hapisteyken beni düşünmediğini sanıyordum."

Bunu söylediğini duymak canımı yaktı ama şaşırmadım. "Hayır, her gün seni düşündüm. Her sabah uyandığımda aklımdaki ilk şey sendin. Ve seni bir yere koymak zorunda kaldığımda, çok uzağa gitmedin. Seni her zaman burada tutamazdım." Şakağıma vurdum. "Bu yüzden seni burada tuttum." Elimi göğsüme koydum.

Elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Dün gece geri geldiğin için teşekkür ederim."

"En başta çekip gittiğim için özür dilerim."

"Sorun değil, telafi ettin."

"Gördün mü? Sana paslanmadığımı söylemiştim."

"Hayır, hiç de değil. Yine de boğuşma becerin üzerinde biraz daha çalışman gerektiğini düşünüyorum." Gülümsedim. "Vay canına. Kazanmana izin vermediğimi nereden biliyorsun?"

"Yaptın mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

Güldü.

"Eğitime ne zaman başladın? Mektuplarında bundan bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Muhtemelen bahsetmedim. Başlama nedenim yüzünden bu konuyu açmak garip geldi." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen gittikten birkaç hafta sonra ilk dersimi aldım. Bir daha asla çaresiz hissetmek istemediğime karar verdim."

Onun bu sözlerini duymak zihnimde bir anının canlanmasına neden oldu. Hâlâ her şeyi çok net görebiliyor, hâlâ o mide bulandırıcı farkındalığın bana çarptığını hissedebiliyordum. *Grace ellerindeydi.*

"Hey." Yüzüme dokundu. "İyi misin?"

"Evet, özür dilerim." Alnındaki bir tutam saç fırçaladım. "Sen iyi misin? Şu anda değil, genel olarak demek istiyorum. Sana yaptıklarından sonra."

Gözlerini kaçırdı ve yüz hatları ani bir gerginlikle bulanıklaştı. "Sanırım öyle. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Ve senin başına gelen her şey çok daha büyük bir olaydı."

"Olabilir. Ama yine de sana da oldu. Yani, onu gördüm. Onlar-"

"Biliyorum," dedi ve hızla sözümü kesti. "Bunu yeniden yaşamamıza gerek yok." "Tamam." Saçlarını tekrar geriye taradım.

Bir an sessiz kaldı, sonra derin bir nefes aldı. "Olayın olduğu bara bir daha hiç gitmedim. Birkaç kişi bana gitmem gerektiğini söyledi, sanki bu bana bir kapanış sağlayacakmış gibi. Ama ben hiç gitmek istemedim. Bütün o sokaktan uzak duruyorum. Cara da tek başıma bir yerlere gitmekte sorun yaşadığımı düşünüyor. Halka açık yerlere. İş dışında hiçbir yere yalnız gidemeyeceğimi söyledi."

"O haklı mı?"

"Sayılır mı? Belki de mi? Bilmiyorum, her yere gitmeye alışmış olabileceğimi de söyledi.

ve alışverişe ya da başka bir şeye gitmem gerektiğinde onu aramak bir alışkanlık haline geldi. Uzun süre oda arkadaşıldık ve kelimenin tam anlamıyla her şeyi birlikte yapardık."

"İyi bir arkadaşına benziyor. Ona sahip olmana sevindim."

"Ben de öyle. O çok iyi bir arkadaş. Ondan nefret etmediğine çok sevindim, çünkü bu çok kötü olurdu."

Gülümsedim. "Ondan nefret etmek için bir neden yok. Hâlâ tuhaf olduğunu düşünüyorum ama sana iyi davranıyor, bu da benim için yeterli. Bu arada, tiyatro biletleri için ona teşekkür edebilirsin. Ve bana restoranla ilgili ipucunu o verdi. Senin favorin olduğunu söyledi."

"Biliyordum. Seninle ne zaman konuştu?"

"Biz hâlâ spor salonundayken bana mesaj attı."

"Sinsi sürtük. Onu seviyorum."

"Biletleri nasıl aldığını bilmiyorum. Sadece 'bana on iki saat ver' dedi. Dün sabah onunla Belediye Binası'nın önünde buluştum ve sanki uyuşturucu anlaşması yapıyormuşuz gibi biletleri bana verdi."

"Tipik. Bunu nasıl yaptığını ben de bilmiyorum ama bu tür şeyler onun süper gücü sayılır." Parmağını göğsümde gezdirerek durakladı. "Peki, dün gecedan bahsetmişken, bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Evet, tabii ki."

"Asla başka biriyle birlikte olmamak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Sadece bunu bildiğinden emin olmak istedim." "Biliyorum. Sadakatini hak edecek hiçbir şey yapmadım ama senden hiç şüphe etmedim." I

alınından öptü. "Umarım benim de başka biriyle birlikte olmadığımı söylemeye gerek yoktur."

"Hücre arkadaşlarından biriyle biraz fazla yakınlaşmadığına emin misin?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Güldü. "Bildiğim iyi oldu."

"Seni sevdiğimden şüphe etmene neden olduysam özür dilerim. Hiç durmadım. Ve muhtemelen anlamamanın zor olduğunu biliyorum ama yaptığım her şey seni ne kadar çok sevdiğim içindi. Belki de her şey yanlıştı. Ama ben..." Açıklamak için kelimeler bulmakta zorlandım.

"Sen aynı değilsin."

"Değilim, ama bundan daha derin." Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ona bakıp bu konu hakkında konuşmak zordu. "İçerisi çok sertti. Belki de olan biten her şeyin beni içten içe mahvetmiş olması beni zayıf kılıyor. Ama ben sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum. Düşündüğünden daha zor."

Tekrar yüzüme dokundu, yumuşak parmak uçlarıyla sert çenemi okşadı. "Biliyorum. Ve sorun değil."

"Grace, dün gece benim için her şey demekti..." Başka ne söylemeye çalıştığımı araştırarak tekrar sözümü kestim.

"Tereddüt ettiğini duyabiliyorum. Tekrar resmi olarak nişanlandığınızı söylemeye hazır olmadığını biliyorum. Sorun değil. Yüzüğünü çıkarmadım ama düğün planları yapmaya başlayacağımızı düşündüğüm için değil. Hâlâ takıyorum çünkü çıkarmak vazgeçmek gibi geliyor. Ve ben bunu yapamam."

Gözlerime yaşlar doldu ve boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkundum. Sadece değersiz değildim, ayaklarının altındaki tozdan bile daha aşağıdaydım. "Beni neden hâlâ seviyorsun bilmiyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Belki de aşk böyle işlemiyordur. Kimse skor tutmuyor. Seni seviyorum çünkü seviyorum. Eskiden kim olduğun ve şimdi kim olduğun için. Çünkü içimdeki derin bir şey senin içindeki derin bir şeyle bağlantılı. Ve bu her ne ise, bence uğruna savaşmaya değer."

Eğilerek ağzımı onunkine yaklaştırdım. Yumuşak dudaklarının tadını çıkardım ve dilini benimkiyle tattım.

Geri çekildiğimde gülümsedi.

"Beni sevdiğini ilk söylediğin gece bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. O gece hayatımın en önemli gecelerinden biriydi. Bir anını bile unutmayacağım o.

"Henüz cevap vermememin sorun olmayacağını söylemiştin. Sadece bir şans istedin. Ve sonra bana sordun bir yaz için."

"Hatırlıyorum."

"Şu anda istediğim şey bu. Bana sonsuza kadar vermeye hazır değilsen sorun değil. Önce kendin için halletmen gereken şeyler olduğunu anlıyorum. Bana bir yaz ver. Eğer sonunda hala birlikte olursak, o zaman..." Alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Nereye gideceğini göreceğiz."

Rahatlama bir dalga gibi içime aktı. Bunu ona verebilirdim. Kendimi toparlamam için bana biraz zaman tanıyacaktı. Sakinleşip sakinleşemeyeceğimi görmek için. Şeytanlarımın güvenli bir şekilde kilitlendiğinden emin olmak için zaman. Onu asla tehlikeye atmayacağımdan emin olmak için.

Aşk hakkında ne derse desin, ben onunkini hak etmiyordum. Ama belki bunu değiştirmeyi deneyebilirdim.

Üzerine yuvarlanarak onu tekrar öptüm. Elleri sırtıma yayıldı ve sikim aramızda kalınlaştı.

"Bu bir evet mi?" diye sordu öpücükler arasında kıkırdarak.

"Evet." Yüzümü boynuna gömdüm ve onu içime çektim. "Bu bir evet."

İkimizin de tuvaleti kullanabilmesi için onu kaldırdıktan sonra, onu yatağıma geri çektim. Üstüne çıkıp içine girdiğimde o kadar iyi hissetti ki, sanki bunların hiçbirisi olmamış gibiydi. Bunca yıldır birlikteydik ve bu sadece sıradan bir sabahtı. İkimiz çarşafı dolanmıştık, vücutlarımız zevkle birleşmişti.

Bana bir kez yaz vermişti. En azından ben de ona aynısını yapabilirdim. Umarım bana olan inancı boşa çıkmazdı ve ben de kırılan parçalarımı bir arada tutabilirdim.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

Bugün ne yaptığıma inanamayacaksınız. Evi kapattım.

Yemin ederim, belgeleri imzalamak için tam bir saat harcadım. Ellerim çok yoruldu ve sonunda imzam zar zor okunur hale geldi. Ama korkunç büyüklükte bir çek yazdıktan ve hayatımı bir kenara bırakan imzayı attıktan sonra, artık bir evin gururlu sahibiyim.

Sayılır.

Genel anlamda bir ev. Elbette gördünüz. Çatısı ve duvarları var. Bunlar aslında sağlam. Toz ve kir gibi kokuyor ama küf değil ve yakın zamanda tetanos aşısı olmamış hiç kimsenin içeri girmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Ama sağlam temelleri var. Hep öyle olmasını ummuştum ve ev müfettişiyle konuştuğumda duymak istediğim her şeyi doğruladı. Çatı sağlam. Duvarlar sağlam. Elektrik tesisatı eski, sıhhi tesisat görülecek ve kozmetik şeyler? Çok şey var.

Tam bir yıkım işi olmayacak. Yapılacak çok fazla yama işi olmasına rağmen, duvarların çivilere kadar sökülmesi gerekmiyor. Ayrıca döşeme, boya, kaplama, kapılar, pencereler. Liste uzayıp gidiyor ve bu, mutfak ve banyo gibi gerçekten büyük (ve pahalı) projeleri düşünmeye başlamadan önce.

Ama bittiğinde ne kadar harika olacağını bir düşünün. Eve girip dağınıklığı görmedim, eve girdim ve potansiyeli gördüm. Sıkı çalışmanın neler yapabileceğini gördüm. Güzel ve sakın bir sokakta, komşular çok sevimli ve arsa harika. Ya da tüm böğürtlenleri ve yabani otları temizlediğimizde öyle olacak.

Levi deli olduğumu düşünüyor. Annem de öyle. Ama bence bu şimdiye kadar yaptığım en mantıklı şeylerden biri. Ayrıca, iki yıl daha bu birlikte olmama saçmalığını yaşayacağız ve dürüst olalım, yapacak bir şeye ihtiyacım var. İşim iyi gidiyor, ailem ve arkadaşlarım var. Ama son zamanlarda, bunlar yeterli değil. Bir projeye ihtiyacım var.

Şimdi bir tane var. Büyük bir tane.

Bir gün Evergreen Sokağı'ndaki o eski evi birlikte satın alabileceğimizi söylememiz sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Tam olarak kastettiğimiz bu değildi. Sen hapis cezası çekerken benim tek başıma orayı satın almam ikimizin de aklındaki şey değildi. Ben de sen eve dönene kadar beklemeyi düşündüm.

Ama ben zaten çok şey bekliyorum. Seni bekliyorum, hayatımın başlamasını bekliyorum.

Tekrar. Tek bir yerde sıkışıp kalmak benim için kolay olurdu. Bunun olmasına izin vermek istemiyorum. Şimdiye kadar devam ettim. Yaşamaktan vazgeçmedim, işler zorlaştığında ve vazgeçmek istediğimde bile.

Bu yüzden şimdi durmayacağım ve beklemeyeceğim. Kim bilir, iki yıl sonra eve döndüğünde ev bitmiş olabilir. Merak etme, nefret edeceğin renkler seçmeyeceğime söz veriyorum. Ve eğer yaparsam, eve döndüğünde düzeltebiliriz.

Şimdilik, her şeye bakmaya başlamak için hırdavatçıya gidiyorum. Boya, aydınlatma, dolaplar, döşeme. Geleceğe başlamamın ve burayı bir ev haline getirmemin zamanı geldi.

SENİ HER GÜN ÖZLÜYORUM,

Grace

GRACE

AŞhirde yürürken Sher elimi onun elinin içine soktu. Ona gülümsedim ve o da sıktı. Sokakta el ele dolaşmak ne kadar basit bir şeydi. Bunu çok özlemiştim. Bunu bir daha asla hafife almayacaktım.

Yaz neredeyse bir gecede Tilikum'a doğru yola çıkmıştı. Hafif esintili ılık günlerden kavurucu sığağa ve durgun havaya geçmiştik. Bugün güneş masmavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu ama küçük bir sıcak hava dalgası kasabayı kutlamalardan alıkoyacak hiçbir şey yapmamıştı.

Her yıl düzenlenen Dağ Adamı Festivali'nin ilk günüydü. Caddeyi boydan boya kaplayan bir pankart, bu yıl 108. kez düzenlendiğini ilan ediyordu. Gerçekten bu kadar uzun süredir var olduğundan şüpheliydim. Ama buradaki insanlar geleneklerimizin, buranın bir kereste fabrikası olan bir demiryolu deposu ve maden arayıcıları ve maceraperestler için bir mola yerinden biraz daha fazlası olduğu zamanlara dayandığına inanmayı severdi.

Bir an için Dağ Adamı Festivali'nin Eliza Bailey'nin zamanında da var olup olmadığını merak ettim. Şehir merkezi trafiğe kapatılmıştı ve satıcılar büyük bir çiftçi pazarı gibi sokaklarda sıralanmıştı.

Her şey gerçek aksiyonun yaşandığı Oduncu Parkı'na doğru yöneldi. Bireyler ve takımlar okçuluk ve balta fırlatmadan odun kesmeye ve kütük çekmeye kadar her türlü yarışmada ve güç gösterisinde yarıştı. Yakınlarda Tilikum biberli yemek yarışması ve çok önemli Mavi Kurdele Turta Yarışmasına ev sahipliği yapan daha fazla stant ve çadır vardı.

Büyükanne muhtemelen şu anda turtalarını hazırlamakla meşguldü. Haven'ların üzüntüsüne ve kimsenin şaşırmasına rağmen, Gram Bailey her yıl kazandı.

Asher yaklaşık iki aydır evdeydi ve ikinci ilk buluşmamızın üzerinden birkaç hafta geçmişti. Birbirimizi yeniden tanımaya başlamıştık ve bu artık daha kolaydı. Yavaş yavaş bana açılıyor, savunmasını gevşetiyordu. Hâlâ temkinliydi, hâlâ çevresine karşı tetikteydi. Şimdi yürürken bunu yaptığını görebiliyordum - insanlara göz kulak oluyor, diğerleriyle aramızdaki mesafeyi koruyordu.

Ve kabuslar gördü.

Resmi olarak yanıma taşınmamıştı ama sık sık yatıya kalırdı. Birden fazla kez uyandığımda onu sarsılarak uyanmış, kalbi hızla çarparken ve vücudu ter içinde bulmuştum. Rüyaları hakkında konuşmazdı ve bunun uyanırken hatırlayamadığı için mi yoksa bana anlatmak istemediği için mi olduğunu bilmiyordum. İçimde ikincisi olduğuna dair bir his vardı.

Zamanın yardımcı olacağını umuyordum. Belki yakında bir danışmanla görüşmek isteyebilirdi. Konuyu nazikçe açmışım ama bir danışmanın onu unutmak istediği şeyler hakkında konuşturacağını söylemişti.

Bir stantta durup el yapımı mücevherlere bakabilmek için hızımızı yavaşlattık. Parlatılmış

mücevherler ve taşlarla süslenmiş parçalar çok güzeldi. Hemen yanında Chuck Bailey'nin standı vardı. *Kocaayak'a inanıyorum* ürünlerinin yanı sıra bu yıl *Sincap Kovucu* etiketli şişeler de satıyordu.

Sırada dolaşmaya devam ettik, insanların sattığı şeylere göz gezdirdik. Ev yapımı sabunlar. Reçeller ve jöleler. Kurutulmuş dana eti ve somon füme. El yapımı çantalar, önlükler ve eşarplar. Devasa pinup kızı Lola'nın yanından geçtik ve Asher duraksayıp yüzünden sarkan koyu kahverengi tığ işi sakala baktı. Sakal uzundu, göğüs dekoltesine kadar uzanıyordu ve üzerinde tığ işi çiçeklerden oluşan bir gökkuşağı vardı.

"Vay canına. Birileri kendini aşmış."

"Lola çok süslü görünüyor."

Bana döndü. "Bunu kimin yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Masumca göz kırptım. "Hiçbir fikrim yok. Ama kim yaptıysa çok güzel bir iş çıkarmış." Asher sırtı ve başını salladı.

Lola'ya memnuniyetle baktım. Yaptığım sakal kocaman olmuştu ve çiçekler de hoş bir dokunuştı. Festivalin ilk gününde Lola'nın sakallı olduğundan emin olmak her zaman önemliydi ama bir gece önce tezgâhlarını kuran insanlar yüzünden bu da zordu. Gavin'in yakalanmadan sakalı ona takmayı başardığına sevinmişim.

Geleneklere göre, Dame and Dapper Barber Shop'un sahibi ve dev pinup kız heykelini en başta diken Bruce Haven, eğer festival başlamadan önce takmayı başarabilirsek, festival bitene kadar sakalını çıkarmayacaktı.

Görev tamamlandı.

"Selam tatlım," diye seslendi annem sokağın ilerisinden. Jack ve Elijah ile birlikte duruyordu. Saçları açıktı ve üzerinde çiçekli bir güneş elbisesi ve sandaletler vardı. Jack'in fiçı gibi göğsü üniforması tarafından zar zor çevrelenmişti ve kalın kollarını kavuşturmuştu.

Elijah mucizevi bir şekilde kapüşonunu giymemişti -muhtemelen sıcaktan dolayı- ama hem annemden hem de Jack'ten birkaç adım ötede başı eğik duruyordu. Umarım hâlâ çocukların ona sataşmasıyla ilgili bir sorun yaşamıyordur. Annem ve ben onunla bu konuda konuşmaya çalışmıştık - Jack de öyle - ama o artık her şeyin yolunda olduğunda ısrar etmişti. Zavallı çocuk için endişeleniyordum.

Anneme el salladım. Biz yaklaşırken Asher yanımda gergin görünüyor. Umarım Jack kolluk kuvvetlerinde olduğu için kendini rahatsız hissetmiyordur.

"Selam anne, Jack. Hey, Eli."

Asher onları başıyla selamladı. Jack de ona karşılık verdi ve annem gülümsedi. Elijah başını kaldırıp Asher'a baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Selam dostum," dedi Asher.

Elijah'nın gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Merhaba."

"Siz ikiniz eğleniyor musunuz?" Annem sordu.

Asher elimi bıraktı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Evet, şu ana kadar harika bir gün geçirdik," dedim.

Jack'in telsizinden bir ses geldi. "Bailey Yolu üzerinde çete faaliyeti olduğuna dair çok sayıda ihbar aldık." Jack düğmeye bastı ve telsiziyle konuşmak için başını çevirdi. "Bailey Yolu mu?"

"Cedar Caddesi'ydi ama Bailey tabelası hâlâ asılı."

Başını hafifçe salladı. "Oradan birkaç blok ötedeyim ama bunun bir müdahale gerektirdiğinden emin miyiz? Onları uzaklaştıramazlar mı?"

"Şimdiden bir dizi hırsızlık ihbarı yapıldı. Sanırım burada koordineli bir çaba var." "Ne hırsızlığı?"

"Öncelikle atıştırma. Ama Bayan Carter güneş şapkasını çaldıklarını söyledi."

"Neden-? Boş ver, gidip kontrol edeceğim." Düğmeyi bıraktı ve gözlerini devirdi. "Lanet sincaplar."

Anneme hızlı bir öpücük verdi ve gitti.

"İkinizi tutmayacağım," dedi annem. "Elijah'a çörek alacağımıza söz verdim."

"İyi eğlenceler."

Asher'a baktım ve onu Elijah'a göz kırparken yakaladım. Eli gülümsemesini gizlemeye çalışıyor gibiydi ve el sallayarak veda etti.

"Bu neyle ilgiliydi?" Ben sordum.

Omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırarak beni daha da kendine çekti. "Bir şey yok."

Kolumu beline doladım ve bu yakınlığın tadını çıkardım. Elijah'ın neredeyse mutlu görüldüğünü görmek kesinlikle hiçbir şey değildi. Ama ona bu konuda baskı yapmamaya karar verdim. Şimdilik.

Lumberjack Park'a doğru yola çıktık. Çimenlik alanlarda yarışmalar çoktan başlamıştı ve seyirciler yarışmacılara tezahürat yapıyordu. Levi, Luke Haven ile odun kesme yarışmasında karşı karşıya gelmek üzereydi. Şimdiden büyük bir kalabalık toplamışlardı. Ne zaman bir Bailey bir Haven'la karşı karşıya gelse, tüm kasaba ayağa kalkardı. Çok fazla insan olduğu için fazla bir şey göremedik, o yüzden yürümeye devam ettik.

Görevli olmayan itfaiyeciler parkın kenarına bir ızgara istasyonu kurmuşlardı. Logan, yarım düzine başka kişiyle birlikte sığağın altında üstsüz durmuş, sosis ve hamburger ızgara yapıyordu. Satın almak için uzun bir kuyruk vardı.

-Ve çoğunlukla kadınlar.

"Bağış kampanyası kesinlikle bu şekilde yapılmalı," dedim.

Asher güldü. "Bu adam kıyafetlerini çıkarmak için her türlü bahaneye bayılır."

"Bu Gavin mi?" Izgaranın yanındaki ağacı işaret ederek sordum. "O ne yapıyor?"

Gavin elinde uzun bir sopayla bir ağaç dalında baş aşağı asılı duruyordu. Sopayı ızgaraya doğru tutuyordu. Logan elindeki metal maşayla sopayı uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bunlar şekerleme mi?" Asher sordu.

"Sanırım öyle." Başımı salladım. "*Kesinlikle* düşecek."

Hayatımda gördüğüm en saçma eskrim maçı başladı; Gavin dizlerinden baş aşağı sarkan uzun bir marshmallow sopası kullanıyordu, Logan ise barbekü maşasıyla karşılık veriyordu.

Asher, "Bazen onun nasıl hâlâ hayatta olduğunu gerçekten merak ediyorum," dedi.

Çimlerin üzerinden geçerek ilerledik. Cara katlanır bir sandalyeden el salladı. İpli bikini üstü ve kısa şortuyla birkaç kişinin daha dikkatini çekiyordu. Yanında bir piknik battaniyesi, bir soğutucu ve iki market poşeti seriliydi. Küçük bir katlanır masada bir sürahi ve bardaklar duruyordu. Battaniyenin etrafında yarım düzine sandalye daha vardı ve yere saplanmış bir şemsiye gölge sağlıyordu.

İçkisini kaldırdı. "İşte buradasın. Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum." "Bu da bir şeydir." Kurduğu düzeni işaret ettim.

"Bütün gün burada olacaksam rahat edeyim diye düşündüm." "Bütün bu eşyaları buraya nasıl getirdin?"

"Gavin'e ödeme yaptım. Kendine bir margarita al. Soğutucuda daha çok buz var." Asher ikimize de birer içki doldurdu ve oturduk.

"Gavin'e nasıl ödeme yaptın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Cara güneş gözlüklerini indirdi. "Parayla. Bailey oğlanları senin bölgen. Ayrıca sevimli ama köpek yavrusu gibi sevimli."

"Neden onlar benim bölgem? Sadece biriyle çıkıyorum, beşine birden ihtiyacım yok." Güneş gözlüklerini düzeltti ve yorumumu elinin tersiyle itti. "Yine de."

İçkimden bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. Aşağı inerken yanıyordu. "Tanrım, Cara, bunun içinde tekiladan başka bir şey var mı?"

"Her neyse, boo. Sen amatör değilsin."

Asher bir yudum aldı, bardağına baktı, omuz silkti ve bir yudum daha aldı.

"Güzelmiş." Cara ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Logan kasları ve sert karın kaslarıyla süzülerek geldi. Son zamanlarda dövmelelerine yenilerini eklemiş gibi görünüyordu. Dövmelerin kolundan aşağı bu kadar indiğini hatırlamıyordum. Omzunda ve kolunun üst kısmında turuncular, kırmızılar ve siyahlarla dolu güzel bir alev deseni vardı.

Ekmeklerin içine doldurulmuş ızgara sosislerle dolu bir tabak taşıyordu. "Kimin ete ihtiyacı var? Müesseseden."

Cara güneş gözlüklerini çıkardı -muhtemelen gözlerini devirdiğini görmesini sağlamak için. "Kimsenin senin etine ihtiyacı yok Logan."

"Bu kesinlikle doğru değil. Aç olduğunuzda hiçbir şey Logan Bailey'nin etinin yerini tutamaz." "İğrenç. Etini ne kadar sık yediğini duymamıza gerek yok."

"İstediğine inan tatlım, ama bu adamın eti çok talep görüyor."

"Evet, çizgiyi gördük ve eminim senin sikin de etkileyicidir," dedim ona gözlerimi devirerek. "Bir tane alacağım. Cara'nın bana verdiği bu tekila dolu bardakla bir şeyler yemeliyim."

Logan yüzünü buruşturdu. "Aletim hakkında konuşma Grace. Her zaman her şeyi mahvediyorsun."

"O zaman yüzümüze karşı sallama," dedim. "Cara'ya aletinin ne kadar harika olduğunu kanıtlaman gerekiyorsa, onu evine geri götür."

"Diliyor," dedi.

Ürperdi. "Hayır, teşekkürler. Ben yaşamayı seçiyorum."

Logan, yığının dibindeki kâğıt tabakları soymaya ve sosisleri dağıtmaya başladı.

İsteksiz görünerek bir tanesini Cara'ya doğru uzattı.

Kız ona ters ters baktı ve o da sıcak bir şeyden kaçır gibi elini geri çekti.

Levi gömleksiz ve terli bir halde yanlarına geldi. Logan ona bir tabak uzattı ve o da ilkinin üzerine iki sosis daha koydu.

"Kahretsin, kaçırdım mı?" Logan sordu. "Kazandın mı? Bana kazandığını söyle, bro-pocalypse. Tüm Bailey ailesinin gururu sana bağlı."

Kaşlarını çattı ama ben ağzının kenarında bir gülümseme belirtisi yakaladım. "Tabii ki ben kazandım." Logan yumruğunu havaya kaldırdı, sonra da kardeşine beşlik çaktı. "Evet amına koyayım."

Asher bana doğru eğildi. "Evan nerede? Bugün onu görmedim."

"Böyle şeyler için hiç dışarı çıkmaz."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Yani, aslında herkesten nefret ediyor, bu yüzden kasabaya pek sık gelmiyor. Ama özellikle de kalabalık olduğunda."

Asher'ın kaşları çatıldı, sanki bu onu şaşırtmış gibiydi.

Belki de Evan, Asher hapse girmeden önce çok değişmişti. Onun her zaman şu anda olduğu gibi somurtkan bir münzevi olduğunu düşünmek kolaydı. Ama lisede ve üniversitenin ilk yıllarında Evan çok daha az sinirliydi. Herkese karşı da çok daha nazikti.

"Kafalar yukarı!" Gavin hızla içeri girdi ve piknik örtüsünün üzerinde ters bir takla attı. İnişe geçti, doğruldu ve başıyla selam verdi. "Teşekkürler millet, bütün gün burada olacağım."

Levi ağzına bir lokma atarken gözlerini devirdi.

"Hey, kardeşim." Logan bir tabak sucuğu ona doğru itti. "Aç mısın?"

"Her zaman." Tabağı aldı ve etrafına bir göz attıktan sonra Cara'ya uzattı. "Selam güzelim. Aç mısın?"

Reddedecekmiş gibi durakladı ama onun duygularını incitmek istemedi, sonra nefes verdi. "Elbette. Neden?"

Hayır. Teşekkürler, Gav."

Sırıttı. "Sorun değil. Logan, bir tane daha lazım."

Logan Cara'ya ters ters baktı ama Gavin'e bir tabak daha uzattı. Logan, meydan okumasını vurgulamak istercesine Cara'nın sandalyelerinden birine oturdu, son sucuğu kaptı ve büyük bir ısırık aldı.

Cara, yüzü ona dönük olacak şekilde koltuğunda kaydı.

Logan bir lokma yemek yerken, "Luke'u yenmene sevindim," dedi. "Aksi takdirde bunun sonunu asla duyamazdık."

"İçeri girebilirdin," dedi Levi. "İzgara yapıyordum."

Levi tabağına baktı ve kardeşinin gerçekten de önemli bir iş yaptığını kabul edercesine başını öne eğdi.

"Limanlardan bahsetmişken, henüz cevap vermediklerini fark eden başka kimse var mı?" Asher sordu. "Sokak tabelaları için. Bir süre önce asıldılar ama hiçbir şey yapmadılar."

"Kahretsin, haklısın," dedi Logan. "Eminim büyük bir şey planlıyorlardır."

"Onlar için hazır olmalıyız," dedi Gavin. Piknik battaniyesinin üzerine yayıldı ve bakmadan Cara'nın market poşetlerinden birine uzanıp bir paket cips çıkardı. "Sokak tabelaları harikaydı ama tüm şakaları sona erdirecek bir şaka değildi. Bizi geri almaya çalışacaklar."

"Hiç şüphesiz," dedi Logan.

"Sırf anne babalarınız, büyük anne babalarınız ve büyük büyük anne babalarınız da aynı şeyi yapıyor diye insanlara şaka yapmaktan hiç sıkılmadınız mı?" Cara sordu.

Herkesin bakışları ona çevrildi. Dört Bailey de, hatta Asher bile, sanki az önce yerçekiminin bir efsane olduğunu öne sürmüş gibi ona baktı.

Elini kaldırdı. "Özür dilerim."

Logan, "Teslim olmak isterlerse memnuniyetle kabul ederiz," dedi. "Ama beyaz bayrak sallayanlar Baileyler olmayacak."

"Kahretsin, hayır," dedi Gavin. Elindeki cips paketini Levi'ye fırlattı, o da sanki bekliyormuş gibi yakaladı.

o.

"Belki de buluşup strateji belirlemeliyiz," dedi Logan. "Biralar bu gece bizim evde mi?"

"Hayır," dedi Gavin, dudaklarıyla birayı patlatarak. "Benim bir randevum var."

"Kapa çeneni," dedi Logan. "Kiminle?" Gavin ona sıırıttı. "Seni ilgilendirmez."

Logan çörekten bir parça kopardı ve yüzüne fırlattı. "Yalancı."

"Yalan söylemiyorum. Onu tanıdığını sanmıyorum. Üniversiteli kız. Arayı kapatmak için yaz boyunca burada kalacak."

Bazı kredilerde. Onunla Grace'in kafesinde tanıştım. Bu arada, orası kızlarla tanışmak için en iyi yer. Siz çocuklar orada daha sık takılmalısınız."

"Dünya ne hale geliyor? Gavin'in bir randevusu var." Logan başını salladı ve Asher'a doğru bir işaret yaptı. "Şuradaki hapishane kuşu kız arkadaşını geri aldı. Şimdi de bana Levi'nin bir kız arkadaşı olduğunu söyleyeceksin."

Levi kardeşine ters ters baktı.

Gavin, "Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi ve herkes mırıldanarak onayladı. Asher etrafına bakındı. "Neden olmasın?"

"Levi kendini şu Instagram modeline saklıyor," dedi Logan. "Adı neydi? Marika gibi bir şey mi? Çok seksi."

Gavin, "Onun bir reality TV randevu programına çıkmaya çalıştığını karar verdiğimizizi sanıyordum," dedi.

"Hâlâ internetten bir kızla tanıştığını düşünüyorum ama trajedinin bir cilvesi olarak birlikte olamazlar," dedim göz kırparak

Levi'ye. "Belki de Avustralya'da falan yaşadığı içindir."

Yıllardır nadiren birileriyle çıktığı konusunda onunla dalga geçiyorduk. Bu *hiç* çıkmadığı anlamına gelmiyordu. Ama kız arkadaşları çok azdı ve ilişkileri hiç uzun sürmüyor gibiydi. Biz de teoriler üreterek onunla dalga geçtik.

Levi bana bir çip fırlattı.

Ama yüz ifadesinde bir şey yakaladım. Eve yakın bir yerden vuruyor olabilir miydik? Çok sık biriyle çıkmamasının daha derin bir nedeni var mıydı? Kardeşlerinin de hiçbir zaman ciddi kız arkadaşları olmamıştı, bu yüzden bunu hep Bailey'nin bir sorunu olarak görüp geçiştirmiştim. Asher her zaman uzun süreli bir ilişkiye ilgi duyan tek kardeş olmuştu - gençken Evan dışında, ama onun da üniversiteden beri gerçek bir kız arkadaşı olmamıştı. Şu anda biriyle çıkıp çıkmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çıktıysa bile bunun ciddi bir ilişki olduğundan şüpheliydim. Bunu hiç duymadığımız kesin. Logan ve Gavin de gelişigüzel birileriyle çıkıyorlardı ama aslında bağlılığa alerjileri vardı. Bu ikisi hep böyleydi.

Ama Levi'ye başka bir şeyler mi oluyordu? Belki hayal görmüştüm ama gözlerinde bir parça hüznün gördüğümü sanmıştım.

"Oh!" Cara sandalyesinde doğruldu. "Grace, neredeyse unutuyordum. Sana bir şey aldım." Çantasından telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Henüz göndermedim çünkü açtığında yüzünü görmek istedim."

"Uh oh. Korkmalı mıyım?" diye sordum. "Ben olsam korkardım," diye mırıldandı Logan.

Telefonum çaldı ve mesajını açtım. Kütüphanede aradıklarına benzer eski bir gazetenin resmiydi. Ama bu bir makale değildi. Bir reklam ya da ilan gibi görünüyordu. Ve tam ortasında aradığım isim vardı.

"Aman Tanrım." Okurken gözlerim büyüdü. "Onu bulmuşsun. Eliza'yı bulmuşsun." Asher eğildi. "Hadi canım?"

"Eliza kim?" Gavin sordu. "Kulağa seksi geliyor. Ama ben yoğun ve gotik bir seksi düşünüyorum, sevimli ve pembe giyen bir seksi değil."

"O bir Bailey," dedim. "Üzerinde adı kazılı olan eski bir gümüş ayna buldum. Birisi onu evimin döşeme tahtalarının altında bir kutu içinde bir sürü isimsiz aşk notuyla birlikte saklamıştı."

"Harika," dedi Gavin.

"Biliyorum. Şunu dinle. "Eliza Bailey'nin kayboluşuyla ilgili bilgi için para ödülü.

Güvenli dönüşü için ödül iki katına çıkarıldı.' Altta daha fazlası var ama okuması zor." "Film hasar görmüştü," dedi Cara. "Hepsi bu kadardı."

Gözlerimi kısarak ne yazdığını anlamaya çalıştım. "Bu, sorgulanmak üzere bulunmasını istedikleri kişilerin bir listesi gibi görünüyor. İlkini okuyamıyorum ama en azından Montgomery -ya da mont-gibi bir şeye benziyor. Ve, aman Tanrım, çocuklar. Sanırım bu bir Haven. John Haven olabilir."

"Bailey adında bir kız kayboluyor ve işin içinde bir Haven mı var?" Asher sordu. "Bu pek çok şeyi açıklayabilir." "Vay anasını Grace," dedi Gavin doğrulup. "Az önce kan davasının gizemini mi çözdün?"

"Pek sayılmaz. Böyle mi başladığını bilmiyoruz. Eğer aileler zaten kan davalıysa, bu da onun bir parçası olabilir, ama böyle başlamamış olabilir."

"Doğru."

"Ve kim bilir Haven'daki adamın bununla bir ilgisi var mıydı?" dedi Levi.

"Dostum, onu savunma," dedi Logan.

"Kimseyi savunmuyorum, sadece söylüyorum."

Küpürlere baktım. "En azından bu onun gerçek olduğunu doğruluyor. Aynanın bir anlamı olup

olmadığını merak etmeye başlamıştım. Ama hâlâ ona o mektupları kimin gönderdiğini bilmiyorum."

"İsimsiz aşk notları, sonra da kayıp mı oluyor?" Cara sordu. "Belki de o ve onları yazan adam birlikte kaçmışlardır."

"Ya da belki Haven'daki adamla evlenecekti ve adam notları öğrendi," dedi Logan. "İkisini de öldürdü ve bir trene atlayıp şehirden kaçtı."

Cara, "Eğer öyleyse, umarım kızın hayaleti peşini bırakmaz ve başka bir kadınla yatmaya çalıştığı her seferinde aletini yumuşatır," dedi.

Logan, "Sende ciddi bir sorun var," dedi.

Cara ve Logan'ı görmezden gelerek, "Acaba hiç bulundu mu?" dedim.

Cara omuz silkti. "Libby'ye aramaya devam etmesini söyleyeceğim."

"Libby?" Ben sordum.

"Evet, kütüphanedeki Libby'ye Eliza'dan bahseden bir şey var mı diye araştırması için para verdim." Güldüm. "Ben de bana sürpriz yapmak için o tozlu odaya tek başına döndüğünü düşünüyordum."

"Beni tanıyor musun ki?" diye sordu. "Değerini bilmediğim bir adama ödeme yapmak varken bunu neden yapayım ki?

kütüphane gönüllüsü bunu yapmak için çok mu para harcıyor? Tsk tsk." "Her halükarda teşekkür ederim. Bu gerçekten çok hoştu." Gülümsedi. "Bir şey değil, boo."

Gavin ayağa fırladı. "Sanırım turta yargılaması sona erdi."

Logan sandalyesinden fırladı ve Levi tabağını buruşturdu. Üçü yarım saniye boyunca birbirlerine baktı, sonra hepsi turta standına doğru koşmaya başladı. Yargılama bittiğinde, insanlar geliri Tilikum gıda bankasına gidecek olan turta dilimlerinden satın almakta özgürdü. Hiçbiri uzun sürmedi.

Cara sandalyesinden kalkıp güneş gözlüklerini takmak için acele etmedi. "Turta kulağa hoş geliyor." İkimizi piknik battaniyesinin üzerinde yalnız bırakarak uzaklaşırken Asher'a baktım.

"Bir dilim turta istemiyor musun?"

Ağzının kenarı sırttı ve dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Tatlı bir şeyler istiyorum ama turta değil."

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıldı ve içim ısındı. Ayağa kalkmama yardım etti ve arabama doğru hızlı adımlarla yürürken tek düşünebildiğim evime yeterince hızlı dönemeyeceğimizi.

GRACE

GRam'in evi yaban mersini ve şeker gibi kokuyordu. Oturma odasına göz attım ve merdivenlerden yukarı baktım ama kimseyi göremedim. Mutfak da benzer şekilde boştu, ancak tezgâhın üzerinde kekler duruyordu. Taze görünüyorlardı.

Asher ve ben bugün izinliydik; fırsat buldukça programını ayarlar, böylece izin günlerimde hiç işim yoktu ve burada buluşmamızı istedi. Ne planladığından emin değildim ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Büyükanne kolunda bir sepet yumurta taşıyarak arka taraftan geldi. "İşte bizim Ayı Gracie."

"Merhaba büyükanne." Yanağına hızlı bir öpücük kondurdum.

Gıcırdayan merdivenlerden inen ayak seslerini duydum ve Asher nemli saçlarıyla yeni duş almış gibi görünüyordu. Bana doğru koştu ve beni kollarının arasına aldı. Yüzümü boynuna çevirdim ve derin derin içime çektim. Çok temiz ve lezzetli kokuyordu. Bu adama kesinlikle bağımlıydım.

"Hazır mısın?" diye

sordu. "Ne yapıyoruz

biz?"

"Göreceksin. Kamyonda zaten eşyalarım var, o yüzden yola çıkabiliriz."

"Arabamı almamamız gerektiğine emin misin?"

"Neden? Kamyonet gayet iyi

çalışıyordu." Kaşlarımı kaldırdım.

"Çalıştı. O gece neden başlamadığını bilmiyorum."

Hikayeyi duymuştum. Ertesi gün kamyonu almaya gitti ve ilk denemede çalıştı. "Mm hmm," diye mırıldandı Gram buzdolabının kapısının arkasından.

Asher ona baktı. "Bu ne içindi?" "Ne için?"

"Bu *mm hmm*. Kamyonu bozulsun diye sabote ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Yaptın mı?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hayır. Yemin ederim."

"Hayır, kesinlikle senin yaptığını sanmıyorum," dedi Gram buzdolabını kapatırken. "Ama başka biri yapmış olabilir."

"Kim kamyonu sabote eder ve sonra gece yarısı tekrar tamir eder?" diye sordu. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkti. "Belki de bir tesadüftü. Belki de değildi. Ama işe yaradığı kesin, değil mi?"

Yanaklarım ısındı ve Asher'la hızlıca bakiştık. Yolun kenarında arızalandığında o kamyonda ne yaptığımızı bilmiyordu, değil mi? O sadece Asher ve benim

Şimdi birlikte. Değil mi?

Büyükanne başka bir şey söylemedi, sadece dumanı tüten bir fincan çay aldı ve oturma odasına yöneldi.

Dışarı çıkarken, mutfakta asılı duran büyükbabamın fotoğrafına hafifçe dokunmak için durakladı. "Bekle, büyükbabamın kamyonu bozmamız için sabote ettiğini mi düşünüyor?"

Fısıldadım. Asher başını yavaşça salladı ve fotoğrafa baktı. "Belki?"

"Sence kamyonu büyükbabam mı sabote etti?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu ona hiç yakıştıramadım. Neyse, gidelim mi?"

"Elbette."

Sepetten iki sıcak kek aldı. Mutfak kapısının hemen önünde durdum ve fotoğrafa baktım. Hastalanmadan hemen önce çekilmişti. Nehrin kıyısında durmuş elinde bir balık tutuyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Yaramaz mavi gözleri güneş ışığında parlıyordu.

Bir an için bana göz kırptığına yemin edebilirdim.

"Sağ ol dede," dedim içimden, sonra Asher'ı dışarı kadar takip ettim.

Kamyon toprak yolda ilerlerken güneş yaz göğünde parlıyordu. Dün bir fırtına çıkmış, kısa süreliğine her şeyi ıslatmıştı ve manzara bir gecede yeniden çiçek açmış gibiydi. Yaban çiçekleri açıklıkları kaplamış, toprağı rengârenk yıkıyordu.

Bu noktada, beni tam olarak nereye götürdüğünü biliyordum. Bu yol Tilikum Gölü'nde, kasabanın hemen kuzeyindeki bir noktaya çıkıyordu. Burada pek bir şey yoktu. Yerlilerin görmezden geldiği birkaç soluk *İzinsiz Girilmez* ve *Özel Mülk* tabelası. Gölün doğu tarafında bazı kulübeler vardı ama bildiğim kadarıyla uzun süredir terk edilmişlerdi.

Göl ve çevresi kamu arazisi değildi, ancak kimse buranın gerçekte kime ait olduğundan emin görünmüyordu. Bu da burayı bir tür gizli harikalar diyarı olarak bırakıyordu. Bölgeye yürüyüş yapmak ve kamp kurmak için gelen ziyaretçiler, kısmen işaretler nedeniyle, kısmen de patikalar herhangi bir harita veya rehberde yer almadığı için burayı yalnız bıraktı. Yerel halk göl kıyısındaki güzel manzaranın tadını çıkarmış ya da kuzey ucundaki ikiz şelalelere doğru yürüyüşe çıkmıştır. Ancak buraya ulaşmak için kullanılan tek yol engebeli ve genellikle tehlikeliydi, bu da çok kararlı olanlar dışında herkesi uzak tutuyordu.

Burası benim ve Asher'ın en sevdiği yerlerden biriydi, hatta biz çıkmaya başlamadan çok önce bile.

Büyükbabam çocukken hepimizi birçok kez buraya götürmüştü. Kamyonun arkasına tırmanır ve bakımsız yol boyunca zıplarken gülerdik. Bazen sırf geçebilmek için böğürtlen çalılarını palalarla kesmek için dururduk.

Alp gölünün berrak mavi sularını görebildiğimizde, Asher yoldan çekildi ve kamyonu arkası manzaraya bakacak şekilde konumlandırarak park etti. Dışarı çıktı ve kamyonun kasasına iki kalın yorgan serdi.

"İstersen şelaleye kadar yürüyebiliriz," dedi. "Ya da yüzeriz, gerçi çok soğuk olduğunu hatırlıyorum. Piknik de getirdim."

"Bu inanılmaz." Elini tuttum ve arkaya geçmeme yardım etti. "Seninle en son buraya geldiğimden beri buraya hiç gelmediğimi fark ettim."

İçeri tırmandı ve ikimiz de battaniyenin üzerine yerleşip bağdaş kurduk. "Yapmadın mı?"

"Hayır." Etrafıma bakındım, temiz ılık havayı, berrak gökyüzünü, kıyıya hafifçe vuran suyun sesini içime çektim. "Onu özledim."

"Ben de."

Onun hazırladığı pikniğe daldık. Peynir, salam ve kraker. Büyükannemin bahçesinden taze meyveler. Yaban mersinli keklere bayıldım. Yemek yerken sohbet ettik ve çok... normal hissettik. İzin gününde sadece ikimiz, işten, kardeşlerinin söylediği komik şeylerden konuşuyor ve büyükannemin her sonbaharda sincapların ceviz ağacındaki fındıkları çalmasını nasıl engellediği üzerine kafa yoruyorduk.

Bu gerçekten bir gizemdi.

Dün geceki fırtına ardında hafif bir esinti bırakmış, yaz sıcaklığını kesmişti. Yine de bir kat soyundum, tişörtümü çıkarıp attım, böylece üzerimde bir atlet ve şort vardı. Asher da tişörtünü çıkarmıştı ve hiçbir yanımdan şikâyetçi değildi.

Yatağın arkasına yaslandık ve ona bakacak şekilde yer değiştirdim. Eve gittiğinden daha fazla dövmeyle gelmişti ve son zamanlarda daha fazla çalışma yaptırmış, dövmelemlerin içini doldurmuş ve tasarımlara eklemeler yapmıştı. Şimdi göğsünün bir yanından omzuna ve kolundan aşağıya doğru uzanıyorlardı. Hepsi kolunun üst kısmındaki Kızılderili tasarımına uyuyordu; totem direğindeki gibi geleneksel bir Ayı tasviri.

"Bu çok güzel oldu." Göğsündeki siyah ve kırmızı deseni nazikçe çizdim.

"Teşekkürler."

Uzun bir süre daha ona baktım. "Bir hikâye anlatıyor, değil mi? Sadece rastgele tasarımlar değil." Ağzının köşesi kalktı. "Evet. Görebiliyor musun?"

"Sanırım öyle." Daha iyi görebilmek için hareket ettim ve kolunun üstündeki ayıya dokundum. "Ayı seni temsil ediyor."

"Doğru."

Parmaklarımı dirseğinden ön koluna doğru gezdirdim. "Burada pek çok şey görüyorum. Bu ateşe benziyor. Peki bu bir kartal mı?"

"Raven."

"Bu yüzler Raven'ın içinde mi?"

"Evet, öyle. Bazı eski hikayeler Kuzgun'un yaptığı şeylerden birinin ölümlerin ruhlarını yaratıcıya geri uçurmak olduğunu söyler."

Yüzlerine dokundum. "Annen ve baban."

Gülümsedi ve gözlerinde hüznün olmasına rağmen bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Evet."

"Bu... başka bir ayı yüzüne benziyor, belki? Üstünde de bir baykuş var."

"Şu ayı büyükbabamı temsil ediyor ve baykuş da büyükannem." Tasarımın başka bir bölümünü işaret etti. "Bu su. Bunu ateşe karşıt olarak ekledim."

"Demek geldiğin yer burası." Dikkatimi tekrar kolunun üstündeki Ayı'ya, sonra da omzuna yönelttim. Karmaşık kabile tasarımının içinde neredeyse gizlenmiş başka hayvan yüzleri de vardı. "Bunlar ne?"

"Tahmin edebilir misiniz? Dört kişiler."

"Kardeşlerin. Aman Tanrım, bunu daha önce nasıl fark etmedim?" Omzundan göğsüne doğru dikkatlice iz sürdüm. Mürekkebin en taze olduğu yer burasıydı, gerçi iyi iyileşiyordu. Tasarımın içinde, bir balığı yakalamak için pençelerini uzatan bir kuşa benzeyen şeyi görebiliyordum. Onun altında başka bir hayvan vardı. Av için kavga ediyor gibi görünüyorlardı. "Bütün bunlar da ne?"

"İkisi de aynı balığı almaya çalışan bir kartal ve bir ayı. Mücadeleyi temsil ediyor. Sanırım bana mücadeleye devam etmem gerektiğini hatırlatıyor."

"Peki bu yüz ne?" Göğsünün ortasına doğru bir noktaya usulca dokunarak sordum. Bu, tasarımın geri kalanı arasında neredeyse gizlenmişti.

"Başka bir ayı." Bir an durakladı. "Bu sensin."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Declan'ı hatırlıyor musun? Declan'ı hatırlıyor musun, şu dövmeleli olan adam? Hapishanede birinin bana dövme yapmasına izin vermemin tek sebebi oydu. Dışarıya bir sürü hapishane dövmesiyle çıkmak istemedim ama o gerçekten ne yaptığını biliyordu. Zaten sahip olduğum ayıya göre tasarladı. Yakından bakarsanız, sizin adınızı yazmış."

Göğsündeki dövmeyle baktım. Daha önce de bakmıştım ama dikkatlice incelememiştim. Giysilerimizi çıkardığımızda dikkatimiz başka şeylere kayıyordu. Ama o haklıydı. Tasarımın içinde, ayının yüzünün hemen altında gizlenmiş olan çizgiler benim adımla oluştuyordu.

"Aman Tanrım. Asher."

"Sana söyledim, seni burada tutamadığım zaman," dedi başını sallayarak, "seni burada tuttum." Avucumu göğsünün üzerinde gezdirdim. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, güzelim."

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve dudaklarımı dudaklarına götürdü. Yumuşak bir öpücük olarak başlayan şey hızla daha fazlasına dönüştü. Dili ağzımın içine girdi, aç ve ısrarcıydı. O beni öperken gülümsemekten kendimi alamadım. İstenmek, onun tarafından istenmek çok iyi hissettiriyordu.

Eli aşağı kayd ve göğüs ucuna değdiğinde nefesim kesildi. Onun dokunuşuna karşı çok hassastım. Elini aşağıya, karnımın üzerinden şortumun bel bandına doğru kaydırıldı.

Kuşlar cıvıldıyor ve güneş tepemizde parlıyordu. Günün tüm ışıklarıyla dışarıdaydık.

"Burada mı?" Elini külotumun içine kaydırırken ağzına karşı mırıldandım.

"Yalnızız," dedi, sesi alçaktı.

Bacaklarımı açtım, dokunuşunu memnuniyetle karşıladım.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı. Eli saçlarımda dolaşılıyor, ağzı kulağımın yanındayken başımı tutuyordu. "Şimdiden ıslanmışsın."

Parmakları nazikçe araştırdı, nefesi boynumda sıcaktı. Ona teslim olarak gözlerimin kapanmasına izin verdim. Bedenimi istediği yere götürmesine izin verdim.

"Bu amcığı seviyorum," diye homurdandı, parmağının ucunu içime daldırarak. "Çok yumuşak ve ıslak. Çok mükemmel."

Parmağını daha derine sokarken titredim. Vücudunu benimkine yaklaştırdı, saçlarımı sıkıca tutmaya devam etti. Hem talepkâr hem de nazikti. Bu tezat sarhoş ediciydi.

Islak parmağını klitorisimin etrafında gezdirdi ve ben zevkle inledim. Vücudumun her santimini biliyordu, kendimi iyi hissetmem için bana nasıl dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Parmakları hızlı vuruşlarla sıcak sinir yumağımı okşadı.

"İşte bu, Gracie." Sadece gür sesi bile beni onun için ıslatmaya yetmişti. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Başımı salladım, yumuşak bir evet sesi çıkardım.

Hafifçe kayarak beni kendine çekti ve parmaklarını tekrar açıklığıma doğru kaydırıldı. Bir parmağını içeri daldırdı, sonra diğerini, yavaşça içeri ve dışarı pompaladı. Avuç içi klitorisime sürtünerek bana mükemmel miktarda sürtünme ve baskı sağladı.

Bir inilti daha çıkardım.

"Evet, güzelim. İşte bu kadar. Kimse seni duyamaz." "Aman Tanrım, Asher."

Boynumu öptü, dili tenime değiyordu. "Seni boşaltmamı istiyorsun, değil mi?"

Parmakları daha hızlı hareket etti ve bacaklarımı daha geniş açarak başımı salladım. Tanrım, bu işte çok iyiydi. Aleti, dili, parmakları, hiç fark etmezdi. Beni nasıl delirteceğini çok iyi biliyordu.

"Mm, Gracie. Amin çok ateşli. Seni sikmek için sabırsızlanıyorum."

Ellerimi pantolonunun içine sokup sikine uzanmak niyetindeydim ama saçlarımı sıkıca kavradı.

"Henüz değil, güzelim. Önce senin boşalmanı sağlayacağım. Bu sadece senin için."

Şikayet edemezdim. Kamyonun arkasında, parlak yaz güneşinin altında kıyafetlerim üzerimdeyken beni parmaklamasında yaramaz ve erotik hissettiren bir şey vardı. Özellikle de kulağımın dibinde edepsizce konuşmaya devam ettiğinde, sesi o kadar gür ve alçaktı ki.

Bayıldım.

Elimi aşağı indirerek onunkinin üzerinde tuttum ve onunla birlikte

hareket ettim. "İşte bu kadar. Tam buraya geleceksin, değil mi

bebeğim?" "Evet. Lütfen."

Göğsünden derin bir hırıltı yükseldi ve ritmini sabit tuttu. Eli klitorisimi okşadı ve parmakları içimde nazıkçe kıvrıldı, tam ihtiyacım olan yere süründü.

"Bana istediğimi ver Gracie," diye mırıldandı o tehlikeli derecede alçak sesiyle. "Benim için gel, aşkım."

Parmakları acımasızdı, daha hızlı hareket ediyordu. Daha sert. Isı ve basınç zirveye ulaştığında etrafımdaki dünya dönüyor gibiydi. Kamyonun metali sırtıma batıyordu ama fark etmedim bile. Tek hissedebildiğim Asher'ın dokunuşuydu, becerikli parmakları onun için gelmemi istiyordu. Şimdi.

Bir mükemmel vuruşla daha, itaat ettim.

Kendimden geçerken haykırdım, bedenim onun kollarında eriyordu. Sıcak doruk dalgaları içime çarparken yumuşak bir teşvik mırıldandı, sanki bundan benim kadar zevk alıyormuş gibi inledi.

Daha bitirmemiştim ki tekrar hırladı, hayvani bir sesle. Sert elleriyle şortumu yırttı ve beni kucağına çekti, böylece kalçalarına oturdum.

Boşaldığı için hâlâ nefes nefese olan adam sikini çıkarırken arkasındaki kabine yaslandım. Kalın ve şişmişti, ucunda nem damlaları vardı. Islaklığımı şaftına sürdü ve eliyle birkaç kez pompaladı.

"İçine öyle bir boşalacağım ki," dedi dişlerini sıkarak. "Gel lan buraya."

Bir kolunu bana doladı ve beni daha yakına çekti. Eli hâlâ sikini kavrarken, benim kaygan açıklığımla hizaladı ve beni üstüne çekti.

İnleyerek kalçalarımı tuttu ve beni boyunda aşağı yukarı hareket ettirdi. Kaşları çatıldı ve her sert itişte homurdandı. İçimde kalınlaştığını hissedebiliyordum, horozu serbest bırakma ihtiyacıyla titreşiyordu. Artık hazırды.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," dedi sesi boğuklaşarak. "Dayanamıyorum."

Sikinin zonklamasıyla zar zor bitirdiğim orgazmım tekrar patladı. Homurdanarak beni üzerine doğru itti, boşalırken kalçaları sarsılıyordu. Ben de onunla birlikte, coşkulu ve nefessiz bir şekilde orgazm oldum.

Bitirdiğimizde ikimiz de yavaşladık ve ben ona karşı öne düştüm. Aleti hâlâ içimdeyken kollarını bana doladı. Kendimi çok güvende hissettim. Sevildiğimi. Ve ona çok aşık.

ASHER

Aotoyoldan Echo Creek'e döndüğümüzde içimi beklenmedik bir gerginlik dalgası kapladı. Tilikum'dan yaklaşık yarım saat uzaklıkta küçük ve güzel bir kasabaydı. Buraya daha önce de gelmişim -birçok kez- ama uzun zaman olmuştu. Ve bugün sadece yemek yiyecek yeni bir yer aramıyorduk.

Hava güzel olduğu için arabayla gezmeye çıkacaktık. Grace'in diğer ailesini, yani ben hapisteyken tanıştığı Miles kardeşleri ziyaret edecektik.

Neden aniden gerildiğimden emin değildim. Kız kardeşi Brynn kısa süre önce ilk bebeğini dünyaya getirmişti ve Grace bana aileyle tanışmak isteyip istemediğimi sorduğunda hiç tereddüt etmeden evet demiştim. Bu insanlar artık onun hayatının bir parçasıydı, bu yüzden elbette onları tanımak istiyordum.

Ama artık oraya varmak üzereydik ve kendimi gergin hissediyordum. Endişeliydim.

Grace'in hepsinin iyi insanlar olduğu ve benimle tanışmak için sabırsızlandıkları yönündeki teminatlarına tutundum.

Salishan Cellars Şaraphanesi yazan bir tabeladan döndü. Uzun araba yolu asma sıralarının yanından geçiyordu ve uzakta daha fazlası vardı. Birkaç bina güzel bakımlı bahçeler ve armut ağaçlarından oluşan bir koruyla çevriliydi. Burası insanlarla dolup taşıyordu ve park alanı doluydu.

Halka açık alanları geçip arazinin derinliklerine doğru ilerledik. Burada daha fazla ağaç ve aralarından dolanan bir patika vardı ama görünürde hiç insan yoktu. İleride beyaz bir kedi yolun karşısına geçti. Sonunda Grace döndü ve etrafını saran büyük bir verandası olan büyük bir evin önüne park etti. Ön kapı ardına kadar açıktı ve dışarıda birkaç araba daha park etmişti.

Kalbim hızla atıyor, kollarım ve ellerim adrenalinle karıncalanıyordu. Büyükannemin beni ve Grace'i mağazaya gönderdiği geceye çok benziyordu. Girişe bir kez bakmıştım ve göğsümde derin bir panik duygusu patlamıştı. Şimdi yine aynı şeyi hissediyordum; bilmediğim bir bölgeye giriyor olmanın korkusunu. İçeride beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Kime güvenilebileceğimi. Nelere dikkat etmem gerektiğini.

Mantıksızdı ve bunu biliyordum, ama bu yaklaşan kıyamet hissini hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Hey." Kolumu ovmak için uzandı. "İyi misin?"

Dümdüz önüme baktım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Elini enseme kaydırıp ve parmaklarını saçlarımda gezdirip tekrar aşağı indirerek tenimi nazikçe okşadı. Dokunuşunun beni rahatlatmasına izin vererek derin nefesler aldım, korku hissini azalacağını umuyordum.

Bu neden sürekli oluyordu? Bundan daha güçlüydim. "Acele etme." Grace'in sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi.

Paniğim azalmaya başladı. Hâlâ gergin hissediyordum ama kalp atışlarım daha normal bir hıza

inmiřti ve dűřmanca bir duruma girmek űzere olduęum hissine kapılmıřtım; bu durumda savařmaya hazır olmam gerekiyordu.

soluklaştı.

"Özür dilerim," dedim, sesim sert çıkmıştı. "Bundan nefret ediyorum."

"Sorun yok." Başımın arkasını okşamaya devam etti. İyi hissettiriyordu. "Aceleye gerek yok."

Bir an için gözlerimi kapattım ve onun dokunuşuna odaklandım. Onun yakınlığına. Bana karşı çok iyiydi. Onu çok seviyordum ve bana bu şekilde yardım etmek zorunda olmasından nefret ediyordum. Normal olamamaktan, arabadan inip eve girememekten. Korkacak bir şey olmadığını biliyordum ama yine de içimdeki bu mantıksız parça korkmakta ısrar ediyordu. Yapmayacağım bir kavga yüzünden parmak eklemlerimin derisinin yarıldığını hissedebiliyordum.

Yeterince sakinleştiğimi düşündüğümde gözlerimi açtım. "Ben iyiyim. İçeri girebiliriz." "Emin misin? Birkaç dakikaya daha ihtiyacın varsa sorun değil."

"Hayır, bunu tuhaflaştırmak istemiyorum."

"Güven bana, Asher. Herkesin şu ya da bu tür sorunları var. Hepsi bunun farkında.

Bunu tuhaflaştırmayacaksın."

Elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. Parmaklarının arkasını öptüm. "Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Bir şey değil. Hadi yapalım şunu."

Hazır mıydım? Hiçbir fikrim yoktu. Dışımı sıkıp üstesinden gelmeliydim, bunu Grace için yapmalıyım.

Elijah açık kapıdan başını uzattı ve elini salladı. Naomi ve Jack daha önce gelmiş ve kalmasına izin vermişlerdi. Grace ve ben ayrılırken onu eve götürecektik.

"Hey, Eli," dedi Grace. "Herkes burada mı?"

"Evet. Herkes. Yani, gerçekten herkes."

Elijah'ın bu kadar sakin ve mutlu görünmesi göğsümdeki gerginliği hafifletti. Hatta biraz gülümsedi.

Grace'in kardeşlerinden biri olması gereken bir adam - Elijah ile aralarındaki benzerlik su götürmezdi - başını kapıdan uzattı. Gözleri Grace'e takıldı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Ağzını açarak konuşmaya başladı, ta ki bana bakana kadar. Sonra çenesi düştü ve gözleri büyüyerek verandaya çıktı. Her iki kalçasına birer tane bağlanmış iki bebekle birlikte ikili bir bebek taşıyıcısı takıyordu. Biri başını adamın omzuna yaslamış uyuyordu, diğeri ise adamın boynundan sarkan bir bebek oyuncağıyla boş boş oynuyordu.

"Vay anasını. Gracie, onun geleceğini söylemiştin ve sana gerçekten inandığımı sanmıyorum ama uydurmuyordun. Kahretsin, çocuklarımla önünde küfretmemeye çalışıyorum. Eli, bunu yaptığımda beni dürtmen gerekiyor."

Elijah sırtıttı ve parmağını kaburgalarına sapladı.

"Sağ ol dostum." Bir nefes aldı. "Kusura bakma, şu anda biraz şaşkınlık içindeyim. Çünkü sanırım bu meşhur Asher Bailey ve aman tanrım seninle tanışmak için çok uzun zamandır bekliyorduk. Tanrım, bu gerçekten oluyor."

Tekrar içeri daldı -iki bebek taşıyan bir adama göre hızlı hareket ediyordu- ve insanların isimlerini çağırırken çıkardığı yarı boğuk sesi duyabiliyordum.

Verandanın merdivenlerinden çıkarken Grace elini benimkinin içine soktu. "Ona aldırma. O sadece Cooper. Her şey için çok heyecanlanıyor."

Elijah gülümsedi. "Gerçekten eğlenceli biri."

"Chase, hangi cehennemdesin, yani hangi cehennemdesin? Gracie hapishanedeki adamla birlikte burada!" Grace elini alnına götürerek, "Tanrım," dedi. "Asher, özür dilerim."

Garip bir şekilde, Grace'in üvey kardeşinin *Gracie'nin hapishanedeki adamla birlikte olduğunu haykırıldığını* duymak beni daha iyi hissettirdi.

"Sorun değil, onlara alışırsın," dedi Elijah. "Cooper onunla ilk tanıştığımda beni de korkutmuştu,

ama aslında çok iyi biri."

"Teşekkürler, dostum."

Grace elimi tuttu ve ben de onu içeri kadar takip ettim.

Giriş, oturma alanı ve mutfak girişinin yanında uzun bir yemek masası bulunan büyük bir odaya açılıyordu. Yemekler masanın üzerine yayılmıştı ve birkaç kişi sandalyelerde ve uzun bir bankta oturuyordu. Diğerleri kanepede, koltuklarda ya da yerde oturuyordu.

Bir sürü insan vardı. Ve her biri yaptığı işi bırakıp bana baktı. "Selam millet," dedi Grace. "Bu Asher."

Kendimi sahnedeymişim ve perde yeni açılmış gibi hissediyordum ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elim kaldırdım. "Merhaba."

Bir kadın masadaki yerinden kalktı ve bizi selamlamak için öne atıldı. Grace'e sarıldı, sonra bana da sarılmayı teklif etti. "Asher, sonunda seninle tanışmak çok güzel. Ben Shannon."

"Ben de memnun oldum."

"Hepinizi aynı anda tanıştıırırdım ama sizi bunaltmak istemem. Ama... bu bizim ailemiz." İnsanlarla dolu odayı işaret etti. "Chase ve Brynn Lily'yle birlikte yatak odalarından birinde. Eminim yakında çıkarlar."

Grace'in aile fotoğraflarını incelemiştim, böylece kim olduklarını biliyordum. Shannon babasının eski karısıydı ve üvey erkek ve kız kardeşlerinin annesiydi. Şimdi Ben'le evliydi, sakallarına bolca ak düşmüş, sert görünümlü, yaşlı bir adamdı. Masadaki yerinden bana kibarca başını salladı.

Grace'in kardeşleri de buradaydı. Etrafı dolaşarak ve merhabalaşarak biraz zaman geçirdik. Kucağında küçük bir kız çocuğu tutan en büyük erkek kardeşi Roland'la tanıştırıldım. Eşi Zoe yerde dört yaşlarındaki oğullarıyla oynuyordu. Cooper'ın eşi Amelia, aşırı heyecanlı olduğu için özür dilemeden önce bize birkaç kez tatlı ikram etti.

Kardeşi Leo ve karısı, babalarının üzerinde sürünmekten başka bir şey yapmak istemiyor gibi görünen iki küçük çocukla birlikte kanepede oturuyorlardı. Leo konuşmaya çalışırken küçük kız yüzünü Leo'nun sakalına yapııştırıyor, erkek olan küçük çocukları da bir orman jimnastiği gibi ona tırmanmaya çalışıyordu. İkisi adına konuşmanın çoğunu karısı Hannah yapmak zorundaydı ama Leo buna aldırılmıyor gibiydi.

Cooper iki bebeğiyle (bana söylediklerine göre ikiz çocukları) etrafta dolaşarak, kurabiye atıştırıyor ve her yaklaştığında sanki konuşmayı hiç bırakmamışız gibi sohbetin yarım kalan konularını tamamlıyordu. Dövmelerim konusunda özellikle heyecanlandı. Ona ön kolumu gösterdim ve omzumu görebilmesi için tişörtümün kolunu oynattım. Göğsümdeki dövmeyi görmek için tişörtümü kaldıracakmış gibi elini uzattı ama Amelia araya girip onu durdurdu.

"Ne?" diye sordu Cooper ve şimdi uyuyan iki bebeğine baktı. "Sana benimkini gösterirdim ama çocuklarım üzerimdeyken bunu yapamam."

Amelia bebeklerinden birinin başının üstünü öptü ve Cooper'ın kulak memesini okşadı. "Bir dahaki sefere, belki."

Merdivenlerden bir çift daha indi: Grace'in üvey kız kardeşi Chase ve kocası Brynn. Chase, pembe bir battaniyeye sarılmış yeni doğmuş bir bebeği göğsüne yasladı.

Grace'in keskin bir nefes alışını duydum ve elimi sıktı.

Brynn Grace'i görünce gülümsedi. Grace'in elini bıraktım, böylece gidip kardeşine sarılabildi.

Ben sessizce bana masada bir koltuk ve bir bira teklif etti, her ikisini de minnetle kabul ettim. Anladığını belirtmek istercesine bir kez daha başını salladı. Neyse ki artık paniklemiş hissetmiyordum ama biraz bunalmamak da zordu.

Çocuklar etrafta koşuşturuyor, gülüyor ve oyuncaklarla oynuyorlardı. Scout adında bir köpek, sonradan öğrendiğime göre

Brynn ve Chase'e aitti, çocuklarla oynamak için bir anda ortaya çıkmış gibiydiler. Babalar bira ya da şarap içerken bebekleri zıplattılar. Anneler şarap ve atıştırma ile kanepede ve sandalyelerde toplandı. Elijah diğer çocuklarla oynadı. Shannon yanıma oturdu ve Ben nazikçe elini onun omzuna koyarken sohbet etmeye başladı.

Grace ailesiyle sohbet ediyor, sık sık bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak açık bir mesaj veriyordu. *Hâlâ iyi misin?* Her seferinde başımı salladım.

Çoğunlukla da öyleydim. Ailesinin bu tarafı büyük ve gürültülüydü ama onları neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum. Onlar da onu ve Elijah'ı açıkça seviyorlardı. Koşullar göz önüne alındığında -Naomi diğer kadındı, Grace ve Elijah ise babalarının gayrimeşru çocuklarıydı- Grace ve Elijah'ı ailelerine kabul etmeleri ne tür insanlar oldukları hakkında çok şey söylüyordu.

Grace'i sevdiler. Bu benim için yeterliydi.

Grace kanepeye oturdu ve Chase uyuyan bebeğini nazikçe onun kollarına bıraktı. Birdenbire gözlerimi ondan alamadım. Minik bebeğe bakarken yüzünde beliren ifade bana çok tuhaf şeyler hissettirdi.

Ereksiyon muhtemelen en şaşırtıcı olanıydı. Onu bir bebeği kucaklarken izlemek beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sertleştirdi. İlkel bir dürtüye dokunmak gibiydi, o kadar derindi ki sadece yarı bilinçliydi. Onu bir an önce eve götürüp becermek istememe neden oldu. Tekrar tekrar.

Tanrım. Bütün bu sahne kafamı karıştırıyordu. Grace'in yeni doğmuş bir bebeği kucağına almasını izlemek bende onu hamile bırakma isteği mi uyandırıyor?

Hiç mantıklı değildi ama en mağara adamı yanıma bunu istiyordu. Ama beynimin başka bir kısmı çok farklı bir tepki veriyordu.

Kucağındaki bebekle kesinlikle çok güzel görünüyordu. Sanki bunun için yaratılmış gibiydi. Çünkü öyleydi.

Ağabeylerinin ve kayınbiraderinin küçük çocuklarıyla ustalıkla ilgilenmelerini izlerken içime derin bir şüphe duygusu yerleşti.

Bu iş için uygun olup olmadığımı bilmiyordum.

Grace bir aile istiyordu. Bunu zaten biliyordum ama yeni yeğenini kucağına almasını izlemek bunu daha da netleştirdi. Ben hapse girmeden önce, onunla çocuk sahibi olmak kaçınılmaz bir sonuçtu. Ben de en az onun kadar istiyordum.

Ama şimdi? Birinin babası olmak gibi bir işim var mıydı?

Ve eğer yapmazsam bu Grace ve benim için ne anlama gelirdi?

Bu kasvetli farkındalığın öğleden sonramı mahvetmesine izin vermemeye çalıştım. Ailesiyle konuştum, bir bira daha içtim, biraz yemek yedim. Sorulara dürüstçe cevap verdim, ancak çoğu kişi kibardı ve bana çok rahatsız edici bir şey sormadı. Kimse düğün planları ya da ikimizin evlenme konusunda nerede durduğumuz konusunda ısrar etmedi ve bunun için minnettardım. Tek hafif uygunsuz yorum Cooper'dan geldi, ama adam oldukça sempatikti, bu yüzden aldırmadım. Sonunda, mürekkebinin geri kalanını inceleyebilmesi için gömleğimi bile kaldırdım.

Amelia bebeklerinden kurtulduktan sonra o da bana kendisinininkini gösterdi. Kaburgalarının üzerinde parlak renkli bir tek boynuzlu at vardı ve onu iki saatten az bir süredir tanıdığım için bu beni hiç şaşırtmadı.

Aileden başka kimse ayrılmaya yakın görünmüyordu ama Grace huzursuzlanmaya başladığını hissediyor gibiydi. Bu insanları seviyordum ve kızımı sevdikleri için onları seviyordum. Ama kabullenmem gereken çok şey vardı. Bir süre bebeği kucakladıktan ve diğer yeğenleriyle biraz oynadıktan sonra gitmemiz gerektiğini söyledi.

Herkesle vedalaşmak tam yarım saatimi aldı. Bugün daha önce hiç sarılmadığım kadar çok insana sarıldım.

Geçen ayın toplamı. Ama sonunda kapıdan çıkmayı başardık.

Arabaya bindiğimizde Grace, "Çok bunaltıcı olduysa özür dilerim," dedi. "Umarım çok uzun süre kalmama neden olmamışımdır."

"Hayır, hepsi gerçekten harikaydı."

Bana baktı ve gülümsedi. "Herkes seni sevdi." Elijah sonunda dışarı çıkmayı başardı ve arka koltuğa tırmandı.

"Ziyaretin iyi geçti mi?" Grace dikiz aynasından ona bakarak sordu. "Evet."

Sadece tek kelimelik bir cevaptı ama ses tonu hafifti. İyi bir gün geçirmişti ve bu, ailelerinin bu tarafını daha da takdir etmemi sağladı.

"Harika," dedi Grace. "Hadi eve gidelim."

Şaraphaneden ayrıldık ve otoyola çıktık. İçimde karmakarışık duygularla manzaranın geçişini izledim. Grace ve ben güzel bir yaz geçiriyorduk. Onunla birlikte olmak çok rahatlatıcıydı, bunun sonsuza kadar devam edeceğini hayal etmek kolaydı. Eve ilk geldiğimde onu kendimden bu kadar uzaklaştırdığım için kendimi tekmelemek istiyordum. Olayları farklı bir şekilde ele alsaydım, ikimizi de çok fazla acıdan kurtarabilirdim.

Ama bugünkü gibi günler kendimi kandırıp kandırmadığımı merak etmeme neden oluyordu. Çünkü ben onun kardeşleri gibi değildim.

Sakin ve kendinden emin, babalığa hazır oldukları belli olan adamlar. Ben hazır değildim. Yakınından bile geçemedim.

Hiç olacak mıydım? Kendimi istikrarlı hissettiğim her iyi güne karşılık, gergin ve panik içinde olduğum iki gün geçirdim. Grace iyi olacağımdan çok emin görünüyordu ama bunun hüsnükuruntu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Doğru olandan ziyade inanmak istediği şey miydi?

Ben de inanmak istiyordum ama onun güvenini paylaşmıyordum. Ve eğer yanılıyorsa bunun bizim için ne anlama geleceğini bilmiyordum.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

Kardeşleriniz az önce Tilikum tarihindeki en iyi şakalardan birini yaptı. Biliyorum, bu büyük bir iddia. Ama şaka yapmıyorum. Destansı bir şeydi.

Birkaç ay önce Haven'ların şehirde büyük bir aile buluşması planladıklarını duyduk. Belli ki bu Bailey'lerin karşı koyamayacağı kadar cazipti. Tüm aileye şaka yapmaya kararlıydılar, ancak bunu nasıl başaracakları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Haven'lar onlar için hazır olacaktı. Bailey ailesinin yeniden bir araya geldiğini hayal edebiliyor musunuz? Kardeşlerin her an tetikte olurdu. Bu yüzden yakalanmadan iyi bir şaka düzenleyebileceklerini sanmıyordum.

Onları hafife almışım.

Haven'lar Lumberjack Park'ta yer ayırtmışlardı ve günün büyük bölümünde kardeşlerin sadece işlerine baktılar. İkizler vardiyalarından çıkıp evlerine gittiler. Evan şehre geldi ve dükkana gitti. Gavin bir süre benim dükkânımda takıldı, baristalarımınla flört etti. İzlendiklerini biliyorlardı - Haven'lar sırayla Bailey'lerin hepsinin sayıldığından emin oluyorlardı. Bu yüzden normal bir Cumartesi günüymüş gibi davrandılar.

Haven'lar yanlış bir güvenlik hissine mi kapıldılar bilmiyorum ama çocuklar o gecenin ilerleyen saatlerinde saldırdılar.

Güneş batmıştı ve parktaki parti hâlâ devam ediyordu. Gavin bir şekilde tüm Haven ailesinin arasına sızmış ve tüm içeceklere kırmızı boya koymuştu. Panç kaseleri, limonatalar, şarap ve bira şişeleri vardı. Gavin neredeyse hepsini içti.

Sadece boya değildi. Tatsız, yenilebilir ve çok kalıcı bir leke olan özel bir formüldü. O kısımla benim bir ilgin olması mümkün. Ama biri sorarsa, asla itiraf etmem.

Bu leke ne işe yarıyor diye sorabilirsiniz. Büyük Haven aile buluşmasındaki neredeyse her Haven, düşmanlarının kanıyla ziyafet çekiyormuş gibi görünüyordu.

Bir haftalığına.

Evet, ağızlarının, dudaklarının ve dişlerinin tekrar normal görünmeye başlaması tam bir hafta sürdü. Şaka yapmıyorum, boyalı içki içen herkes hiç görgü kuralları öğretilmemiş bir vampir gibi görünüyordu. Çocukken aldığımız toz içecek karışımı gibiydi - üst dudağınızı lekeleyen türden - ama çok daha kötüsü.

Karanlık olduğu için hiçbirini birleşme sırasında durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmedi. İnsanların ağızlarının kan kırmızısına döndüğünü fark etseler bile bunu pek önemsemediler. Herkes mutlu bir şekilde Bailey spesiyyallerini içmeye devam etti.

Haven kardeşler çok kızgın. Josiah ve Zachary'yi şehir merkezinde gördüm ve bana o kadar sert baktılar ki muhtemelen başları ağrımuştır. Elbette, muhtemelen bunu hak ettim. Onlara dişlerinin neden bu kadar kırmızı olduğunu sordum. Hiç eğlenmediler.

Çocukların bunu başardıklarına hâlâ inanamıyorum. Dışarıdan bakıldığında yılın şakası gibi görünmeyebilir, ancak bunun için neler yapıldığını bir düşünün. O boyayı yapmak için ne kadar uğraşıldığını biliyorum (bu arada YouTube'dan her şeyi öğrenebilirsiniz) ve o zaman bile hiçbirimiz bu kadar iyi çalışmasını beklemiyorduk. Ya da bu kadar parlak kırmızı olmasını.

Asıl soru, Gavin'in yakalanmadan nasıl girip çıktığı? Yemin ederim, o gizliden gizliye bir ninja. Düşeceğinden emindim.

Hâlâ işe yaradığına şaşıyorum ama gülmek için iyi oldu. Ve kabul edelim, bugünlerde iyi bir kahkahaya ihtiyacımız var.

*SENI ÖZLEDİM,
Grace*

GRACE

I Salishan'dan eve dönerken içim sıcacık ve yumuşacıktı. Asher'ı ailemin o tarafıyla tanıştırmak için uzun zamandır sabırsızlanıyordum.

Her ne kadar gergin başlamış olsa da, öğleden sonraya döndüğünde rahatlamıştı.

Akşam. Tanışma faslından tüm yeğenlerime ve kardeşim Cooper'a kadar her şeyi sorunsuz bir şekilde halletmişti. Tabii ki onları benim gibi ailesi olarak görecektik kadar rahat hissetmesi için önümüzde uzun bir yol vardı. Ama bunu başaracaktık.

Ve Tanrım, gömleğimde hâlâ bebek Lily'nin kokusunu alabiliyordum. Bebekleri hep sevmişimdir ama bugün onu kucağıma almak farklı hissettirmişti. Yumurtalıklarım kesinlikle ağrıyordu.

Belki de Cara haklıydı. Bebek ateşim *vardı*.

Asher sessizdi ama konuşması için onu zorlamadım. Elijah'ı annemin evine bıraktıktan sonra bile sessizliğin sürmesine izin verdim. Gergin görünmüyordu, sadece düşünceliydi ve araba sürerken pencereden dışarı bakıyordu. Düşüncelerini merak ediyordum ama zorlamak istemedim, özellikle de rahatlamak için zamana ihtiyacı varsa.

Sokağıma döndüğümde alacakaranlık çöküyordu ve ışık loştu. Evimin dışında, kısmen bahçede bir şey vardı. Büyük bir şey.

Peki Asher'ın kamyoneti neredeydi? Garaj yoluna park edilmişti.

"Ne oluyor be?"

Durdum ve Asher arabadan dışarı fırladı. Motoru kapattım ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak onu takip ettim.

Kocaman, dikdörtgen bir ezilmiş metal bloğun önünde duruyordu. Yarısı bahçede, yarısı asfaltın üzerindeydi, sanki oraya belirsiz bir şekilde atılmış gibiydi.

"Bu da ne? Kamyonun nerede?"

Asher cevap vermedi. Metal bloğun etrafında döndü ve sokaktan bir şey aldı. Bir plaka.

"Bok herifler," diye homurdandı.

Mideme hastalıklı bir his yayıldı. Blok, bir araba ya da kamyonun kalıntılarına benziyordu.

-Bir hurdalıkta ezilmişti. Ve Asher'ın kamyonu -büyükbabamın kamyonu- gitmişti.

Aman Tanrım. Yapmış olamazlar.

Telefonunu çıkardı ve birini -muhtemelen kardeşlerinden birini- aradı. "Lanet olası bir sorunumuz var."

Metal bloğun etrafında yavaşça bir tur attım, ne dediğini pek dinlemedim, ancak bir aramayı bitirip diğerini yaptığını belli belirsiz fark ettim. Bailey'ler ve Haven'lar

Yıllar boyunca birbirlerine çılgınca şakalar yaptılar, ama bu? Birbirlerinin mallarına hiç zarar vermediler. Gerçekten bu kadar korkunç bir şey yapmış olabilirler mi? Bu kadar kişisel? Kasabadaki herkes bunun Büyükbaba Bailey'nin kamyoneti olduğunu biliyordu, onlar bile.

Asher telefonunu cebine koydu. Kollarındaki ve boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı ve çenesi sert bir çizgi halindeydi. Ama beni korkutan vücudundaki gerginlik ya da arabama doğru yırtıcı bir hayvan gibi sinsice yaklaşması değildi. Gözleriydi.

Dönüp bana soğuk bir bakış fırlattı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Anahtarlar."

Bana kızgın olmadığını biliyordum ama yüzündeki öfke dehşet vericiydi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Asher, sanmıyorum-"

"Ver şu lanet anahtarları Grace." Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Lütfen anahtarları ver."

"Ben de seninle
geliyorum." "Hayır-"

Sert bir bakışla onu tutma sırası bendeydi. "Evet, öyleyim."

Hafifçe başını sallayarak onayladı ve ben de ona arabamın anahtarlarını uzattım.

Nereye gittiğimizi ya da neden gittiğimizi sormadım. Zaten biliyordum. Bu yüzden Timberbeast Tavernası'nın önünde durduğumuzda hiç şaşırmadım. Burası Haven'ların Caboose'a eşdeğer, kan davasının o tarafındaki insanların takıldığı yerdi. İçeri hiç girmemiştim.

Levi'nin SUV'unun yanımızda gıcırdayarak durması ve Logan'la birlikte araçtan inmeleri de, birkaç saniye sonra Gavin'in yanımıza gelmesi de sürpriz olmadı. Evan'ın motosikleti Gavin'in yanına park ederken kükredi. Buraya bu kadar çabuk gelebilmek için hızlı sürmüş olmalıydı.

"Bu bir şaka mı?" Logan kamyonetinin kapısını çarparak kapattı. "Çünkü bu lanet olası bir şaka olsa iyi olur." Asher plakayı ona doğru fırlattı.

Logan'ın gözleri büyüdü ve Levi'ye gösterdi.

Evan parmak eklemlerini patlattı, gözleri kısıldı. Gavin bile kızgın görünüyordu ve neredeyse hiçbir şey onu kızdırmıyordu.

Bu kötü olacaktı.

"Durun çocuklar," dedim ellerimi kaldırarak. "Oraya öylece girip insanlara vurmaya başlayamazsınız."

Logan plakayı Asher'a geri atarken, "Yapamayız amına koyayım," dedi. "Bu sefer çok ileri gittiler." Olamaz.

Asher önden gitti ve hemen arkasından kardeşleriyle birlikte Timberbeast'e daldı. Kendimi çaresiz hissederek onları takip ettim. İşler çirkinleşirse ne yapacağımı bilmiyordum -ki öyle olacağı benziyordu- ama dışarıda bekleyip hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Timberbeast, Caboose'a benzer bir salaşlığa sahipti, ancak demiryolu dekoru yerine eski tomruk fotoğrafları, baltalar ve eski iş tabelalarıyla doluydu. Bir duvara dev bir testere monte edilmişti ve lobide solmuş bir Haven Timber Company tabelası asılıydı. Timberbeast logosu, iri yarı, sakallı, kıllı göğüslü, kocaman baltalı bir ağaç kesicinin karikatürize edilmiş çizimi, insanları içeri girerken karşılıyordu.

Ani girişimiz tüm barı sessizliğe gömdü. Sanki bir filmden çıkmış gibiydi. Bir plak cızırtısı duymayı bekliyordum, ki bu tam bir bar kavgasından saniyeler uzakta olabileceğimizi düşünmek için çok garip bir şeydi.

Haven kardeşlerden birkaçı gerçekten de buradaydı. Josiah ve Luke barın yanında duruyordu, Zachary ise birkaç kişiyle birlikte bir masada oturuyordu. Ne yazık ki kız kardeşleri Annika'yı göremedim. Annika'yı tanıımıyordum.

Ama başka bir kadın sesinin bu durumu kontrolden çıkmadan önce yatıştırma ihtimali vardı. Bildiğim kadarıyla Haven kardeşlerin hiçbirinin karısı ya da ciddi kız arkadaşı yoktu, bu yüzden görünürde bir kız kardeş olmadığı için potansiyel bir müttefik göremiyordum.

Luke omuzlarını dikleştirdi ve gözleri düşmanlık dolu bir şekilde kısıldı. Josiah'nın duruşu daha az agresifti ama Asher ve kardeşlerinin içeri girişini izlerken kendine güveni gizlenmiyordu. Zachary sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde yarım bir gülümseme vardı, sanki beş Bailey adamının barına girmesini hafifçe eğlenceli buluyormuş gibi.

Burası onların bölgesiydi ve belli oluyordu.

Asher plakayı Josiah ve Luke'un ayaklarının dibine, yere fırlattı. Metalik bir çınlamayla yere düştü.

"Bu kadarı da fazla, sizi pislik herifler."

Luke'un üst dudağı seğirdi. Bana tasmayla geri çekilmiş, sahibinin elinin kayacağı ve ileri atılıp saldırmak için özgür kalacağı anı sabırsızlıkla bekleyen hırlayan bir köpeği hatırlattı.

Asher'a yaklaştım.

Josiah alay etti. "Bunu biz başlatmadık."

Asher bir adım öne çıktı. "Belki değil ama bu işi bitireceğiz."

Birkaç adam daha sandalyelerinden ve taburelerinden kalkarak Bailey'lerle karşı karşıya geldi. Zachary olduğu yerde kaldı.

"O zaman dışarı çıkalım." Luke'un gözleri Evan'a sabitlenmişti.

Josiah kardeşinin omzuna dengeleyici bir el koydu.

"Siz pislikler ne düşünüyordunuz?" Logan sordu. Zachary

kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Gavin ona doğru hamle yapmaya başladı ama Levi daha hamle yapamadan onu yakaladı.

Josiah bir adım attı. "Gerçekten bunun için kavga etmek mi istiyorsunuz?"

Asher hareket etmeye başladı ama ben elimi göğsüne koydum. "Josiah, neler oluyor? Sokak tabelalarına çıkartma yapıyorlar ve sen de dedelerinin kamyonetini mi parçalıyorsun? Ne olmasını bekliyordun ki?"

"Nesin sen, şimdi de Bailey Büyükelçisi mi?"

Asher yumruklarını sıkarak homurdandı ve ben de kendimi onun önüne attım.

"Dur!"

Zachary tekrar gülmeye başladı ve bu sefer Levi Gavin'i bıraktı. Zachary'ye doğru hamle yaptı ve boş bir sandalyeyi iterek yere düşmesine neden oldu.

"Dur bakalım," dedi Zachary, yerinden fırlayıp bara doğru çekilirken. Ellerini havaya kaldırdı. "Kamyonda bir şey yok. Onu ezmedik."

Gavin onu takip etmeyi bırakmadı.

"Ne?" Asher sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı.

"Kamyonu ezmedik. Eski ormancılık hizmet yolundaydı. İçeri girdik, boşa aldık ve oraya çektik. Tek yaptığımız onu saklamak ve plakasını sökmekti. Sakin olun, sizi lanet psikopatlar."

Gavin, "Bana sakın olmamı söyleme," dedi. "Gavin,

lütfen." Josiah'ya döndüm. "Bu doğru mu?"

"Tabii ki doğru," dedi. "Boktan kamyonları gayet iyi."

Rahat bir nefes almaya başladım ama bardaki gerilim daha da arttı. Vücudumu Asher'ın tam önünde tuttum, sırtımı göğsüne dayadım. İçinden akan öfkeyi hissedebiliyordum. Gavin

Kamyona gerçekte ne yapmış olurlarsa olsunlar, Zachary'nin üzerine atlamasına iki saniye kalmış gibi seğirdi. Evan ve Luke birbirlerine baktılar, gözlerinde şiddetli bir nefret yanıyordu.

"Gidip kamyonu alalım," dedim, Bailey'lerden hangisiyle gerçekten konuştuğumdan emin değildim. Belki içlerinden biri açmazı bozarsa diğerleri de onu takip ederdi.

İçimde Asher olmayacağına dair bir his vardı.

"Hadi çocuklar, gidelim. Eğer yalan söylüyorlarsa... Bilmiyorum. Ama bunu şimdi yapmayalım."

Asher tekrar yaklaşarak beni önüne doğru itti. "Pisliğini kızımın mülkünden çıkar. Gitmesini istiyorum."

Luke hırladı ama Josiah'nın ifadesi değişmedi. "Bunu halledeceğiz." "Şimdi," dedi

Asher dişlerini sıkarak.

"Halledeceğimizi söyledim, Bailey."

"Diğer kolunu kırmama ne dersin?" dedi Asher.

Josiah ve Luke'un peşinden gitmeye karar verirse onu durduramayacağımı bildiğim için ayaklarımı Asher'ın itişine dayadım. Sadece onun önünde duran bedenimin yeterince caydırıcı olmasını umuyordum. Bunun olmasına izin veremezdim. "Bu çok alçakçaydı çocuklar. Hiç komik değildi."

"Ciddi misin?" Zachary sordu. "Bu çok komik. Sizde hiç mizah anlayışı yok."

"O kamyonun bir anlamı var, aptal herif," diye karşılık verdim. "Sizin hâlâ büyükanne ve büyükbabalarınız, anne ve babalarınız var. Böyle şeyler yasak ve bunu biliyorsunuz."

"Kural kitabı nerede?" Zachary sordu. "Yoksa bunu sen mi uydurdun?"

"Onunla böyle konuşma," diye hırladı Asher.

"Tanrı aşkına." Sabrım tükenmişti. "Bunu neden çirkinleştiriyorsunuz? Sebepsiz yere pislik yapmadan kendi hayatlarınızda uğraşacak yeterince şeyiniz yok mu? Bir sürü çıkartma yapıştırmışlar. Ne olmuş yani? Siz de büyük şehir tabelalarında yaptınız. Ondan önce de biz saçma bir şey yapmıştık, ondan önce de siz. Kimin umurunda? Kimseye zarar vermiyordu. Ama bu kişiseldi. Sizin daha iyi bilmeniz gerekirdi."

Bir an için kimse kımıldamadı. Sessizlik havada asılı kaldı.

Gavin gözüme takıldı ve başını salladı. Memnun olmuş gibi kapıya doğru döndü. Arkama baktım ve Levi ile Logan'ın Gav'ı takip etmek için dönmeden önce odanın etrafında bakışlar fırlattıklarını gördüm.

Asher'a yaslanarak başımı çevirdim ve sesimi alçalttım. "Hadi gidelim."

Bir adım geri çekildi, ben de plakayı almak için eğildim. Evan yavaşça kapıya doğru geri çekildi, gözleri Luke Haven'dan hiç ayrılmıyordu. Luke da ters ters baktı.

Sessizce kimsenin konuşmamasını umarak -eğer içlerinden biri yanlış bir nefes alırsa kıyamet kopabilirdi- Asher'ın kardeşlerinin kapıdan çıkmasını sağladım. Beni önüne doğru yönlendirmeye çalıştı ama ben dışarı çıktıktan sonra arkasını dönemesin diye elini tuttum.

Oraya tek başına geri dönmek tehlikeli ve aptalca olurdu. Mantıklı bir Asher bunu bilirdi. Ama şu anda onun mantıklı davranacağına güvenmiyordum. Üzerindeki gerginlik ve gözlerinde yanan öfkeyle olmazdı.

Arabamın yanında durdu ve tekrar içeri girmeyi düşünüyormuş gibi kapıya baktı. Elleri seğirdi ve kollarındaki kaslar esnedi.

"Gidip kamyonu alalım," dedi Gavin, sesi rahattı. Öfkesini çoktan üzerinden atmış görünüyordu. "Eğer bir çizik bile atmışlarsa, geri gelip her şeyi mahvedebiliriz."

Hepsi teker teker araçlarına bindi. Evan'ın motosikleti kükredi ve hızla uzaklaştı. Logan ve Levi caddeye çıktı, onları Gavin izledi.

Sonunda Asher arabama bindi. Arabaya bindim, vücuduma dolan adrenalin yüzünden kendimi endişeli ve ürkek hissediyordum. Gösterge paneline baktım. Asher'a bakamıyordum bile.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde hızlı atıyordu. Bu neredeyse bir bar kavgasına dönüşecekti. Ve Asher en son bir barda kavgaya karıştığında...

Beni ele geçirmekle tehdit eden boğucu bir hıçkırığı geri yuttum. Durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmak istemiyordum ve eğer incindiğimi ya da üzüldüğümü düşünürse bu onun öfkesini alevlendirebilirdi. Bu yüzden içimde tuttum ve midemin derinliklerine ittim.

Ama korku çok büyüktü. Asher bir kavgaya karışır ve tutuklanırsa... ya da daha kötüsü, kavga korkunç bir şekilde ters giderse...

Bunu tekrar yaşayamazdım.

ASHER

W

Büyükbabamın kamyonetini orman servis yolunda saklanmış halde bulduk, tepelere çıkan toprak bir yoldu, arazi motorcuları ve sevişmek için yer arayan gençler arasında popülerdi. Sözlerine sadık kalarak arabaya zarar vermemişler, sadece plakasını sökmüşler. Ama öfke

hala içimde sıcak bir çalkantı vardı. Zarar vermiş olsalar da olmasalar da kamyonetimi çalmışlardı. Ve Grace haklıydı, şaka çok kişiseldi.

İçimde çok fazla öfke ve saldırganlık vardı. Birine -tercihen bir Haven'a- vurmak istiyordum. Parmak eklemlerim kanayana kadar dövüşmek.

Dürtü neredeyse eziciydi. Beni korkutuyordu.

Bu yüzden Grace'in evine geri dönmedim. Onu asla incitmezdim, milyon yıl geçse de incitmezdim. Ama yine de şu anda onun yanında olmak için kendime güvenmiyordum. Muhtemelen onu tersleyecektim ve ne kadar kontrolden çıkmış hissetsem de bunu yapmak istemediğimi bilecek kadar aklım başımdaydı. O daha iyisini hak ediyordu.

Ayrıca Timberbeast'e geri dönmeyecek kadar akıllıydım. Ya da Havens'ı aramaya gitmeyecek kadar. Gerçekten çok istedim. Ama yapmadım.

Bunun yerine göle gittim ve sessizliğin ve yalnızlığın sakinleşmeme yardımcı olacağını umarak kamyonetin kasasına oturdum.

Hâlâ birine vurmak istiyordum. Ellerimi yumruk yaptım ve parmak eklemlerimi kamyonun metaline vurdum. Kendimi yaralayacak kadar sert değil. Sadece başka bir şey hissedebileceğim kadar sertti. Öfkeden başka bir şey.

Sonunda eve, büyükanneme gittim. Grace'den endişeli bir mesaj aldım, iyi olup olmadığını soruyordu. Ona iyi olduğumu, sadece yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Neyse ki beni anlıyor gibiydi.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi daha sakin hissediyordum. Daha dengeli. Yaptıkları şey için Haven'lara hâlâ kızgındım ama duvarı yumruklamaktan bir adım uzaktaymışım gibi hissetmiyordum.

Gerçi o metal bloğu Grace'in bahçesinden çıkarmamış olsalardı, o siklere şiddet uygulamama kararımı tekrar gözden geçirirdim.

Grace'i düşünerek ona bir mesaj gönderdim.

Günaydın. Bugün çalışmak zorundayım. İşim bitince seni ararım. Seni özledim.

Grace: Ben de seni özledim. Nasıl hissediyorsun?

Ben: Daha iyi. İyi olacağım.

Grace: Güzel. Benim de çalışmam lazım, akşam görüşürüz. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Aşağı indiğimde büyükannem tavuklarını yemliyordu. Haven'ların dünkü şakasını duyduysa bile bir

şey söylemedi. Yeni tavuk kafesini bitireceğime dair söz vererek oradan ayrıldım.

ve işe koyuldu.

Günün hızlı geçmesini sağlayacak kadar meşguldüm. İşler gelmeye devam ediyordu -beni meşgul etmeye yetecek kadar- ama giderek daha fazla huzursuz oluyordum. İş umursamıyordum ama tam olarak tatmin edici de değildi. Her zaman hedef odaklı bir adam olmuştum - en azından ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar olgunlaştığımda. Para kazanıyor olsam da, bu bana para kazanmanın ötesinde bir amaç duygusu vermiyordu.

Hâlâ bir yönüm yoktu. Yaptığım işi sonsuza dek yapmaya devam edersem, kendim için iyi olacaktı. Belki daha büyük bir iş haline getirebilirdim. Birkaç çalışan işe alırdım. Ve bunda yanlış bir şey yoktu. İnsanların çitlerini inşa etmek, sundurma salıncaklarını tamir etmek ve yeni pencereler takmak için benim gibi adamlara ihtiyacı vardı.

Ama bu yeterli değildi.

İşimi bitirdiğimde öğleden sonraydı ve yaptığım ilk şey Grace'e mesaj atmak oldu. Kendimi tükenmiş hissediyordum, sanki boşa koşuyordum ve beni tekrar doldurması için ona ihtiyacım vardı. İş yerinde küçük bir acil durumla uğraşmak zorunda kalmıştı - buzdolaplarından biri bozulmuştu, bu yüzden tamirci adamı bekliyor ve garanti belgelerini çözmeye çalışıyordu. Buzdolabı tamir etmek benim beceri alanıma girmiyordu, bu yüzden işi bitmediyse ona daha sonra yemek getirebileceğimi söyledim.

Eve geldiğimde Elijah'ı dışarıda tek başına otururken gördüm. Ona bazı boğuşma hareketleri öğretebilmem için çoğu öğleden sonra ya da akşamları bana geliyordu ve hızlı bir şekilde öğreniyordu. Çocukla gurur duyuyordum. Kendine güveninde bir fark yaratıp yaratmadığını bilmiyordum -hâlâ çoğu zaman başını öne eğerek etrafta dolanıyordu- ama eninde sonunda yaratacağını umuyordum.

Beni gördüğünde gelmedi, ben de üzerimi değiştirmek için içeri girdim. Aşağı indiğimde hâlâ orada oturuyordu. Bugün boğuşmayı planlamıyorduk. Son birkaç gündür onu çok çalıştırmıştım ve genç çocukların bile dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama belki de bir sorun vardı. Öğrenmek için dışarı çıktım ve evlerimizin arasındaki çimlerde dolaştım.

"Hey, dostum. Neler oluyor?"

Omuz silkti. "Yok bir şey."

"İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim."

Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim ama zorlamamaya karar verdim. Henüz. Başka bir şey yapıyor olsaydık onu konuşturabilirdim.

"Gram için yeni bir tavuk kafesi yapıyordum. Hala bolca gün ışığı var.

Biraz ilerleme kaydetmeme yardım etmek ister misin?" Tekrar omuz silkti. "Tamam."

Bazı alet ve malzemeleri almak için dükkana doğru yöneldik. Ona takması için bir alet kemeri verdim ve dışarı çıktık.

Çok zeki bir çocuktu. Ona ne zaman yeni bir şey öğretsem, bu bir boğuşma hareketi ya da bir aletin nasıl kullanılacağı olsun, çabucak kavrardı. Sessiz ve çoğu zaman mesafeli tavrına rağmen, ona gösterdiğim ilgiyi emiyor gibiydi. Yalnızdı ve bunun Naomi ve Jack'in suçu olmadığını biliyordum. Onu görmezden geldiklerine inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Jack'in birçok kez onunla ilgilenmeye çalıştığını görmüştüm. Bilmediğim şey Elijah'ın ona neden bu kadar direndiği idi. Eğer Elijah'ın birine ihtiyacı varsa ve Jack ona ulaşmaya çalışıyorsa, neden bağlantı kuruyorlardı?

Bir süre sessizlik içinde çalıştık. O hiçbir şey teklif etmedi, ben de büyükbabamın kitabından bir sayfa aldım ve hemen konuşmadım. Yeni muhafazanın çevresini çizmeme yardım etti ve kullanacağım hurda odunların bir kısmını taşıyarak yakınlarla istifledik.

Göz ucuyla onu izledim. Belki dövüş sanatları onun ve Jack'in bağ kurması için bir yol olabilir.

Onunla takılmaktan hoşlanıyordum, ama her ikisiyle de ilişkisinin ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum.

Annem ve üvey babam. Jack'in şehir merkezindeki MMA salonunda çalıştığını bilip bilmediğini merak ettim. Belki de bu konuda hiç konuşmamışlardı.

"Jack'le işler nasıl gidiyor?"

Elijah omuz silkti. "İyi."

"Ondan hoşlanmamana neden olacak bir şey yaptı mı?"

Kaşları çatıldı, soruma şaşırılmış, hatta belki de kafası karışmış gibiydi. "Hayır. O iyi."

"Bu iyi bir şey. İyi birine benziyor." "Annem ondan hoşlanıyor."

Kıkırdadım. "Bu da iyi. Bunu hak ediyor. Kasabadaki MMA salonunda antrenman yapıyor. Onu orada görmüştüm. Eminim sorarsan sana bir şeyler öğretebilir."

Bir tahta parçasını toprağa düşürdü. "Artık bana öğretmek istemiyorsun, değil mi?"

Lanet olsun. Zavallı çocuk onu ekmeye çalıştığını sandı. "Hayır dostum, demek istediğim bu değil. Jack senin üvey baban olduğu için, ortak bir şeyler bulursanız belki daha fazla takılabilirsiniz diye düşündüm."

Tekrar omuz silkti. Onda gördüğüm açıklık çabucak kayboldu, sanki kendi içine kıvrılıyordu. "Bir anlamı yok."

"Neyin anlamı yok? Jack'le takılmanın mı?"

"Evet, neden uğraşalım ki? Hemen gider."

"Jack'in gideceğini sanmıyorum."

Yüzünü kaldırdı ve gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordum. "Herkes gidiyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim. İnsanlar her zaman gider. Yaptıkları şey bu." "Bu her zaman doğru değildir."

"Sen yaptın."

Sanki bana tekme atmış gibi irkildim. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet. Küçüktüm ama aptal değildim. Veda falan etmedin." Hay sikeyim.

Cevap vermeye başladım ama daha bitirmemişti.

"Babam gitti. Onu hatırlamıyorum bile. Sonra sen gittin ve kimse bana nedenini söylemedi. Google'da bir şeyler aratmayı öğrendiğimde ne yaptığını öğrendim. Logan ve Levi taşındı, Gavin de taşındı ve artık onları neredeyse hiç görmüyorum. Herkes gidiyor. Jack de bir gün gidecek. Sen de öyle. Kız kardeşimle evlenmen gerekiyordu ama şimdi annem bunun olup olmayacağını bilmediğini söylüyor."

Sikeyim. Tekrar.

"Eli, ben gitmiyorum. Ve kız kardeşinle işler biraz karışık. Onunla evlenmek istemediğinden değil, sadece-"

"Umurumda değil," dedi, sesi keskindi. "Bunun bir önemi yok. Gitmem gerek." "Eli, bekle."

O yapmadı. Alet kemerini çözdü ve yere bıraktı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve hızla eve doğru yürüdü.

Göğüs kafesime tekme yemiş gibi hissederek göğsümü ovuşturdum. Hapse girdiğimi hatırlamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüştüm. Belli ki yanılmışım. Ve her şeyi bu şekilde ortaya döktüğünde, böyle davranmasına şaşmamak gerekirdi. Onun gözünde, babasından başlayarak hayatının önemli bir parçası olan her erkek onu terk etmişti.

Hâlâ diğer kardeşleri vardı ve onları ziyaret ettiğinde ne kadar mutlu olduğunu görmüştüm. Ama hepsi de kendi genç aileleriyle meşguldü. Ve sadece yarım saat uzaklıkta olmalarına rağmen

aynı değildi. Elijah'ın içindeki boşluğu doldurmamışlardı.
Yaratılmasında benim de payım olan bir delik.

ASHER

F Sonraki bir hafta boyunca Elijah benden vebadan kaçır gibi kaçtı. Onu bazen büyükannemdeyken görüyordum ama hemen ortadan kayboluyordu. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim; bekleyip benimle tekrar konuşmaya karar vermesini mi beklemeliydim, yoksa daha fazla zorlayıp

İşleri yoluna koymak. Çocuklarla ilgili deneyimsizliğim beni kararsız ve hüsrana uğramış hissettirdi.

Mesele şu ki, nasıl hissettiğini onun fark ettiğinden daha iyi anlıyordum. İnsanları kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ve sürekli öfke dolu bir kömür taşımanın nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. Çocukken de böyleydim ve şimdi de bununla mücadele ediyordum.

O öfkeyi bırakmaya ve buradaki hayata geri dönmeye çalışıyordum. Ama bu çok zordu.

Eli'yi tekrar yardım etmesi için ikna etmeye çalışacağımı düşünerek muhafazayı yarım bırakmıştım. Ama sonunda bitirmeye karar verdim. Burada Gram ile daha fazla yaşamayacaktım ve hiçbir projeyi yarım bırakmak istemiyordum.

Dışarı çıktım ve kafam cevaplanmamış sorularla doluyken çalışmaya başladım. Elijah, işim, yaşam durumum hakkında. Grace ile ilerleyip ilerleyemeyeceğim hakkında.

Büyükannemle kaldıktan sonra nereye gideceğim her şeyin üzerinde beliren sessiz bir soru haline gelmişti. Grace onun yanına taşınmam için beni zorlamamıştı ama istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Ki bu mantıksız da değildi. Evergreen Sokağı'ndaki evi bizim için almıştı. Ve bunu her düşündüğümde, değişken bir duygu karmaşasına kapılıyordum. Onu bunun için seviyordum ve onunla gurur duyuyordum.

Ama o evin artık var olmayan bir geleceği temsil edip etmediğini merak ettim. Kendimi oraya ait hissetmiyordum. Bizimkinden çok onun eviydi.

Onunla bu konuyu henüz konuşmamıştım. Duygularını incitmeden bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Bana karşı sabırlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve onu çok seviyordum. Ama onunla o evde yaşamak korkularımın her birini temsil ediyordu. Onun ihtiyacı olan ve hak ettiği koruyucu ve sağlayıcı olamayacağım korkusu. Baba olmaya asla hazır olamayabilirdim.

Ama büyükannemden ayrıldıktan sonra kendi evime taşınmamın onu ne kadar inciteceğini biliyordum. Muhtemelen beni anladığını söyleyecekti. Tekrar sabırlı olabileceğini. Ya da hala. Ama kendi başıma yaşadığım zaman bir fark yaratacak mıydı?

Bir yaz geçiriyorduk ama sezon ilerledikçe neyin doğru olduğunu bilmeye yaklaştığımı hissetmiyordum. Onun hayatında ihtiyaç duyduğu adam olmaya uygun olup olmadığını.

Arka kapı açıldı ve Levi verandaya çıktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu.

Doğrudum ve ona ters bir bakış attım. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. "Ne?"

"Bunu yapmak için geleceğimi söyledim."

Tanrı aşkına. Bu Levi'nin üçüncü ya da dördüncü geliyordu ve Gram'ın evinde çalıştığı için sanki onu işsiz bırakmışım gibi bana kızıyordu. "Tanrım, Levi. Aylardır burada yaşamama izin veriyor, en azından ona yardım edebilirim. Ben hallederim. Sürekli buraya gelip bana kızmana gerek yok."

"Bunu inşa etmek için geleceğimi zaten biliyordun. Onu rahat bırakmalıydın."

"Ek işe bu kadar ihtiyacın varsa yapacak başka şeyler de var. Git üst kattaki banyoda sızdıran musluğu kontrol et."

"Dostum, bana ne yapacağımı söyleme. Emir vermeye başlayamazsın."

"Bu bir emir değil, bir öneri. Neden bu kadar bölgeci davranıyorsun?"

"Ben bölgeci değilim, sadece yapacağımı söylediğim şeylere neden atlayıp durduğunu anlamıyorum."

Büyükanne arka kapıyı iterek açtı, dışarı çıktı ve kollarını kavuşturdu. "Dilinize dikkat edin çocuklar." Levi bana bakmaktan vazgeçmedi. "Özür dilerim, büyükanne."

"İkinizin bir sorunu mu var?" diye sordu, sesi sertti. "Çünkü son zamanlarda ikinizin tartıştığını ilk kez duymuyorum."

"Görünüşe göre buradaki projelerden sorumlu olması gerektiğini düşünüyor," dedim, huysuz bir çocuk yerine bir yetişkin gibi konuşmaya çalışarak ve muhtemelen bunu başaramayarak.

Gözlerini devirdi. "Hayır, sadece planlarımla oynamandan hoşlanmıyorum. Muhafaza için tüm malzemeleri aldım ve sonra buraya geldim ve sen lanet şeyi başlattın mı?"

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama daha bir şey söyleyemeden Gram dönüp içeri girdi ve ikimizi birbirimize bakarken bıraktı. Arka kapı arkasından çarparak kapandı.

"Bak, eğer lanet olası bir tavuk çiti inşa etmen bu kadar önemliyse, inşa et." Çekicimi bir gümbürtüyle yere bıraktım. "Zaten bütün gün çalıştım, hadi bakalım."

"Kamyonumdaki onca pisliği ne yapacağım? İcabına bakacağımı söyledim. Ama sen kimseyi dinlemeyecek kadar bencilsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Geçen hafta

Salı akşam yemeğinde-"

Levi'nin cevabı küçük bir motor gibi ani bir sesle bastırıldı. Büyükanne elinde elektrikli testereyle evin yanından geçerken görüldü. İnce kollarındaki kordonlar göze çarpıyordu ama onu kolaylıkla kullanıyordu. Ağzını ince bir çizgi haline getirdi, ikimizle de göz teması kurmayı reddetti ve verandanın basamaklarına doğru yürüdü.

Ağzım açık kaldı ve şok içinde ona bakakaldım. Verandanın önünde durdu, ayaklarını dikti, dizlerini büktü ve ilk basamağı testereyle kesti. Motorlu testere, tereyağını kesen bir bıçak gibi ahşabı keserken kükredi. Etrafında talaşlar uçuştı. Bir kesim daha yaptı, sonra bir tane daha, avluya inen basamakları rastgele kesti.

Doğruldu, motorlu testereyi kapattı ve indirdi. Yaptığı işi inceledi, sonra başıyla kısa bir selam verdi. "İşte oldu. Şimdi ikinize de yetecek kadar iş var." Motorlu testereyi yere koydu. "Şunu benim için kaldırır mısın, Ayı? Çok ağır."

Ellerini birbirine sürüp evin yanından geri dönerken şaşkınlıkla onu izledim.

"Vay anasını," diye mırıldandı Levi.

Gözlerimiz buluştu ve sanki soğuk suyla ıslatılmış gibiydik. "Bira mı?" Levi sordu.

Başımı salladım. "Buzdolabı."

İçeri girdi ve iki soğuk birayla geri döndü. Yıkık merdivenlere bir göz attıktan sonra atladı.

kısa mesafeyi inerken, ayaklarından toprak püskürüyordu. Şişelerden birini bana uzattı. Büyükannemin tavuklarından biri, görünüşe göre gürültüden etkilenmemişti, ayaklarımın etrafını gagaladı ve tırmaladı.

Tavuğa takılmamaya dikkat ederek bir kütüğün üzerine oturdum ve biramdan uzun bir yudum aldım. "Merdivenlerden mi çıkmak istersin, yoksa çitten mi?"

Başını salladı ve başka bir kütüğün üzerine oturdu. "Bazen onun deli olduğunu ve bilge olduğuna inanmamız için hepimizin beynini yıkadığını düşünüyorum."

"Belki de. Ya da belki onu delirttik." "Doğru."

"Bak, bunu inşa etmek için bir şeyler getirdiğini fark etmemiştim,"

dedim. "Bir şey söylediğimi sandım ama belki de masada değildin."

Uzun bir süre sessizce oturduk, sadece biralarımızı içtik. Gerçekten bir şeyi çözüp çözmediğimizden emin değildim ama en azından bir kez olsun tartışmıyorduk.

"Bana bir şeyler yapmayı dedem öğretti," dedi durup dururken. "Hepimize öğrettiğini biliyorum ama onunla çok zaman geçirdim. Logan ve ben taşındıktan sonra, büyükbabam için projeler yapmaya gelmeye başladım. Çok fazla değildi ama en azından bir şeyler yapıyordum."

Anlayışla başımı salladım. "Seni anlıyorum dostum."

Yine sessizliğe gömüldük. Hepimiz büyükbabama yakındık ama muhtemelen en yakınımız Levi'ydi. Onu kaybetmek zor olmuştu.

"Elijah'a sataşıyorlardı," dedim, bu konuyu neden açtığımdan pek emin değildim. Ama aklımı kurcalıyordu ve belki de aklıma gelmeyen bazı eski dede numaraları vardır diye düşündüm. "Bir keresinde kasabada böyle bir şey olduğunu gördüm ve onu benimle konuşmaya ikna ettim."

"Bok yok mu?"

"Evet. Ona bazı boğuşma becerileri öğretmeye başladım, böylece bir rakibi etkisiz hale getirecek araçlara sahip olacaktı. Kendine daha fazla güvenmesini sağladım."

"Bu çok iyi."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama işler biraz kötüye gitti. Belki Jack'in de ona bir şeyler gösterebileceğini söyledim ve çok kızdı." Sanki bir şekilde cevapları barındırıyormuş gibi birama bakarken kaşlarım çatıldı. "Bir anlamı olmadığını, çünkü Jack'in de herkes gibi çekip gideceğini söyledi."

"Ouch."

"Evet."

Levi bir içki daha aldı. "Yine de haklı. Jack'in gitmesi konusunda değil, o iyi bir adam. Naomi'yi ya da başka bir şeyi terk edeceğini sanmıyorum."

"Ama diğer herkes hakkında haklı?"

"Bir bakıma."

"Biliyorum, anlıyorum. Boktan babası onu terk etti." "Sen de terk ettin."

"Evet, onu bana fırlattı. Ama ne yapmam gerekiyordu ki? Bilerek ayrılmadım. Kelepçelendim ve hapisane otobüsüne götürüldüm."

"Evet. Sonra da Gram hariç herkesle irtibatı kestini ve ziyaretçileri reddettin." "Tanrım, Levi. Gerçekten mi?"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun işte. Sen gittiğinde her şey boka sardı. Kimse bunu kabul etmek istemiyor ya da belki de gerçekten hatırlamayacak kadar uzun zaman geçti. Ama biz ayrı düştük."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Büyükannem elinden geleni yaptı ama yapabileceği çok şey vardı. Evan üniversiteyi bıraktı ve eve taşındı ama kimse nedenini bilmiyor. Hala bu konuda konuşmuyor. Önemli değil çünkü o

Her zaman dükkanında saklanıyor, herkesten kaçıyor. Logan'ın ciddiye aldığı tek şey işidir ve bazen o bile zor gelir. Gavin'i liseyi zar zor bitirdik ve kazara kendini nasıl öldürmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Acil bir çağrıya cevap vermenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu sefer kırık bir bacaktı, ama kırık olmadığı zamanı bekliyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun? Zamanda geri gidip bir şeyleri değiştirmemi mi?" "Sadece tüm bunların bizim için de berbat olduğunu anlamanı istiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Eve mektuplar gönderip oranın ne kadar berbat olduğunu anlatsaydım daha iyi olur muydu? Sürekli değişen bir grup mahkûmla nasıl mücadele etmek zorunda kaldığımı? Nasıl herkesin becermek istediği adam haline geldiğimi?"

"Belki de adamı öldürmemeliydin."

Sözleri tokat gibi çarptı ve uzun bir süre toprağa baktım. Sözlerini geri almasını beklemiyordum. Geri almayacağını biliyordum. Muhtemelen hepsinin düşündüğü şeyi söyleyen ilk kişi oydu.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Belki de nişanlıma tecavüz etmeye çalışmamalıydı." "Durdurabilirdin."

Çenem gerildi ve gerginlik boynuma ve omuzlarıma yayıldı. "Bu yüzden hapse atıldım, değil mi? Mahkeme ne zaman duracağımı bilmem gerektiğine karar verdi."

"Ama sen yapmadın."

"Ne demek istiyorsun? İşlerin zor olmasının benim suçum olduğunu mu? Hayat böyle. Hiçbirimiz bunu istemedik. Annemle babamın ölmesini de istemedik ama oldu işte. Grace'i kurtarmak için elimden geleni yaptım. Gerekirse yine yaparım. Onu güvende tutmak için her şeyi feda ederim. Belki sen de birini seversen anlarsın."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunu söylediğime pişman oldum. Ama doğru şeyi yapıp sözümü geri alamayacak kadar kızgın ve savunmacıydım.

"Siktir git, Asher."

"Hayır, *sen* siktir *git*,

Levi."

Ayağa kalktım ve uzaklaştım.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

LOGAN TFD tarafından resmen tam zamanlı olarak işe alındı. Levi'nin teklifi çoktan kabul edildi, yani şimdi Şef Stanley ikisine de mahkum.

O gece itfaiye teşkilatının en az yarısı da dahil olmak üzere herkes Gram'ın evindeydi. Büyükanne olduğu için, hala görevde olan ve gelemeyen herkese dört taze turta gönderdi. Ateş yaktılar, insanlar yemek getirdi. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Büyükannem yattıktan sonra bile gece boyunca parti yaptılar.

Eğlenceli olmalıydı. Diğer herkes eğleniyor gibiydi. Ama ben eğlenmiyordum.

Tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim senin de orada olman gerektiği idi. Kaçırman gereken bir başka dönüm noktasıydı.

Bunlar geçtikçe, üzüntümü bir kenara bırakıp tadını çıkarmak daha da zorlaşıyor. Gelecekte pek çok önemli an olacağını ve senin onlar için burada olacağını hatırlamak istiyorum. Ama şu anda tek düşünebildiğim, tüm bunların adaletsizliği.

Bu hiç adil değil.

Bundan nefret ediyorum. Cezalandırılmadan nefret ediyorum. Bu sefer kaybediyorsun. Bana saldırılmasından ve bedelini senin ödemek zorunda olmandan nefret ediyorum. Bu nasıl adalet?

Seni benden almalarından nefret ediyorum.

Çoğu zaman bununla başa çıkabiliyorum. Bir bitiş tarihi var ve her ne kadar bundan bir milyon yıl sonra olacakmış gibi gelse de, bu gerçekleşecek. Ömür boyu hapis yatmadın, sekiz yıl yattın.

Ama Tanrım, Asher, şu anda sekiz yıl bir ömür gibi geliyor.

Açlıktan ölüyorum, sanki içimdeki bir parça, sensiz yaşamak zorunda olduğum her gün biraz daha küçülüyor. Elimden geldiğince dayanmaya çalışıyorum. Dünya için mutlu bir yüz takınıyorum. Ama bugün gibi günlerde, gülümsemem koca bir yalan. Mutlu değilim. İyi değilim. İçten içe ölüyorum.

Muhtemelen sana böyle şeyler söylememeliyim. Kendi savaşını veriyorsun ve bu benimkinden çok daha kötü. En azından etrafım iyilikle çevrili. En karanlık anlarımda bile ışık var. Ailem, büyükanne ve kardeşlerin var. Arkadaşım Cara var. Hepsinin bildiğinden daha fazla bana destek oluyorlar. Ama senin kimsen yok.

Bu da canımı daha çok yakıyor.

Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Ama eğer sana gönderdiğim tek mektup güneş ışığı ve

Gökuşakları, bir şey sakladığımı anlardın. Benim için endişelenmeni istemiyorum, iyi olacağım ama bunu senden de saklayamam. Bu gerçek.

Kalbim acıyor. İçimde sen eve dönene kadar dolmayacak bir boşluk var ve bazen bu acıyı görmezden gelemiyorum. Orada olduğunu inkar edemiyorum.

*SENİ ÖZLEDİM,
Grace*

GRACE

T Dışarıdaki kamyonun gürültüsü beni gülümsetti. Yıkamak üzere olduğum tabağı yere bıraktım -mutfağı bitirip yeniden bir bulaşık makinem olması için sabırsızlanıyordum- ve ellerimi kuruladım. Asher mesaj atmış ve gelip gelemeyeceğini sormuştu.

Motorun durması içimde hoş bir beklentinin titreşmesine neden oldu.

Aptal Haven şakasından beri Asher daha sinirliydi ve sürekli bir gerilimle titreşiyordu. Ne zaman birlikte olsak bunu hissedebiliyordum ve bu beni endişelendiriyordu.

Ona verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Bunu uzun zamandır biliyordum ama terapi önerdiğimde hep karşı çıkıyordu. Hapishanedeki danışmanının onun için hiçbir şey yapmadığını söylüyordu ve unutmak istediği her şeyi ona hatırlatacak biriyle konuşmak için para ödemek istemiyordu. Aslında bu şaşırtıcı değildi. Doktorlara hep direnmişti. Bir turnuvada aldığı darbeden sonra yüzüne buz torbası tuttuğumu ve dikiş atılması gerektiği konusunda onunla tartıştığımı hatırlıyorum.

Çok inatçıydı.

Havluyu yere bıraktım ve kapıya bakmaya gittim. Zor bir gün geçirdiğini tek bakışta anlayabiliyordum. Bakışlarında gerginlik vardı ve koyu renk gözleri fırtınalıydı.

Tek kelime etmeden içeri girdi, kapıyı kapattı ve kalın kollarını bana doladı.

Onu içime çekerek sıkıca sarıldım. Serbest bırakılmasının üzerinden iki buçuk ay geçmişti ve ben hâlâ onun evde olmasına duyduğum derin merak ve minnet duygusunu kaybetmemiştim. Bir bakıma, neredeyse yeniden yirmi yaşında olmak gibiydi. Aramızdaki şeylerin değiştiğini hissettiğim günlerdeki gibi. Hayatımın büyük bölümünde en iyi arkadaşım olmuştu ama birdenbire onu görmek bile midemde keleklerin uçuşmasına neden olmuştu.

Şimdi de aynı heyecanı hissediyordum. Burada benimle birlikteydi, artık dikenli teller ve çelik tarafından uzak tutulmuyordu ve her seferinde aynı rahatlama hissini duyuyordum.

"Her şey yolunda mı?" Yavaşça ensesini okşadım.

Yüzü boynumdayken uzun, yavaş bir nefes aldı. "Evet. Sadece sana ihtiyacım vardı."

Bunu söylemesi hoşuma gitmişti. İhtiyaç duyulmak için umutsuz bir istek duyduğumdan değil, daha önce de böyle olduğu için. Birbirimize güveniyorduk, birbirimizin kollarında teselli arıyorduk. Başka ne değişmiş olursa olsun, bu asla değişmeyecekti. O her zaman benim güvenli yerim olacaktı ve ben de her zaman onun olmak için elimden geleni yapacaktım.

Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Ben de istekle onu takip ettim. Yatağın yanında durarak ellerini saçlarımda gezdirdi, yüzünü bana yaklaştırdı. Koyu renk gözleri benimkileri tuttu ve kaşları çatıldı, ifadesi hem tutku hem de şefkatle doluydu. İçinde hâlâ fırtına kopuyordu. Bakışlarında görebiliyor, teninde hissedebiliyordum.

Bunu benimle paylaşabileceğini bilmesini istedim. Bedenimle yatıştırmasını. Onun olduğunu ve hep öyle kalacağımı.

Elleri hâlâ saçlarımdayken, parmak uçları kafa derime masaj yaparken, ağzını benimkine yaklaştırdı. Öpücüğünü memnuniyetle karşıladım, rahatladım. Dudaklarının tadını çıkarıyordum. Dili benimkini okşuyordu.

Gömleğimi başımın üzerinden kaldırmak için uzandı. Ellerimi teninde gezdirerek -kasların sert düzlemlerini hissederek- onunkini de çıkardım. Beni yavaş yavaş soyarken hem emredici hem de telaşsızdı, ağzı benimkinden neredeyse hiç ayrılmıyordu. Nasırlı elleri tenimin üzerinde geziniyordu, güçlü ve sıcaktı.

Boynumu öperken kot pantolonunun düğmelerini açtım ve elimi pantolonunun içine soktum. Aletini kavradığımda boğazından tatmin edici bir inilti yükseldi. Pantolonunu aşağı itti ve tekmeleyerek uzaklaştırdı, böylece ona tam erişimim oldu.

Dudaklarımı yalayarak onu birkaç kez okşadım. Karın kasları esnedi ve aramıza baktı. Çelik gibi sertleşmiş siki elimde kalındı ve neredeyse ihtiyaçtan zonkluyordu. Ona kendini iyi hissettirmenin bana verdiği hazzı seviyordum. Dokunuşumun ortaya çıkarabileceği ilkel hırıltıları duymak.

Şaftını sıkarak daha sert okşadım. Homurdandı, nefesi daha hızlı geliyordu. Parmak uçlarımı gövdesinde hafifçe gezdirerek önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Tadına bakmak için dilimi sikiinin ucunda gezdirdim.

Tekrar inledi ve saçlarımı minnettar bir şekilde okşadı. Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gözlerine bakarak -bunu izlemesini istiyordum- ucunu ağzıma aldım.

Pürüzsüz teninin tadı temizdi, dilime sadece onun uyarılmışlığının bir ipucu çarpıyordu. Gözleri bana sabitlenmişti, kara kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. Kalçalarına doğru inen keskin kas çizgileri göze çarpıyor ve uylukları gerginlikle esniyordu.

Tabanını tutarak onu daha derine çektim ve ucunun ağzımın çatısında kaymasına izin verdim. Homurdandı, yoğunluğu yüzünü hiç terk etmiyordu. Tekrar dışarı çektiğimde, dilimi onunla oynamak için kullandım, ucun etrafındaki çıkıntıyı izledim.

"Siktir, seni seviyorum," dedi.

Cevap olarak, onu olabildiğince derine alarak üzerine daldım. Kalınlığı bunu zorlaştırıyordu ama ben asla pes eden biri olmadım. Bir ritim tutturarak onu içeri ve dışarı çektim, sikini emerken dilimle okşadım.

Kalçaları sarsılmaya başladı ve eli saçlarımı sıkıca kavradı. Hırıltıları derin ve umutsuzca tahrik ediciydi. Bunun onu serbest bırakmasından ne kadar keyif alsam da, iç duvarlarım arzuyla titriyordu.

Ağzımın içine sertçe soktu, sonra geri çekti. "Siktir. Özür dilerim."

Tanrım, sesinin boğuk ve nefessiz çıkmasına bayılıyordum. Cevap olarak tekrar gözleriyle buluştum ve devam ettim, kalınlığını ağzımın içinde ve dışında hareket ettirdim. Gizlemediği bir şehvetle izliyor, hâlâ kalçalarını sallıyordu. Aleti kalınlaştı ve nefes alış veriş düzeni düzensizleşti.

Sık sık beni burada durdururdu. Beni yatağa attı ve kendini içime gömdü, ki buna bayılırdım. Ama bu sefer onu böyle, dizlerimin üzerinde ve savunmasız bir şekilde bitirmek istiyordum.

Bir şeyler söylemeye başladı ama derin bir hamleyle sözünü kestim. Sesi sert bir hırıltıya dönüştü. Kontrolünün kaybolduğunu, temkinliliğinin düştüğünü hissedebiliyordum. Devam ettim, ritmim acımasızdı, onu boşaltmaya kararlıydım.

"Siktir," dedi yine. "Lütfen."

Bana söylediği hiçbir şey bundan daha seksi olmamıştı. Çenem ağrımaya başladı ama umurumda değildi. Diğer elimle taşaklarını kavrayarak sikine dalmaya devam ettim. Çok yaklaştı. Bunu hissedebiliyordum. Vücudu gerildi ve her itişte homurdanarak saçlarımı sıkı bir yumrukla tuttu.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş ve çenesi sımsıkı kenetlenmiş bir halde kelimeleri gıcırdatarak söyledi. "Geliyorum."

Kendimi muzaffer hissederek, serbest bırakılmasını memnuniyetle karşıladım. Eli saçlarımı kavradı ve siki dudaklarımın arasında titreşirken homurdandı. O izlerken sıcak sıvı boğazımın arkasına çarptı, sanki sadece bunu hissetmesi değil, görmesi de gerekiyordu.

İşini bitirdiğinde saçlarımı tutmayı bıraktı. Sikinin ağzımdan kaymasına izin verdim ve hızla yuttum. Bana baktı, zor nefes alıyordu, yüz ifadesi nihayet yumuşamıştı.

"Siktir," diye mırıldandı nefesinin altında.

Alt dudağımı ısırarak ayağa kalktım. "Bu iyi hissettirdi mi?"

Beni yatağa doğru iterken tek cevabı yine derin bir homurtu oldu. Tek kelime etmeden bacaklarımı açtı ve aç bir yırtıcı gibi amıma saldırdı.

Dilinin zaten hassas olan klitorisimde yarattığı his o kadar ani oldu ki, nefesim kesildi ve sırtımı dikleştirdim. Acımasızdı, beni uzman bir hassasiyetle yalıyor, uyarılmışlığımı ağzına alıyordu. Derin iniltileri tüm vücudumu titretiyordu. Neredeyse hiç vakit kaybetmeden doruğa doğru koşuyordum.

Bir parmağını içime soktu ve neredeyse çözüliyordum. Çarşaflara karşı kıvrandım ve ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yuttu, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi inledi.

Bildiğimiz her şeyi birbirimizden öğrenmiştik, bu yüzden sahip olduğu her beceri bana mükemmel bir şekilde uyumluydu. O bir uzmandı. İkinci parmağını da sokarak dilini hassas sinirlerime odakladı. Duyguların içinde kaybolmuş bir halde gözlerimi kapattım. Çekirdeğimde oluşan ısıda, kırılma noktasına kadar yükselen enfes basınçta.

Klitorisime yaptığı doymak bilmez saldırı şiddetlendi. Düşünemiyordum, göremiyordum. Tek yapabildiğim hissetmektir. Gözlerim kapandı ve başımı geriye attım, basınç ve sürtünmenin baş döndürücü kombinasyonuna yenik düştüm.

Ben uçurumun kenarına yuvarlanırken vücudumda zevk dalgaları patladı. Orgazm beni sardı, iç kaslarım parmaklarının etrafında spazm geçirdi. Hızını yavaşlattı, bana ve sevdiğim şeye o kadar uyumluydu ki, doğal olarak benimle birlikte doruk dalgalarını sürdürdü, neredeyse nefes nefese kalana kadar dışarı çekti.

Çarşaflara yaslanarak gevşedim, gözlerim hâlâ kapalıydı, coşkunun baş döndürücü telaşı beni tüketiyordu. Yatağa tırmandı ve beni yanına çekerek vücuduna yasladı. Yakınına sokuldum, teninin sıcaklığının ve sarhoş edici kokusunun tadını çıkardım.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim hülyalı ve yumuşaktı. "Bu inanılmazdı."

Önce kulağımı, sonra boynumu öptü. "Teşekkür ederim. Yine de seni becermem gerekiyor."

Gözlerimi aralayarak kıkırdadım. Aleti yeniden sertleşmeye başlamıştı. Sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine kıcıma bastırdı.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" diye sordu, sesi kulağımda kısıktı. "Hayır."

Hiç vakit kaybetmeden beni sırt üstü yatırdı ve üzerime çıktı. Nasıl bu kadar çabuk tekrar hazır olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle umursamadım.

Ağzıma boşalması şiddetini azaltmamıştı. Aksine, daha fazlası için iştahını kabartmaya yaramıştı. İtişleri güçlü ve acımasızdı, beni sıkıca kavıyordu.

"Tanrım, seni sikmeye bayılıyorum," diye kulağıma hırladı. "Sakın durayım deme."

"Hayır mı?" Kendini daha derine soktu. "Bu siki seviyorsun, değil mi bebeğim?" Tek yapabildiğim nefes nefese inlemektir.

Göğsünde alçak bir inilti daha gürledi. "Kukun çok iyi hissettiriyor."

Parmaklarım sırtındaki gergin kaslara saplandı ve iç duvarlarım onun sikinin etrafında sıkılaştı.

"Evet, güzelim. Bu amcığı seviyorum. İçine öyle sert boşalacağım ki."

Kalın sikinin amansız bir ritimle beni dövmesi ve kulağımda mırıldanan alçak, boğuk sesinin birleşimi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Onu daha derine almak için dizlerimi yukarı çekerek tutundum.

"Daha sert," diye çıkmayı

başardım. "Söyle bana."

"Beni daha sert becer."

Tekrar inledi ve bir eliyle kalçamı kavrayarak içime girdi. Her hamlesi sihir gibiydi, beni başka bir doruğa doğru çekiyordu. Kaba ve sertti, sonunda kırılmayacağımı biliyormuş gibi beni beceriyordu.

Geceki ikinci orgazmım farklıydı. Hızlı ve yoğun olmak yerine, darbeler yavaş dalgalar gibi içimde yuvarlandı. Derin, daha önce hiç hissetmediğim yerlerimi uyarıyor, duyularımı eziyorlardı.

Asher'ın vücudu gerildi, kasları esnedi ve boşalmaya başlarken kendini içime gömdü. Uzun, alçak iniltiler doruk noktasına eşlik etti ve kalçaları her darbede sikini derinlere itti. İçimde zonklaması neredeyse kendi orgazmım kadar iyi hissettiriyordu. O boşalırken ona sıkıca sarıldım, doruk noktamın son sarsıntıları beni titretti.

Kollarında beni altında ezmeyecek kadar gerginlik tutarak gevşedi. Kollarımı sırtına doladım, bırakmaya hazır değildim. Aramızdaki bağ çok derin ve derindi, bu ana ihtiyacım vardı. Onun içimde, doygun ve hareketsiz kalmasına ihtiyacım vardı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, orada durdu ve boynuma doğru nefes aldı. Burnunu tenime dayadı, kulağımın yanına ve yanağıma yumuşak öpücükler kondurdu. Kalp atışlarımız senkronize olmuş, bedenlerimiz sıcak ve tatmin olmuştu. Uzun bir süre ona sıkıca sarıldım, ilk kez artık kaçırdıklarımız için yas tutmuyordum.

Şimdi, sadece gelecek olan her şey için umutluydum.

ASHER

A Çok geç olmamasına rağmen Grace ve ben yataktan kalkmaya zahmet etmedik. Başını omzuma yaslamış ve bir kolunu göğsüme dolamış bir şekilde bana yaslanmış yatıyordu. Parmak uçlarımla teninde boş şekiller çizdim, sadece yarı uyanıktım. Sıcak ve doymuştum, daha rahatlamıştım.

Günlerdir olmadığım kadar.

Yavaş ve düzgün nefes alışından uykuya daldığını anlayabiliyordum. Bir parçam onunla konuşmak istiyordu. İçimdeki o sıcak öfke kömürü hâlâ için için yanıyordu, her an alevlenebilecek kırmızı ve siyah bir kütle. Levi onu körüklemişti ama şimdilik sıcaklığı yatıştırılmıştı. Uyumasına izin verecektim.

Metal gıcırtilarının farkındaydım. Altımda ince, sert bir yüzey vardı. Karanlık o kadar yoğun ki net göremiyordum. Belirsiz şekiller, daha fazlası değil. Etrafımı anlamaya çalışarak başımı çevirdim.

Barlar. Kafese geri
dönmüştüm. Hay sikeyim.

Bir hareket oldu ve ayağa fırlamaya çalıştım. Ellerim yumruk oldu ama görünmeyen bir baskı beni yerde tuttu. Bacaklarım kurşun ağırlığındaydı, kollarım işe yaramazdı. Hareket edemiyordum. Beni yere yapıştıran görünmez bağlara karşı çırpındıkça göğsüm kabarıyordu. Parmaklıklar gitmişti ama hâlâ hareket edemiyordum, sanki bir düzine el beni tutmuş, soğuk ve sert zemine sabitlemişti.

Bir el alnıma kenetlendi ve beni izlemeye zorladı. Bir beden in içe doğru kıvrıldığını, kollarını ve bacaklarını dayağın şiddetinden korunmak için birbirine yaklaştırdığını gördüm. Bacaklar onu defalarca tekmeliyor, acımasız darbeler çaresiz bedene iniyordu. Acı çığlıklarını duyabiliyordum. Vücudundaki her bir çürüğü hissedebiliyordum. Her kaburga kemiği kırıldı, her kan damarı çatladı.

Beni tutan basınç ciğerlerimdeki havayı ezmekle tehdit ediyordu. Ayağa kalkmak zorundaydım. Özgür kalmalıydım.

Onlardan önce ona yardım
etmeliydim- "Asher."

Görünmeyen ellerin pençesinden kurtulduğumda, kafam tamamen karışmış bir şekilde ayağa fırladım. Bir şey bana dokundu ve ben daha gözlerimi açmadan tepki verdim. Dirseğim sert bir şeye çarparak geriye doğru kırıldı.

Keskin acı çığlığı beni tamamen uyandırdı. Oda aniden netleşti. Grace'in odası.

Parmaklık yok. Mahkum yok. Beni tutan kimse yok. Ama ben
sadece- Oh siktir. Tanrım, hayır.

Arkamı döndüğümde Grace'in yüzünü tuttuğunu, bacaklarını vücudunun geri kalanını korumak istercesine yukarı çektiğini gördüm.

"Aman Tanrım, Grace. Ne yaptım ben?"

Gözlerini sıkıca kapatmış, elleriyle burnunu kavriyordu.

"Seni incittim mi?" Kelimeleri güçlükle çıkarabildim.

Gözlerini açmadan ya da ellerini yüzünden çekmeden başıyla onayladı.

Göğsüm yarıldı. Burada, ayaklarının dibinde ölecekmişim gibi hissettim. Dikkatlice uzandım ama ona dokunmaktan korkuyordum.

Lanet olsun. Ne yaptım ben?

Titreyerek nefes alıyordu, sanki kendini tutmaya çalışıyordu. Hiçbir şey yapmadığımı, sadece çaresizmişim gibi ona baktığımı fark etmem bir saniye daha sürdü.

"Dayan bebeğim. Hemen döneceğim."

Yataktan kalkıp aceleyle mutfığa giderken ellerim titriyordu. Çekmecedan havlu ve dondurucudan bir buz torbası aldım.

Döndüğümde gözleri açıktı. Yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu, çarşaf kucağındaydı ve hâlâ elleriyle yüzünü kapatıyordu.

Her yerde kan vardı.

O da benimle aynı anda fark etmiş gibiydi. Bir solukla ellerini çekip onlara baktı. Kan burnundan aşağı, dudaklarının üzerinden akıyor, çenesinden damlıyordu. Elleri bulaşmıştı ve kırmızı damlalar çarşafın üzerine sıçramıştı.

"Aman Tanrım," dedi.

İçimi kaplayan dehşetle ona bir havlu uzattım. Yardım etmek istedim, bunu düzeltmek istedim ama ona dokunmaktan çok korkuyordum.

Çünkü bunu ben yapmıştım. Benim yüzümden her yeri kanıyordu.

"Grace, çok üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum."

Yüzüne nazikçe bir havlu tuttu. Gözleri çoktan kızarmış ve kan çanağına dönmüştü. "Sanırım bir kabus görüyordun." Sesi havlu yüzünden boğuklaşmıştı. "Seni uyandırmaya çalıştım."

"Siktir. Özür dilerim."

Burnunun altındaki kanı silmek için havluyu kaydırды ve keskin bir nefes alarak yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, çok acıyor."

Yaptığım şeyin farkına vararak hasta oldum ve temizlenmesine yardım etmek için elimden geleni yaptım. Sonunda kanama durdu. Fazla düşünmeden çarşafı ve yatak takımlarını çıkardım ve o banyoya giderken yerlerine yerleştirdim. Geri döndüğünde pijamalarını giydi ve yatağına geri döndü. Buzu bir havluya sardım ve ona uzattım.

Ona dokunmaya cesaret edemedim.

Başını yatağın başlığına yasladı ve derin bir nefes aldı. "Sanırım ben iyiyim." Bununla ilgili hiçbir şey iyi değildi. Aptal bir kâbus görmüştüm ve o beni uyandırmaya çalıştığında, Burnuna dirsek atmıştım.

"Kırılmış olabilir." Bu sözlerin gerekliliği içimi parçaladı ama yine de söyledim. Başını salladı. "Biliyorum. Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Grace, çok özür dilerim. I..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl özür dileyebilirdim? Hâlâ bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyordum. Ona vurmuştum.

Onu kanatmıştım.

"Asher, yapma bunu." Buzu indirdi. "Yapma. Bu bir kazaydı."

Bu bir kazaydı. O haklıydı. Ama bunun bir önemi yoktu, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ben hala

Yaptım. O yardım etmeye çalışıyordu ve

ben- "Biraz hava almam lazım."

"Gitme." Bana doğru uzandı. "Asher, lütfen. Yatağa gel."

"Yapamam." Derim yüzülecekmiş gibi hissediyordum. "Buzu üzerinde tut. Geri geleceğim."

Başka bir şey söylemeye başladı ama ben kalamadım. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor, rüyamdaki görünmez eller beni aşağı itiyor gibiydi. Gözlerimi bir saniye bile kapatsam kâbusa geri döneceğimi biliyordum. Ama bu sefer yerde yatan Grace olacaktı ve ona zarar veren de ben olacaktım.

Kıyafetlerimi yerden aldım ve tökezleyerek yatak odasından çıktım. Her nasılsa, ön kapıya ulaştığımda giyinmişim. Her şey bulanıktı, çıldırtıcı bir korku ve ham suçluluk girdabı. Beni pençesine almış, içten içe parçalıyordu.

Gecenin soğuk havası pek fark edilmiyordu. Ayaklarımın çıplak olduğu gerçeği de öyle. Nereye gittiğimi bilmeden dışarı çıktım, kafamda kâbuslarımdan görüntüler ve Grace'in yatağında kanlar içinde yattığı fazlasıyla gerçek bir görüntü vardı.

En büyük korkumdan bile daha kötüydü. Güvende olmadığım, içimdeki karanlığın ona zarar vereceğinden korkuyordum. Ama hiç böyle olmamıştı. Onu fiziksel olarak incitebileceğimi asla düşünmezdim. Kasıtlı ya da değil, bu olmuştu. O kadar kontrolden çıkmıştım ki, muhtemelen burnunu kırmıştım.

Kendime söylediğim her şey bir yalandı. Bunu yapabileceğimi. Bu işi başarabilirdim. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Zamana ihtiyacım yoktu. Herkesten uzak tutulmaya ihtiyacım vardı. Muhtemelen beni cinayetle suçlamalıydılar. Beni sonsuza kadar kilit altında tutmalıydılar. En azından o zaman gazabımı hak eden pisliklerden başka kimse için tehlike oluşturmazdım.

Bir şeye vurma dürtüsü içimi doldurdu ve göğsümü daralttı. Çok öfkeliydim ve tüm bu öfkeyi koyacak yerim yoktu. Çünkü kendime kızgındım. Onu incittiğim için öfkeliydim. O kadar kırılmıştım ki, onun yanında güvenle uyuyamıyordum bile.

Ne kadar dolaştığımı bilmiyordum. Belki saatlerce, onun mahallesinin sokaklarında daireler çizerek yürüdüm. Beynimdeki kaos hafifledikten önce şafağın ilk ipuçlarıyla birlikte yıldızlar solmaya başladı. Kalp atışlarım nihayet yavaşladı ve nefesim o kadar düzensiz değildi. Berraklık ve en azından bir nebze rasyonellik geri gelmeye başladı.

Hâlâ kendimi kalbimden bıçaklanmış ve kan kaybından ölme tehlikesiyle karşı karşıyaymışım gibi hissediyordum ama en azından düşünebiliyordum. Geri dönüp Grace'i kontrol etmem gerekiyordu. Umarım buzu bir süre daha burnunda tutmuş ve uyumaya devam etmiştir.

Mantıklı tarafım geri dönüp panik geri çekilince, bir plan yaparak kendimi sakinleştirdim. Uyumasına izin verecektim, sonra hazır olur olmaz onu doktora götürecektim. Kontrol edilirken yanında kalacaktım. Daha iyi hissetmesi için neye ihtiyacı varsa alacaktım. Onunla ilgilenebilmek için programımı boşaltacaktım. Ve onu çok kötü incitmediğimi umar ve dua ederdim.

Ve beni affedebileceğini.

Ondan sonra mı? Ne yapacağımı bilmiyordum. Kontrolümü kaybedip onu incittiğim gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı.

Adımlarımı hızlandırdım, aniden geri dönmek için endişelendim. İçgüdülerime bir şey battı, içimi bir aciliyet duygusu doldurdu. Bu panikten farklıydı. O, yaklaşmakta olan felakete dair belirsiz bir duyguydu, güçlü olmasına rağmen tanımlayamadığım bir histi. Bu farklıydı.

Sonra havada duman kokusu aldığımı fark ettim.

Koşmaya başladım ve Grace'in sokağının köşesini döndüm. Şafak öncesi gökyüzüne siyah bir duman sütunu yükseldi.

Grace'in evi yanıyordu.

ASHER

M Evine doğru koşarken ayaklarım kaldırıma vuruyordu. Beynimde panik havası yoktu. Eğitimim oradaydı. Her şey açıktı. Evine koşmak için gereken saniyeler içinde, neye bağlı olarak ne yapmam gerektiğini çoktan gözümde canlandırmıştım.

Oraya gittiğimde ne bulduğumu. Tek bir amacım vardı.

Kurtar onu.

Yaklaştığımda yavaşladım ve ön tarafı hızlıca gözden geçirdim. Grace yoktu. Ama bir sürü duman vardı.

Evinin yarısı hâlâ bitmemişti. Duman dedektörleri çalışıyor muydu? Yeterince var mıydı? Yatak odasında bir tane gördüğümü hatırlamıyorum. Dışarı çıkmaya fırsat bulamadan duman onu boğabilirdi.

Telefonum da yanımda değildi. Hay sikeyim.

Ön kapı sıcak değildi ama kapıyı açtığımda dumanlar çıkıyordu. Altına girmek için eğildim. Şimdiye kadar ön odayı doldurmamıştı ama uzun sürmeyecekti. Alçak ışıktaki bulanık bir sıvı gibi tavandan akan puslu griyi seçebiliyordum.

Hiçbir alarm çalmadı. Alevlerin giderek artan gürültüsü dışında ev ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Duman koridoru dolduruyordu. Gözlerim yanıyor ve havadaki dumanın tadını alabiliyordum.

Onu dışarı çıkarmak zorundaydım.

Hızla hareket ederek çömelerek yatak odasına koştum. Kapı kapalıydı ama üstteki çatlaktan içeriye duman sızıyordu.

"Grace!"

Elimin tersiyle kapıyı yokladım ve kapı koluna dokundum. Güzel. İçeride ateş yok. Şükürler olsun.

Ama Grace cevap vermiyordu.

"Grace," diye tekrar seslendim ve kapıyı açtım.

Yatağında uzanmış, başını yastığa dayamıştı. Bir kolu yan tarafa sarkmış, avuç içi yukarı bakıyordu. Ona getirdiğim buz torbası yatağın yanında yerde duruyordu, sanki oraya düşmüş gibiydi. Öksürdüm; duman küçük yatak odasını hızla dolduruyordu.

Hemen yanına koştum, onu battaniyelerden birine sardım ve kollarımı altına soktum. "Grace, tatlım, uyan."

Gözleri kapalı kaldı ama bir şeyler mırıldandı. Hayattaydı ama uyanmaması kötüye işaretti.

Kaybedecek bir saniyem bile olmadan onu kollarıma aldım. Bir nefes aldım, tuttum ve ön kapıya doğru koştum.

Ben dışarı koşarken duman alarmı çalmaya başladı. Sonunda. Onu sokağa doğru koşturdum, kafamda bir sonraki adımlar dönüyordu. 911'i aramam gerekiyordu ama telefonum evin içindeydi. Onu yere bırakıp hala nefes aldığından emin olacaktım. Komşulara koşup yardım çağıracaktım. Grace'in yanına dönüp sağlık görevlileri gelene kadar onunla kalacaktım.

Dikkatlice onu yere yatırdım. "Grace, tatlım, uyanman gerek." Gözlerini açmaya çalışıyormuş gibi çırpındı ve öksürdü. "Ne?" "Kıpırdama. Sadece nefes al."

"Orada her şey yolunda mı?"

Sese doğru baktım. Grace'in komşularından biri ön kapısından dışarı bakıyordu. "911'i arayın. Hemen!" diye bağırdım.

"Aman Tanrım." İçeride kayboldu, kapısı hâlâ açıktı. Bir saniye sonra geri dönmüş, telefonuyla konuşuyordu. Evinden yükselen dumanı izlerken başını yukarı kaldırdı.

"Yardım geliyor." Saçlarını geriye doğru okşadım. Nefes alıyordu ama kafası karışık ve uyanmakta zorlanıyordu. Oksijene ihtiyacı vardı. "Benimle kal."

Panik göğsümde yükselmeye başladı. Çaresizdim. Onu dışarı çıkarmıştım ama başka ne yapabilirdim ki? Kalp masajına ihtiyacı yoktu ama yardıma ihtiyacı vardı. Eğitimimin bir önemi yoktu. Tek yapabileceğim beklemektir.

Hadi, çocuklar. Buraya gelin. Lütfen.

Her saniye bir saat gibi geliyordu, her nefes alışımında zorlanıyordum. Onunla usulca konuştum, saçlarını okşadım, onu uyanık tutmaya çalıştım. Keşke onun için nefes alabilseydim.

"Benimle kal, tatlım. Benimle kal."

"Asher," diye mırıldandı, sonra tekrar öksürdü. "Ne oluyor? Başım çok dönüyor."

"Şşş, iyisin."

Burnunun köprüsü şişmiş ve gözlerinin etrafındaki deri morarmıştı. İki gözünün moraracağını fark etmek içimdeki hastalıklı duyguyu hafifletmedi. Beyin sarsıntısı mı geçirmişti? Bu yüzden kafası karışmış olabilirdi.

Gözlerini morartmıştım, muhtemelen burnunu kırmıştım ve şimdi lanet olası evi ya n ı y o r d u . Hayal meyal, beni tutuklayacak kişinin Jack olup olmayacağını merak ettim. Biri tutuklayacaktı.

Uzaktan tiz siren sesleri geliyordu. Saniyeler içinde ses büyüdü. Önce ambulans geldi ve önümüzde hızla durdu. Motor onu takip etti, ışıkları yanıp sönüyordu.

Birdenbire her yerde insanlar vardı. Sağlık görevlileri. İtfaiyeciler eve koşuyordu. Tüm sokakta bir hareketlilik vardı. Sağlık görevlileri Grace'le ilgilenirken ben çaresizce izledim. Sorular sordular, cevap vermeye çalıştım ama düşünmek zordu.

"Nasıl başladığını bilmiyorum," dediğimi duydum. "Dışarıda yürüyordum. Geri döndüm ve duman gördüm."

Levi koşarak geçti. Ya da belki Logan'dı. O karmaşada onları ayırt edemedim.

Sağlık görevlileri Grace'i sedyeye yatırdı. Yüzünde oksijen maskesi vardı ama gözleri açıktı. Konuşmaya çalışıyordu ama ne söylemek istediğini bilmiyordum.

Bir el omzuma dokundu ve irkildim.

"Oha, evlat." Şef Stanley elini üzerimden çekmedi. "İyi misin? İçeride miydin?" "Onu çıkarmak için içeri girdim."

"Sana bir bakmamıza izin vermelisin."

"Ben iyiyim. Grace'in yardıma ihtiyacı var."

"Anlıyor." Sırtımı sıvazladı ve başka biriyle konuştu, ancak sözleri

Kayıt. "Onunla hastaneye git. İyi iş çıkardın Asher. Şimdiden daha iyi görünüyor."

İyi bir şey mi yaptın? Ben iyi bir şey yapmadım. Ona zarar verdim ve sonra onu yalnız bıraktım. Ölebilirdi. Onu zamanında dışarı çıkarmıştım ama kahramanca bir şey yapmamıştım.

Birinin kurtarılmaya ihtiyacı olması onun suçuysa hiç kimse kahraman değildir.

GRACE

Mu testlerin hepsi iyi çıkmıştı ama acil servis doktoru gitmeme izin vermeden önce beni en az altı saat gözlem altında tutmak istedi. Baş ağrısı ve biraz öksürük dışında kendimi iyi hissediyordum. Ayrıca bir zamanlar burnumda olan zonklayıcı morluk da vardı, ama bunun hafif duman soluma vakası.

Burnum kırılmamıştı ama berbat görünüyordum. Şişmişti ve iki siyah göze sahip olma yolunda ilerliyordum. Sonunda tuvaleti kullanmama izin verdiklerinde aynaya bakmak gibi bir hata yapmışım. Pişmanlık duydum.

Asher hastane yatağından birkaç adım ötede, katlanır bir sandalyede oturuyordu. Kollarını dizlerine dayamıştı ve gözleri yere sabitlenmişti. Fiziksel olarak incinmiş görünmüyordu ve sağlığıyla ilgili tüm soruları bana yönlendirdi. *Grace'e iyi bak ya da ben iyiyim, Grace'in yardıma ihtiyacı var.* Bir süre için, nasıl söyleyeceğini bildiği tek şey buymuş gibi görünüyordu.

Şimdi gözlerini yere dikmiş, nefes alıp almadığımdan emin olmak istercesine arada bir bana bakıyordu.

Hala tam olarak ne olduğunu anlamamıştım. O gittikten sonra bir süre burnuma buz koydum. Göz kapaklarım ağırlaştı ve sonunda tekrar uyumak için uzandım. Hatırladığım bir sonraki şey, Asher adımı söyleyip onunla kalmamı söylerken evimin dışında yerdeydim. Beni dışarı taşıdığına dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Duman kokladığımı ya da alevlerin sıcaklığını hissettiğimi de hatırlamıyorum.

Eğer o orada olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurum.

Bir ev yangınında ölmemişim ama kardeşleri beni öldürecekti. Geçen hafta tavandaki hasarı onarmak için evin o tarafındaki duman dedektörünü sökmüştüm ve henüz yerine takmamıştım.

Büyük hata.

"Orada iyi misin?" diye sordum. Asher başını kaldırıp bana baktı. "Ben iyiyim. Ya sen?" "Sıkıldım. Ev için endişeleniyorum."

Gözlerini kaçırıldı. "Evet."

Elimi uzattım. "Buraya gel."

Sandalyesini yaklaştırdı ve elimi tuttu. Daha önce fırtınalı olan gözleri şimdi kasırgaya dönmüştü. Beni inciteceğinden korkuyormuş gibi elimi nazıkçe tuttu ve bakışları yüzümden yere doğru kaydı. Gözlerimin içine bakmakta zorlanıyordu.

"Bu senin hatan değil," dedim sessizce. Sadece başını salladı.

"Sen benim hayatımı kurtardın. Eğer orada uyuyor olsaydın, ikimiz de ölebilirdik. Eğer biri hatalıysa

İşte, benim. Duman dedektörünü hemen yerine takmalıydım." "Bu senin

hatan değil," dedi.

"Senin de değil."

Hâlâ başını kaldırıp bana bakmıyordu. "Asher-"

"Aman Tanrım." Cara perdeyi aralayıp odaya daldı, üzerinde bol beyaz bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon vardı, gür saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kendini burada bulduğu için şok olmuş gibi odaya göz gezdirdi, sonra tekrar bana baktı. "Hayır, gerçekten. Aman Tanrım. Kimi öldürmem gerekiyor?"

"Hiç kimse. Bu bir kazaydı." Yüzümü işaret ettim. "Ve neden yangın çıktığını bilmiyorum ama-"

"Ne?" diye çığlık attı. "Gerçekten yangın mı çıktı? Logan'ın yalan söylediğini sanıyordum." "Logan'la mı konuştun?"

"Prens sik kafalı önemli değil. Ne yangını?"

"Evimde yangın çıktı. Asher beni kurtardı."

"Yine mi onun hayatını kurtardın?" Asher'ın üzerine atılarak onu neredeyse sandalyesinden düşürdü ve kollarını boynuna doladı. "Teşekkür ederim. Aman Tanrım, teşekkür ederim. Yemin ederim seni ölene kadar seveceğim. Teşekkür ederim."

Hafifçe dehşete düşmüş görünen adam, beceriksizce onun sırtını sıvazladı. "Bir şey değil.

Sadece... dur." Kadının omuzları hıçkırıklarla sarsıldı.

"Cara, tatlım, sakın ol."

"Özür dilerim." Doğruldu ve parmaklarını gözlerinin altında gezdirdi. "Ama seni yangından o mu çıkardı? Neden Bertha adında bir kaltakla bar kavgasına karışmış gibi görüldüğünü hâlâ anlamıyorum ama hayatta olmana çok sevindim."

Asher'a baktım, bunu tekrar yüksek sesle söylediğimde tokat atmışım gibi irkilmesine neden olacağımı biliyordum. Zaten sağlık görevlilerine, doktora ve bu küçük, perdeli odaya adımını atan her hemşireye siyah gözleri açıklamak zorunda kalmıştım. Tabii ki sormak zorundaydılar ve bunu evde kendimi güvende hissedip hissetmediğim ya da yardıma ihtiyacım olup olmadığıyla ilgili sorularla takip etmek zorundaydılar.

"Onu kabustan uyandırmaya çalıştım ve burnuna bir darbe aldım." Hikâyeyi her anlattığımda, Asher'ın ayağa kalkıp yüzüme dirsek attığını söylemekten kaçınmaya çalışıyordum. *Burnuma* çarpması kulağa daha çok kazara bana çarpması gibi geliyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Ouch."

"Olduğundan daha kötü görünüyor."

"Ee, senin evin mi?" diye sordu, sesi yumuşayarak. "Ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Henüz değil. Neyin başlattığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Muhtemelen bir elektrik yangını," dedi Asher, sesi tuhaf bir şekilde monotonda.

Cara başka bir şey söylemeye başladı ama ona başımı salladım. Bir elektrik yangını Asher'ın ailesini öldürmüştü. Bu boş konuşulacak bir konu değildi.

Neyse ki anlamış görünüyordu. "Vay canına. İyi olmana çok sevindim. Burada ne kadar kalman gerekiyor?"

"Gözlem için birkaç saat daha. Kafamın karışmasına yetecek kadar duman soludum, bu yüzden beni bir süre izlemek zorundalar."

"Seni neden burada tutuyorlar? Bu oda berbat. Gidip bununla ilgilenebilirim."

"Hayır, gerçekten, ben iyiyim. Sadece biraz daha beklemem gerekiyor. Buradan ne kadar çabuk çıkabilirsem o kadar iyi."

Kollarını kavuşturdu ama bana manzaralı özel bir oda verilmesi konusunda ısrar etmek için acele etmedi. "Pekala,

Belli ki evini ne yapacağımıza karar verene kadar benimle kalacaksın. Ama seni yatak odama en uzak olan misafir odasına yerleştireceğim, böylece ben yokken bir şeyler içtiğin için senden nefret etmeyeceğim."

"Bu çok düşünceli. Ve pratik."

"Teşekkür ederim. Ama hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. "Eve hemen giremeyebiliriz, bu yüzden sana birkaç kıyafet, tuvalet malzemesi ve belki bir gece çantası sipariş edeceğim."

"Senin kıyafetlerini bir iki günlüğüne giyebilirim," dedim. "Yeni bir şeyler almak zorunda değilsin."

"Bunu yapmama izin ver, kendimi işe yarar hissettiriyor." Gözleri parladı. "Aman Tanrım, bu pijama pantolonunun her yerinde şarap kadehleri var. Belli ki bunlara ihtiyacın var. Tanrım, neden buraya aynı gün teslimat alamıyorum?"

O öfkeyle benim için bir şeyler sipariş ederken ben onun gülünçlüğüne gülümsedim. "Belki de şarap kadehiyle uyumlu pijama pantolonlarına ihtiyacımız vardır."

"Ah, ne zamandır birbiriyle uyumlu kıyafetlerimiz olmamıştı." Gözleri Asher'a kaydı ve gülümsemesi soldu. "İyi olduğuna emin misin koca adam?"

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Evet, iyiyim. Grace'in yardıma ihtiyacı vardı, benim değil." Bana endişeli bir bakış attı ve ben de "*Biliyorum*" dedim.

İyi değildi.

GRACE

M

Kalbim küt küt atıyor ve midem ters takla atıyormuş gibi hissediyordum. Henüz evimi görmemiştim ve bu ilk bakıştan korkuyordum.

Asher gözlerini hızlıca kaydırarak bana baktı. Kollarındaki damarlar göze çarpıyordu.

Arabayı sürerken çenesini zorluyordu. O da gergindi ve vücudundaki gerginlik sakinleşmeme yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyordu.

Asher beni bu kadar çabuk çıkardığı için iki gündür hastanedeaydim ve ciğerlerimde kalıcı bir hasar belirtisi yoktu. Yüzümdeki şişlik önemli ölçüde inmişti ama hâlâ bir kavgaya karışmış gibi görünüyordum. Ve kaybetmiş. Bunun bir kaza olduğunu açıklamak zorunda kalmamak için insanlardan uzak durmak istiyordum.

İnsanların yüzlerindeki ifadeyi gördüm ve ne düşündüklerini biliyordum. Asher bir savaşçıydı ve hapiste yatmıştı. Ve şimdi kız arkadaşının iki gözü morarmıştı? *Gerçekten* ne olmuştu?

Dile getirilmeyen soruları beni öfkeliendirdi. Asher'ın nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim.

Yangından beri doğal olmayan bir sessizlik içindeydi. Cara'yla kalıyordum ve iyileşebilmem için birkaç gün izin almıştım - hem o hem de Asher ısrar etmişti. İşlerini yeniden planlamıştı ve geceleri uyumak için büyükanneme gitmesine rağmen zamanının çoğunu benimle geçiriyordu. Ama her şey farklıydı. Bana sarıldı, dokundu, beni rahatlattı. İhtiyacım olan her şeyi almak için zıplıyor, bazen hemşirecilik oynamak için Cara ile yarışlıyordu.

Ama aynı zamanda mesafeli ve çok dikkatliydi. Bana kırılacağımdan korkuyormuş gibi dokunurdu; tereddütlü ve aşırı nazikti.

Beni deli ediyordu.

Yangından beri midemin çukurunda belli belirsiz bir korku hissi oluşuyordu. Asher'ın kafasında o kadar çok şey oluyordu ki bana hiçbirini anlatmıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyor, bana davranış biçiminde hissedebiliyordum. Yardım etmeye çalışıyor ama bir yandan da geri çekiliyordu. Aramıza mesafe koyuyordu. Ve ne söylersem söyleyeyim, onu bu konuda konuşmaya ikna edemiyordum.

Evimin önüne park ettiğinde neredeyse bakmaya korkuyordum. Ama evin önü son derece normal görünüyordu. Yangını kontrol altına almayı ve tüm binaya yayılmasını engellemeyi başarmışlardı.

İtfaiye müfettişi yangının gerçekten de elektrik kaynaklı olduğunu tespit etmişti. Önceki ev sahibi mutfığa bir priz takmış ve bunu düzgün bir şekilde bağlamamıştı. Kimse bunu bilemezdi. Evi satın almadan önce iyice inceletmişim ama kimse duvarların arkasını göremezdi.

Dışarı çıkıp ön kapıya gittiğimizde Asher hâlâ sessizdi. Derin bir nefes alarak kilidi açtım ve içeri girdim.

Ön taraf dokunulmamış görünüyordu. Ama içi öyle değildi.

Sarı bant evin arka tarafındaki mutfığı kapatmıştı ama arka bahçeyi görebiliyordum. Duvarın büyük bir kısmı yok olmuştu. İtfaiyeciler yangını kontrol altına almadan önce yayılan yanık izleri yangının izlediği yolu gösteriyordu. Duman ve kül kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu.

Yaptığım onca iş. Çoğu mahvoldu.

"Eh," dedim, içeriye doğru birkaç deneme adımı atarak. "En azından mutfığı henüz yenilememiştim." Asher benim ciddiyetsizlik girişimime gülmedi.

Evin içinde dolaşıp diğer odaları kontrol ettik. Her yer duman kokuyordu ama en kötü hasar mutfak ve çevresiyle sınırlıydı. Yatak odaları iyiydi, ancak kokuyu çıkarmak için ne gerekeceğini bilmiyordum. Astar ve duvarlarda yeni boya kesinlikle. Belki yeni döşeme, ama parkelerin sadece temizlenebileceğini umuyordum. Hepsi orijinaldi. Onları kaybetmek çok yazık olurdu.

Her şeyi gördükten sonra ön odaya geri döndüm. Yıkamada kokuyu giderebileceğimi umarak birkaç giysi aldım ama şimdilik diğer her şeyi bıraktım. Neyin kurtarılabilir olduğunu ve neyin değiştirilmesi gerektiğini anlamak için her odayı gözden geçirmeye başlamam gerekecekti. Ama bugün değil.

"Hazır mısın?" Asher sordu.

"Evet." Garip bir şekilde sakinleştiğimi hissederek tekrar etrafıma bakındım. Üzücüydü ama tamir edilebileceğini de biliyordum. Arkadaki büyük delik ve mutfığın tamamen kullanışsız olması dışında, evi satın aldığımda daha kötü durumdaydı. Çok uğraşmam gerekecekti ama en azından yerle bir olmamıştı.

Hâlâ kurtarılabilir.

Midem hâlâ endişeyle çalkalanıyor ve uzuvlarım gergin hissediyordu. Ama beni bu kadar huzursuz eden evim değildi. Asher'dı.

Bizi Cara'nın evine geri götürdü, ama garaj yolunda durduğunda motoru kapatmadı. Vitesi parka aldı ve bekledi.

"İçeri gelmiyor musun?" diye sordum. "Yapmam gereken bazı şeyler var."

"Geri gelip bu gece benimle kalır mısın?" Yumuşak bir sesle sordum.

Cevap vermedi. Vücudu sanki aniden donmuş gibi hareketsiz kaldı.

Midemdeki hastalık hissi yayılırken uzun bir anın geçmesine izin verdim. Bir şeyler çok yanlıştı. "Asher?"

"Hayır."

Bu tek kelime dirseğinin burnuma çarpmasından daha çok canımı yaktı. Çünkü ne anlama geldiğini biliyordum. Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Bana bu geceye hayır demeyecekti, bana her şeye hayır diyecekti. Bize.

"Asher, bunu yapma."

"Yapamam Grace." Sesi o korkunç monotonlukta; bana itiraf pazarlığını kabul edip hapse gireceğini söylediğinde kullandığı sesle aynıydı. Bana her şeyin bittiğini ve onu bırakmam gerektiğini söylediğinde. "Bu iş yürüyecekmiş gibi davranmaya devam edemem. Bu senin için adil değil."

Kucağımda tuttuğum kıyafetleri sıkıca kavradım. "Asher, yapma." "Ne yapmayayım? Sana gerçeği söylemeyeyim mi?"

"Ne gerçeği? Yangın bir kazaydı. Senin hatan değildi. Sadece bu da değil, hayatımı kurtardın. Tekrar söylüyorum. Bunu nasıl çarpıtıp birlikte olamamamız için bir nedene dönüştürebiliyorsun?" "Bugün hiç aynaya baktın mı?"

"Bu da bir kaza."

"Aynen öyle. Kendimi kontrol edemedim ve sana iki mor göz verdim. Daha kötüsünü de yapabilirdim. Sonra seni orada bıraktım, lanet olası yatağın her tarafı kan içindeydi ve evin alevler içindeydi."

"Kanama durmuştu ve sen içeride olsaydın ikimiz de ölebilirdik." "Ya da seni daha hızlı çıkarabilirdim."

"Bu çok saçma."

"Beni dinlemeliydin," dedi, sesi alçaktı. "Ayrılmadan önce sana bunun artık yürümeyeceğini söylemiştim. Gitmeme izin verip hayatına devam etmeliydin. Beni dinlemeliydin."

"Asher-"

"Hayır. Ben sandığın gibi bir adam değilim Grace. Olmaya çalışıyorum ama bu bir yalan. Tek istediğim birinin canını yakmak." Ellerini yumruk yaptı. "İçimdeki şeytanları uzak tutmak için çok uğraşıyorum ama bunu sonsuza dek yapamam. Dışarı çıkacaklar. Bu sefer burnunu kırmadım ama bir dahaki sefere daha kötüsü olabilir. Güvende değilim."

"Bu bir kazaydı."

"Anlamıyorsun. Bunun bir önemi yok. Hayatımızı geri istiyorsun - bir bok parçası seni bir sokağa sürüklemeyi önce planladığımız hayatı. Gerçekten sana o hayatı şimdi verebileceğimi mi düşünüyorsun? Evlenebileceğimizi, her gün işe gidebileceğimizi ve normal, mutlu insanlar gibi yaşayabileceğimizi? Sence çocuk sahibi olabilir miyiz? Tanrım, ben birinin babası olamam."

"Kimse hemen demedi. Hiçbir şey için acelemiz yok; bolca vaktimiz var."

"Kendini kandırıyorsun. Zamana ihtiyacım yok. Kim olduğum gerçeğiyle yüzleşmem gerek, senin de öyle. Ben buna uygun değilim. Seni seviyorum ve hep seveceğim ama seninle evlenemem. Kocan olamam ve çocuklarına babalık yapamam. İstedğin hayat bu, iyi bir adam ve aileyle bir hayat. Ben sana bunu veremem. Sen ne kadar istersen iste, ben o olamam."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve boğazım o kadar düğümlendi ki ağızımdan tek bir kelime bile çıkabileceğinden emin değildim. "Yanılıyorsun."

"Hayır, yapmayacağım. Yapamayacağımı bildiğim halde seni elimde tutmaya çalışmam yanlış olur."

"Yani bu kadar mı?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumu çektim. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, öylece bırakmak mı istiyorsun?"

Gözlerini kapattı. "Bunu daha da zorlaştırma. Lütfen."

"Yapamazsın-"

"Lütfen," dedi tekrar sıkılmış dişlerinin arasından. "Sana söyledim, beni dinlemeliydin. Geri döndüğümde seni hayatım boyunca nefret edeceğim ama sana iyi baktığı için seveceğim biriyle evli bulmalıydım."

"Siktir git Asher," diye tersledim. "Bana anlamadığımı söyleyip duruyorsun ama sen de anlamıyorsun. Başka biri olabileceğini düşünüyorsan hiçbir şey anlamıyorsun demektir. Seni dinlemiş ve yüzüğünü çıkarmış olsaydım bile, devam etmek istesem bile asla bir seçenek değildi. Görmeyi reddettiğin kısım bu. Sana tamam, bitti, seninle işim bitti dersem, dışarı çıkıp başka birini mi bulacaksın? Bundan birkaç yıl sonra, kendini gerçekten başka bir kadınla yaşarken görüyor musun?"

"Hayır."

"Bana bunun tek sebebinin biriyle birlikte olamayacak kadar berbat durumda olman olduğunu söylemeye çalış." "Biriyle birlikte olamayacak kadar berbat durumdayım."

"Ama öyle olmadığına karar versen bile, hiç kimse senin için benim kadar doğru olamaz. Bunu nereden biliyorum biliyor musun? Çünkü hiç kimse benim için senin olduğun gibi doğru kişi olamaz."

"Bu yeterli değil," diye kükredi ve yumruğunu gösterge paneline vurdu. Parmak eklemleri kan içinde kaldı.

Kucağımdaki gömleği çıkarıp kanı sildim ama elini geri çekti. "Kamyonetten in."

"Bana izin ver-"

"Çık şu lanet kamyonndan Grace."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Çantamı ve aldığım küçük giysi yığınınını göğsüme yakın tutarak topladım ve kamyonetten indim. Kapıyı kapatır kapatmaz, beni arkada bırakarak garaj yolundan çıktı.

ASHER

I Grace'i Cara'nın evinde bırakıp kavga aramaya gitti.

Birini incitme ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki artık kontrol edemiyordum. Kim olduğu umurumda değildi. Birini yumruklamam gerekiyordu. Parmak eklemlerim zaten hamdı, ama yumruk

yeterli olmamıştı. İçimde yanan çok fazla acı vardı, bunu dışarı çıkarmam, başka birine yansıtmam gerekiyordu.

Doğruca Timberbeast Tavernası'na gittim. Hafta içi öğleden sonraydı ama orada lanet olası bir Haven bulamazsam, bulana kadar aramaya devam edecektim.

Kamyon Timberbeast'in önündeki park yerinde gümbürdeyerek dururken, kendime o pisliklerin nasıl olsa ödeme yapmaları gerektiğini söyledim. Ben sadece zaten alacaklarını teslim etmek için oradaydım. Zamanı gelmişti.

Kanım kulaklarıma hücum ederken ve görüşüm öfkeyle bulanıklaşırken meyhaneye girdim.

Çoğunlukla boştu. Birkaç barmen öğleden sonra biralarını yudumlarırken, kır saçlı bir barmen beyaz bir havluyla bardakları siliyordu. Gözleri bana dikilmişti, sanki neden burada olduğumu çok iyi biliyordu ve hiçbir şeye katlanmayacaktı.

Neyse ki onun için -ya da belki benim için, ama tam olarak net düşünemiyordum- vurmak istediğim kimse burada değildi. Ben de gittim.

Sadece yarım adım sonrasını düşünüyordum, sanki zihnim şu ana sabitlenmişti ve onun ötesini göremiyordum. Bir sonraki adımda nereye gideceğime dair net bir fikrim olmadan kamyonete bindim, sadece motoru çalıştırdım. Belki de bu, kendimi kaybetmemin gerçek nedenini düşünmemi engellemek için bilinçaltımda yaptığım bir girişimdi. Tekrar hapishanede olmak gibiydi. Onun adını bile düşünemiyordum.

Hayatta kalma moduna geri dönmenin kolaylığı muhtemelen beni alarma geçirmeliydi. Dünyanın geri kalanıyla bağlantım kesilmişti, dokunulmazdım. Boş ve koftu ama alternatifinden daha iyiydi.

Arabayı caddeye sürdüm ve biri önüme çıktı, tam yolun ortasına. Ayağımı frene bastım, lastikler kaldırıma çarparak gıcırdadı ve ona çarpmamak için direksiyonu kırdım.

Kamyon durdu ve kalbim kaburgalarımı parçalayacakmış gibi hissettirdi. Az önce ne olmuştu öyle?

Gavin yolun ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, yüzünde boktan bir sırıtış vardı.

Öfke, yangına benzin dökmek gibi içimde patladı ve kamyondan dışarı fırladım. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Hareket etmedi. "Seni durduruyorum."

"Önüme atladın, seni aptal. Seni öldürebilirdim."

Alay etti, sanki bu hem gülünç hem de eğlenceliymiş gibi. "Bana çarpmayacaktın. Ayrıca, çok sakın bir şekilde yola doğru yürüdüm, atlamadım."

İçeri daldım, gömleğini boğazından yakaladım. İrkilmedi bile. Ona bağırmak istedim. Ona ne kadar aptal olduğunu söylemek için. Onu öldürebilirdim ve eğer öldürseydim kendimle nasıl yaşayabilirdim. Ama tepki vermemesi yelkenlerimi suya indirdi. Hiçbir sorun yokmuş gibi bana baktı.

Gömleğini bıraktım ve düzeltmek için omuzlarını kaydırđı. "İstedğin zaman korkutucu bir orospu çocuğu olabiliyorsun, bunu biliyor musun?"

"Hiçbir şeyden korktuğunu düşünmemiştim."

Bana tekrar sırtıttı.

"İşin bitti mi?"

"Hayır, kardeşim, daha yeni başlıyorum." "Ne ile?"

"Korkunç kışının tekrar hapse girmesini engelliyorum." Omzumu okşadı. "Hadi gidelim."

Kamyonetin yolcu koltuğuna tırmandı. Bir iki saniye ona bakakaldım. Karşı yönden bir araba yaklaştı ve korna çaldı. Sokağın çaprazına park etmiştim. İnleyerek arabaya bindim, vites taktım ve şeridime geri döndüm.

"Önüme bilerek mi atladın?" "Belli ki bilerek yaptım."

Sence ben aptal mıyım?" "Karşıdan gelen trafiğin içine girmek nasıl aptalca olmaz?"

"Hey dostum, Timberbeast'e tek başına uğrayan ben değilim." "Sen bunu nereden biliyorsun? Ve nerede olduğumu nasıl bildin?" "Burası küçük bir kasaba dostum, herkes her şeyi bilir."

Ona ters ters baktım.

"Grace, Bailey alarm sistemini çalıştırdı. Dedi ki, aynen aktarıyorum..." Telefonunu cebinden çıkarmak için durakladı. "Asher az önce Cara'nın evinden çıktı ve ne yapacağından korkuyorum. Birini öldürmek ister gibi görünüyordu ve bu ifadeyi hafifçe kullanmıyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet, dostum. En yakın ben vardım, o yüzden sana yol vereceğimi söyledim."

"Ve senin çözümün de kendini önüme atıp seni neredeyse ezmemi sağlamak mıydı?"

"Acelem vardı dostum, yalan söylemeyeceğim. O tarafa gitme, sola dön."

"Neden?"

"Senin için hayatımı tehlikeye attım, sola dön."

Onu neden dinlediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama döndüm. "Muhtemelen buna pişman olacağım ama beni nereye götürmeye çalışıyorsun?"

"Arena."

Ona delirmiş gibi baktım.

"Hadi ama dostum, sözsüz iletişimi yorumlama konusunda berbatım. Bu bakış ne anlama geliyor? Çünkü kafamda Arena'nın hala orada olmasına şaşırdığın anlamına gelebilir. Ya da belki de hatırlamadığın anlamına geliyordur, ama bu daha az olası görünüyor."

"Hatırlıyorum."

Arena bir yerden ziyade bir şey olarak başlamıştı. Çocukken çok fazla kavga ettiğimizde Gram'ın başvurduğu boks maçlarına bu adı vermiştik.

Büyüdüğümüzde, taş, kağıt, makas oyununun agresif bir versiyonuna dönüşmüştü. Gram'ın öğrenmesini engellemek için de onu gölün yakınındaki bir açıklığa götürdük. O zamana kadar hepimiz

dövüş sanatları. Dövüş yetenekleri olan genç erkeklerin karşı karşıya gelmesi, sekiz ve dokuz yaşındaki çocukların ya da yedi yaşındaki ikizlerin büyük dolgulu boks eldivenleriyle birkaç yumruk atmasından çok daha farklıydı. Ama biz kardeşler arasında ne zaman yeterince büyük bir sorun çıksa, bunu Arena'ya taşırdık.

Artık hiçbirisiyle başa baş mücadele edemezdik. Hayatta olmaz.

"Birinin Haven kardeşleri dövmem için oraya sürüklediğini söylemediğiniz sürece cevabım hayır."

"Bu bir Haven sorunu değil Ash. Bu Bailey'nin işi." "Ne sikimse öyle. Hiçbirinizle bir sorunum yok." "Evet, belki de bizim seninle bir sorunumuz vardır." "Orada kavgaya etmeyeceğim."

Kıkırdadı, tavrı hâlâ tamamen soğukkanlıydı. "Seçme şansın olduğunu düşünmen çok komik."

"Ben gitmiyorum."

"Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmama izin verin." Yüzü bana dönük olacak şekilde koltukta kaydı. "Gidiyoruz. Arabayı sen kullanabilirsin ya da bundan kurtulmaya çalışabilirsin. Ama seni bayıltmam, domuz bağıyla bağlamam, arkaya atmam ve kamyonu kelepçelemem gerekirse, bunu yaparım. İnatçı olduğunu mu sanıyorsun? Ben acımasızım."

Gözleri vahşiydi, bir adamın taklit edemeyeceği türden bir çılgınlık. Şaka yapmıyordu. Başka bir şey söylemeden bizi Arena'ya götürdüm.

Levi ve Logan çoktan oraya varmış, Logan'ın kamyonetinin bagaj kapağında oturuyorlardı. Evan motosikletinin yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Logan'ın yanına park ettim ve indik.

"Lanet olsun." Logan bagaj kapağından atladı ve cebinden cüzdanını çıkardı. Gavin'e bir banknot fırlattı ve yere düştü. "Hiç karşı koymadı mı?"

Gavin onu aldı ve neşeyle cebine soktu. "Çok ikna ediciyim." "Gelip gelmeyeceğime dair bahse mi girdin?"

"Seni buradan tek başıma çıkarıp çıkaramayacağıma dair bahse girmiştik," dedi Gavin. "Kolay para."

Logan beni göstererek, "Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi. "Onun için çalışmasını bile sağladın mı?"

Bu

mu "Burada ne işimiz var?" Parlak güneşin altında gözlerimi kısarak sordum.

"Arena, çalılık çamlarla çevrili düz bir açıklıktaydı. Alçak çalılıklar biraz dolgu vardı. Gerçek bir ring ya da antrenman minderleri kadar değil ama maç kaçınılmaz olarak yere düştüğünde yaralanma ihtimalimizi azaltacak kadar. Yıllar önce söküp toprağa gömdüğümüz düşmüş dallar hâlâ dört köşede duruyor ve derme çatma ringimizin sınırlarını belirliyordu.

"Seni beladan uzak tutuyoruz," dedi Logan.

"Sigortan kısaltmaya devam ediyor." Levi bagaj kapağından atladı. "Bunun olacağını bir süredir biliyorduk. İçini dökmek mi istiyorsun? Bunu burada yapalım, sonunda yine kelepçelenmezsin."

"Hayır."

"Yani şehirde kavga aramaya izin mi vermeliyiz?"

Kollarımı kavuşturdum ama yaptığım şey tam olarak buydu. Hâlâ yapmak istediğim şey. "Ne yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Timberbeast'e gittin, değil mi?" Levi sordu. "Dediğim gibi, dostum, bunun olacağını biliyorduk. Grace'in evindeki yangından beri psikopat gibi davranıyorsun."

"Onun hakkında konuşma."

Levi bana eliyle işaret etti. "İstikrarınız için tam bir onaylama."

Evan birkaç adım daha yaklaştı. "Bir kurt başıboş dolaşmaya başladığında sürü onunla başa çıkmak zorundadır. O pislik Haven'lardan nefret ediyorum ama şimdi böyle peşlerine düşerseniz bir savaş başlatırsınız. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Eldivenleri kim getirdi?" Gavin sordu.

Levi, Logan'ın kamyonetinin kasasındaki spor çantasına uzandı ve önce Gavin'e bir çift parmaksız eldiven, sonra da bana bir tane daha attı.

"Bunu yapmayacağım. Siz anlamıyorsunuz."

Logan, "Yani kendini kaybedip sana zarar vermekte tereddüt etmeyecek adamlarla tek başına kavga etmeye çalışman sorun değil," dedi. "Ama kardeşinle burada dövüşemezsin öyle mi?"

"Hayır."

Gavin eldivenlerinden birinin kayışını ayarlarken, "Dürüst olmak gerekirse, buna antrenman dememeliyiz," dedi. "Çünkü ona gerçekten vuracağım."

Logan güldü.

Evan, Gavin'e şüpheli bir bakış atarak, "Cenazen," dedi.

"Onu götürebilirim," dedi Gavin. "Ve şimdi hepiniz bileceksiniz."

"Gav, sen delisin dostum," dedi Logan. "Ben hâlâ bunu ikiye bir yapmamız gerektiğini söylüyorum." Gavin bana o vahşi ifadeyle baktı. Bu sinir bozucuydu. "Hayır. Ben hallederim."

Logan dirseğiyle beni dürttü. "Yerinde olsam eldivenlerimi giyerdim. O çok ciddi." "Onunla dövüşmeyeceğim."

"Evet, seninle dövüşecek. Sanırım karşılık verip vermemeye sen karar verebilirsin, ama ben verirdim.

O iyi."

"Dur bakalım." Evan elini kaldırdı.

"Kurallar." "Kurallara ihtiyacımız yok," dedi Gavin.

"Her zaman kurallarımız vardır," dedi Levi. "Çıplak muşta yok. Taşaklara ucuz vuruş yok. Nakavt yok.

Sadece başvurular."

Gavin eldivenlerinin uçlarını birbirine vurdu ve ayak parmaklarının üzerinde birkaç kez zıpladı. "Tamam."

Gavin'e baktım. Bunu yapmak istemiyordum. "Hapishanede kaç dövüş kazandığımı hakkında bir fikrin var mı?"

"Kaç tanesi nakavt oldu?" diye sordu.

"Çoğu."

Omuz silkti. "Beni nakavt edemezsin. Bu da demek oluyor ki beni yere sermek zorundasın. Korkutucu görünebilirsin, ağabey, ama pratik yapmıyorsun. Ve ben değilim."

Öfke ve korku içimde baskın olmak için yarışıyordu. Öfke sıcak ve bağımlılık yapıcıydı. Gavin'e kızgın olmasam da, öfkemi dışa vurmanın iyi hissettireceğini biliyordum.

Ama ona yapacaklarımdan korkuyordum. Kontrolümü kaybetmeden bunu yapamayacağımdan korkuyordum.

Hapishanede kazandığım tüm o dövüşlerde, tek bir tanesini bile kendim durdurmamıştım. Her zaman gardiyanlar ya da diğer mahkumlar beni rakibimden çekip almıştı.

Kardeşimle boğuşacak kadar kontrolüm kalmış mıydı? Gözlerimi kırıştırarak Evan'ın eldivenleri ellerime geçirdiğini fark ettim.

"Hadi şu işi bitirelim. Yapacak işlerim var."

Ellerimi geri çektim ve kayışları takmayı bitirdim. Parmaklarımı birkaç kez esnettim. Bunu eldivenle yapmayalı uzun zaman olmuştu.

"Hadi," dedi Gavin.

Diğerleri geri çekildi. Tam olarak işaretlenmiş alanda değildik ama görünüşe göre Gavin

umursamadı. Öne doğru hızlı bir adım attı ve burnuma bir yumruk indirdi.

"Ne oluyor lan?" Kükredim.

"Kahretsin, gerçekten de yapmış," dedi Logan.

Gavin köşe işaretlerini geçerek geri çekildi ve beni takip etmem için işaret etti. "Tamam. Siktir et."

Ona doğru yaklaştım ve bir sağ kroşe attım. Merkez hattını korumak için ellerini kaldırdı ve kaçtı. Saldırıya devam ettim, Arena'nın etrafında onu taciz ettim, geri çekilmesini ve yön değiştirmesini sağladım. Yumruklar atmama rağmen, aslında ona vurmaya çalışmıyordum. Eldiven olsun ya da olmasın, kardeşime yumruk atmayacaktım.

Onun böyle bir kaygısı yoktu. Yumruğu hızlı bir aparkatla çenemin altına indi ve dişlerimin takırdamasına neden oldu.

Kaburgalarımın bir yumruk atarak bana tekrar vurdu. Darbeleri zar zor irkilerek karşıladım. "Tüm yapabildiğin bu mu?" diye sordum.

Gavin gülümsedi.

Başımı korumak için kollarımı kaldırdım ve o bir yumruk daha atmaya çalışırken ileri geri döndüm. Sert vuruyordu, ama buna çok dayanabilirdim. Her zaman bir darbeyi kaldırabilirdim ama hapishane beni sertleştirmişti. Onu daha da yaklaştırdım ve attığı her üç yumruğa yarım güçte bir yumrukla karşılık verdim.

Bir hız ve güç patlamasıyla içeri daldım. Bir kolumu gövdesine doladım ve başımı ona doğru bastırdım. O tepki veremedi ön kalçasına asıldım ve bacaklarımla sertçe vururken onu yukarı çektim. Yere yuvarlandık ama kontrol bendeydi.

Logan yan taraftan Gavin'e talimatlar yağdırdı. Birbirimizi itip çekerken, tutuşlar kazanırken, tutuşları kırarken, sürekli pozisyon değiştirirken homurdandık. Tam üstünlüğü ele geçirdiğimi düşündüğüm anda, beni geri çevirdi. Küçük pislik beni uğraştırıyordu.

Onunla boğuşurken içimde berraklık akmaya başladı. Öfkem çok derindi ama bu ilkel fiziksel hâkimiyet mücadelesi umutsuzca bastırmaya çalıştığım bir ihtiyacı karşılıyordu. Sanki kemiklerim ve kaslarım bunu arzuluyordu. Bunun bana ne yaptığını inkâr ediyordum ama burada, yoncaların ve cızırtılı otların arasında kendimi ona teslim ettim. Beni kontrol etmeye çalışan bir rakibe karşı savaştım.

Ve gerçekten çok iyi hissettirdi.

Gavin haklıydı, ben pratik yapmamıştım, o ise yapmamıştı. Kendimi dizginlemekle öfke arasında gidip geliyor, dövüşürken kendimi tutmaya çalışıyordum. Boğuşmamız uzadıkça, öfkeye daha çok meylettim. Sahip olduğum her şeyi serbest bırakmaya, ne pahasına olursa olsun onu alt etmeye doğru.

Ön kolunu boğazıma doladı, neredeyse beni boğacaktı. Bir an için hiç hava alamadım. Sanki bir şalter atmış gibi, hayatta kalma içgüdüm patladı. Tutuşunu kırdım, ona doğru döndüm ve onu sırtına doğru ittim.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra kendimi onun üstünde buldum, vücut ağırlığım onu aşağıda tutuyordu, yumruğum yüzüne doğru uçuyordu.

Yumruğu geri çektim, burnunu kırmadan önce kendimi durdurdum. Ya da daha kötüsü.

Tereddütümden sonuna kadar yararlandı. Birkaç mükemmel hareketten sonra beni kanla boğdu. Nefes alabiliyordum ama boynuma yaptığı baskıyla bayılmadan önce yaklaşık on saniyem vardı.

Boştaki elimle koluna dokundum ve hemen bıraktı.

Zorlukla nefes alarak sırt üstü döndüm ve bulutsuz mavi gökyüzüne baktım. Dizlerim kan içindeydi ve her tarafım kir ve ter içindeydi. Gavin yanımda nefesini tuttu ve hakkını yemeyelim, böbürlenmedi. Ayağa fırlayıp zaferini kutlamadı.

Biz işleri böyle yapmazdık.

Onun yerine önce o kalktı ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ben ayağa kalktım ve o da kollarını

bana sıkıca sarıldı.

Kaybettiğim için utanç duymadan ona sarıldım. Bugün kaybetmeyi hak etmiştim. Beni buraya getirmekte haklıydılar ve sonuç da olması gerektiği gibi oldu. Evan en iyisini söylemişti. Sürüden biri haydutluk yaptığıında, diğerleri onunla başa çıkmak zorundaydı.

Ailemin başına daha fazla bela açmayacaktım. Şu andan itibaren, kimsenin başına daha fazla bela açmamak için elimden geleni yapacaktım. Yapabileceğim tek şey buydu.

GRACE

I Asher gittikten sonra Cara'yı rahatsız etmedim. Ofisinde kim bilir ne yapmakla meşguldü, ben de kardeşlerine acil durum mesajı göndererek onun serbest olduğunu ve en kötüsünü beklediğimi bildirdim. Arabayla uzaklaşırken gözlerindeki ifade dehşet vericiydi. Çünkü Şimdi, bu her neyse onu atlatması için onlara güvenmek zorundaydım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama gitmesine izin vermeliydim.

-En azından şimdilik. Onu yapabileceğim başka bir şey olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Ayrıca, benden yeni ayrılmıştı. Yine ayrılmıştı. Ve bu konuda oldukça kızgındım. Bu yüzden mutfağa gittim ve kendime bir içki aldım.

Yaklaşık bir saat sonra, ben üç numaralı içkiyi karıştırırken geldi. "Oh kahretsin. Bu iyi bir içki mi yoksa kötü bir içki mi?"

Bardağıma bir damla daha cin ekledim. "Çılgın bir tahminde bulun."

"Çıldırdı, değil mi?" Gözlerini devirdi. "Çıldıracığımı biliyordum. Son birkaç gündür ona nasıl katlanabildin bilmiyorum. Onunla aynı odada beş dakikadan fazla kalmak zorunda kaldığım her an bir Xanax patlatmama ramak kalmıştı."

"Evet, çıldırdı. Asil bir şekilde çıldırdı. Devasa boyutlarda destansı bir çıldırmaydı."

İçini çekti ve kendine bir cin tonik hazırlamaya başladı. "Ondan hoşlanmasaydım bu çok daha kolay olurdu. O zaman sadece ne kadar hıyar olduğundan ve ondan nasıl nefret ettiğimizden bahsedebilirdik."

"Biliyorum."

Bardağına bir dilim ıhlamur attıktan sonra kolunu benimkine doladı. "Hadi gel."

Beni üst kattaki yatak odasına götürdü ve yatağına girip yorganın altına girdik. "Çarşafların tereyağı bulutları gibi." Kumaşı yanağıma sürttüm.

"Kim demiş para mutluluğu satın alamaz diye?"

"Değil mi? Tanrım, erkeklerin bu yataktan çıkmasını nasıl sağlıyorsun? Bu şeylerin içinde çıplak olsaydım, asla kalkamazdım."

"Şaşıracaksın." Bir yudum aldı ve içkisini bıraktı. "*Sulandırılmış bir votka kulübünde bebek bakıcılığı* yapmaktan, *bir kardeşlik partisinde bayılmaya* kadar bir ölçekte, ne kadar sarhoşsun?"

Bardağıma kaldırdım. "Bunu bitirdiğimde *kesinlikle telefonumu elimden almış* olacağım." "Bildiğim iyi oldu. Telefonun nerede?"

"Alt katta."

"Not edildi. Ne oldu peki?"

Gözlerimden anında yaşlar aktı. "Benden ayrıldı. Yine." "Ne?"

"Hasara bakmak için eve gittik ve buraya döndüğümüzde gitmesi gerektiğini söyledi. Bu yüzden

Geri gelip bu gece burada benimle kalıp kalmayacağını sordum. Bana hayır dedi." Burnumu çektim ve gözlerimi silmeye çalıştım. Cara ustalıklı içkimi aldı.

"Sonra gerçeklerle yüzleşmem gerektiğini söyledi. O bunu yapamaz. Bir koca ya da birinin babası olamaz." "Bu tavırla olmaz, olamaz."

"Onarılamayacak kadar kırıldığına o kadar inanmış ki."

"Neden?" Başını öne eğdi. "Temel bilgileri biliyorum. Sana tecavüz etmeye çalışan bir adamı öldürdü ve bunun için hapse girdi. Bunlar ağır şeyler. Ama burada başka bir şeyler döndüğünü düşünmeden edemiyorum."

"Biliyorum. Eve alıştığında daha iyi olacağını düşünmüştüm. Yemin ederim, mahkumların hayatlarına geri dönmeleri hakkında yazılmış her şeyi okudum ve hiçbirini beni bunun gerçekten nasıl bir şey olacağına hazırlamadı."

"Onun benden daha fazla terapiye ihtiyacı var. Onunla bu konuda konuştun mu?" "Evet, ama o çok şüpheli. Ve inatçı."

"İnatçı bir Bailey mi? Söylememiştin."

"Tanrım, biliyorum. Bu çocuklar genetik."

Yastığını düzeltti. "Dürüst bir soru. Onunla yeniden birlikte olman gerektiğinden emin misin? Onunla tanışana kadar tanıdığım en inatçı insan olduğunu düşünüyordum. Ve şimdi bu bir toss-up. DNA'larınızın karışmasına izin verilirse neler olabileceğinden korkuyorum."

"Beni güldürmeye çalışmayı bırak." "Tamamen ciddiğim."

Yatak başlığına yaslandım. "Onu seviyorum, Cara. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor." "Sevdiğini biliyorum, boo."

"Ama eskiden çok kolaydı. Küçük bir çocukken, sanki her zaman en iyi arkadaşmışız gibiydi. Bunu hiç sorgulamadım. Büyüdüğümüzde ve birbirimizden uzaklaşmaya başladığımızda, bu çok yanlış geldi. Beni sevdiğini söylediği geceye kadar nedenini anlamamıştım. Sonra sanki her şey yerli yerine oturdu. Mutlu bir şekilde çıkıyorduk ve o evlenme teklif etmeden önce bile evleneceğimizi biliyordum. Ve her saniyemiz mükemmel değildi. Herkes gibi bizim de küçük tartışmalarımız oldu. Ama her şey kolaydı. Basitti."

"Ve şimdi zor."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Onları durdurmaya zahmet etmedim. "Çok zor. Eve geldiğinden beri her gün toprak için savaşmak zorunda kalmışım gibi hissediyorum. Yoruldum, Cara."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Haklısın, ondan nefret etseydik bu daha kolay olurdu. Tanıştığım ve pisliğin teki olduğu ortaya çıkan bir adam olsaydı."

"Dışarıdaki sakinliğimin size yanlış bir izlenim vermesine izin vermeyin. Şu anda ona çok kızgıyım." "Bunu bildiğim iyi oldu. Endişelenmeye başlamıştım."

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onu neden beklediğini anlıyorum. Sizi daha önce tanısaydım, birlikte görseydim anlayacağımı söylediğinde haklıydın. Çünkü sana söylüyorum, eskiden tüm bu ruh eşi olayının duygusal bir saçmalık olduğunu düşünürdüm. Saf kızların kendilerini yalnız hissetmemek için anlattıkları büyüleyici bir peri masalı. *Ben ruh eşimi bekliyorum.*" Gözlerini devirdi.

Gözyaşlarımın arasından usulca güldüm.

"Ama bence siz ikiniz için bu gerçek. Siz aslında ruh eşisiniz. Ve şu anda mutlu bir evliliğinizin ve bebeklerinizin olmaması büyük bir trajediden başka bir şey değil."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm. "Daha kaç kere

"Ciddi olduğunu o kalın kafama sokmadan önce benden ayrılacak mısın?"

"Sorun şu ki, bunu doğru nedenlerle yapmıyor. Yeni eski mahkûm kişiliğine uygun bir sabıka kaydı olan dövme bir motorcu kız bulmak isteseydi, bu bir şey olurdu. Ve onu öldürmem için bir sebep olurdu. Ama o da seni en az senin onu sevdiğin kadar seviyor."

"Neden benim için en iyisini bildiğini düşünüyor?" "Çünkü o bir erkek."

Yanaklarımı sildim. "Bundan çok yorulдум. O yanılıyor."

"Tamam, kızma ya da daha fazla ağlama çünkü bunu söylediğim için zaten kötü hissediyorum, ama sanırım yapmazsam boktan bir arkadaş olurum." Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ya haksız değilse?"

"Hangi konuda yanılmadım? Az önce ruh eşi olduğumuzu söyledin."

"Evet, mükemmel bir dünyada sen uzun zaman önce Grace Bailey olurdun. Ama o hala eski Asher olurdu. Gerçek şu ki, değil. Her türlü boku yemiş durumda ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kardeşleri de biliyor. Son zamanlarda hepimiz onu bir şahin gibi izliyoruz, kendini yok etmesini bekliyoruz. Eğer bunu kontrol altına alamazsa, belki de haklıdır. Belki de bir koca ve baba olmamalı."

Uzaklara bakarak alt dudağımı çiğnedim.

"Bunun doğru olmasını en az senin kadar ben de istemiyorum. Onu ne kadar çok istediğini biliyorum ve ona sahip olmanı ben de o kadar çok istiyorum. Ama ya senin için iyi olmayan bir şeyi o kadar uzun zamandır istiyorsan ve artık sorgulamıyorsan?"

Bir topa dönüşüp parçalanacak gibi hissettim. Onun haklı olmasını istemiyordum. Ama haklı olabileceğini biliyordum. Ve bundan nefret ettim.

"Belki de onu ilk seferinde dinlemeliydim," dedim, sesim aldatıcı bir şekilde sessizdi, göğsümü tırmalayan keder seliyle tam bir tezat oluştuyordu. "Bana her şeyin bittiğini söyledi ama ben dinlemeyi reddettim. O zaman kabul etseydim, bunların hiçbirisi olmazdı. En kötüsü uzun zaman önce bitmiş olurdu."

Kalbimi ikinci kez kırmak zorunda kalmazdı.

GRACE

T Sokağıma döndüğümde arabamın kliması kavurucu yaz sıcakını ancak kesmeye başlamıştı. Dünden sonra biraz fazla akşamdan kalmaydım. Cara ve ben onun yatağında kalmıştık ama akşam yemeğine doğru şişeleri getirmişti.

İçkileri daha kolay karıştırmak için üst kata çıktık. Saatler sonra, ikimiz de kıyafetlerimizin içinde, onun yorganının üstüne yayılmış bir şekilde uyuyakalmıştık.

Artık sıcaktan ve susuzluktan bunalmıştım ama yeniden inşa etmeye başlayabilmek için evimden geriye kalanları kurtarmaya yönelik yavaş süreci başlatmaya kararlıyım.

Biz genel bir terim. Çatıyı ve dış duvarı yeniden yapmak için bir müteahhit tutmam gerekecek olsa da, çoğunlukla ben olacağımı tahmin ediyorum. Sigorta yardımcı olacaktı ama bu çok fazla iş demektir. Ve çok fazla para.

Evimin önüne yanaştım ve içimde umut ve kızgınlık karışımı bir his belirdi. Asher'ın kamyoneti dışarıda park halindeydi.

Onun burada ne işi vardı?

Şu anda onu görmek istemiyordum. Yaralarım hâlâ çok tazeydi. Acı çekiyordum, hamdım ve ihtiyacım olan son şey bunun ne kadar acı verdiğinin yüz yüze hatırlatılmasıydı. Muhtemelen arkamı dönüp gitmeliydim. Ama bunun yerine içeri girdim.

Onu mutfakın yanında, yanmış yıkıntıları karıştırırken buldum. "Ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurdu. "İşleri yoluna koymaya yardım edeyim diye düşündüm." "Neden?"

"Çünkü bu çok fazla iş ve yardıma ihtiyacınız var."

Belki de minnettar olmalıyım ama adam dün benden ayrılmıştı. Yardıma ihtiyacım olsa bile minnettarlık duyacak durumda değildim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yine de gideceğim. En azından bunu yapabilirim."

Dişlerimi sıktım. Tanrım, çok inatçıydı. "Nedir bu, suçluluk duygunu hafifletmenin bir yolu mu? Hâlâ bunun bir şekilde senin hatan olduğuna inanıyorsun, bu yüzden temizliğe yardım edersen her şey daha iyi olacak mı?"

Cevap vermedi. Sadece bana baktı. Bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Yardıma ihtiyacım yok. Evine git."

Ona tokat atmışım gibi irkildi. "Grace-" "Hayır."

Sana ihtiyacım yok."

"Bırak yardım edeyim."

Gözlerindeki acı benimkini yansıtıyordu. Bu ikimizi de öldürüyordu ve beni öfkelen diriyordu. Ve patladım.

"Seni tam yedi yıl bekledim." Az önce söyledikleriyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum ama kelimeler yine de yuvarlandı. "Ve şimdi benim deli ya da aptal olduğumu düşünen herkesin haklı olduğunu anlıyorum. O gün şerifin ofisinde seni dinlemeliydim. Benim için her şeyi ortaya koydun. Bana gerçeği söyledin. Bitmesi gerektiğini söyledin. Ama dinledim mi? Dinlemedim. Topuklarımı kazdım ve kendimi bunun sadece yoldaki bir tümsek olduğuna ikna ettim."

Yutkunmak ve yanaklarımı silmek için durakladım. Net bir şekilde konuşmak zordu ama bu duygu selini durduramıyordum.

"Tahliye gününü hayal ederdim. İşler zorlaştığında ya da seni her zamankinden daha fazla özlediğimde, pencereden dışarı bakar ve hayal ederdim. O büyük kapıyı açarlardı ve sen yürüyerek dışarı çıkardın. Ben de arabamın yanında dururdum, üzerimde beni ilk kez gördüğünde giymek için seçtiğim sevimli bir şey olurdu. Hemen kollarına koşardım, sen de bana sarılırdın ve bir daha asla böyle ayrı kalmak zorunda kalmazdık. Ama bu sadece aptalca bir hayaldi."

"Denedim Grace. Bunu senin için yürütmek istedim ama yapamıyorum." "Denemedin," diye karşılık verdim.

"Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

"Biraz yardım al. Biriyle konuşsan ölür müydün?" Kollarını kavuşturdu ve çenesi gerildi. "Hiç yapmadın."

"Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Belki de yapmalıyız. Berbat durumda olduğumu biliyorum ama sen bunu kabul bile edemiyorsun." "Bu da ne demek şimdi?"

"En son ne zaman tek başına dışarı çıktın?"

Dişlerimi sıktım, her saniye daha da sinirleniyordum. "O kadar da büyük bir mesele değil. İlişkilerimi sabote eden ben değilim."

"Belki de değil, ama bir sorunun olduğunu bile kabul edemezken lanet olası bir terapistle konuşmam için peşime düşme."

"İyi. Terapiye ihtiyacın yok. Ya da belki ikimizin de vardır. Artık umurumda değil. Zaten hayatımda olmak istemiyorsun, o yüzden önemi yok."

"Grace, ben-"

"Hayır. Benden bu kadar. Bittiğini söyledin ve bu sefer seni dinliyorum. Çünkü bunu yapmaya devam edemem." Gerçek yüzüme çarpıyordu. Bu gerçekten böyleydi. Yüzüğünü parmağımdan çıkardım. "Gitmek zorundasın. Bu ev senin sorumluluğunda değil. Ben senin sorumluluğunda değilim. Benimle olamayacak mısın? İyi o zaman. O zaman işimiz bitti."

Koyu renk kaşları çatıldı ve elleri yumruk oldu. Başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırılmış yüzüğe baktı.

Beni incitmişti. Hem de derinden. Bu acıyı bir kenara bıraktım, ruhumun en derin yerinde bir gün bu yarayı iyileştireceğine inandım.

Ve sonra yapmadı. Tekrar yırttı, beni çığ ve kanlar içinde bıraktı.

Ben de yüzüğe baktım, parmaklarımı açtım ve enkazın aydınlatığı yere düşmesini izledim.

Sonra döndüm ve uzaklaştım.

Ağlayamayacak kadar öfkeliydim. Belki de dün gece hüngür hüngür ağlamıştım. Ama kendimi boşlukta, göğsümde bir delik varmış gibi hissederek kasabaya doğru yola çıktım.

Ben de öyle yaptım. Kalbimin eskiden olduğu yeri.

Acı ve keder çok yorucuydu, bu yüzden öfkeye sarıldım. Kendisi tam bir felaketken yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyecek kadar cüretkâr mıydı? Haklıydı, insan içine tek başıma çıkmamıştım. Ama bunu yapabileceğimi kendime ilk ve son kez kanıtlayacaktım. Asher yanıliyordu.

Hırdavatçıya gittim ve girişe en yakın park yerini buldum. Kolayca kaçabileceğim arka alanda oyalanmak yok. Fikrimi değiştirip önce öğle yemeğine ihtiyacım olduğuna karar vermek yok. İçeri girecektim.

Ve sonra korku içeri girdi.

Bir kapının etrafındaki çatlaklardan sızan duman gibi süzülüp gitmedi. İçime öyle sert girdi ki nefesim kesildi.

Ama kazanamayacaktı.

Dişlerimi sıkarak dışarı çıktım ve arabamın kapısını kapattım. Otomatik kapılara doğru yürüdüm, kapılar açılırken yumuşak vızıltılarını duydum.

Yeni kesilmiş odun gibi kokuyordu, çok tanıdık bir koku. Evimi satın aldığımdan beri buraya onlarca kez gelmişim. Genellikle Cara'yla, ama bazen de Asher'ın kardeşlerinden biri ya da ikisiyle. Jack de birkaç kez gelmişti. Her zaman yanımda birini getirmek için bir neden bulurdum.

Bir müşteri ödeme yapıyor, tek kasiyeri meşgul ediyordu. Mağazanın geri kalanı sessiz görünüyordu. Deneyimlerimden, muhtemelen geniş koridorlarda dolaşan, el arabalarını iten, onları aletler, hırdavat ve ev malzemeleriyle dolduran başka müşteriler olduğunu biliyordum.

Bu iyiydi.

Derin bir nefes aldım, zorlukla yutkundum ve yürümeye devam ettim.

Ellerim titriyordu, bu yüzden onları şortumun çok küçük ceplerine soktum. Bir şeyler almak istedim -kendimi ön kapıdan koşarak çıkmamaya zorlamak için- ama aklıma ihtiyacım olan hiçbir şey gelmiyordu. Bu çok saçmaydı, çünkü hemen hemen her şeye ihtiyacım vardı. Yeniden inşa etmem gereken bir evim vardı.

Dolaplar. Belki mutfak vitrinlerine bakabilirim. Ellerimi net bir fotoğraf çekecek kadar sabit tutabilirsem, fikir edinmek için birkaç fotoğraf bile çekebilirdim. Sonra çıkarken birkaç şey alır, alışverişimi yapar ve bunu bir başarı olarak adlandıırırdım.

Bunu yapabilirim.

Tezgâh üstü örneklerle dolu bir koridora yöneldim. Kalbim çok hızlı atıyor ve ellerim titremeden duramıyordu. Raflar çok yüksekti, tavana kadar uzanıyordu. Duvar gibi.

Bir sokağın duvarları.

Benim-

Nefes nefese kaldım ve karnımı tuttum. Kusacakmışım gibi hissettim. Etrafıma bakındım, kendime nerede olduğumu sıkıca söyledim. Bunların mermer ve granit örnekleri olduğunu, tek bir ampulün kirli ışığıyla yıkanan binaların kenarları olmadığını.

Ama önemli değildi. Savunmasızdım.

Yalnızdım. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ben dışarı fırlarken otomatik kapılar kayarak açıldı. Muhtemelen bir şey çalmış gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Kaçmak zorundaydım, bu duygudan kaçmak zorundaydım. Bu korkudan. Çok yalnızdım.

Arabama bindim, kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Ellerim şiddetle titriyordu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. Az önce ne olmuştu böyle? Neyim vardı benim?

O geceyi hiç düşünmedim. En azından o kısmı. Gerisini görebiliyordum. Polislerin Asher'ı kelepçeleyip götürdükleri anı. Ama ara sokak? Onu engellemişim. O korkunç görüntülerden

kurtulmuştum.

anılar.

Aman Tanrım. Onu engellemiştim. Ama hiçbir şeyden kurtulmamıştım. Hepsi hala oradaydı, içimin derinliklerinde.

Farkına varmak beni korku kadar sert vurdu, göğsümde kopan bir fırtına gibi. Saldırıya uğramıştım ve bununla hiç başa çıkamamıştım.

Nasıl bu kadar uzun süre habersiz kalabildim ve sonra bir anda bu kadar net görebildim?

Bir grup adamın bir ara sokakta bana tecavüz etmekten saniyeler uzakta olduğu gerçeğini görmezden gelmiştim. Diğer her şeyin yanında önemsiz görünüyordu. Asher'ın tutuklanması ve gözaltına alınması. Cinayet suçlamaları. İtiraf pazarlığı. Sekiz yıllık cezası.

Hapishaneye gönderildikten sonra ona odaklanmaya devam ettim. Sonuçta, aslında tecavüze uğramamıştım. O bunun olmasını engellemişti. Acı çeken oydu, ben değil. O parmaklıklar ardında cehennemi yaşıyordu. Ben dışarıdaydım, istediğimi yapmakta özgürdüm. Ben iyiydim.

Ve kendi travmamı görmezden gelmenin milyonlarca yolunu bulmuştum. Üniversiteyi bitirmek. Cara ile arkadaşlığım. İş. Dövüş sanatları eğitimi. Evimin tadilatı. Tığ işi. Başıma gelenlerle yüzleşmeye hiç yer bırakmadan zamanımı tamamen doldurdum.

Hâlâ titreyen sol elimin parmaklarını açarak Asher'ın yüzüğünün olduğu çıplak noktaya baktım. Geride bıraktığı girintiye. Ve tıpkı dün yaptığı gibi gösterge panelini yumruklamak istedim. Çığlık atmak, ağlamak ve dünyaya öfke duymak istedim. Çünkü bunların hiçbiri adil değildi.

Şimdi ona gidebilmeyi diliyordum. Dayanamayacağım bir çaresizlikle beni saran kollarının tesellisini arzuluyordum.

Ama bunu kendime yapamazdım. Bu gece beni rahatlatlsa bile, yarın yine kalbimi kıracaktı. Ve bunu kendime ancak çok fazla yaşatabilirdim. Tamamen parçalanmadan önce ruhumdaki yaranın deşilmesiyle ancak bu kadar çok yaşayabilirdim.

ASHER

P rison beni bölümlere ayırma konusunda uzman yapmıştı. Diğer her şeyi bir kenara bırakarak neredeyse sadece tek bir şeye odaklanabiliyordum. İster işe yaramaz grup terapisi seanslarından biri olsun, ister büyük olasılıkla bahçede sorun çıkarmak için. Diğer her şey bir kenara bırakılmış, beynimde karışamayacağı ayrı bir yere saklanmıştı. Beni zayıflatamazdı.

Grace'le ilişkiimi bitirdikten sonra bu becerimden yararlandım. Onu bir kenara bıraktım ve işime odaklandım.

Ya da denedim. Şimdi berbattım.

Aklımı Bayan Dickerson için inşa ettiğim çitte tutmaya ne kadar çalışsam da, böylece onun zıdır köpeği mahallenin geri kalanını korkutmadan etrafta koşturabilirdi, Grace'i düşünmekten kendimi alamıyordum.

Kendime milyonuncu kez aşırı tepki vermediğimi söyledim. Sakin ve toparlayıcıydım. Artık onu incitmenin ya da yangının stresiyle paniklememiştim. Günler geçmişti. Kafam berraktı. Yapılacak en doğru şey buydu. Yapabileceğim tek şeydi.

Peki neden her şey bu kadar yanlış geliyordu?

Başka bir alternatif yoktu. Her ne kadar ilk seferinde onu terk etmek içimi parçalamış olsa da ve bunu tekrar yapmak içimi parçalıyor olsa da, iyiymişim gibi davranmaya devam edemezdim. İyi değildim.

Bugünlük işimi bitirdim ve Bayan Dickerson'a yarın döneceğimi bildirdim. Bana bir kurabiye ikram etti, dünden sonra bunu kibarca reddetmem gerektiğini biliyordum. Tuzu şekerle karıştırdığından oldukça emindim ve onu incitmemek için aldığım ısıırđı yutmak elimden gelen tek şeydi. Bugün ona sadece aç olmadığımı söyledim.

Kamyonum ön tarafa park edilmişti. Alet kemerimi çıkardım ve yolcu koltuğunun üzerine attım. Bugün hava çok sıcaktı ve saatlerdir güneşin altında çalışıyordum. Suyumun kalanını içtim ve alnımı koluma sildim. Bir duş ve ardından soğuk bir biraya ihtiyacım vardı.

Bir kamyon benimkinin arkasına yanaştı ve park etti. Kim olduğunu gördüğümde neredeyse yüksek sesle inliyordum.

Josiah Haven.

Harika. Bugün tam da ihtiyacım olan şey.

Üzerinde koyu renk bir tişört ve tozlu bir kot pantolonla dışarı çıktı ve sakalında hafif bir talaş serpintisi vardı.

Çenem gerildi. "Ne istiyorsun?" Ellerini

havaya kaldırdı. "Paraya çevirebilir

miyiz?" "Neyiz biz, lanet korsanlar mı?"

"Burada beyaz bayrak sallamaya çalışıyorum, Bailey. Sadece konuşmak istiyorum." "Peki. Ne?"

Derin bir nefes aldı ve birbirimizle konuşurken görülmediğimizden emin olmak ister gibi etrafına bakındı. "Büyükbabanın kamyonu ile ilgili olay çizgiyi aştı. Bunu yapmamalıydık."

Bu sürpriz oldu. Daha önce hiçbir Haven şaka için özür dilememişti, ya da tam tersi. En azından benim hayatımda.

Kaşlarımı çattım ama kısa bir süre başımı salladım. "Tamam."

"Lola'ya sakal takmak ya da Belediye Binası'nın önündeki bayrak direğine Haven bayrağı asmak ya da aklımıza gelen her türlü aptalca şeyi yapmak bir şeydir. Ama Grace haklıydı, bu çok kişiseldi. Bunun için bir savaş başlatmak istemiyorum."

Cevap vermeden önce bir süre tereddüt ettim. Bunun daha fazla tırmanmasını ondan daha fazla istemiyordum. "Ben de istemiyorum."

Elini uzattı ve ben de sıktım.

"Teşekkürler." Kamyonetine geri dönmek için döndü ama durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bu arada, eğer bizim kızımız olsaydı hepimiz aynı şeyi yapardık. Bunun için hapse girmek zorunda kalman çok kötü."

Bu beni gerçekten şaşırttı. "Sağ ol dostum."

Çenesini bana doğru eğdi ve kamyonetine geri bindi. Vay anasını.

Su şişeme baktım. O kadar sert tutmuştum ki, içine bir çentik atmıştım. Öfkemi kontrol altına almam gerekiyordu.

Sanki bu on yılın yetersiz ifadesi değilmiş gibi.

Telefonumu kontrol ettim, aptalca Grace'den bir mesaj gelmesini umuyordum ama gelmeyeceğini biliyordum. Ve bunun tamamen benim hatam olduğunu biliyordum.

İlişkimi bitirdiğimde en azından bir kapanış hissi yaşayacağımı düşünmüştüm. Onu yönlendirmiyordum, olmadığım biri olabileceğime inanmasına izin vermiyordum. Tek yaptığım ona gerçeği söylemekti. Bunun yardımcı olması gerekiyordu.

Ama her zamankinden daha kötü hissediyordum.

Bir mesaj aldım ama Grace'den değildi. Şef Stanley'den geliyordu ve buluşmak için zamanım olup olmadığını soruyordu. Cevap verdim ve bir saat içinde Caboose'da buluşmak için plan yaptık.

Caboose'a girmek, Grace'le karşılaşmadan bu şehirde hiçbir yere gidemeyeceğimi hatırlattı. O burada değildi ama restoran onun anılarıyla doluydu. Bilardo oynamak. Yağlı bar yemeklerini atıştırmak. Arkadaşlarımla ya da kardeşlerimle buluşmak. Burada yüzlerce kez birlikte olmuştuk -hem hapis cezamdan önce hem de sonra- ve şimdi burayı ondan başka hiçbir şeyle ilişkilendiremiyordum.

Tüm kasaba böyleydi. O her yerdedi.

Şef masada iki birayla çoktan gelmişti. Anıların saldırısını, Grace'in üzerimdeki amansız çekimini görmezden gelmeye çalıştım ve ona katıldım.

"Bira için teşekkürler," dedim ve bir yudum aldım.

"Elbette. Benimle buluştuğun için teşekkürler. Nasıl olduğunu görmek istedim." Başka tarafa baktım. Bu çok yüklü bir soruydu.

"Ben iyiyim."

Birkaç saniye beni inceledikten sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. İşler nasıl?" "Yoğun. Kendi başımın çaresine bakıyorum. Yakında ayağa kalkarım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bana Grace'i sormaya bir adım kaldığını hissediyordum, bu yüzden hemen konuyu değiştirmeye çalıştım. "Skylar nasıl?"

"O iyi. Yaklaşık bir ay önce annesinin yanına taşındı." "Öyle mi?"

Onları son zamanlarda gördün mü?"

"Aslında var. Geçen hafta Skylar ile biraz vakit geçirmek için oraya gittim. Güzel bir ziyaret oldu. İkisini de akşam yemeğine götürdüm ki bunu planlamamıştım ama..." Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı.

"Bugünlerde eski sevgilinle iyi geçiniyor musun?"

Boğazından onaylamayan bir ses çıkardı ve birasından bir yudum aldı. "Hem evet hem hayır. Küçük dozlarda iyi gidiyor gibi görünüyoruz ama bundan fazlası bela aramaktır. Skylar'ın hatırına uslu durmak için elimden geleni yapıyorum."

Nedenini bilmiyordum ama birden Şef Stanley'nin sadece kızını mı özlediğini merak ettim. Belki eski karısını da biraz özliyordu.

Bir garson büyük bir soğan halkası sepeti getirdi ve masaya koydu.

"Teşekkürler," dedim.

"Acıkmıştım ve beklemek istemedim, bu yüzden siz gelmeden sipariş verdim," dedi hızlı bir göz kırpmayla. "Şimdi bana gerçekten nasıl olduğunu söyle."

"Sana iyiyim dedim."

"Bu saçmalık." Gülümsedi ama buraya bir gündemle geldiğini ve şimdi de bunun peşini bırakmayacağını söyleyebilirdim. "Olay yerindeydim Asher. Ne olduğunu gördüm ve seni gördüm. O olaydan sonra iyi hissediyorsan, sende bir sorun var demektir."

"Neden? İçeri girdim ve onu dışarı çıkardım. İtfaiyeciler bu tür şeyleri her zaman yapar. Her çağrıya cevap verdiklerinde adamlarınızı bira içmeye götürmezsiniz."

"Eğer kız arkadaşlarını yangından çıkarmış olsalardı yapardım. Ve sonrasında senin gibi görünselerdi."

"Gecenin yarısında ayaktaydım. Yorulmuştum. Ve evet, stresliydim. Yürüyüşe çıkmıştım ve geri döndüğümde evinin arkasından dumanlar yükseliyordu. Çılgıncaydı."

"Peki neden şafaktan önce dışarıda yürüyordunuz?"

Sakinleştim, gözlerinin içine baktım. "Ona bilerek vurmadım. Beni korkutup uyandırdı ve dirseğim burnuna çarptı."

"Biliyorum. Ona vurduğunu ima etmiyordum. Uyurken neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyorum." "Sadece bir kazaydı. Yüzü çok yakındı."

Bir kaşını kaldırdı.

Biramdan bir yudum aldım.

"Bu kasabada laf çabuk yayılır, Asher."

"Evet, farkındayım."

"O halde Grace Miles'ın artık nişan yüzüğü takmadığını bilmem sizi şaşırtmayacaktır."

Dişlerini birbirine geçirdim. "Kusura bakmayın ama Şef, bu bizim işimiz."

"Haklısın. Ve tüm hikayeyi bilmiyorum. Ama gittiğiniz yolu görüyorum ve kendinizi bir yığın pişmanlığa hazırladığınızdan endişelenmeden edemiyorum."

"Her gün pişmanlıkla yaşıyorum."

"Peki neden buna ekleme yapıyorsun? Bakın, buraya sizin için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi söylemeye gelmedim. Ya da en iyisini bildiğimi."

İkinizin sorun yaşamasının sebepleri. Ama seni tanıyorum. Seni doğduğundan beri tanıyorum. Ben de bu yollardan birkaç kez geçtim ve bu arada birkaç ders aldığımı düşünmek istiyorum. Sadece dikkatli ol. Geçmiş görmek güçlü bir şeydir ve geriye dönüp baktığında düzeltilemeyecek hatalar yaptığını fark etmeni istemem."

Şu anda, tüm hayatımın düzeltilemeyecek bir hata olduğunu hissediyordum. "Evet, tamam."

Mesajını anladığımdan emin değilmiş gibi bana baktı ama daha fazla ısrar etmedi. Ve bana söylediklerinde doğruluk payı olduğunu biliyordum. Zaten bir ton pişmanlıkla yaşamak zorundaydım. Ama artık bu konuda yapabileceğim başka bir şey yoktu; bu yükü ve hâlâ peşimi bırakmayan şeytanlarla nasıl yaşayacağımı öğrenmek dışında.

ASHER

A Bir gün daha geçti ve içimdeki boşluk daha da büyüdü.

Bayan Dickerson'ın çitini inşa etmeyi bitirdim, şüpheli görünen bir kurabiye daha yemekten kurtuldum ve spor salonuna gitmeye karar verdim. Bütün gün çok çalıştıktan sonra bile çok enerjim vardı. Birazını yakmam gerekiyordu yoksa bu gece asla uyuyamayacaktım.

İçeri girdiğimde havadaki hafif ter kokusu ve eldivenlerin torbalara çarpma sesi beni karşıladı. Ellerim titredi. Gavin'le boğuştuğumdan beri yanılıp yanılmadığımı merak ediyordum. Olaya kızgın girmiştim ve o boğma hareketi beni kızdırmıştı. Ama kontrolümü kaybetmemiştim. Eğer bu hapishane avlusunda bir kavga olsaydı, biri beni sürükleyip çıkarana kadar suratını yumruklardım. Ama durmuştum.

Arka taraftaki kafesli ringe baktım. Öğrenciler ve antrenörlerin birlikte çalıştığı antrenman minderlerine. Bunu tekrar yapma şansım var mıydı? Belki kontrolü yeniden öğrenebilirdim?

Bedenim bunu arzuluyordu. İrademi bir başkasınıninkiyle karşı karşıya getirmekle ilgili bir şey vardı - bir rakibi yenme mücadelesi. Gavin'le boğuşmak katartik olmuştu. Kaybetmiş olsam da sonrasında kendimi daha iyi hissetmiştim.

Elijah ile çalışmak da iyi hissettirmişti ama farklı bir şekilde. Bildiklerimi aktarmak tatmin ediciydi, özellikle de onun gibi harika bir çocuğa.

İçimdeki karanlığı serbest bırakmaktan çok korkuyordum. Hâlâ da korkuyordum. Ama onu gömmenin işe yaramadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Bunu kabul edebilir miydim? Bir parçam olarak onunla yaşayabilir miydim? Bilmiyordum.

Jack Cordero antrenman minderlerinden birindeydi. Üzerinde gri bir tişört ve şort vardı ve başka bir yetişkinle birlikte çalışmıyordu. Bir çocukla çalışıyordu.

Vay anasını. Bu Elijah'tı.

Jack'in onun formunu düzeltmesini ve ardından kısa bir dizi hareket yaptırmasını izledim. Bitirdiler ve Elijah ayağa fırladı, saçları nemli ve dağınıktı. Jack'e elini uzattı.

Jack onu aldı ve ayağa kalktı, sonra omzunu sıvazladı.

Göğsümü dolduran duygu seline tamamen hazırlıksızdım. Başka tarafa bakarak boğazımı temizledim.

"Hey, Asher." Jack bana doğru geldi ve selamlamak için elini kaldırdı. Elijah ya beni görmemişti ya da görmek istememişti. Soyunma odasında gözden kaybolduğunu gördüm.

"Jack," dedim başımı sallayarak.

"Size rastladığıma sevindim. Elijah ile bu şekilde çalıştığınız için size teşekkür etmem gerekiyor."

"Evet, tabii ki. Önce sana ya da Naomi'ye sormadığım için üzgünüm. Sadece ona birkaç şey gösterebileceğimi düşündüm."

şeyler."

"Sorun değil. Normal şartlar altında Naomi'nin de bilmek isteyeceğini düşünüyorum. Ama belli ki ihtiyacı olan şey buydu."

"Yardımcı olduğunu duyduğuma sevindim." Boynumun arkasını ovuşturdum. "O... onu buraya getirmeni o mu istedi? Yoksa bu senin fikrin miydi?"

"İkisi de, sanırım. Bir akşam yemekte söze girdi ve ona boğuşmayı öğrettiğini söyledi. Hareketleri saymaya ve bize bahsettiğiniz şeyleri anlatmaya başladı. Sanırım o gece bize geçen yıl söylediklerinden daha fazlasını söyledi. Sanki onu tamamen açmışsınız gibiydi. Kızacağımızdan korkuyordu ama kızmadığımızı anlayınca rahatladı. Sonra burada, spor salonunda çalışmamla ilgili bir şeyler söyledi ve içimden bir his bana bir koz verdiğini söyledi. Ben de kabul ettim. Her neyse, umarım sana ayak bağı olmuyorumdur. Sen onun koçuydun ve ben de onun yerini almak istemedim."

"Hayır, hiç de değil. Yaptığına sevindim. Buna ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var." "Teşekkürler, Asher." Elini uzattı ve ben de sıktım. "Minnettarım."

Elijah Jack'in yanına geldi ve ellerini spor şortunun ceplerine soktu. "Merhaba." "Selam koca adam," dedim.

Jack omzuna vurdu. "Gidip çantamı almam gerekiyor. Hemen geliyorum."

Elijah başıyla onayladı. Pek coşkulu değildi ama göz teması kurdu.

"Nasılsın?" diye sordum. "Çok şey öğrendin mi?"

"Evet." Bir an yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "O çocukları yine gördüm." "O küçük pislikleri mi?"

Ağzı bir gülümsemeyle seğirdi. "Evet, onlar."

"Ne oldu?"

"Garipti. Sorun çıkarmaya çalıştılar ama onlardan gerçekten korkmadım. Sadece içlerinden biri yeterince yaklaşırsa ne yapacağımı düşündüm. Sonra hiçbiri yaklaşmadı. Durdular ve gittiler."

"Bunun gibi pislikler zayıfları avlamaya çalışır. Senin öyle olmadığını görebilirler."

Gülümsedi ve gözlerinde parlayan gurur, boğazımın tekrar kalınlaşmasına neden oldu.

"Bana bir şeyler öğrettiğin için teşekkürler. Hâlâ ara sıra gelebilir miyim diye merak ediyordum. Kamyonun üzerinde çalışırken yardıma ihtiyacın olursa falan."

Kahretsin, bu çocuk beni ağlatacaktı. "Evet, dostum. Ne zaman istersen."

"Teşekkürler."

Kolumu uzatarak onu yaklaştırmaya çağırdım. "Buraya gel, ufaklık. Bailey'ler her zaman kucaklaşır."

Bana yandan hızlıca sarılmasını bekliyordum ama kollarını belime doladı. Onu sıktım ve bıraktım. Bana bir kez daha gülümsedi, sonra Jack'i bulmak için koşmaya başladı.

Eve döndüğümde büyükannemi arka verandada, sallanan sandalyesinde otururken buldum. Ellerini sandalyenin kenarlarına dayamış, ayak parmaklarıyla sandalyeyi ileri geri sallıyor, ahşap onun nazik hareketleriyle gıcırdıyordu. Bir şarkı mırıldanıyordu, sayısız kez duyduğum sözsüz bir melodi.

Gözlerini gülümseyerek karşıladı. "Gel otur."

Kendime yemek hazırlamam gerekiyordu ve bir duş da fena fikir değildi. Ama dışarı çıktım ve kendimi onun yanındaki sandalyeye bıraktım.

"Seni rahatsız eden ne, Ayı?"

İlk içgüdüm *hiçbir şey* söylememek ya da *iyiyim* demekti ama ona yalan söyleme zahmetine girmedim. Bunun yerine, ona baktım.

bir süre karanlığa baktı. Tavuk kümesine ve bahçelerine. Arazinin dereye doğru eğimine ve dağın zirvelerine doğru devam eden yoluna. Karanlıkta zar zor görülebilen uzaktaki çamların loş şekillerine.

"Grace'i tekrar incitmek istemedim," dedim sonunda, sesim kısıktı. "Ama ona onunla evlenemeyeceğimi söyledim. Eğer bunu şimdi yapmazsam, sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş olurum."

"Muhtemelen öyle hissettiriyor. Ama gerçekten kaçınılmaz olan pek bir şey yok." "Ölüm ve vergiler gibi mi?"

"Tabii, o da var. Ama aşkın da olduğunu söyleyebilirim."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı. Sadece birini sev ve gerisi kendiliğinden hallolur." Yumuşak bir şekilde güldü. "Asla o kadar kolay değil, Ayı."

"Bizim içindi." "Ta
ki öyle olmayana
kadar."

Sandalyemde kıpırdandım. "Demek istediğim de bu. O zamanlar tek yapmam gereken onu sevmekti. Şimdi ise ne yaparsam yapayım kazanamıyorum. Ya ona tutunuyorum ve benim yüzümden acı çekiyor ya da en azından mutlu olma şansı olsun diye gitmesine izin veriyorum ama onu kaybediyorum."

"Eğer böyle görüyorsanız, öyledir." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, olayları görülebilecekleri tek şekilde gördüğüne ikna olduğun anlamına geliyor. Bana bir şey söyle. Senden bir ağacı tarif etmeni istesem, ne söylerdin?"

"Bilmiyorum. Bir ağacın topraktan çıkan ahşap bir gövdesi vardır. Gövdenin ortasından yayılan dallar vardır, üzerlerinde yapraklar veya iğneler bulunur."

"Eğer bir kartal konuşabilseydi ve ondan bir ağacı tarif etmesini isteseydim, sence ne derdi?" Bir an durakladı. "Bir ağaç yukarıdan bakıldığında yerden görüldüğünden çok daha farklı görünür. Ama onun tarifi sizinkine hiç benzemese bile, ikiniz de yanılmış olmazsınız."

"Bunu farklı bir şekilde görmeye çalıştım. Ama her seferinde *yanıldım*."

Bir an sessiz kaldı, tek ses sandalyesinin altındaki ahşabın gıcirtısıydı. Ritmi rahatlatıcıydı, çocukluğumun derin anılarını hatırlatıyordu. Bunun gibi akşamları onunla arka verandada ay ışığında anlatılan hikayeleri dinleyerek geçirirdik.

"Biliyor musun, büyükbabam ve ben neredeyse evlenmiyorduk." Ona doğru baktım. "Ne?"

"Mm hmm. İyi ki kazananı olmayan durumlara inanmıyordu." "Ne oldu?"

Kucağındaki ellerine baktı. Hâlâ taktığı evlilik yüzüğüne. "Frank Bailey istediği şeyin peşinden gitmekten asla çekinmeyen bir adamdı. Onun bu isteği reddedilemezdi. Çocukken bu yüzden annesini korkuturdu, ama ailesi onu kırmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Ona güçlerini iyilik için kullanmayı öğretmek için ellerinden geleni yaptılar."

"Gerçekten mi? Her zaman çok rahat görünürdü."

"Oh, öyleydi. Arkadaş canlısı ve rahat biriydi. Ama bu kararlı olmadığı anlamına gelmezdi. Bu adam kafasına bir şey koydu mu, tamamdır." Bir an durakladı ve ayak parmaklarıyla sandalyeyi devirdi. "Ve sonra bir gün, Frank Bailey istediği şeyin ben olduğumu kafasına koydu."

Onu hayranlıkla izledim. Büyükbabamla ilgili pek çok hikâye anlatmıştı, özellikle de vefatından sonra. Ama bunu hiç duymamıştım.

"Bu yeterince basit olabilirdi. Bir adam bir kadına aşık olur ve kadın da ona aşık olur. Evlenmek istediklerine karar verirler. Çok kolay. Bu iş böyle yapılır. Ama bir sorun vardı."

"Ne sorunu?"

"Frank Bailey beyaz bir çocuktur. Ve o günlerde beyaz erkekler Kızılderili kızlarla çıkmazdı. Ve kesinlikle onlarla evlenmezlerdi."

"Gerçekten mi? Ailesi seninle birlikte olmasını istemedi mi?"

"Sadece ailesi değildi. İki taraftan da tepki aldık. Bailey'ler Frank'in koyu teni ve uzun siyah saçlarıyla Bayan Emma Luscier ile arkadaşlık etmesinden pek hoşlanmıyorlardı. Benim ailem de kasabada beyaz bir çocukla dolaştığım için bana çok kızgındı."

"Kaç yaşındaydın?"

"On sekiz. Frank on dokuz yaşındaydı. Herkesin canı cehenneme deyip kaçıp gidebilecek yaşıydık."

"Ama sen yapmadın?"

"Ben istedim. Tek çözümüm bu olduğuna emindim. Ailesi beni asla kabul etmeyecekti, benim ailem de onu asla kabul etmeyecekti. Ve Frank Bailey ile evlenmemek benim için bir seçenek olmaktan çıkmıştı. Ne olursa olsun, o adamla evlenecektim."

"Dedemin kararlı biri olduğunu söylediğini sanıyordum."

Ağzı bir gülümsemeyle seğirdi. "İkimizin de içinde vardı ama o sadece benimle evlenmeye kararlı değildi. Benimle tüm kasabanın önünde evlenmeye kararlıydı. Ailelerimiz de dahil olmak üzere herkes bu konuda mutluluktan havalara uçacaktı."

"Yani kaçmayacak mıydı?"

"Kesin bir dille reddetti. Sadece iki seçeneğimiz olduğunu söyledim. Yollarımızı ayırarak ailelerimizi mutlu edebilirdik ki bunu ikimiz de istemiyorduk. Ya da kaçabilir ve her ne olursa olsun sonuçlarıyla başa çıkabilirdik. Muhtemelen her iki aile tarafından da evlatlıktan reddedileceğimizi bildiğimiz için ikimiz de bunu gerçekten istemiyorduk. Bana göre ya ailelerimizi ya da birbirimizi elimizde tutabilirdik ama ikisine birden sahip olamazdık."

"Ama büyükbabam kabul etmedi?"

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle yapmadı. Dünyada onu bir kaya ile sert bir yer arasında kalmışlık hissi kadar kızdırabilecek bir şey var mıydı bilmiyorum. Ailelerimiz ve birbirimiz arasında seçim yapmak zorunda olduğumuzu kabullenmeyi reddetti."

"Peki ne yaptı?"

"Daha iyi bir soru, ne yapmadığı olurdu. Tüm kasabanın görebileceği şekilde bana açıkça kur yaptı. Ama sadece bana değil, aileme de kur yaptı. Bunun bir kısmı bana bir hanımefendi gibi davranarak onlara nasıl bir adam olduğunu göstermekti. Ama bana çiçek gönderdiğinde, anneme de gönderirdi. Babamın ilgisini çeken şeyleri öğrenir ve onlar hakkında her şeyi öğrenirdi, böylece konuşacak bir şeyleri olurdu."

"Sonunda babam ve amcalarımla birlikte avlanmaya ve balık tutmaya gidiyordu. Annemle çay ve kızarmış ekmek paylaşmak için uğruyordu. Frank Bailey sihrini anne ve babam üzerinde de kullandı. Onları orman ve dağlarla ilgili hikayelerle büyüleyerek başladı ve sonunda bunların benim halkımın hikayeleri olduğunu söyledi. Beni tanımaları için evine çay içmeye ya da akşam yemeğine götürdü. Her iki tarafın da diğerini yeni bir ışık altında görmeye ihtiyacı olduğunu sezgisel olarak biliyor gibiydi. Birbirlerini kendileri gibi insan olarak görmeleri gerektiğini."

"Ne kadar sürdü?" "Üç yıl."

"Sen ciddi misin? Evlenmek istediğinizi zaten biliyordunuz ama her iki ailenin de onayını almak için üç yıl mı beklediniz?"

"Evet, öyle yaptık. Üç yıl boyunca, her iki tarafın da kökleşmiş önyargılarını yıktık."

aileler birbirlerine karşı tutuldu. Ve sana şunu söyleyeyim Bear, Frank Bailey ile evlendiğim gün, her dakikanın buna değdiğini biliyordum. Bütün kasaba gelmişti. Düğünü parkta yaptık çünkü tüm konuklarımız için yeterince büyük başka bir yer yoktu. Ve en önde, papaz bize yeminlerimizi ettirirken, annem ve babam onunkilerle yan yana duruyordu. Annelerimiz birlikte ağladı. Babalarımız dostluk içinde el sıkıştı."

Bir nefes üfledim. "Vay canına."

"Frank durumumuzu görmenin başka bir yolu olduğunu biliyordu. Yere çakılıp kalmak yerine bir kartal gibi rüzgârda süzüldü ve aşağıya baktı. Ve işleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды. O kaya ve sert yerden bir çıkış yolu bulmak için. Neden biliyor musunuz?"

"İnatçı olduğu için mi?"

Kıkırdadı. "O öyleydi. Ama hayır. Çünkü aşka inanıyordu. Tanıdığım herkesten daha fazla, sevginin her şeyden daha güçlü olduğuna inanıyordu. Ve Frank beni çok seviyordu. Beni o kadar büyük seviyordu ki, bunun yeterli olacağına inanıyordu."

"Ve haklıydı."

"Öyleydi, ancak yeterince büyük olan sadece onun aşkı değildi. Asıl sihir birlikte olan aşkımızdaydı. Bizi durdurulamaz yapan şey buydu. Kazanamayacağımız bir durumu tersine çevirmemizi sağlayan şey buydu."

"Bu inanılmaz,
büyükanne." "İnanılmaz bir
adamdı."

"Gerçekten öyleydi. Onsuz yaşamak zor olmalı."

"Onu her gün özliyorum. Ama dediğim gibi, sevgisi çok büyüktü. Bana, eve çağrılacağım ve onu tekrar göreceğim güne kadar yetecek kadar sevgi bıraktı."

Göğsümdeki gerginliği hafifletmek için bir nefes daha verdim. Büyükannem sessizleşti, sandalyesi durdu. İçeri girmeye hazırlanıyor olabileceğini düşündüm ama onun yerine konuştu.

"Grace'in sevgisi çok büyük, Ayı. Uzun bir süre boyunca ikinize de yetecek kadar büyüktü." "Ben de onu seviyorum büyükanne. Sorun benim onu sevmemem değil."

"Tabii ki hayır. Onu çocukluğundan beri seviyorsun."

Ellerimi yüzümde gezdirdim. Haksız değildi.

"Sorun şu ki, tüm bu öfke ve acıyı taşıyorsunuz. Yaraların derin ve ilki uzun zaman önce açılmış."

"Biliyorum ama annemi ve babamı kaybetmek herkesi üzdü."

"Evet. Onları kaybetmek hepimizi yaraladı. Ama şimdi daha fazla acınız var ve bu yeni yaralar acı verici. Acı, fiziksel olsun ya da olmasın, dikkatimizi çeker. Çoğu zaman da olması gerektiği gibi. Yanmamak için elimizi alevden uzaklaştırırız ya da vücudumuzun iyileşebilmesi için bir yarayı tedavi ederiz. Ancak bu acı geçmediğinde ve kolayca düzeltebileceğimiz bir şey olmadığında, hayatımıza hükmetmeye başlar. Buna bir de yüksek dozda öfke, özellikle de değiştiremeyeceğiniz şeylere duyduğunuz öfke eklendiğinde, başka bir şeyi nasıl hissedeceğinizi unutmanız işten bile değildir."

"Başka bir şey olduğunu hatırlamak zor."

"Ama var. Grace sana bildiği tek yolu göstermeye çalışıyor. Bu süreçte seni severek. O biraz büyükbabama benziyor. Öfkenizi ve acınızı aşlamayacak bir engel olarak görmüyor, tıpkı onun ebeveynlerimizin önyargılarını kabul etmemiz gereken bir şey olarak görmesi gibi. Ayaklarınız yere basıyor ve ağacın gövdesine bakıyorsunuz. Ama o ağacın üzerinde süzülüyor. İkiniz de aynı şeye bakıyorsunuz ama o sizin görmediğiniz bir yönünü görüyor. Belki de onun gözünden bakmanız gerekiyordur."

"Büyükanne, nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun. Birbirinize olan sevginiz her şeyden daha büyük olsaydı hayatın nasıl olacağını hayal edin. Ne yapardınız? Çünkü sizi temin ederim ki öyle. Sadece gözlerinizi açmanız ve bunu görmeniz gerekiyor."

"Ya bunun için çok geçse?"

"Belki de öyledir. Belki de değildir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Sonra ayağa kalktı, kıyafetlerini düzeltti. Yanımda durup elini omzuma koydu. "İyi geceler, Ayı."

"İyi geceler, büyükanne. Seni seviyorum."

Nazik gülümsemesiyle gözleri kırıştı. "Ben de seni seviyorum."

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar dışarıda, verandada kaldım ve karanlığa baktım. Düşüncelerimle oturdum.

Belki de büyükanne haklıydı. Belki de öfkem ve incinmişliğim olayları net görmemi engelliyordu. Hapishanedeyken Grace'i sonsuza dek kaybettiğime inanmıştım ve eve dönmenin bir parçası da bu kayıpla yaşamayı öğrenmek olacaktı. Onunla birlikte olamayacağıma çoktan ikna olmuşum.

Ve eve döndüğümde, değiştiğim tüm yollarla yüz yüze geldim - hiçbiri daha iyi değildi - ve burada değişen her şeyle. Hiçbiri tekrar bir araya gelebilecekmiş gibi gelmemişi.

Ama bu gerçek miydi, yoksa benim gördüğüm gibi miydi? Grace benim göremediğim neyi gördü?

Birbirimize olan sevgimiz her şeyden daha büyük olsaydı hayat nasıl olurdu? Ve eğer bunun doğru olduğuna inansaydım ne yapardım?

Cüzdanımı ve telefonumu çıkardım. İçine bir avuç kartvizit doldurmuşum. Declan'ınki arkadaydı. Kartviziti çıkardım ve uzun bir süre göz gezdirdim, bu olasılığı kafamda canlandırmaya çalıştım.

Bir daha dövüşmeyeceğime inanmıştım. Antrenman bile yapamazdım. Çok tehlikeliydi.

Ama Elijah'a öğretmişim. Gavin'le boğuşmuşum ve kaybetmeme rağmen kontrolümü kaybetmemişim. Belki de yanılmışım. Declan'ın teklifinin hâlâ geçerli olduğunu biliyordum. Tilikum'dan ayrılabilirdim. Profesyonel olarak dövüşmek için eğitim alabilirdim. Belki çok para kazanırdım. Grace'e hayatına devam etmesi için alan açardım.

Bu gerçek bir seçenek değildi ve bunu biliyordum; bir dövüşçü olamadığım için değil. Kartını tekrar içeri soktum ve gerçekten peşinde olduğum kartı çıkardım.

Grace bana sessizce birkaç terapistin kartvizitini bırakmıştı. Bunlardan biri özellikle geçiş sürecindeki mahkumlarla çalışıyordu. Ofisleri kapalıydı ama bu aramayı sabaha kadar ertelemek istemedim. İnatçı bir aptala dönüp kendimi vazgeçirmeden önce harekete geçmeliydim. Kısa bir mesaj bıraktım ve aramayı sonlandırdım, kontrol duygusunun geri gelmeye başladığını hissettim. Kaybettiğimi fark etmediğim bir kontrol.

Birinin bana yardım edebileceği konusunda hâlâ şüphelerim vardı. Ama gerçek şu ki, denemeyi reddetmek pes etmekten daha iyi değildi.

Ve Bailey'ler pes etmezlerdi.

İnatçı kararlılık içimin derinliklerinden yükseldi. Başından beri oradaydı. Sadece çarpıtılmasına ve yanlış şeylere odaklanmasına izin vermişim. Büyükanne hiçbir şeyin büyükbabamı bir kaya ile sert bir yer arasında kalmak kadar kızdırmadığını söylemişti. Bu duyguyu biliyordum. Bir şeylerin sonunu görmek için o huzursuz dürtü. Her türlü engeli aşmak için. Kazanmak için.

Hapishanedeyken, hayatta kalmak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyleri yapmışım. Ama artık parmaklıklar ardında değildim. İçime kapanmaya ve insanları kendimden uzaklaştırmaya devam edemezdim. Hayatta kalmak için savaşıyordum, çünkü sonuçta gerçekten savaştığım tek kişi kendimdim. Deliriyormuşum gibi hissetmeme şaşmamalı.

Aşkımızın yeterince büyük olduğuna inansaydım ne yapardım?

Derin bir nefes alarak bir telefon görüşmesi daha yapmaya hazırlandım, bu seferki riskliydi. Çok riskli bir işe kalkışıyordum ama bu noktada başka seçeneğim yoktu. Her şeyi yapmalıyordum. Bu

yüzden Cara'nın

numarasını girin ve gönder tuşuna basın.

GRACE

CAra'nın arabası açık otoyoldan aşağı uçtu. Bana nereye gittiğimizi söylememiştii ama bu normaldi. Muhtemelen denemek istediğı yeni bir kaplıcaydı. Aslında, denemek istediğı yeni bir spa olmasını umuyordum. Pantolon giyip evden çıkmam gerekiyorsa, masaj yaptırmak istiyordum.

ve anlaşmanın dışında bir yüz bakımı.

Ayrıca şarap. Bolca şarap.

Geçen hafta çok acı vericiydi. Asher'ın hapis cezasının başlangıcına o kadar benziyordu ki, neredeyse geriye dönüşler yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Onu ilk götürdüklerinde, onu özlemenin verdiği keder keskin ve şiddetliydi. Zamanla hafiflemiş, onunla yaşamak daha kolay hale gelmişti.

Şimdi, mahkeme salonundan elleri kelepçeli olarak çıkarıldığı günkü kadar tazeydi.

Cara spontane bir yolculuğa çıkacağımızı ilk açıkladığında ona hayır demiştim. İzin günümü pijamalarım la abur cubur yiyerek, bulabildiğim en saçma TV programlarını izleyerek ve çok fazla içerek geçirmek istiyordum. Genelde bu tür bir kendi kendine terapiyi desteklerdi. Ama beni duş almaya zorladı, gerçek kıyafetler giydirdi ve arabasına kadar sürükledi.

Bu konuda ne hissettiğime hâlâ karar veremiyordum. Özellikle de şu ana kadar hiç şarap içmediğim için. "Çok kıpır kıpırsın," dedi. "Manikür yaptırınca parmaklarını karıştırmayı bırakacak mısın?"

Ellerimi üç saniye kadar kucağımda sabit tuttum. Parmağım uzun zamandır taktığım yüzük olmadan çıplak ve rahatsız hissediyordu. Yüzüğün olduğu girintiyi ovalamadan duramıyordum.

"Manikürün yardımcı olacağını sanmıyorum. Tırnaklarımla uğraşmıyorum. Ayrıca, neden umursuyorsun ki?" Omuz silkti. "Sadece bir gözlem."

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

"Normalde beni şaşırtmandan hoşlanırım, ama havamda olduğumu sanmıyorum. Bana ne yaptığımızı söylersen bundan çok daha fazla keyif alacağım. Daha açık olmak gerekirse, lezzetli ve yüksek alkollü bir şeyin yakında elimde olacağına dair güvence arıyorum. Son beş gündür çalışmak ve ayık olmak zorundayım. Bunu aştım."

"Merak etme," dedi, ses tonu yatıştırıcıydı. "Ben hallederim."

Başımı koltuğa yasladım. "Sana hırdavatçıya yalnız gitmeye çalıştığımı söylemiş miydin?"

Nefes nefese kaldı. "Hayır. Ne oldu? Yanıldım ve sen tamamen iyi miydin? Çünkü, bilgin olsun, yanılıyor olmaktan ve beni o kadar çok sevdiğini, bensiz hiçbir şey yapmak istemediğini keşfetmekten çok mutlu olurum."

"Ne yazık ki hayır."

"Kahretsín."

"Korkunçtu. Dehşete kapılmışıtm. Nerede olduğumu biliyordum ve bunun mantıklı olmadığını da biliyordum. Ama dükkândan kaçtım ve kendimi arabama kilitledim. Bu ne kadar berbat bir şey?"

İç çekti. "Bebeğim büyüyor ve nevrozlarını keşfediyor."

"Bir terapist aramaya başladım çünkü açıkça buna ihtiyacım var. Tavsiye edebileceğiniz biri var mı?"

"Aman Tanrım, hiç sormayacaksın sanmıştım. Aklımda senin için mükemmel olacağını düşündüğüm üç kişi var.

Özel muayenehane, ama sigorta falan için endişelenme. Ben hallederim."

"Terapimin parasını ödemeyeceksin."

"Evet, öyleyim. Bu işin bu kadar uzaması en az yüzde elli benim hatam. Belki de altmış."

"Cara."

"Tartışmayın. Evini yeniden inşa etmeme ya da sana yeni bir ev almama izin vermiyorsun. Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun. Ver şunu bana."

Başımı salladım. "Çok tuhafsın."

"Biliyorum. Benden neden bu kadar hoşlandığını gerçekten bilmiyorum." "Çünkü sen benim insanımsın."

"Evlenmeli miyiz?" diye sordu bana bakarak. "Ben ciddiym. Bunu hiç düşündün mü? Sana evlilik sözleşmesi bile imzalatmam, ki bu ailemi çıldırtır. Bunu profesyonel sütuna bir onay işareti olarak koy. Seks falan da yapmak zorunda değiliz. Bir keresinde bir kızla denedim ve açıkçası bana hiçbir şey yapmadı. Çok sıkılmışıtm. Ayrıca, yanında beş dakikadan fazla durabildiğim tanıdığım tek kadın sensin. Gram ve Stitch and Bitch hariç. Onlarla birkaç saat geçirebilirim."

"Stitch and Sip."

"Her neyse. Cidden ama. Belki de kendi yüzüklerimizi takmalı ve hayatımızın geri kalanında platonik aynı seks arkadaşı olmalıyız."

"Bu garip bir şekilde cazip. Ama sonra gerçekten evlenmek istediğin bir adamla tanışacaksın ve benden boşanmak zorunda kalacaksın. Kulağa karmaşık geliyor, çünkü evlilik sözleşmesi olmadan kesinlikle her şeyin yarısını alırım."

"Evlenmek istediğim bir adamla tanışmak mı?" Başını arkaya attı ve güldü. "Aman Tanrım, çok tatlısın. Hayır. Öyle bir şey olmayacak. Yine de sık almak için bir hükme ihtiyacımız var. Ama evliliğimiz cinsel olmayacağı için bu bir sorun teşkil etmez."

Asher'la evlenmediğime göre kimseyle evlenmeyeceğim, o zaman neden seninle evlenmeyeyim diyecektim. Ama birdenbire artık komik gelmemeye başladı.

Büyük bir tabelanın yanından geçtik, yazılar göz ucuyla dikkatimi çekti. Bakmak için döndüm ama çok hızlı gidiyorduk.

Yanlış okumuş olmalıyım.

"Cara?" dışında.

"Öyle mi?"

"O tabelada *Islah Tesis*i mi yazıyordu?" "Ne tabelası?"

"Cara."

Omuz silkti. "Bir işaret görmedim."

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum." Sanki yemin ediyormuş gibi elini kaldırdı. "Ben bir işaret görmedim. Yolu izliyordum ve zihnimde lezbiyen olmayan platonik aynı cinsiyetten hayat arkadaşı düğünümüzü planlıyordum. Sence bu davetiye yazmak için çok mu fazla? Ayrıca soyadınızı alabilir miyim?"

Miles ve ben tire yapmak istemiyoruz."

Gözlerimi ona diktim, sonra çevremize bir göz attım. Nereye gittiğimize dikkat etmemiştim. Cara her zaman küçük günlük gezilerle beni şaşırtırdı. Ama bu otoyol garip bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Gözlerini yoldan ayırmadı ve dudaklarını bastırarak kapattı.

Sağda başka bir tabela belirdi. Cara gaza bastı, sanki ben okuyamadan geçip gidecekmiş gibi. Ama artık çok geçti. Haklıydım. *Washington Eyaleti Islah Tesisi* yazıyordu.

Sertçe yutkundum, midemde hastalıklı bir his yayılıyordu. "Neden buradayız?"

Otoyoldan çıkarken tek kelime etmeyi reddetti.

Buraya daha önce de gelmiştim. Uzun zaman olmuştu ama net bir şekilde hatırlıyordum. Asher'ı ziyarete gelmiştim. Geçmiş kontrolünden geçmiş ve izin almıştım. Beni ziyaret alanına almaları için saatlerce bekledim. Sadece Asher'ın ziyaretçi kabul etmediğini söylediler. Dışarı çıkmayacaktı.

Arabayla ziyaretçi otoparkına girdik. Dikenli tellerle kaplı yüksek beton duvar her şeyin üzerinde yükseliyordu. Duvarın üzerinde bir gözetleme kulesi yükseliyor, bu da mekânı daha da sert ve uğursuz hissettiriyordu.

Bu yerden nefret ediyordum. Sadece bakmak bile beni öfkeden hasta ediyordu. Burası onu kaybettiğim yerd. Onu benden aldıkları yer.

"Neden buradayız?" Tekrar sordum, sesim ancak fısıltı halindeydi. Durdu ve pencereden dışarıyı işaret etti. "İşte bu yüzden."

Asher duvarın yanında durmuş, koyu renk bir tişört ve kot pantolon giymişti. Arabaya doğru gelmedi, sadece kalın kollarını iki yana açarak bekledi.

"Git," dedi Cara.

Şaşkınlık içinde arabadan indim. Asher birkaç adım attı ve durdu. "Burada ne işin var?"

Buraya kendi isteğiyle döndüğüne inanamıyordum.

Gözetleme kulesine hızlı bir bakış attı, sanki onu tedirgin etmiş gibiydi. "Bu bir tekrar."

"Ne?"

"Tekrar. Serbest bırakıldığım gün burada değildin ve olmalıydın." Omzunun üzerinden baktı. "Yine de beni içeri almalarını ve sonra tekrar kapıdan çıkarmalarını istemeyeceğim. Eğer gerçekten ihtiyacın varsa deneyebilirim ama yapabilirler mi bilmiyorum. Belli ki geçmiş kontrolünden geçemeyeceğim."

"Hayır, Tanrım, oraya girme."

Ağzının bir köşesi gülümseyerek kalktı. "Güzel. Grace, çok özür dilerim. Deneseydim bunu senin için daha kötü hale getirebileceğimden şüpheliyim. Çok geç olabilir ve eğer öyleyse, bununla nasıl yaşayacağımı bulmam gerekecek. Ama değilse, beni affedebileceğin en ufak bir şans bile varsa, denemek zorundayım."

"Benimle birlikte olamayacağını sanıyordum. Sürekli söylediğin bu değil miydi?"

"Size bir kartalın ağaçları yerdeki bir insandan farklı gördüğünü ama yine de aynı ağaçlar olduğunu söylesem bir anlam ifade eder mi?"

"Büyükanne?"

"Evet."

"Sayılır, ama ne söylemeye çalışıyorsun? Çünkü şu anda sana mı koşsam yoksa arabaya binip gitsem mi bilemiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunun yürümeyeceği konusunda kararlıydın. Peki şimdi ne oldu? Fikrini mi değiştirdin?"

Çenesini ovuşturdu, sonra gözlerine baktı. "Sana orada neler olduğunu anlatmam gerek. Her şeyi."

"Tamam."

"Bu tesise nakledildikten sonraki bir iki gün içinde neden hapis yattığım kulaktan kulağa yayıldı. Bazı mahkumlar arasında bu bana belli bir saygı kazandırdı. Bir tecavüzcüyü durdurmuştum ve diğer suçlular bile tecavüzcülerden nefret etme eğilimindeydi. Ama sadece biriyle uğraşmak isteyen başka mahkumlar da vardı ve beni seçtiler. Yaptığım şeyi yapacak kadar sert olup olmadığımı ya da anlık bir şey olup olmadığını bilmek istiyorlardı."

İçimde bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his vardı. Serbest bırakıldığında neye benzediğini görmüştüm. Dövülmüş eklemler. Gözünün üstünde bir yara.

"Her şey böyle başladı. Erkekler sırf ne yapabileceğimi görmek için bana saldırıyordu. Neredeyse her seferinde kazanacağımı anladıklarında bile bu onları geri çekmedi. Daha da kötüleştirdi. Yenilmesi gereken adam ben oldum. Herkes beni alt etmek istiyordu, çünkü kimse yapamıyordu."

"Aman Tanrım."

"Bu yüzden çok mücadele ettim. Ama mesele şu ki, bunu istemeye başladım. Bunu dört gözle bekliyordum. Biri üzerime atıldığında büyük bir heyecan duyuyordum. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyordum, özellikle de neden hapis yattığımı düşünürsek. Ama o an umurumda değildi. Sanki içimde yaşayan bir iblis vardı ve onu dışarı çıkarmak gerçekten çok iyi hissettiriyordu.

"Sonra birkaç yıl önce yeni bir hücre arkadaşım oldu, Switch diye bilinen bir adam. Uyuşturucu kaçakçılığına bulaşmış bir hackerdı. Onu benim hücre bloğumdaki adamların arasına atmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü bilmiyorum. Sıska bir bilgisayar ineği idi. Onu canlı canlı yiyeceklerdi, bu yüzden ona dokunan olursa benimle uğraşmak zorunda kalacaklarını açıkça belirttim.

"Bu bir yıl kadar işe yaradı. Ama diğer mahkûmlar sürekli benim kazanmamdan bıkmıştı. Dövüşlerime bahis oynamaya başladılar ve bazıları bana karşı bahis oynayıp kaybetmeye devam etti. Bu onları kızdırdı. Benim peşime düşmenin yeterli olmayacağına karar verdiler. Switch'in peşine düştüler." Devam etmeden önce birkaç saniye yere baktı. "Beni tuttular ve izlettiler. Ve onu o kadar kötü dövdüler ki neredeyse ölüyordu."

"Oh, Asher."

"Ondan sonra gerçekten eskisi gibi değildim. Beni gerçekten karanlık bir yere götürdü. Kendimi savunmak yerine kavga çıkarmaya başladım. Cezama daha fazla süre eklemek için bir şeyler yapmayı düşündüm çünkü beni tanıyan insanların neye dönüştüğümü görmelerini istemiyordum. Bir canavara dönüşmüştüm."

"Sen bir canavar değilsin."

"Bu tartışılabilir. Eve gelip herkese yumruk atmaya başlamadım. Ama bazı şeyler başka şekillerde ortaya çıkmaya başladı."

Başımı salladım. "Kabuslar."

"Evet. Ve görünüşe göre panik atak. Birkaç gün önce bir terapistle randevum vardı ve yaşadığım her şeyi bu kadar iyi anlatması ürkütücüydü. İzlenmediğim halde izlendiğim hissi, hepsi."

"Terapiye mi gittin?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Evet. Denememek bile aptallıktı." "Ben de bir terapist aramaya başladım."

Bana yine o yarım gülümsemesiyle baktı. "Biz bir çift değil miyiz?" Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Orada olan her şeyi bilmeni istemedim çünkü benim bilmem yeterince kötüydü." Parmaklarını esnetti. "Ellerim bir kemiği kırmanın ve bir adamı bayıltmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyor. Birlikte yaşamak zorunda olduğum bir sürü boktan şey var ve bu parçamın var olduğunu bilmeni istemedim. Sanırım içten içe, eski Asher'ı hatırlayıp hayatına devam edebileceğini ve ben de eski Asher'mışım gibi davranabileceğini düşündüm."

başka biri."

"İşler o şekilde yürümüyor."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Sensiz yaşamamanın yanlışlığı beni öldürüyor. Sanırım ikimizi de öldürüyor. Gerçekten doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Ama yanlışmışım. Çok yanlışmışım ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

"Tutuklandığım geceden beri bizim için savaşıyorsun. Ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Senin yanında savaşmalıydım. Seni asla terk etmemeliydim. Senin bana inandığın gibi ben de sana inanmalıydım. Bize inanmalıydım. Bunu yapmadığım için çok üzgünüm."

Gözlerim yaşardı ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Grace, mahvoldum ve kırıldım ve yalan söyleyemem, çok korkuyorum. Hayatını mahvedeceğimden ve bir gün geriye dönüp baktığında keşke eve hiç gelmeseydim diyeceğinden korkuyorum. Ama ben seni seviyorum. Seni vücudumdaki her molekülle ve ruhumun her zerresiyle seviyorum ve ölene kadar da seveceğim.

"Burada karşınızda özgürlüğü, geleceği ve tüm planları elinden alınmış bir adam olarak duruyorum. Tüm bu deneyim beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Ama asla alamayacakları bir şey vardı ve size vermek için elimde kalan tek şey o. Aşkım. Yeterli mi bilmiyorum -yaptıklarımın sonra herhangi bir şey yeterli olabilir mi bilmiyorum- ama bana sahip olursan, senindir."

Dudağım titredi ve ağzımdan tek kelime çıkmadan önce bir saniye düşündüm. "Asher, senden istediğim tek şey bu."

Kaşları çatıldı ve kollarını geçici olarak iki yana doğru kaldırdı.

Hiç tereddüt etmedim. Ona doğru koştum ve zıpladım, kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımı beline doladım. Bana sıkıca sarıldı, beni kendine doğru çekti.

"Bir daha asla yalnız savaşmak zorunda kalmayacaksın," diye mırıldandı boynuma karşı. "Her zaman seninle olacağım. Yemin ederim. Seni asla terk etmeyeceğim. Beni duyuyor musun? Söz veriyorum."

Cevap verecek kadar uzun süre hıçkırmayı durdurmak zordu.

"Seni duyuyorum." "Çok üzgünüm. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Beni uzun süre tuttu ve sonunda yere kaymama izin verdi. Yüzümü nazikçe kavrayarak beni yavaş ve derin bir şekilde öptü. Kuşkusuz gardiyanlar tarafından izleniyorduk ama umurumda değildi. Bu istediğim, özlediğim andı.

İkimizin de iyileşmesi gereken çok şey vardı. Ama birbirimizin sevgisiyle sarmalandığımızda yüzleşemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Buna ruhumun derinliklerine kadar inanıyordum. Asher ve ben birbirimize aittik.

Hafifçe geri çekildi ve alnımdan öptü.

Yüzünün kenarlarına dokunmak için uzandım ve koyu kahverengi gözlerine baktım. "Evine hoş geldin, Asher."

ASHER

GRace parmağını ağzımın üzerinde gezdirdi. "Eğer bu işi başaracaksan yüzündeki o gülümsemeyi silmen gerekecek."

Haklıydı ama durmak zordu. "Biliyorum, biliyorum. Ciddi olacağım."
"Güzel."

"Peki ya sen? Bu aramayı yapabileceğinden ve ikna edici olabileceğinden emin misin?" "Beni ne sanıyorsun, amatör mü? Bu iş bende."

Onu öpmek için yakınına eğildim. "Tabii ki istiyorsun."

Spor salonunun lobisinde bekledik, ikimiz de antrenmanlarımızdan dolayı terlemiştik. Son bir saatimi Jack ile antrenman yaparak geçirmiştik. Yirmi beş yaş daha genç olabilirdim ama adam tam bir canavardı. Harika bir antrenman partneri olmuştu, özellikle de içgüdüleri çok iyi olduğu için. Çok sinirlendiğimi ve birkaç dakika uzaklaşmam gerektiğini anlayabiliyordu.

Terapistim tekrar antrenmanlara başlamam için beni çok zorladı. Grace de öyle. Gram bile bana sineye çekmemi ve eldivenlerimi tekrar takmamı söylemişti. Ben de buranın baş antrenörü Mark'la konuştum ve birkaç özel antrenörlük seansı ayarladım. O zamandan beri haftada bir kez onunla çalışıyor, arada da Jack ya da kardeşlerimle antrenman yapıyordum.

Jack ve ben de sırayla Elijah ile çalıştık. Artık burada bir çocuk programı yoktu, ama eğitimini gerçekten benimsemişti ve devam etmek istiyordu. Çok iyiye gidiyordu ve artık ona zorbalık etmeye çalışan küçük pisliklerle başı dertte değildi.

Şeytanlarımı gömmeme gerek olmadığı ortaya çıktı. Onları kontrol etmem gerekiyormuş. Tekrar antrenman yapmak ve Elijah ile çalışmak bana iyi geldi. Gerçekten iyi geldi.

Gavin'i birkaç kez pes ettirmek de fena olmamıştı. Beni bir kez yenmişti ama bunu yanına bırakmayacaktım.

Hiçbirinin bir şey yapmasına izin vermiyordum.

Eve döndüğümünden beri kardeşlerim hapishanede geçirdiğim zaman hakkında benimle acımasızca dalga geçtiler. İçinde dosyalar ya da sahte hapishane incikleri yapmak için malzemeler olan sayamayacağım kadar çok şey bulmuştum. Komik olduğunu kabul edebilirdim. Her seferinde güldüm.

Ama ben de cevap vermek zorundaydım.

"Jack orada ne yapıyor?" diye sordum. "Tıraş falan mı oluyor?"

Grace soyunma odalarına doğru baktı. "Bilmiyorum. Eminim yakında çıkacaktır."

Mark ön tarafa geldi. Ellili yaşlarındaydı ve yıllar önce buraya gelmeye başladığımdan beri bu spor salonunun sahibiydi. Her eğitilmiş dövüşçü gibi o da zayıf ve formdaydı.

"Orada iyi görünüyordun," dedi. "Yeteneklerin hızla geri geliyor."

"Sağ ol dostum. Bazı kötü alışkanlıklar edindim ama bunların üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Evet, içinde daha önce olmayan bir kavgacı var. Ama endişelenme. Odaklanmış beceri pratiği bunu senden çıkaracaktır. Şimdiden fark yaratmaya başladı bile."

"Teşekkürler."

"Dinle, seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. İlgin çeker mi bilmiyorum ama çocuklarla da çalışabilecek başka bir koç anyordum. Seni Elijah ile gördüm ve onunla çok iyi anlaşıyorsun. Spor salonuna döneli kısa bir süre olduğunu ve antrenörlük sertifikası alman gerektiğini biliyorum. Ama ilgileniyorsan bunu gerçekleştirebiliriz."

"Koçluk mu?" Başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden sordum. Aslında bunu bir kereden fazla düşünmüştüm.

Koçluk bana bir amaç verecekti. Sahip olduğumu bildiğim bir ihtiyacı dolduracaktı.

"Evet. Doğuştan yeteneklisiniz. Çocuklarla olduğu kadar yetişkinlerle de çalışabilen koçlar bulmak zor. Tamirci işiyle meşgul olduğunu biliyorum ama benimle çalışman için seni ikna etmeyi çok isterim. Sen doğuştan koçsun dostum. Bunu görebiliyorum."

Doğuştan bir koç. Declan benim doğuştan dövüşçü olduğumu söylemişti. Bu yorum daha çok hoşuma gitmişti. "Biliyor musun, bunun için ne yapmamız gerektiğini konuşalım," dedim. "İlgileniyorum."

Mark elimi sıktı. "Harika. Bir şeyler ayarlarız."

Mark salona geri dönerken Grace gülümseyerek alt dudağını ısırdı. Bir kolumu beline doladım. "Çok mutlu görünüyorsun."

"Seninle çok gurur duyuyorum."

Onu alnından öptüm. "Teşekkürler, Ayıcık Gracie."

Jack sonunda üniformasını giymiş olarak dışarı çıktı. "Hazır mıyız? Karakoldan kontrol ettim. Onlar için sorun yok."

Grace'in gözleriyle karşılaştım ve ikimiz de başımızı salladık. "Biz hazırız."

"Seni kelepçelememi istediğine emin misin?" diye sordu. "Seninle aşağıda buluşabilirim."

"Sorun değil, kaldırabilirim. Ve bu daha ikna edici olacak. Cevap vermekte geciktiğimi biliyorlar, bu yüzden şu anda her şeyden şüpheleniyorlar. Resimler satacaktır."

"Tamam, hadi yapalım şunu."

Jack kelepçelerini tuttu ve ben de ellerimi uzattım. Metalik bir tıkırtıyla bileklerimden aşağı indiler. Onları tekrar orada hissetmek bana hızlı bir adrenalin patlaması yaşattı ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Bunu antrenmandan sonra yapmamızın bir nedeni de buydu. Zaten çok fazla enerji yakmıştım, bu yüzden bu gösteri beni istemediğim bir şekilde tetiklememeliydi.

Grace'in gözleriyle karşılaştım. "İyi misin?"

"Evet. Onları tekrar üzerinde görmek garip." Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ama çocuklar aklını kaçıracak."

"Haydi, Bailey," dedi Jack, sesi derin ve ciddiye. "Hadi gidelim."

Elini omzuma koydu ve beni dışarı çıkardı. Arabası sokağın yukarısına park etmişti. Grace fotoğraf çekerek arkadan takip etti. Gerekenden daha yavaş yürüdük, ona fotoğrafları mesaj atması ve ilk aramayı yapması için zaman verdik.

Evan'ı bu işin dışında tutmaya karar vermiştik; hapishane şakalarına katıldığına dair elimizde hiçbir kanıt yoktu. Ve Şef Stanley diğer üç kardeşimin ne zaman izinli olacağını bana bildirmişti, bu yüzden onların buralarda olduğunu biliyordum.

"Logan, aman Tanrım," dedi Grace arkamdan. "Haven'lardan biri spor salonuna geldi ve Asher kendini kaybetti. Jack ayırdı ama Asher'ı içeri alıyor. Şu anda ne yapacağımı bile bilmiyorum."

Kahretsin, sesi ikna ediciydi. Benim kızım iyiydi.

"Bilmiyorum, kaçtı gitti. Sonra Jack üzgün olduğunu ama Asher'ı içeri alması gerektiğini söyledi."

Çünkü bana inanmayacağını düşündüm. Jack şimdi onu arabaya bindiriyor. Tanrım, Logan, ne yapacağız? Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı Jack. "Çok acımasız."

"Tanışabileceğiniz en tatlı kızdır ama şeytani bir damarı vardır. Özellikle de şaka yapmaya gelince. En iyi tarafı da çoğu insanın bundan haberi olmaması. En iyi Bailey şakalarından bazıları Ayı Gracie'ye aittir."

Jack kıkırdadı. "İşte, resimleri var, bunların kilidini açabilirim. İki eline de ihtiyacın olacak."

Kelepçeleri çözerken "Teşekkürler," dedim. "Sen de bu işte fena değilsin. Bir şansımız var mı?"

Haven kardeşlerden birini tutuklamış gibi yapmanı mı

sağladı?" Bana kaşlarını çattı. "Hayır."

Sadece kıkırdadım.

"Pekâlâ, arkada," dedi ve sesindeki espriyi duyabiliyordum. "Ve eğer Naomi bu yüzden başımı belaya sokarsa, seni suçlarım."

"Yeterince adil, ben ısıyı alacağım."

Jack bizi şerifin ofisine götürdü, Grace de arkamızdan geldi. Şansım yaver giderse, kardeşlerim birkaç dakika içinde burada olurlardı. İçeri dalıp kıyameti koparmalarını umuyordum. Buraya geldiklerinde ne kadar yüksek sesle konuşurlarsa, bu o kadar komik olurdu.

İçeri girdik ve Grace aceleyle arkamızdan lobiye girdi.

"Hazır mıyız?" diye sordu Grace.

Rebecca Roy, Grace'le anaokulundan beri tanıdığımız bir kız, ön taraftaki kasadaydı. Gülümsedi ve başparmağıyla onayladı. "Her şey hazır."

"Güzel," dedi Grace. "Yola çıktılar."

"İşiniz bittiğinde bunu temizlemeyi planlıyorsunuz, değil mi?" Rebecca sordu.

Jack kıkırdadı. "Merak etme Bec, bu da anlaşmanın bir parçası."

"Güzel." Başparmağını arkaya doğru salladı. "Ben orada bekleyeceğim, böylece çapraz ateşe yakalanmam."

Grace ön tarafa baktı. "Sanırım bunlar onlar."

Jack ön tezgâhın arkasına geçmem için beni koşturdu. Rebecca malzemelerimizi hazırlamıştı. Grace'in Jack'i ve şerifin ofisinin geri kalanını bunu yapmamıza izin vermeye nasıl ikna ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşte benim kızım buydu. Jack lobide görünmemek için bariyerin hemen arkasında bekledi ve ben de masanın arkasına saklandım.

Lobinin kapıları açıldı ve Logan'ın sesi gürledi, "Grace? Neler oluyor?" "Nerede o?"

"Neler oluyor?"

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedi Grace.

"Jack, hangi cehennemdesin?" Logan arkaya doğru seslendi. "Asher nerede?"

Rebecca'nın masasındaki çikolatalı kremalı turtadan iki tanesini avuçlarımın içine kaydırdım ve sabit olduklarından emin oldum.

Üç.

İki.

Bir.

Ayağa fırladım, bir turtayı tezgâhın üzerinden Grace'e doğru kaydırdım ve diğerini avuçladım. Beni görmeleri için yeterince uzun süre duraksadıktan sonra onlara en iyi Bailey bok yiyici sırtışıımı verdim.

"Selam, kardeşlerim."

"Ne oluyor lan?" Logan sordu.

Turtayı suratına fırlattım.

Grace ikinci turtayı tezgahıtan indirdi ve bir saniye sonra Levi'nin gömleğinden çikolatalı kremalı turta damlıyordu.

Gavin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne-"

Üçüncü turta ile önünü kestim ve onu tam on ikiden vurdum.

Logan gülmekten iki büklüm oldu ve nefesi kesildi. Levi gözlerindeki turta dolgusunu ve krem şantiyi silip yere attı. Gavin kıpırdamayacak kadar şok olmuş gibi hareketsiz duruyordu.

"Aman Tanrım," dedi pasta suratıyla. "Bu inanılmazdı."

Sonra Gavin gülmeye başladı ve Logan o kadar çok gülmeye devam etti ki yüzündeki turtayı silemedi.

Levi başını yavaşça salladı ama o bile güldü. "Tamam, bunu hak ettik." Grace ellerini ağzına götürmüş, onlara kıkırdarken omuzları titriyordu. Logan yüzündeki bir avuç turtayı sildi. "G, bize tuzak mı kurdun? İşte bu kadar."

Ciyakladı ve kaçmaya çalıştı ama Logan onu bir damla çikolatayla yakaladı. Ön tezgâhın üzerinden atladığımda birinin *oh olsun* diye mırıldandığını duydum ve topyekûn savaş başladı.

Ben kendimi Grace'in önüne atmaya çalışırken Gavin ve Levi avuç dolusu turta dolgusuyla bana saldırdılar. Çikolata ve krem şanti uçuşarak her yere sıçradı. Yerden bir parça aldım ve Logan'a fırlattım. O da gömleğime bulaşan bir avuç dolusu çikolatayla karşılık verdi.

"Hey, Baileys." Jack'in sesi lobide gürledi.

Hepimiz durduk ve ona baktık. O ve birkaç milletvekili ellerinde turtalarla bize sırttılar.

Lanet olsun.

Grace'i yakaladım ve kollarımı ona doladım, Jack ve diğerlerine sırtımı dönerek onu saldırıdan korudum. Muz gibi kokan kremalı pasta omuzlarıma sıçradı. Gülmekten kendimi alamadım. Levi ve Logan hemen daha fazla turta toplayıp yeni saldırganlarımıza doğru fırlatmaya başladılar. Saniyeler içinde hepimiz şerif departmanının lobisinde bir turta kavgasına karışmıştık.

Tilikum'da tipik bir gün.

Milletvekillerinin pastası bitmiş ve savaş sona ermişti. Herkes ellerini karşılıklı teslimiyetle havaya kaldırdı. Ortalık tam bir felaketti; her yere turta ve krema sıçramıştı.

Gavin tepeden tırnağa korunuyordu. Saldırıya geçmek için her türlü siperden vazgeçmişti. Levi ve Logan da kendi paylarına düşeni almışlardı ve Grace ile ben darmadağın olmuştuk.

Jack ve diğer yardımcıları da öyleydi.

Ortaliğı toparladık ve bu kadar çok el olunca uzun sürmedi. Jack'e ekstra turtalar için destek verdim. Kardeşlerimi yakalamıştık ve o da hepimizi yakalamıştı. Katmanlı şakalar en iyisiydi.

Hâlâ yapış yapış olan ama artık turta dolgusu damlamayan kardeşlerim beni ve Grace'i dışarıda takip ettiler. "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Logan. "Cidden Jack'in seni tutukladığını sandım."

"Jack'in bize daha fazla turta ile saldırdığına inanamıyorum," dedi Grace. "Bir daha asla muz kreması kokusu duymak istemiyorum."

Gavin hâlâ gülümsüyordu. "Aferin, kardeşim. Bu destansı bir şeydi." Gülümsedim ve önce ona sonra Logan'a sarıldım.

Levi bana başını salladı, sonra kollarını uzattı. Ona sıkıca sarıldım.

"O gün söylediklerim için özür dilerim." Levi'nin sesi sessizdi. "Eve dönmene sevindim."

"Sağ ol kardeşim. Ben de."

"Tamam, broca colas," dedi Logan. "Gidip duş almam lazım."

"Duş mu?" Gavin alay ederek sordu. "Hadi gidip nehre atlayalım."

"Bunu neden yapayım ki? Nehir soğuk."

"Bebeğim," dedi Gavin.

"Sen bir bebeksin."

Levi, Gavin'in omzunu itti. "İkinizin de kışını nehre batıracağım."

"Denediğini görmek isterim."

Grace elimi tuttu ve beni çekiştirdi. "Çabuk, onlarla birlikte nehre atlamamız için bizi kandırmaya çalışmadan önce buradan gidelim."

Arabasının önünde durduk ve kolumu beline dolayarak onu kabaca kendime doğru çektim. "Duş almayı düşünüyorum. Ama belki önce seni yalayarak temizlerim."

"*Her yerde* turta bulmam çok garip," dedi kelimeyi vurgulayarak.

Parmaklarımı gizlice bacaklarının arasında gezdirdim. "Her yerini, ha. Evet, seni kesinlikle yalayarak temizleyeceğim."

ASHER

I Bardan bir blok ötede bir yer bulup park ettim. Sokak sessizdi. Üniversite öğrencilerinin çoğu yaz tatili için gitmişti ve saat sabahın onuydu. Bar kalabalığı için çok erkendi. Ama mesele de buydu zaten.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Ben sordum.

Grace uzandı ve elimi sıktı. Benden güvence mi istiyordu, yoksa güvence mi veriyordu emin değildim. Belki ikisi de.

"Eminim. Bunu yapmam gerek." "İkimizin de ihtiyacı var."

Hayatlarımızın ters gittiği gecedan beri ikimiz de buraya geri dönmemiştik. Grace yıllarca bu sokaktan uzak durduğunu itiraf etmişti. Her iki terapistimiz de hazır hissettiğimizde barı tekrar ziyaret etmeyi düşünmemizi önermişti. Bunun hakkında konuştuk ve denemek istediğimize karar verdik.

Önceden aramış ve sahibiyle konuşmuştum. Bu konuda şaşırtıcı derecede soğukkanlı davrandı ve müşteri kalabalığının baskısı olmadan yapmamız gerekenleri yapabilmemiz için açılmadan önce bizimle burada buluşmayı teklif etti.

Kamyondan indik ve Grace'in önden gitmesine izin verdim. Öne doğru yavaş adımlarla ilerledi ama sanki ilerlemek için kendini zorluyor gibi değildi. Vücudu tetikteydi ama gergin değildi. Sadece ihtiyacı olan zamanı kullanıyordu.

Şimdiden inanılmaz bir ilerleme kaydetmişti. Terapistiyle yaptığı birkaç seanstan sonra, tek başına içeri girmeyi deneyebilmek için onu bir yerlere götürmemi istemeye başlamıştı. İlk denemesi biraz sarsıntılı olmuştu. Çocukken sık sık gittiğimiz küçük köşe dükkânı Sugar Shack'te beş dakika kadar kaldıktan sonra dışarı çıkma ihtiyacı duymuştu. Ama panik içinde kaçmamıştı. Ve dışarıda onu beklediğimi bilmenin çok yardımcı olduğunu söylemişti.

Daha iyi hissetmesine yardımcı olacaksa, şehirdeki her mağazanın önünde istediği kadar oturabilirdim. Onun için her şeyi yapardım.

O zamandan beri market alışverişlerini kendi başına yapmaya başlamıştı. Onunla çok gurur duyuyordum.

Barın kapısına ulaştı ve omzunun üzerinden baktı. Tam arkasıydım. "İçeri girmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Hadi gidelim."

Kalp atışlarım hızlandı, ben de birkaç derin nefes aldım. Beni vuracağından emin olduğum anıların saldırısına karşı kendimi hazırladım, ama içeri girdiğimizde o korkunç gecenin görüntüleri beni ele geçirmedi. Bar hatırladığımdan çok fazla değişmemişti ama yine de bunalmamıştım. O gece yaşadığım

huzursuzluk, ama kontrol kaybı yok.

Sakalina kır düşmüş, orta yaşlı, fit bir adam olan sahibi arka taraftan çıktı. "Siz Asher ve Grace olmalısınız."

Grace ve ben onun elini sıktık.

"Bunun için teşekkürler," dedim. "Minnettarız."

"Sorun değil. Bayan, burada başınıza gelenler için özür dileme fırsatım olmadı. Güvenliğimizi artırdık ve artık dışarıda kameralarımız var. Bu asla olmamalıydı."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Etrafa göz atmaktan çekinmeyin. Umarım yardımcı olur."

Barın arkasındaki bir tabureye çekilerek bize yer açtı.

Grace yavaşça hareket etti, adımları kasıtlıydı. Her şeyin başladığı bilardo masasına doğru ilerledi ve parmaklarını masanın kenarında gezdirdi.

O gecenin her anını hatırlıyordum, hatta şimdi hemen sonrasında daha net hatırlıyordum. O zaman şoka girmiş, adrenalin ve öfkenin etkisinde kalmıştım. Şimdi ise o geceyi aynı duygu yoğunluğu olmadan hatırlayabiliyordum.

Hâlâ acıyor. Hayatım o gece korkunç bir hal almıştı ve her şey o bilardo masasında başlamıştı. Ama şiddetli hatıralara kapılıp gitmedim. İlk kez başımıza gelenlerle ve yaptığım seçimlerle sakin bir kabullenişle yüzleştim.

Grace'i korudum ve bunun için bir bedel ödedim.

Sözümü sakınmadan bara doğru yürüdüm. Grace bilardo masalarının yanında oyalandı, sonra doğruca arka tarafa gitti. Oraya gitmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama eğer isterse, ben de onunla gidecektim.

Dışarı açılan kapının yanında kayıt yapıldığını bildiren bir tabela vardı. Hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Bu daha zordu.

Sokak o gece karanlıktı ama kuşluk güneşinde bile bu manzara göğsüme çarptı. Bir an için nefes almakta zorlandım.

Ama Grace yerde yatmıyordu, vahşice dövülmesine saniyeler kalmıştı. Gün ışığında duruyordu, saçları esintide hareket ediyordu. Güzel ve mükemmeldi.

Ve her şeye rağmen benim. Bu bir mucizeydi.

Etrafıma bakarak birkaç adım attım. Bu yerin bana ne yapacaksa yapmasına izin verdim. Muhtemelen buraya asla geri dönmeyecektim ama bununla yüzleşmem gerekiyordu. Olanlarla ve yaptıklarımla yüzleşmem gerekiyordu.

Sonuçtan asla gurur duymadım. Ne yapmış olursa olsun, birinin ölümüyle övünmek doğru olmazdı. Ama pişman olduğumu söylemek de yalan olurdu. Onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapardım, kendi hayatımı bile feda ederdim. Ve bunu sorgusuz sualsiz tekrar yapardım.

Bu beni bir canavar yaptıysa, öyle olsun.

Grace kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı. Kollarımı ona doladım ve onu sıkıca kucakladım. Kalbinin benimkiyle birlikte atmasının verdiği rahatlatıcı güveni hissettim ve nefes aldım.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Bunun için mi? Tabii ki. İkimizin de buna ihtiyacı vardı."

"Evet, ama..." Durakladı ve yüzünü kaldırarak gözlerimle buluştu. "Burada yaptıklarınız için teşekkür ederim.

Beni kurtardığın için."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Bana gülümsedi. Bunu burada yapabiliyor olması -mavi gözleri gerçek bir mutlulukla parlıyordu- omuzlarımdaki yükün bir kısmını hafifletti. Bu yerin ve o gecenin üzerimdeki gücünün bir kısmı gitmiş, havaya karışmış ve hafif rüzgârda savrulup gitmişti.

"Daha fazla zamana ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

Derin bir nefes aldı. "Hayır. Bitirdim." Ben de bitirdim. Bitmişti ve devam etmeye hazırdım.

Eve vardığımızda park etmiş arabalar Evergreen Caddesi'ni çoktan doldurmuştu.

"Sanırım vakit kaybetmiyorlar," dedi Grace, ardına kadar açık ön kapıyı başıyla işaret ederek. "İçeri nasıl girdiler?"

İç çekti. "Kardeşlerinin hepsinde anahtar var."

"Oh, bunu yaptığını fark etmemiştim."

"Ben yapmadım."

"O zaman neden kardeşlerimde evimizin anahtarı var?" İçeri girerken sordum.

"Kardeşin oldukları için mi?"

Omuz silktim. Muhtemelen bu da iyi bir açıklamaydı.

İçeri girdiğimizde sesler bizi karşıladı. Bugün büyük bir gündü. Ev güvenlik açısından incelenmiş, sigorta şirketi işini yapmış ve bize onarım ve yeniden inşa işlemlerine başlamamız için izin verilmişti.

Çok fazla iş olacaktı. Ama çok yardım aldık.

Kardeşlerim de buradaydı elbette, Jack ve Elijah da. Grace'in Miles tarafındaki ailesinin çoğu da zaten buradaydı. Naomi ve anneleri Shannon, yetişkinler enkazı temizlemeye başlamamıza yardım etmek için gelirken tüm küçükklere bakıcılık yapmayı teklif etmişlerdi. Birileri çoktan insanları organize etmişti ve çalışmalar başlamıştı.

Grace ve ben evi tekrar yaşanabilir bir hale getirene kadar bizi idare etmesi için bir daire kiralamıştık. Cara bizi kendisiyle birlikte yaşamaya ikna etmeye çalışmıştı ve evi oldukça harika olmasına rağmen, kendi alanımızı istediğimize karar vermiştik. Muhteşem bir nehir manzarası olmasa bile.

Evimiz güzeldi ve her gece Grace'le eve dönmek harikaydı. Ama bu evi tekrar bir araya getirip taşınmak için sabırsızlanıyordum. Bizim olsun istiyordum.

Yeni favori randevularımız hırdavatçıya gitmek ve fikir aramak için ev ve bahçe dergilerine göz atmaktı. Şu anda mutfak tezgahı konusunda bir tartışmanın ortasındaydık. O granit istiyordu. Ben kompozit kuvars istiyordum.

Onu yıprattığımdan oldukça emindim.

Cara evin arka tarafından belden düğümlü eski bir Tilikum Koleji tişörtü, şort ve yepyeni gibi görünen bir çift iş botu giymiş olarak çıktı. Cebinden deri iş eldivenleri çıkmıştı.

"İşte benim sevgili küçük sevimli ayım." Grace'e sarıldı. "Şu

haline bak," dedi Grace. "Güzel botlar."

Omuz silkti. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama başarıya kadar

numara yap, değil mi?" "Bayıldım. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Tabii ki, boo."

"Konuyla ilgisi yok ama son zamanlarda Libby Stewart'la konuştun mu?"

Grace sordu. "Kütüphaneden mi? Hayır, bir süredir konuşmadım. Neden?"

"Dün kafeye uğrayıp artık Eliza Bailey'i aramamızda bize yardımcı olamayacağını söyledi. Eğer meşgulse ya da her neyse sorun değil. Ama bana aramayı bırakmamı çünkü başka bir şey olmadığından emin olduğunu söyledi."

Cara'nın kaşları birbirine çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, garipti. Neredeyse üzgün görünüyordu. Kim bilir, belki de sadece kötü bir gün geçiriyordu. Ama bu konuda gerçekten kararlıydı, sanki bunun zaman kaybı olduğundan emindi."

"Bu çok garip."

"Öyle değil mi? Her neyse, sadece onu görüp görmediğini merak ediyordum."

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır, ama şimdi merak ediyorum. Belki kütüphaneye gider ve biraz araştırma yaparım."

"Kedi gibisin, biliyor musun? Bir ip sallarsın ve onu görmezden gelirsin. İpi bir köşeden dolaştırırsın ve aniden nereye gittiğini bulmak için araştırmak zorunda kalırsın."

"Bu muhtemelen doğru." Sonunda evimiz olacak inşaat alanına göz gezdirdi. "Her neyse, dediğim gibi, ne yaptığımı bilmiyorum, bu yüzden kardeşlerinizin bana patronluk taslamasına izin veriyorum. Yeri gelmişken, bir dahaki sefere tamamen Bailey'lerden ve seksi ama çok evli erkeklerden oluşmayan bir ekip toplamayı deneyebilir misin? Dışarıda sergilenen çılgın erkekliğin tadını çıkarıyorum ama bu bir işkence. Kardeşlerin acımasızca seksi ve hepsinin mutlu bir evliliği olması onları katlanarak daha da seksi yapıyor, bu da kafamı nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şekilde karıştırıyor."

Grace güldü. "Şu anda neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dışarıda onları görüyor musun? Eşlerine gülümsüyorlar ve şöyle diyorlar: '*Kadınım, seveceğim tek kişi sensin ve vajinandan bir bebek çıkarışını izlemiş olsam da sana karşı her zamanki kadar ateşliyim ve eve döndüğümüzde sana bunu göstereceğim*'. Bu neden bu kadar ateşli, Grace? Söyle bana, çünkü şu anda kafam çok karışık."

"Eşlerine açıkça aşık ve ailelerine bağlı olmanın erkekleri çekici kılması sizi gerçekten şaşırttı mı? Herkes bunun bir şey olduğunu bilir. Bu yüzden kadınlar erkek ünlülerin eşleriyle şirinlik yaparken ya da bebeklerini kucaklarken çekilmiş fotoğraflarına bakmaya bayılırlar."

"Kadınlar bunu gerçekten yapar mı? Ben hiç yapmadım."

Grace onun omzunu okşadı. "Sorun yok, tatlım. Bunun yeni olduğunu biliyorum ama son derece normal."

Grace Cara'yı rahatlatmaya devam ederken ben arka tarafa gittim. Ne konuştuklarını pek anlamamıştım ama bu normaldi. Bu ikisinin kendi dilleri vardı, tıpkı Levi ve Logan'ın küçükken konuştukları ikiz dili gibi.

İşlerin nasıl gittiğini görmek için dolaşarak herkesi kontrol ettim. İyi bir başlangıç yapmışlardı. Kereste teslimatımız geldi ve bu kadar çok insan varken, hepsini kısa sürede boşalttık ve arka tarafa taşındık.

Her şeyin çok daha idare edilebilir görünmeye başlaması uzun sürmedi. Arka duvarı destekledik ve sağlam olduğundan emin olmak için çatı desteklerini güçlendirdik. Yanan enkazın çoğunu temizledik. Neyin kurtarılabilir olduğunu anlamak için eşyaları sıraladık ve dış duvarı yeniden inşa edebilmek için yer açtık.

Logan, "Bu, iki günde koca bir ev inşa ettikleri ev geliştirme programlarından biri gibi," dedi. "Gelecek haftaya kadar burada yaşıyor olacaksınız."

Grace, "Şimdiden ne kadar çok ilerleme kaydettiğimize inanamıyorum," dedi.

"Birkaç hafta sonra komşu olacağız." Logan elini yumruk yapmak için kaldırdı. Sadece ona baktım. "Ne?"

"Sana söylemedim mi? Yan daireye taşınıyoruz."

"Ne?" Grace ciyakladı. Onun sesi benimkinden çok daha coşkuluuydu. "Yanı başımızda mı?

Burada mı?"

Logan kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor gibiydi. "Evet. Gavin'in bir yere gitmeyeceği belli olduğu için üçüncü yatak odası olan bir ev almamız gerektiğini düşündük. Yandaki ev boştu, biz de hemen kaptık."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim. "Bu çok eğlenceli olacak," dedi Grace.

"Biliyorum," dedi Logan. "Aydınlık olacak. Arka bahçe çok büyük. Ateş çukuru için bir tasarım üzerinde çalışıyorum bile."

Grace gülümsedi.

Başımı salladım. "Eğer yan evde yaşıyorsan, evimizin tüm anahtarlarını bana vermen gerekiyor."

"Bunu neden yapayım ki? Ya bir şey ödünç almam gerekirse?" "Bu yüzden anahtarlarını istiyorum."

Logan güldü ve omzumu okşadı, sonra da uzaklaştı.

"Heyecanlanmadın mı?" Grace sordu. "Hemen yanı başımızda olmaları eğlenceli olacak."

Etrafımdaki kardeşlerime baktım. Levi, Grace'in iki kardeşiyle birlikte mutfakta çalışıyordu. Kötü bir komşu olmazdı. Ama sonra Logan'ın gömleğini Evan'a doğru çekiştirdiğini ve öfkeli bir hırıltı çıkardığını gördüm. Gavin çatıdaydı ve orada olmasının bir nedeni var mıydı, yoksa çalışma partisini tehlikeli bir şey yapmak için bahane olarak mı kullanıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Ama Grace muhtemelen haklıydı. Eğlenceli olacaktı.

Yaklaşık bir saat sonra Grace herkese yiyecek ve içecek getirmek için birkaç kişiyi yanına aldı. Güneş gökyüzünde alçalırken çalışma partisi de sona eriyordu. O kadar çok şey yapmıştık ki, şimdiden bambaşka bir ev gibi görünüyordu.

Akşam yemeği, turta ve kurabiye getiren büyükannemle birlikte geldi. Yardımcılarımızı yemekle doldurduk, yaptıkları her şey için en azından bunu yapabiliydik.

Çalışma partisi yavaş yavaş normal bir partiye dönüştü. Her yerde yiyecek vardı. Kardeşlerim bir kasa bira, Grace'in kardeşleri de şaraphanelerinden şarap getirmişlerdi. Kardeşi Cooper ve kayınbiraderi Chase de Logan ve Gavin'e katılarak kayalardan derme çatma bir ateş yaktilar. Çok geçmeden evden güvenli bir mesafede güzel bir ateş yandı ve biri müziği açtı.

Çok güzel bir gündü.

Grace'le birlikte ateşin yanında durdum, kolum onun omuzlarında, elimde bir bira vardı. Onun kolu da benim belime dolanmıştı ve elinde plastik bir bardak kırmızı şarap vardı. Yorgun ve kirliydik. Yanaklarına is bulaşmıştı ve saçları toz içindeydi.

O mükemmeldi.

Büyükanne kayalık avluda ilerledi. Herkese pasta dilimleri dağıttıktan sonra son bir saatini Grace'in baldızlarıyla sohbet ederek geçirmişti. Diğer kolumla onu yanıma çektim ve nazikçe sıktım.

"Tatlı getirdiğin için tekrar teşekkürler."

"Ah, tabii. İnsanları beslemeyi seviyorum. Bu onları mutlu ediyor." "Özellikle de turta olduğunda."

"Gerçek bu değil mi?" Kolumdan çekiştirdi. "Bir dakika ön tarafa gel. Senin için bir şeyim var."

İkisi de."

Onu evin etrafında park ettiği yere kadar takip ettik. Arka koltuktan bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

"Bunu bir düğün hediyesi olarak saklıyordum ama artık zamanı geldiğine karar verdim."

Açtım ve içinden kağıt mendile sarılmış düz bir şey çıkardım. Bunun bir resim çerçevesi olduğunu hemen anladım.

Grace peçeteyi geri çekti ve dört fotoğraflı bir kolaj çerçevesi ortaya çıktı. Sol üstte büyükannem ve büyükbabamın bir resmi vardı. Tam olarak çocukluğumdan hatırladığım gibi görünüyordlardı. Arka verandada birlikte duruyorlardı, gülümsüyorlardı ve büyükbabam kolunu onun omuzlarına dolamıştı.

Onun yanında annemle babamın, Charles ve Helena Bailey'nin fotoğrafı vardı. Kameradan ziyade birbirlerine bakıyorlardı. Göğsümü ağrıtabilecek şekilde gülümsüyorlardı.

Onun altında da dokuz yaşındayken kardeşlerimle çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Hepimiz büyükbabamın kamyonetinin kasasında oturuyorduk, bir grup kirli, dağınık saçlı çocuk. Bela gibi görünüyorduk.

Sonunda, Grace ve benim bir fotoğrafımız. Ben on bir yaşındaydım, Grace on. Pantolonlarımız dizlerimize kadar kıvrılmış halde derede durmuş, Grace'in elindeki bir şeye bakıyorduk. Başlarımız birbirine yakındı, yüz ifadelerimiz heyecanlıydı, sanki bir hazine bulmuş gibiydi.

O günü hatırladım. İçinde altın rengi bir şeyin izi olan bir taş bulmuştu. Elbette gerçek altın değildi ama haftalarca hayal kurmamıza, ikimizin de maden arayıcıları gibi davranıp derede zenginlik aramamıza neden olmuştu.

Grace parmaklarını çerçevenin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Büyükanne. Bu inanılmaz."

Sertçe yutkundum, konuşmadan önce duygu yoğunluğunun geçmesini bekledim. "Teşekkür ederim." "Bir şey değil. En çok hoşunuza gideceğini düşündüğüm fotoğrafları seçtim. Evin hazır olmadığını biliyorum.

ama bugün bunu sana vermek için doğru günmüş gibi hissettim." Grace gözlerinin altını sildi. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sorun değil, Anne Ayı, kalbinin ne dediğini duyuyorum." Büyükanne tekrar eve baktı. "İçeride her şey çok güzel görünüyor. Bunu kısa sürede duvara asacaksın."

"Evet, öyle yapacağız," dedi Grace. "Yangın çıkması çok yazık oldu ama çok daha kötüsü de olabilirdi."

"Bazen böyle şeyler olması gerektiği gibi olur," dedi Gram. "İkinizin bu evi küllerinden birlikte geri getirmenizin bir anlamı var. Onu bir yuva haline getirmenizin."

Grace'e baktım ve o da gözlerime karşılık verdi. Büyükannem haklıydı. Bu ev bizim için çok anlamlıydı. Geçmişimiz ve geleceğimiz arasında bir bağlantıydı. İkimizin de istediği ve şimdi inşa etmek için birlikte çalıştığımız hayatın bir temsiliydi.

Bu hayat, bu evin önünde durduğumuz ve ilk öpücüğümüzü paylaştığımız gece beklediğimiz hayata benzemiyordu. Asla tahmin edemeyeceğimiz zorluklar ve güçlüklerle karşılaşmıştık. Yaşadığımız yaraları anında iyileştirecek bir sihir yoktu. Bu ev gibi, birlikte sahip olduklarımızı yeniden inşa etmek için çok çalışmamız gerekiyordu.

Ama yeniden inşa ediyorduk. Çünkü aşk trajediden daha büyüktü. Acıdan daha büyüktü. Bir süreliğine bunu unutmuştum ama Grace bana yol göstermek için buradaydı. Onun sarsılmaz sevgisi ve sadakati bana çok şey öğretmişti. Beni karanlıktan, kaçabileceğimi hiç düşünmediğim şeytanlardan kurtarmıştı.

Sevgisi o kadar büyüktü. Ondan asla şüphe etmemeliydim.

Ama yol boyunca bir yerlerde, bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım, çünkü bu güzel kadın benimdi. Sonsuza kadar.

Ve yakında bunu resmileştirecektim.

GRACE

I Büyükannemin büyük yemek masasındaki sandalyemde arkama yaslandım, hoş bir şekilde tok hissediyordum. Tabağında hâlâ biraz yemek vardı ama zaten çok fazla yemiştım. Böyle devam edersem, kot pantolon yerine pijama giymiş olmayı dilemem uzun sürmeyecekti. Büyükannemin yemekleri böyleydi ve tatil bile değildi. Sadece Ekim ayında bir Salı gecesiydi.

Masa yüksek sesli bir sohbetle çınılıyordu. Logan ve Levi, Evan'la eski kaslı arabalarla ilgili bir konuda tartışıyorlardı. Gavin Elijah'a şakalar yapıyor ve onu histerik bir şekilde güldürüyordu. Jack ara sıra kaslı araba tartışmasına kendi fikirlerini ekliyor, annem ve büyükannem de tavuklar hakkında sohbet ediyorlardı. Görünüşe göre annem taze yumurta için tavuk almayı düşünüyordu ve büyükannem de onu kendi tavuklarını alması için yürekten teşvik ediyordu.

Asher sessizce yanıma oturdu, kolunu sandalyemin arkasına doladı. Yakınıma eğildi ve şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Evergreen Caddesi'ndeki eve birkaç hafta önce taşınmıştık. Asher giderek artan sayıda müşterisine koçluk yapmak ve başlattığı çocuk boğuşma kursu arasında, evi yeniden yaşanabilir hale getirmek için çok çalışıyordu. Dış duvar ve çatı onarılmıştı ve artık işleyen bir mutfagımız vardı. Henüz fazla dolap alanı yoktu ama bir lavabomuz ve buzdolabımız vardı.

Ocak ya da fırın yoktu ama sonbaharın serin havasına rağmen Asher yeni bir ocak alana kadar ızgara yapabileceği konusunda ısrar etti.

O evde birlikte yaşamak, yapılması gereken işler olsa bile, hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı.

Bazen hala geceleri uyanıyor ve uykunun sisinde kolumu yatağa uzatarak ona uzanıyordum. Ama şimdi, o oradaydı, yanımda uyuyordu.

Hâlâ kâbuslar görüyordu ama sıklıkları azalmıştı. Terapi yardımcı oluyordu. Ama bu, danışmanıya yaptığı seanslardan daha fazlasıydı. Yeniden bir amacı vardı. Gram, görevini bulduğunu söylerdi. Dövüş sanatları eğitimi vücuduna arzuladığı bir şeyi veriyordu ve koç olarak çalışmak ona bir anlam ve yön veriyordu - onun gibi bir adamın umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şey.

İşler mükemmel değildi ama iyiye gidiyordu. Ve onunla çok ama çok gurur duyuyordum.

Bana her gün ilham veriyordu ve ben de kendim üzerinde aynı şekilde çalışıyordum. Başıma gelenleri işlemek kolay olmamıştı. Zor ve rahatsız ediciydi. Ama Asher her adımında yanımda oldu, beni destekledi. İhtiyacım olan yere Cara olmadan gidebileceğimi bilmek iyi hissettiriyordu. Artık geçmişin bugünümü yönetmesine izin vermiyordum. Kontrol bende idi.

Asher burnunu şakağıma dayadı ve beni tekrar öptü. "Ben biraz hava alacağım. Bana katılmak ister misin?"

"Elbette."

Kazağımı aldım ve arka verandaya çıktık. Hava serindi, havada taze sonbahar kokusu vardı.

Parmaklıkların yanında durduk ve Asher beni sıcak tutmak için kollarını bana doladı.

"Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?" diye sordu. "Evet, ama bunu istediğin kadar sık söyleyebilirsin."

Yüzü bana dönük olacak şekilde hareket etti ve sol elimi tuttu. "Biliyorsun, Ekim ayındayız. Artık yaz değil. Bunun hakkında hiç konuşmadık."

"Sanırım yapmadık."

"Yıllar önce senden bir yaz istediğimde, sanırım ikimiz de gerçekten istediğim şeyin bu olmadığını biliyorduk. Seninle bir yaz asla yeterli olmazdı. Birkaç ay önce sen de benden aynı şeyi istediğinde, bunun hala doğru olduğunu biliyordum. Ama yine de bu şekilde olmasına ihtiyacım vardı ve sen bir şekilde bunu anladın."

"Zamana ihtiyacın vardı."

"Evet. İşleri zorlaştırdığım tüm yollar için özür dilerim. Bunu telafi etmeye çalışıyorum ama yeterli olacak mı bilmiyorum. Beni çok uzun süre bekledin. Bu beni hâlâ şaşırtıyor."

"Çok basit. Bekledim çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum. Çünkü benim için her şeyi feda ettin. Ve ne olursa olsun beklemeye degeceğini bildiğim için."

Boş boş yüzük parmağımı okşarken diğer eliyle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Grace, sen her şeye değersin. Ve sana sormam gereken bir şey var."

Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Gözleri benimkilere dikilmiş, beni esir almıştı.

"Bunu ilk kez yaptığımda büyük bir şov yapmışım. Ve bu eğlenceliydi. O şekilde yaptığım için memnunum. Ama bu farklı. Bu soru, bu an, tüm kasabanın önünde büyük bir jestle ilgili değil. Bu seninle ve benimle ilgili."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

"Grace Miles, seni hayatım boyunca sevdim ve öleceğim güne kadar da sevmeye devam edeceğim. O günleri benimle, karım olarak geçirirsen bu benim için büyük bir onur olur. Sana söz veriyorum, hayatımın geri kalanını seni her şeyimle severek geçireceğim." Daha yakına eğildi, burnunu benimkine sürttü. "Benimle evlenir misin?"

Gözlerimi kapattım, ona karşı eridim. Kolları beni sardı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Evet," dedim kulağına usulca.

Beni sıkıca kavradı, neredeyse beni kendisine doğru eziyordu. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Birbirimizin kollarında geçirdiğimiz uzun dakikalardan sonra beni bıraktı ve cebini karıştırdı. Elimi kaldırdı ve parmağıma bir yüzük taktı.

Daha önce taktığım yüzüğün aynısı.

Alt dudağımı ısırarak, gözlerimi dolduran yaşların arasından elime baktım. Çok mükemmel görünüyordu.

Sanki hiç çıkarmamışım gibi. "Saklamışsın."

"Tabii ki yaptım," dedi. "Sana onu çıkarman için bir sebep verdiğim için özür dilerim. Bu bir daha olmayacak."

"Biliyorum."

Uzun bir nefes verdim ve beni kendine çekti. Kalın kollarını etrafıma sardı. Gözlerimin kenarlarından birkaç damla yaş süzüldü.

Her şey yeniden yoluna girmişti. Asher ve ben birlikteydik. Bir bütündük.

Arka kapı açıldı ve Gavin başını dışarı uzattı. "Büyükanнем burada öpüşmeyi bırakmamı söyledi yoksa

ikiniz de cezalısınız."

"Ben öyle bir şey demedim." Büyükanne'nin sesi içeriden geliyordu. "O kızı istediğin kadar öpebilirsin, Bear."

Asher gülerken omuzları sarsıldı. "Teşekkürler büyükanne." Bana baktı. "Onlara söylemeli miyiz?"

"Bana tekrar teklif edeceğini bilmiyorlar mıydı?"

"Hayır. Dediğim gibi, bu sadece bizim içindi."

Öpücüğünü karşılamak için çenemi eğdim. Dudakları dudaklarıma yapıştı. Gavin kapı aralığından öğürme sesleri çıkardı ama biz onu duymazdan geldik.

"Evet, gidip onlara söyleyelim," dedim.

Elimi tutan Asher beni içeri götürdü. Gram gözüme takıldı ve ağzı bir gülümsemeyle seğirdi. Belki onlara söylememişti, ama onun bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Grace ve benim söyleyecek bir şeyimiz var." Asher bana baktı ve göz kırptı. "Biz evleniyoruz. Yine evleniyoruz. Ya da hâlâ."

Elimi kaldırarak, "Peki ya hala," dedim.

Herkes masadan ayağa fırladı ve bir de baktım ki sonsuzmuş gibi görünen bir insan seli tarafından kucaklanıyorum. Gözü yaşlı annem, sonra Jack. Elijah, geçen haftadan beri sanki iki santim büyümüş gibiydi. Logan beni o kadar sıktı ki durması için yalvarmak zorunda kaldım ve Gavin beni kaldırıp etrafımda döndürdü. Levi bana neredeyse Logan kadar sert sarıldı. Evan ilk başta kendini tuttu ama yine de ikimize de sarıldı ve huysuz da olsa içten tebriklerini sundu.

On dakika sonra Logan ve Levi içki almak için markete gitmişlerdi, Gavin dışarıda şenlik ateşi yakıyordu, annem birkaç şişe şarap getirmişti ve Asher ile ben kendimizi doğaçlama bir nişan partisinin eşiğinde bulmuştuk.

Verandada durmuş Gavin'in ateşe daha fazla odun yığmasını izliyordum. Büyükanne yanıma geldi ve kolunu koluma doladı.

"Evet, Anne Ayı, görünüşe göre şimdi planlanan gereken bir düğün var." "Kesinlikle öyle."

"Zamanı gelmişti, değil mi?"

Güldüm. "Evet, uzun bir nişan oldu."

"Öyle oldu. Ama her şeyin yoluna gireceğini hep biliyordum."

"Gerçekten biliyordun, değil mi? Psişik olmadığına emin misin?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bir süredir buralardayım. Ayrıca, sen her zaman bize aittin. Her zaman bir Bailey oldun. Şimdi sadece bunu resmileştireceğiz."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım. "Teşekkürler büyükanne." Asher geldi ve onun başına hafif bir öpücük kondurdu. "İyi iş çıkardın Ayı," dedi kolunu okşayarak.

"Teşekkürler. Her şey için."

"Rica ederim. Ama önemli değil. Siz benim yavrularımsınız. Benim işim bu."

Yanağını okşadı, sonra içeri girdi.

Asher yanıma taşındı. "Peki ne zaman evlenmek istiyorsun? Mümkün olduğunca çabuk mu?" "Bilmiyorum, belki de hiçbir şey için acele etmemeliyiz."

Hafifçe kıkırdayarak beni önüne çekti ve kollarını bana doladı. "Sen bilirsin. Ama çok fazla beklemek istemiyorum. İçine bir bebek koymayı ne kadar çok istediğimi düşünüp duruyorum. Bunu yapmadan önce seninle evlenmek istiyorum."

"*Aman Tanrım, az önce içine bebek koymak mı dedin?*"

Ağzını kulağımın yanına koydu. "Evet. Neden? Senin için fazla mı mağara adamı?"

Omurgamdan aşağı bir karıncalanma geçti. "Aslında, hayır."

"Güzelim, istediğimiz zaman evlenebiliriz. Eğer güzel bir düğün istiyorsan, güzel bir düğün yaparız. Bu hafta sonu Belediye Binası'nda evlenmek istersen, evleniriz. Sana ne istersen veririm."

"Bebek de dahil mi?"

Kulak mememi öptü. "Kesinlikle."

"şu anda bir bebek sahibi olmak zorunda değiliz ama yalan söylemeyeceğim, kulağıma beni hamile bırakmakla ilgili mırıldanman gerçekten çok ateşli."

"Öyle mi? Belki de eve gidip pratik yapmalıyız."

Kıkırdadım ve beni daha sıkı sararak boynumdan aşağı hafif öpücükler bıraktı. "Muhtemelen kendi nişan partimiz için kalmalıyız. En azından kısa bir süre için."

İnledi. "Tamam. Kısa bir süre için."

Asher'ın güçlü kucağına sarılmış Gavin'in ateşinden çıkan kıvılcımların geceye yükselişini izledim. Çok sevdim. Mutlu. Huzurlu.

Kat ettiğimiz yollar beklenmedik ve zordu. Ama mücadelelerimiz bizi biz yapmıştı. Test edildik ve zorlandık. Ve nihayetinde aşkımız galip geldi. Her zaman, içten içe, Asher ve benim birlikte olmamız gerektiğine inanmıştım. Ruhlarımız ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti ve bizi ayırabilecek hiçbir şey yoktu.

Birlikte, kırılmazdık.

EPİLOG

EVAN

TMotosikletim boş otoyolda hızla ilerlerken soğuk gece havası yanımdan hızla geçti. Farımın aydınlattığı yol parçası dışında manzara görünmeden akıp gidiyordu. Nereye gittiğimden emin değildim. Çoğunlukla uzağa. Evde oturamayacak kadar huzursuzdum.

I

Sürmek için gerekli. Rüzgarı kesmek ve dönüşlerde eğilmek için. Hıza ihtiyacım vardı.

Otoyol kavisliydi ve Pinecrest'e girdiğimde yavaşlamak zorunda kaldım. Arabayla geçip yoluma devam edebilirdim. Bu küçük kasabada yapacak pek bir şey yoktu. Ama Crooked Owl Tavernası gözüme çarptı. Şu anda bir bira fena olmazdı. Buraya daha önce de gelmişim; batakhaneydi ama biraları her zaman buz gibiydi.

Dışarıya park ettim, kaskımı çıkardım ve içeri girdim.

Işık loştu ve arka planda klasik rock çalıyordu. Burada kaba saba bir kalabalık takılıyordu. Birkaç motorcu tipi-Harley'lerini dışarıda görmüştüm-ve kalın sakallı ve iş botlu adamlar. Bilardo oynayan yirmili yaşlarda bir grup, içeri girdiğimde beni süzen birkaç kız ve barda oturan birkaç yaşlı adam vardı.

Herkesten uzakta bir tabure seçtim. Buraya hava durumundan, spordan ya da böyle boktan bir kasabada haber olarak geçen her şeyden bahsetmeye gelmemiştim. Sadece zaman öldürmek ve bir içki içmek için buradaydım.

Barmen geldi ve bir bira sipariş ettim. Her zamanki gibi buz gibiydi. Güzel bir ısırığı vardı. İçkimin üzerine eğildim, sıkılmışım. Huzursuz. Tatminsiz. Ama çoğu zaman böyle hissediyordum, yani bu yeni bir şey değildi.

Cebimdeki telefonum çaldı, ben de mesajlarımı kontrol ettim. Bir müşteriden geliyordu ve onun için restore ettiğim arabayı soruyordu. Ona daha sonra dönecektim. Biramdan bir yudum daha alarak birkaç şeye göz gezdirdim. Elime geçmesini umduğum kırklı yıllara ait bir Dodge Power Wagon'dan haber bekliyordum. Pek bir şeye benzemiyordu, ama doğru fiyata alabilirsem, takla attırıp tonla para kazanabilirdim.

Yanlışlıkla kişiler simgesine bastım ve ekranda tanımadığım bir isim belirdi. Jill mi? O da kimdi? Neden tanımadığım bir kızın numarası bende vardı?

Oh, kahretsin. Luke Haven'ın asıldığı pembe hırkalı kızdı. Bu beni gülümsetti. Siktiğimin Luke Haven'ı. Bir Bailey olarak, prensip gereği Haven'lardan nefret etmek zorundaydım. Doğrusu, kan davası ya da bir bütün olarak Haven'lar umurumda bile değildi. Ama Luke Haven? Sırf o pislige olan nefretimi beslemek için o lanet olası kan davasını devam ettirirdim.

Jill'in iletişim bilgilerini seçtim ve sil tuşuna bastım. Onu arayacak değildim zaten. Luke'un önünde onu öptüğümde tadı çok tatlıydı ve tatlı demek zor bir hayır demektir. Onun gibi bir kız zararsız görünüyordu,

bir kedi yavrusu gibi. Ama yavru kedilerin keskin pençeleri vardı ve tırmalandığınızda bunun sizin suçunuz olduğuna sizi ikna etmekte çok iyidiler.

Küçük kardeşlerim bu dersi henüz öğrenmemişlerdi.

Asher... o başka bir hikayeydi. Ama o her zaman çoğu kuralın istisnası olmuştu. Ve Grace yavru bir kedi değildi.

Kardeşim için mutluydum. Grace'le arasını düzelterek kadar kendini toparladığına sevindim. Savaşmak zorunda kaldığı şeytanları ya da hapishanede geçirdiği zamanı kıskanmıyordum. Bütün bunlar beni hâlâ kızdırıyordu. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ve o artık evdeydi.

Ama lanet olsun, bu bir düğün olacağı anlamına geliyordu. Muhtemelen içinde olmak zorundaydım. Olmasam bile, kesinlikle gitmeliydim.

Düğünlerden nefret ederdim.

Bira beni daha iyi bir ruh haline sokmuyordu. Düğünleri düşünmek de öyle. Kardeşimin doğaçlama nişan partisinden, hissettiğim boş ağrıyı atlatmayı umarak ayrılmıştım. Sürekli beni takip etmeye çalışması rahatsız ediciydi.

Bir bira yetmeyecekti. Eve gider ve viskiyle boğardım.

Şişemi yarı dolu halde bırakıp taburemden kalkmak ve buradan gitmek üzereydim ki yanıma biri yanaştı.

Siyah deri mini etekli ve leopar desenli bir bluz giymiş bir kız barda tünedi. "Merhaba."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Ağzının köşesi kalktı. Çok fazla makyaj yapmasına rağmen güzeldi ve omzunda çiçek dövmeleleri vardı. "Burada tek başına biraz yalnız görünüyorsun. Belki bir arkadaşına ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Gözlerim bir aşağı bir yukarı gezindi. Benim yaşlarımdaydı. Ne kadar seksi olduğunu bilen bir kızdı. Kesinlikle tatlı değildi. Beni izleyişinden ne istediğini anlayabiliyordum. Kızlar kendilerini yemeğe davet etmenizi umarken aletlerinize böyle açıkça bakmazlardı.

Bir gece istiyordu. Belki de bir dizi. "Bir arkadaş mı?"

"Evet, gerçi kimi kandırıyorum ki? Benim de bir arkadaşına ihtiyacım var. Bektan bir hafta geçirdim." Homurdandım ve biramdan bir yudum aldım.

Gözleri tekrar kasıklarına kaydı. Bakışlarını takip ettim ve ne yaptığını görebildiğimi belli ettim.

"Sadede geleceğim. Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordu.

Kaşımı kaldırdım. "Önce bana bir içki ısmarlamayacak mısınız?"

Dudaklarını yaladı. "Sadecce bir içkiden daha iyi bir şey düşünüyordum."

Düşünerek başka tarafa baktım. Genelde eve götürmek için bir kız kapacaksam -daha doğrusu evine götüreceksem, çünkü kızları asla kendi evime götürmezdim- sinsi sinsi dolaşan ben olmak isterdim.

Ama bu kız ateşliydi, inkar edemem. Ve haklıydı, çok yalnızdım. Biraz arkadaşlık hiç de fena olmazdı.

Ayrıca, bu tür bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bakın, çok ileri gittiğimin farkındayım," dedi. "Ama ben istediği şeyin peşinden gitmekten korkmayan bir kıyım."

"Anlıyorum."

Kolumda hafifçe bir parmağını gezdirdi. "Senin gibi bir adam -uzun boylu, kalın, sert- benim için uyuşturucu gibi. Karşı koyamıyorum. Ve gerçekten bektan bir hafta geçirdim."

"Ben de öyle."

"Gördün mü? Bu ikimizin de işine yarıyor."

Haklıydı. Bu kızın bela gibi görüldüğüne şüphe yoktu ama en azından açık sözlüydü. Neye bulaşacağımı biliyordum. Ve lanet olsun, gerçekten uzun zaman olmuştu. Neden olmasın ki?

Biramı yere bıraktım. "Yakınlarda mı oturuyorsun?" "Evet. Yolun hemen yukarısında."

"Hadi gidelim."

Ayrıldık ve bisikletime bindim. Onu takip ederek elma ağaçlarının arkasına sıkışmış küçük bir eve doğru yola çıktım.

İçeri girdiğimizde ışıkları açmadı. Beni doğruca yatak odasına götürdü.

Bu agresif şey fena değildi. Zorla havadan sudan konuşmak yok. Palavra yok. Oyun yok. Beni eve sevişmek için getirmişti, o halde neden önce birbirimizi tanıyacaktıymış gibi davranarak zaman kaybedelim ki? Bana adını bile söylememişti ve ben de bilmek istemiyordum. Umurumda da değildi. Bu sadece seksti. Sadece bir rahatlama.

Sadece bir süreliğine daha az boş hissetmek için bir yol.

SONRA, sanki onu baygın halde sıkışım gibi yatağa yayılmış yatıyordu. Kalmak gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden prezervatifle uğraşmak ve temizlemek için ayağa kalktım.

Yatak odasının hemen yanında bir banyosu vardı. Kapıyı kapattım ve ışığı yaktım. Prezervatifi bağladım ve çöpe attım. Aynada kendimi gördüm ve hızla gözlerimi kaçırdım. Bugünlerde orada gördüklerimden pek hoşlanmıyordum.

Ellerimi yıkadım ve yüzüme su sıçrattım. Musluğu kapattığımda tezgahın üzerindeki bir şey gözüme çarptı.

Ona baktım, içimde hastalıklı bir his patladı. Eğer düşündüğüm şey buysa -ki kesinlikle öyle görünüyordu- bunun iyi olan hiçbir yanı yoktu.

Sikeyim.

EVAN'IN KİTABI GELİYOR! Kaçırmamak için [**haber bültenime kaydolun!**](#)

Miles Ailesi'ni okudunuz mu? [**Broken Miles**](#) ile başlayın ve tüm ateşli, komik ve yürek ısıtan aile serisini art arda okuyun.

Broken Miles'ın önizlemesi için sayfayı çevirin...

KIRIK MİLLER: BÖLÜM 1

ROLAND

*A ve ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.
~Roland'dan dört yıl önce gelen mesaj*

LANET BİR MUCİZE İSTİYORLARDI. E-postayı tekrar gözden geçirdim, şimdiden bir strateji oluşturmaya başlamıştım. Patronumun istediği şey zordu. Ama ne demişler, bana o kadar parayı bu yüzden veriyorlardı. Dimension, Inc. tarihindeki en genç CFO olmamın bir nedeni vardı.

Ben lanet olası bir mucize işçisiydim.

Saate bakarken, bir kez daha düşünmek zorunda kaldım. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ama çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyordum ve etrafta bu konuda bana kızacak kimse de yoktu. Bu gece Farrah'la planım yoktu; şehir dışındaydı. Ve planımız olsa bile, o anlıyordu. O da en az benim kadar çalışıyordu ve bu seviyede başarılı olmak için ne gerektiğini biliyordu. Onunlayken bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Cep telefonum dizüstü bilgisayarımın yanındaki masanın üzerinde titreyerek çaldı. Yere bakınca irkildim. Ailemin numarası. Özellikle de iş numaraları. Bu da ikisinden birinin arayabileceği anlamına geliyordu. Telefona cevap vermek istemiyordum ama cevap vermezsem onları geri aramak zorunda kalacaktım. Bir an önce halletmek en iyisiydi.

Telefonu açtım ve cevap verdim. "Evet."

"Selam, ben Leo."

Bu garipti. Küçük kardeşim hiç aramazdı. Arada bir mesaj atardı belki ama yakın değildik. Bu muhtemelen kötü haber demekti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Buraya gelmen gerek."

"Neden? Neler oluyor?"

"Annem ve babam şaraphaneyi kaybetmenin eşiğinde," dedi. "Tam bir karmaşa."

Sandalyemde arkama yaslandım ve burnumun kenarını sıktım. *Şaka yapıyor olmalısın.*

"Şaraphaneyi kaybetmekle ne demek istiyorsun?"

"Şirket gırtlığına kadar borca batmış durumda," dedi. "Babam bir şeyler saklıyor. Durum kötü." "Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Götlük yapma," dedi Leo. "Önemli bir şey olmasaydı seni arar mıydım sanıyorsun?"

Bu ciddi bir durum. Eve gelmen gerekiyor."

Siktir. Eve mi? Orası gitmek istediğim son yerdi.

"Şimdi mi?" Ben sordum. "Her şeyi öylece bırakamam. Eminim babam bir yolunu bulacaktır."

"Roland," dedi Leo, sesi sertti. "Her şeyi berbat eden babam. Bunu düzeltmeyecek. Sana burada ihtiyacımız var, dostum. Eğer bu Zoe ile ilgiliyse..."

"Bu Zoe ile ilgili *değil*."

Burnumun kenarını tekrar çimdikledim. Zoe'yi düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Annemin eski karımı aile şaraphanesinde çalışması için işe almasının nedeni beni aşırıyordu. Gerçi normalde umurumda bile değildi. San Francisco'daydım, Washington'ın merkezindeki memleketimden neredeyse bin mil uzaktaydım. Orada çalışmasının hayatım üzerinde herhangi bir etkisi yoktu.

"Çünkü, ne bileyim, ikinizin arasına biraz mesafe koymanın yollarını bulabiliriz," dedi.

"Bunun onunla ilgili olmadığını söyledim zaten. Ben bir yetişkinim, Zoe ile aynı odada olabilirim." "Güzel," dedi. "O zaman kışını kaldırıp eve git."

"Leo-" Durdum çünkü aramanın sonlanma sesini duydum. Telefonumu masama geri fırlattım. "Siktir. Siktir git, Leo. Sen de siktir git baba."

Takvimimi kontrol ettim. Yarın yoktu ama Perşembe günü erken uçarsam şaraphaneye ulaşabilir ve günümü orada tamamlayabilirdim. Asistanım Danielle'e bir mesaj göndererek bana Seattle'a bir uçuş ayarlamasını ve kiralık bir araba ayırtmasını söyledim.

Konsantrasyonum boka sarmıştı. Bu gece daha fazla iş yapamayacaktım. Ama yine de geç olmuştu. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, eşyalarımı aldım ve eve gittim.

Dairemi manzarası için satın almıştım. Gün boyunca, denize kadar her yeri görebiliyordum. Geceleri şehrin ışıkları karanlıkta parılıyordu. Bana bir ton paraya mal olmuştu ama her gece tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda, buna değdiğini anlıyordum.

Mutfağa gittim ve içki dolabından bir şişe Glenlivet aldım. Bir bardak doldurdum ve uzun bir yudum aldım. Yutarken yaktı, göğsüme sıcaklık yaydı.

Danielle bana Perşembe günü için uçuş bilgilerimi içeren bir mesaj attı. Uzun bir nefes aldım ve bir viski daha içtim.

Evimde. Cascade Dağları'nda küçük bir kasaba olan Echo Creek'te büyüdüm. Bir şarap imalathanesinde büyüme kulağa cennet gibi geliyordu, ama orayı geride bıraktığım için mutluydum.

Oraya gitmeyeli ne kadar olmuştu? On sekiz ay mı? Daha fazla mı? Bu doğru gelmedi. Ama geçen yıl tatil için gitmemiştim. Muhtemelen o kadar olmuştur.

Bunun üzerine bir suçluluk hissettim. Ailemi sevmediğimden değildi. Doğru, babamla ters düşüyorduk ve kardeşlerim taşındığım için bana kızıyorlardı. Ama eve daha sık gelmemin annemin hoşuna gideceğini biliyordum.

Çok meşguldüm. İşle ilgili olmayan bir seyahat için zaman ayırmak zordu. Ve kaçınılmaz suçluluk duygusuna katlanmak zorundaydım. *Neden daha sık ziyaret etmiyorsun? Daha uzun kalamaz mısın? Geri dönüp aile işinde kardeşlerine katılmak istemiyor musun?*

Hayır, bilmiyordum. Ama hiçbiri neden hizaya gelmediğimi anlamamıştı. Neden şaraphanedeki yerimi almadığımı.

Hiçbir yerin merkezinde olmayan küçük bir kasabada lanet olası bir şarap işi yürütmekten daha büyük şeyler için yaratılmıştım. Hiç zorluğu yoktu. Risk yok. Ve potansiyel ödüller - özellikle finansal olarak

-Benim için çok düşüktü. Para her şey değildi, ama dürüst olmak gerekirse, çoğu şeydi. Ve ben

Para kazanmakta iyiyim. Hatta harikaydım. Son birkaç yılda şirketime çok para kazandırmıştım.

Burada saygı görürdüm. İnsanlar bana itaat ederdi. Milyonlarca dolar için bana güvenirlerdi. Kendi ofisim, bir asistanım, paha biçilmez manzaralı bir çatı katı dairem vardı. Aşağı yukarı istediğim her şeye sahip olabileceğim kadar param vardı.

Hayalimi yaşıyordum ve ailemin neden benim için mutlu olamadığını anlamıyordum. Neden her zaman orada olmadığım gerçeğini vurgulamak zorundaydılar. Kardeşlerim kalmıştı. Kız kardeşim muhtemelen üniversiteden sonra eve dönecekti. Eski karım bile yanlarındaydı. Bana neden ihtiyaçları vardı ki?

Viskimden bir yudum daha aldım ve babamın Leo'yu bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak ederek pencereye doğru yürüdüm. Leo ve ben nadiren göz göze geldik. Beni boş yere aramazdı. Asıl soru şuydu: Babam bunu yaptığını biliyor muydu? Benim MBA'imle gelip günü kurtarmamı mı bekliyorlardı? Yoksa Leo arkalarından iş çevirip beni de bu pislüğün içine mi çekecekti?

Sanırım öğrenmek üzereydim.

Evi düşününce aklıma Zoe geldi. Yatak odasına girdim ve içkimi bıraktım. Birinin beni yakalamasından korkarcasına omzumun üzerinden bir bakış atarak dolaptaki raftan küçük bir kutu indirdim.

İçinde sadece bir şey vardı. Zoe'nin evlilik yüzüğü.

Beni terk ettiği gün eski dairemizin mutfak tezgahında bulmuştum. Geri kalan eşyaları gitmişti. Dolabın onun tarafı boştu. Banyodaki çekmeceleri temizlenmişti. Bize ait olan, birlikte biriktirdiğimiz pek çok şeyi almamıştı. Bir kısmını daha sonra ona getirmiştim - saklamak isteyeceğini düşündüğüm şeyleri - ve geri kalanını da vermiştim. Ama yüzüğünü değil.

Onu saklamak aptalca bir şeydi. Neden hala bende olduğunu bilmiyordum. Çok güzel bile değildi. Yirmi yaşındayken kaçarak evlenmiştik, sadece iki fakir üniversite öğrencisiydik. Onu almak için aylarca para biriktirmiştim ve o zamanlar kendimle gurur duyuyordum. Şimdi bakınca oldukça acınası görünüyor. Sadece küçük bir elmas bahanesiyle sade bir altın yüzük. Zoe'ye verdiğimde çok beğenmişti; bir yüzük beklemediğini söylemişti.

Ama o zamanlar farklı insanlardık. Gençtik. Asi ve vahşi. Aptaldık, gerçekten. Ergenlik hormonlarının gerçek olduğunu düşünmüştük. Belki de öyleydi, kendi yöntemleriyle. Ama bu yeterli değildi.

Ona bakmak acı veriyordu ve bunu kendime neden yaptığımı merak ediyordum. Çok sık çıkarmazdım. Bir keresinde rastgele onun doğum günü olduğunu hatırlamıştım. Başka bir sefer de yıldönümümüzde. Ara sıra, onun düşünceleri aklıma giriyor ve gitmeyi reddediyordu ve kendimi tam burada buluyordum. Bir bardak viskimi yudumluyor ve atmaya kıyamadığım ucuz bok parçasına bakıyordum.

Kutuyu kapattım ve rafa geri koydum. Belki bir gün ondan sonsuza dek kurtulabilirdim. Bir meslektaşım eski karısının yüzüğünü gururla umumi tualete atıp sifonu çekmişti. Tanıdığım başka bir adam da yüzüğünü çıkarıp ofisinin yakınındaki bir parkta çöp kutusuna atmıştı.

Artık yüzüğüm yoktu. Evlendikten birkaç yıl sonra kaybetmişim. Zoe ve ben Noel için ailemi ziyarete gitmiştik ve kar yağmıştı. Dışarıdaydık, kardeşlerimle doğaçlama bir kartopu savaşına karışmıştık. Hiçbirimiz soğuğa göre giyinmemiştik; mont, şapka ya da eldiven yoktu. Sadece bir grup aptal çocuk çıplak ellerimiz acıyana kadar birbirimize kar atıyorduk. İçeri döndüğümde yüzüğümün çıktığını fark ettim. Aradık ama bulamadık.

Bir bakıma kehanet gibiydi.

Ama artık bunu aşmıştım. Zoe ve ben yürümemiştik. Mutlu değildi, o yüzden gitti.

Echo Creek'e geri döndüm. Ailem için çalışmaya başladım. O iyiydi, ben de iyiydim.

Aslında, iyiden de öteydim. Oyunumun zirvesindeydim. Ailem takdir etse de etmese de hayatım oldukça iyiydi.

Yapmam gerekeni yapardım. Evde birkaç gün geçirir, kitaplarına bakar, muhtemelen birkaç hata bulurdum. Babamla tartışırdım. Kardeşlerimle saçma sapan konuşurdum. Annemin benimle biraz uğraşmasına izin verirdim. Sonra buraya, ait olduğum yere dönecektim.

CONTINUE READING BROKEN MILES...

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

İşte buradayız. Asher ve Grace'in hikayesinin sonu ve bu yeni küçük kasaba aile serisinin başlangıcı.

Ne yolculuktu ama.

Bu kitabın taslağını üç yıl önce yazdığım bir sır değil ve size söyleyeyim, o taslağın rafa kaldırılmasının bir nedeni var. Hazır değildim. O eski taslak ile az önce okuduğunuz hikaye arasındaki farklar çok fazla. Ve dürüst olmak gerekirse, bu çok daha iyi.

Bu üç yıl içinde bir yazar olarak çok şey öğrendim. Ve öğrendiğim her şeyi alıp bu kitaba ve bu seriye aktarmaya çalıştım.

Sonuçtan gerçekten gurur duyuyorum.

Bu hikaye çok büyük bir girişimdi. Her zaman ilişkilerinin hikayenin odak noktası olduğundan emin olurken, bir araya getirmem gereken çok fazla katman vardı. Kasaba, Bailey-Haven kan davası, Eliza Bailey gizemi ve bir dizi önemli yan karakter (hepsinden daha fazlasını göreceksiniz).

Ancak odak noktası hala Asher ve Grace ve onların sarsıntılı yeniden bir araya gelmelerinden sonsuza dek mutlu olmalarına kadar çalışmak büyük bir meydan okumaydı.

Yaralı insanlar hakkında yazmak tamamen benim işim ve aynı zamanda bir denge egzersizi. Hikayeleri bazı büyük meseleleri ele alsa da, bu kitabın çok ağır olmasını istemedim. Aynı zamanda Grace saldırıya uğradı ve Asher hapse girdi. Bunu irdelemeye istekli olmalıydım.

Bu kitap ve aslında tüm bu seri için mantram, "Korkmasaydın ne yapardın?" oldu. Ne zaman kendimi sorgulasam, biraz yumuşatsam ya da hikayede belli bir riski almasam mı diye düşünsem, kendime bu soruyu sordum. Korkmasaydın ne yapardın? (Aslında, masamın yanındaki ilan panomda bir not var.) Bu soruya verdiğim yanıt, yaptığım her seçimi yönlendirdi. Okuduğunuz her kelime, korkumu bir kenara bırakmamın ve sonuçları ne olursa olsun bu hikayenin olması gerektiği gibi gelişmesine izin vermemin sonucuydu.

Evet, o sonsöz bile.

Belki de özellikle o sonsöz.

Umarım Grace ve Asher'ın hikâyesi umduğunuz gibi olmuştur. En iyi işlerimden biri olduğunu düşünüyorum ve bu seriye devam edeceğim için çok heyecanlıyım. Bu kardeşlerden gelecek daha çok şey var. Biz daha yeni başlıyoruz.

Sevgi

ler,

CK

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı olan herkese yürekten teşekkür ederim.

Lori, bu serinin kapaklarını kesinlikle mükemmel yapmışsın. Zamanınız ve yeteneğiniz için teşekkürler!

Elayne'e mükemmel editörlük çalışması için, Erma'ya da düzeltmeleri yapıp gözden kaçmaya çalışan o sinir bozucu küçük hataları bulma nezaketini gösterdiği için teşekkür ederim.

Yönetici ve beta okuyucu ekibime çok teşekkür ederim: Nikki, Alex, Jessica, Emily, Joyce ve Tammy. Sizler olmadan bu işi yapamazdım!

Başımı dik tutmama yardımcı olduğu ve tüm o karanlık ve korkutucu köşelerden çıkmam için beyin fırtınası yaptığı için Nikki'ye özel bir sesleniş. Ve en başından beri bana inandığı için.

Sevginiz, desteğiniz, sabrınız ve anlayışınız için aileme.

CLAIRE KINGSLEY DE YAZIYOR

Claire Kingsley kitaplarının tam ve güncel listesi için www.clairekingsleybooks.com adresini ziyaret edin.

Bailey Kardeşler

Buharlı, küçük kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. Büyük HEA'lar.

[Seni Koruyorum: Dizinin Kken](#)

[Hikayesi Bizim İçin Savaşıyor](#)

Daha fazla Bailey Brothers yakında!

Miles Ailesi

Seksi, tatlı, komik ve içten bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. Süper romantik.

[Kırık Mil Yasak](#)

[Mil Pervasız Mil](#)

[Gizli Mil](#)

[Mil Kazanmak: Bir Miles Ailesi Romanı](#)

Dirty Martini Koşu Kulübü

Kocaman kalpleri olan seksi, eğlenceli, tek başına romantik komediler.

[Everly Dalton'ın Flört Felaketleri](#)

Ücretsiz Bayan Doğru'yu Kandırmak

n bölümü [Bayan Doğru'yu](#)

[Kandırmak](#)

Sıcak bir sahte ilişki romantik komedi [Bilime](#)

[Göre Aşk](#)

Düşmandan aşığa sıcak bir romantik komedi

Bluewater Milyarderleri

Ateşli, tek başına romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar.

[Mogul ve Kaslı](#)

Bir milyarder ve onun koruması sıcak bir romantik komedi.

Skandalın [Bedeli](#), [Vahşi Açık Kalpler](#) ve [Seni Sevdığım İçin ıldıırıyorum](#)

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak dünya bağımsız romantik komedileri

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi serisi. En iyi sırayla okunur.

[Whiskey Chaser](#)

[Sidecar Crush](#)

[Moonshine Kiss](#)

[Bourbon Bliss](#)

[Gin Fling](#)

[Highball Rush](#)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak, tek başına romantik komediler.

[Kitap Erkek](#)

[Arkadaş Ukala Ev](#)

[Arkadaşı Ateşli](#)

[Bekar Baba](#)

Ivy'yi Hatırlamak

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm.

Onun Kalbi

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kızgınlık yoğunluğu.

[Daima Var Daima](#)

[Olacak Daima](#)

[Sonsuza Kadar](#)

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi.

[Gözlerinin Ardında](#)

[Çılgın Bir Hafta](#)

[Dağınık Mükemmel](#)

[Aşk](#)

[Onu Geri Getirme Operasyonu](#)

[Hafta Sonu Kaçamağı](#)

[Komşunun İyi Kızı](#)

[Size Giden Yol](#)

[Jetty Beach Box Set Kitapları 1-4](#)

Yeni sürümlerin yanı sıra özel içerikler, Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesi ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley, seksi, içten çağdaş romantizm ve romantik komedilerin Amazon'da en çok satan 10 yazarı arasındadır. Şımarık, ilginç kadın kahramanlar, kadınlarını çok seven baygın kahramanlar, iç eriten seksi anlar, romantik sonsuza dek mutlu sonlar ve tüm büyük hisleri yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel içeriklerden ve Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesinden ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Cooper tavsiye konusunda çok iyidir. Ona güvenin.

Kitap sohbeti, erkek şekeri, uygunsuz mizah, özel tanıtımlar ve bir sürü saçmalık için Claire'in Facebook okuyucu grubu [Alpha Ever After](#)'a katılın.

Ayrıca tüm spoiler'larla kitap sohbeti için Facebook'ta Claire'in [Spoiler Odası](#)'na katılabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.